

Cây lớn ở phương Nam

- {Tiểu thuyết} -

Tiểu
Hồ
Như
Vĩ

Phương Linh dịch

Mục lục

Chương 1: Lời Nói Dối Đêm Giáng Sinh

Chương 1.2

Chương 1.3

Chương 4: Sự Tán Thưởng Lộ Liễu

Chương 2.2

Chương 2.3

Chương 7: Cả Đời Chỉ Làm Một Việc

Chương 3.2

Chương 3.3

Chương 10: Nếu Đây Là Tình Yêu

Chương 4.2

Chương 12: Lời Chúc Ngủ Ngon Của Nam Kiều

Chương 5.2

Chương 14: Tàu Điện Ngầm, Nụ Hôn Và A Nhĩ Sơn

Chương 6.2

Chương 16: Anh Thực Sự Rất Tham Lam.

Chương 7.2

Chương 18: Tàn Nhẫn

Chương 8.2

Chương 20: Tình Yêu Là Hai Đường Thẳng Song Song

Chương 9.2

Chương 22: Sự Lựa Chọn Của Anh

Chương 10.2

Chương 10.3

Chương 25: Trong Mắt Anh, Ánh Hoàng Hôn Đang Rực Cháy

Chương 11.2

Chương 11.3

Chương 28: Tôi Có Thể Nâng Cậu Lên, Cũng Có Thể Dìm Cậu Xuống

Chương 12.2

Chương 30: Vĩnh Biệt Quá Khứ

Chương 13.2

Chương 13.3

Chương 33: Nàng Lọ Lem Của Anh

Chương 14.2

Chương 14.3

Chương 36: Nở Rộ

Chương 37: Hoàn

Chương 38: Ngoại Truyện 1: Không Bao Giờ Ngừng Lại

Chương 39: Ngoại Truyện 2: Hai Cây Thành Rừng

Chương 40: Ngoại Truyện Ba: Ba Cây Thành Rừng

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Lời Nói Dối Đêm Giáng Sinh

Nam Kiều cúi đầu nhìn chiếc vòng đeo trên cổ tay trái: 17 giờ 43 phút 24 giây.

Đã quá 3 phút 24 giây so với thời gian Thường Kiếm Hùng hẹn gặp.

Nhưng Thường Kiếm Hùng vẫn chưa xuất hiện, Nam Kiều bất giác chau mày.

Từ năm Nam Kiều mười sáu tuổi được gửi tới Đức học, cô và Thường Kiếm Hùng rất ít khi gặp mặt. Tính đến giờ đã hơn mười năm rồi.

Đợt trước Thường Kiếm Hùng gửi email báo cho cô năm năm phục vụ trong quân đội ở Tây Tạng của anh ta đã kết thúc, anh ta sẽ chuyển vào làm việc trong công ty vận chuyển vũ trang của bố.

Nam Kiều không thích xã giao, thậm chí còn ghét cay ghét đắng, dù chỉ là những cuộc gặp riêng như thế này, cô cũng thấy rất áp lực. May mà Thường Kiếm Hùng cũng không hẳn là người ngoài, anh ta tới Bắc Kinh, hẹn gặp cô, cô không từ chối.

Thường Kiếm Hùng là người chọn địa điểm The Place này, Nam Kiều ở Bắc Kinh ba năm nhưng chưa từng tới khu thương mại quốc tế CBD, dù Châu Nhiên, chồng chưa cưới của cô làm việc ở tòa tháp China World.

Cô đứng dưới màn hình LED cực lớn, ngơ ngác nhìn quanh. Trời tối dần, gió mạnh cuốn những hạt tuyết khô dưới đất chui vào cổ cô. Cô do dự một

hồi rồi đóng cúc cổ chiếc áo bông mặc trên người lại.

Nam Kiều nhìn điện thoại, bắt đầu hơi sốt ruột vì không lưu số của Thường Kiếm Hùng.

Chắc vì sắp tới Giáng Sinh, The Place dần trở nên đông đúc.

Bên cạnh vang lên một giọng nói lạnh lạnh: "Mẹ ời, mẹ nhìn chị kia kìa, chị ấy vẫn còn dùng Nokia!".

Nam Kiều: "...".

Cô không biết nên vui vì đứa trẻ đó gọi cô là chị hay nên buồn vì điện thoại của mình bị cười nhạo là quá lỗi thời.

Người mẹ trẻ ăn mặc sành điệu vỗ đầu đứa bé trách móc, nhìn Nam Kiều tỏ vẻ xin lỗi.

Quả thực trong thời đại điện thoại thông minh tràn ngập khắp nơi này, người còn dùng Nokia 3120 như cô đúng là dị thường. Nhưng nếu có ai chú ý đến chiếc vòng đeo thông minh trên cổ tay trái cô sẽ biết, cô gái trẻ cao ráo thanh tú này tuyệt đối không phải "cụ Khố" nào, ngược lại còn thuộc lớp những người đi đầu trong lĩnh vực công nghệ.

Nam Kiều vô thức ấn sáng màn hình di động, trên màn hình không có thông tin gì, cũng không có tin nhắn của Châu Nhiên. Đêm Giáng sinh, Châu Nhiên nói với cô là anh ta phải làm thêm.

Cô biết ở công ty đầu tư quốc tế mà Châu Nhiên làm việc, một tuần làm việc trên trăm tiếng đồng hồ là chuyện cơm bữa, làm thêm vào đêm Giáng Sinh cũng không có gì lạ. Hơn nữa, cô cũng bận, hai người bèn thoả mái xác định không hẹn hò vào ngày Giáng Sinh.

Chiếc điện thoại di động này là món quà bảy năm trước Châu Nhiên mua tặng khi theo đuổi cô, đến bây giờ trong đó cũng chỉ lưu số của một mình Châu Nhiên.

Cô hiếm khi khóa màn hình, khi muốn liên lạc với Châu Nhiên, chỉ cần bấm vào số liên hệ khẩn cấp là được.

Thường Kiếm Hùng vẫn chưa tới.

Nam Kiều đội mũ áo lên, đi đi lại lại dưới chân chiếc cột đá cẩm thạch cao lớn. Đột nhiên, một chiếc A8 đen lao vút tới, phanh gấp một cú đẹp mắt, cuốn những bông tuyết bay lên, rồi đỗ lại trước vạch cấm.

Nam Kiều hơn ngạc nhiên, không chỉ vì tiếng phanh xe dứt khoát quen thuộc, mà còn vì cả chiếc xe kia, biển số chiếc xe kia nữa.

Châu Nhiên?

Người đàn ông bước xuống xe đẹp trai cao lớn, có nụ cười điệu dàng quyến rũ. Nhưng lúc này, anh ta không cười vì thấy cô.

Nam Kiều đứng sau cột đá cẩm thạch, thấy Châu Nhiên bước sang bên kia chiếc xe, gương mặt vốn đã trắng bệch vì lạnh của cô càng trở nên xám xịt.

Châu Nhiên mở cửa xe, hai tay bịt mắt một cô gái ăn mặc hiện đại, đưa cô ta xuống xe. Cô gái này mặc một chiếc áo khoát màu hồng nhạt, môi đỏ hồng, trông vô cùng trẻ trung. Châu Nhiên ôm chặt cô ta từ phía sau, che hai mắt cô ta lại, cô ta gỡ tay Châu Nhiên ra, cười khanh khách không dứt: "Anh làm gì vậy! Đáng ghét!"

Châu Nhiên giữ lấy cơ thể đang thân mật giữa trong lòng mình, môi kề sát tai cô ta khẽ nói: " Mười, chín, tám, bảy...".

"Bốn, ba, hai, một". Nam kiêu khê tiếp lời, lặng lẽ nhìn quảng trường người đi lại ngược xuôi.

"Một", môi còn chưa khép lại, Châu Nhiên đã bỏ bàn tay che mắt cô gái ra. Ngay lập tức, những cái cây treo đầy đèn màu hai bên đường từ gần đến xa đều bừng sáng, màn hình LED phía trên mở ra như một phép thuật.

Đoạn nhạc dạo của bản "Christmas is all around" vang lên, dưới màn hình LED, người qua đường vốn đang tản mát xung quanh như đột nhiên bị tiếng nhạc đánh thức, họ đứng đối diện với Châu Nhiên và cô gái, bắt đầu đồng thanh ca hát nhảy múa.

"I feel it in my fingers,

"I feel it in my toes,

" Christmas is all around me,

and so the feeling grows..."

Cảnh tượng thật giống như khi Billy ca hát nhảy múa vui vẻ trong bộ phim Giáng Sinh "Love Actually". Không khí lễ hội ở The Place càng trở nên sôi nổi hơn. Màn Hình LED không ngừng hiện lên hình ảnh những bông hoa tuyết bay lượn, cây thông Giáng Sinh treo đầy quà, chiếc xe kéo và tuần lộc của ông già Tuyết...

Người đi đường ấn tượng với cảnh tượng này đều lần lượt dừng chân đứng xem, giơ di động lên chụp ảnh tanh tách. Người bất ngờ và vui mừng nhất tất nhiên là cô gái kia. Nam Kiều chăm chú nhìn cô ta, thấy vẻ ngạc nhiên vui vẻ trong mắt cô ta dần biến thành ngưỡng mộ yêu thương, cô ta quay lại ôm cổ Châu Nhiên, gương mặt tràn ngập vẻ âu yếm ngọt ngào.

Sau đó, họ hôn nhau.

Nam Kiều không cần nghĩ cũng biết lời Châu Nhiên thì thầm bên tai cô gái:

'...You know I love you I always will,

My mind's made up by the way that I feel,

There's no beginning, there'll be no end..."

Nam Kiều chợt thấy buồn cười, rất nhiều năm trước, đêm Châu Nhiên tỏ tình với cô cũng giống hệt như đêm nay. Không ngờ sau bao nhiêu năm như vậy, anh ta vẫn thích dùng chiêu này, mà các cô gái trẻ bây giờ vẫn đổ gục.

Nam Kiều cảm thấy có một xúc cảm tối tăm, mục nát sục sôi trong lòng và đang từ từ lan rộng. "Cạch một tiếng, chiếc hộp Pandora đã mở ra.

Cô gửi thấy mùi tanh của sự đổ kỵ, phần nộ xen lẫn với hận thù.

Những cảm xúc đó rất xa lạ với cô. Trong hai mươi bảy năm cuộc đời, cô chưa từng cảm nhận những tình cảm này một cách mãnh liệt như vậy, nhưng như thế không có nghĩa là chúng không tồn tại.

Phụ nữ luôn tự lừa dối, tin rằng mình là duy nhất trong mắt người tình, thế nên điều khiến phụ nữ đau đớn nhất chính là phải tận mắt thấy người mình yêu lặp lại những việc đã từng làm với mình với một người khác.

Tình yêu có thể phục chế mà còn gọi là tình yêu sao?

Nếu sự thân mật này không phải của riêng hai người, vậy cô chẳng qua cũng chỉ là một trong vô số cô gái để anh ta chơi đùa mà thôi.

Nam Kiều là một cô gái lạnh nhạt, nhưng như vậy không có nghĩa là cô không có những cảm xúc phức tạp. Đó là nhân tính, bẩm sinh đã có, bén rễ trong tính cách của mỗi người phụ nữ.

Nam Kiều không phải thần tiên, cũng không phải thánh nữ, nhìn thấy người đàn ông một tháng nữa mình sẽ cưới hôn một cô gái khác, cô cũng giận dữ vô cùng. Cô cảm thấy rõ ràng cơn giận đang định thay đổi cô, biến cô thành một người mà cô không muốn biến thành -môtj cô gái đánh đá, méo mó, xấu xí, khóc lóc như điên, chửi bới đánh người giữa nơi công cộng.

Chỉ vừa mới nghĩ thế, cô đã rùng cả mình. Nam Kiều vội vã rời đi. Tuyết bắt đầu rơi, mọi người đều vỗ tay hoan hô. Đúng thế, một đêm Giáng Sinh mới đẹp làm sao một đêm Giáng Sinh mà mọi người nên ca tụng chúc mừng, nên chúc phúc và hôn nhau.

Nam Kiều bỏ mũ áo xuống, cởi cúc áo cổ. Bên trong cô vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng vô cùng đơn giản cùng chiếc quần bò như ba mùa còn lại. Chỉ có điều, vào mùa đông, cô sẽ đi thêm một đôi ủng đi tuyết vừa mềm vừa cũ. Mặc ít như vậy khiến cô tỉnh táo để có thể kiềm chế bản thân.

Cô lấy điện thoại ra gọi cho Châu Nhiên. Qua dòng người đông đúc, cô vẫn nhìn thấy Châu Nhiên và cô gái đó ôm nhau. Cô gọi ba cuộc Châu Nhiên mới bắt máy.

"Alo".

"Châu Nhiên".

"Sao thế?"

Nam Kiều nín thở, không nói gì. Cô dựa vào một góc khuất tối tăm ở The Place, tiếng gió thổi ào ào bên tai.

Châu Nhiên như chợt hiểu ra điều gì, anh ta đẩy cô gái ra xa một chút, dùng tay che ống nói cho bớt tiếng người ồn ào xung quanh, giọng nói trở nên dịu dàng. "Tiểu Kiều, anh ra ngoài ăn cơm với đồng nghiệp, em có ăn

uống tử tế không đấy?".

"Ăn rồi". Nam Kiều lạnh lùng nhìn Châu nhiên phía xa, lạnh nhạt nói.

"Ừ". Châu Nhiên đáp một tiếng, dù cách xa, nam Kiều vẫn có thể lờ mờ thấy được nụ cười trên mặt anh ta. Cô gái kia dẫu môi, sốt ruột kéo áo anh ta, Châu Nhiên đưa ngón tay lên môi ra hiệu cho cô ta im lặng. Cô gái không vui, đưa bàn tay lạnh lẽo lên cổ anh ta. Châu nhiên bị bất ngờ, lạnh quá 'Á' lên một tiếng.

"Anh sao vậy?". Nam Kiều hỏi.

"...Không sao, vừa rồi đồng nghiệp đùa anh, dí lon coca vào mặt nên hơi lạnh". Anh ta cười dịu dàng, "Lát nữa anh còn phải về công ty làm thêm giờ, tối nay chắc sẽ về hơi muộn. Em đừng ở công ty muộn quá, bên ngoài tuyết rơi rồi, lạnh lắm".

"Ừ". Nam Kiều nói, nùng một lát lại gọi tên anh ta: "Châu Nhiên".

"Ừ"

"Chia tay đi".

"..."

Châu Nhiên giật mình, bỏ điện thoại khỏi tai nhìn một cái, chắc chắn Nam Kiều chưa cúp máy mới lại đặt lên tai, vội vàng nói: "Tiểu Kiều, em nói cái gì?".

"Chia tay". Nam Kiều lặp lại.

"Hả". Châu Nhiên đau đớn thở dốc, "Em đùa gì vậy?". Thần sắc anh ta trở nên nghiêm trọng, cô gái kia có vẻ mất kiên nhẫn, bĩu môi, giậm chân cũng không thu hút được sự chú ý của anh ta, bèn giận dỗi định bỏ đi. Châu Nhiên

nắm tay kéo lại, ấn mái đầu hơi rối của cô ta vào lòng như vỗ về, cô gái mới ngoan ngoãn ôm eo anh ta, không động đậy nữa.

Châu Nhiên còn đùa với cô: "Tiểu Kiều, em không phải là Tiểu Kiều, đúng không?". Anh ta ra vẻ đùa cợt: "Là Âu Dương Ý phải không? Cô lại nghịch điện thoại của Tiểu Kiều nhà tôi đấy à?".

Gió thổi ào ào, cách nơi lạnh lẽo tối tăm này mười mét là cảnh tượng náo nhiệt rộn rã tiếng người.

Châu Nhiên dường như nghe được điều gì trong điện thoại, đẩy cô gái trong lòng ra, nhìn xung quanh, trịnh trọng hỏi: "Tiểu Kiều, em đang ở đâu?".

"Anh đẩy nhẹ thôi". Nam Kiều lạnh lùng nói.

Tuyết Bắc Kinh rơi rất nhanh, rơi xuống xong cũng không chịu tan. Hạt tuyết không mềm mịn như tuyết phương Nam mà khô và to hơn, giống như cát vàng Tây Vực. Chỉ một lát sau, một lớp tuyết trắng đã phủ lên mặt đất xen lẫn lớp tuyết cũ còn sót lại.

Ánh sáng trên màn hình LED không lồ lấp lánh biến đổi, The Place biến thành một vũ đài lớn, góc khuất phía sau vũ đài càng có vẻ tiêu điều, xa rời sự phồn hoa hơn.

Châu Nhiên đến đứng dưới chân một bức tượng đá thần thoại Hy Lạp, sắc mặt hơi xấu đi. Cô gái có vẻ khó chịu muốn bỏ đi, cảm giác không cam tâm biến thành sự ra oai ác ý, cô ta đi theo Châu Nhiên, không quá gần cũng chẳng quá xa.

Cô ta tên hạ Tinh, vừa tốt nghiệp năm nay, nhận được một trong hai vị trí công việc duy nhất ở đại lục của ngân hàng đầu tư quốc tế nơi Châu Nhiên làm việc. Người có thể vào một công ty tượng trưng cho địa vị và tiền bạc thế này tất nhiên đều là những sinh viên trẻ đầy dã tâm.

Hơn nữa, cô ta còn khá xinh đẹp, có lẽ do gì không chinh phục mọi thứ cô ta muốn, kể cả đàn ông chứ? Khi rời khỏi trường đại học cô ta đã vô cùng nôn nóng muốn thử sức, lại tình cờ được phân về tổ Châu Nhiên phụ trách. Châu Nhiên có khí chất ngôi sao bẩm sinh, đẹp trai nhất nhì, cách ăn mặc cũng vô cùng sành điệu, được vô số nhân viên nữ thầm mến mộ, nghe nói chỉ cần anh ta ra tay là không có khách hàng nữ nào thoát được.

Nhưng hạ Tinh vừa vào công ty đã bị đàn chị cùng trường nhắc nhở, Châu Nhiên là VIP, không thể động vào. Cô ta tò mò hỏi thêm thì được cho biết Châu Nhiên có thể trở thành phó tổng trẻ nhất trong ngành là nhờ gia thế, bạn gái anh ta cũng là người có gia thế, nghe nói còn rất bí ẩn.

Điều này càng làm dấy lên khát khao chinh phục của Hạ Tinh. Cô ta nhận ra Châu Nhiên không bao giờ nhắc tới bạn gái, ngoài giờ làm việc cũng thường ra ngoài chơi là chính, vì thế liền đoán có cơ hội cho mình xen vào giữa Châu Nhiên và bạn gái.

Cô ta đã thành công.

Một người bạn trai như Châu Nhiên có thể thỏa mãn tất cả thói ham hư vinh của phụ nữ. Cô ta hưởng thụ sự dịu dàng ân cần của Châu Nhiên, thậm chí còn ảo tưởng có thể gắn bó lâu dài với anh ta, đến tận bây giờ, khi "cô bạn gái" này lần đầu tiên thực sự xuất hiện trên màn hình điện thoại của Châu Nhiên, cô ta mới thoát ra khỏi cơn mộng mị.

Trong lòng Hạ Tinh vẫn vô cùng coi thường cô gái này, dù sao cô ta cũng mới là kẻ chiến thắng trong cuộc chiến tình cảm này, còn cô gái kia có gia thế tốt thì đã sao? Con gái gia thế tốt phần lớn đều chẳng xinh đẹp gì, hơn nữa còn lớn tuổi hơn cô ta.

Cuộc chiến giữa đàn bà chẳng phải đều so bì bằng sắc đẹp và sự yêu chiều của đàn ông sao?

Nhưng khi nhìn thấy cô gái kia bước ra từ bóng tối của tòa cao ốc, cô ta đột nhiên cảm thấy mọi thứ dường như đều vừa đúng như trong dự liệu lại vừa như không.

Nam Kiều mặc một chiếc áo bông màu xanh quân đội không có hoa văn hay tô điểm gì, cúc cũng không đóng, để lộ ra lớp vải lót màu vàng nhạt bên trong. Nam Kiều mặc áo sơ mi trắng xắn dài, đôi chân thon dài thẳng tắp, phải cao đến hơn mét bảy.

Cô có bề ngoài điển hình của người phương Nam với lông mày dài, mắt đen, tóc đen da trắng, vẻ đẹp rất nhẹ nhàng phóng khoáng. Cô có một khí chất kỳ lạ, dường như rất lạnh lùng, nhưng chỉ cần cô chăm chú nhìn, người ta sẽ cảm nhận rõ ràng được một sức nóng kỳ lạ.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 1.2

Hạ Tinh chăm chăm nhìn Nam Kiều rất lâu, chắc chắn rằng sự lạnh lùng của Nam Kiều không phải lạnh lùng thực sự, mà chỉ là thờ ơ, khi Nam Kiều rời mắt khỏi người cô ta, cô ta gần như có thể chắc chắn Nam Kiều đã quên mình rồi.

“Tiểu Kiều, nếu em đã thấy cả rồi thì anh cũng không nói dối em nữa. Nhưng đây chỉ là chơi bời thôi, trong long an hem vẫn là duy nhất, mãi mãi không thay đổi”.

Châu Nhiên chăm chú nhìn Nam Kiều, trịnh trọng nói. Anh ta trắng trợn nói, hoàn toàn không bận tâm đến sự có mặt của Hạ Tinh.

Hạ Tinh giận đến run cả người mà không thể làm ầm lên được. Lúc này cô ta mới nhận ra mình ngu ngốc, sự tự tin và dã tâm của cô ta phần lớn đều là nhờ có công việc hiện nay và “tình yêu” của Châu Nhiên. Nhưng hai thứ đó đều bị Châu Nhiên khống chế. Nếu sự tự tôn và hư vinh của một cô gái đều là do đàn ông ban phát, vậy cô ta đã thua rồi.

Nhưng Nam Kiều thì khác. Nam Kiều cao một mét bảy mươi lăm, đứng trước Châu Nhiên một mét tám hoàn toàn không bị lép vế. Ngược lại, vì sự lạnh nhạt có phần hơi cứng nhắc trên người còn khiến Châu Nhiên đang chột dạ như thấp hơn cô một cái đầu.

Nam Kiều không bận tâm đến lời giải thích của Châu Nhiên, dường như cô nhớ ra điều gì, lấy một chùm chìa khóa trong túi áo bông ra, tháo chiếc nhẫn bạch kim trên ngón giữa ra lồng vào chìa khóa, vứt cho Châu Nhiên.

“Phiền anh báo cho chú Châu, lễ cưới và tuần trăng mật vào tháng sau bị hủy, tôi sẽ không có mặt đâu”.

“Nam Kiều”.

Nam Kiều không thích liên lạc qua điện thoại và tin nhắn. Cô luôn cho rằng có mâu thuẫn thì nên mặt đối mặt giải quyết. Bây giờ việc cần trao đổi đã trao đổi xong, cô cho rằng mình và Châu Nhiên không còn bất cứ quan hệ gì nữa, cũng không cần nói thêm một lời nào nữa.

Châu Nhiên cũng nổi giận, anh ta bước nhanh tới chắn trước mặt Nam Kiều, đẩy mạnh cô lên bức tường lạnh lẽo, giận dữ nói: “Nam Kiều, em cứ thế đi luôn à? Chúng ta ở bên nhau bao nhiêu năm như vậy mà em không thể cho anh thêm một cơ hội sao? Em vô tình quá!”.

Nam Kiều lạnh nhạt nói: “Sao? Muốn dùng vũ lực với tôi à?”.

Châu Nhiên chán nản quay đầu đi thở dốc, thả cô ra. Anh ta mềm giọng nói: “Nam Kiều, lần này là anh sai, anh sai thật rồi, nhưng em bận tâm chuyện này như vậy cho thấy em vẫn còn rất yêu anh, đúng không?”.

Anh ta chộp lấy tay Nam Kiều đặt lên ngực cô, dịu dàng nói: “Đừng tự lừa dối mình, anh biết bây giờ trong lòng em rất buồn, lẽ nào chia tay rồi em sẽ vui sao? Anh bảo đảm với em, sẽ không có lần thứ hai nữa, chúng ta làm lại từ đầu, được không em>”. Vừa nói anh ta vừa từ từ cúi xuống định hôn Nam Kiều.

Nam Kiều đẩy mạnh anh ta ra.

Châu Nhiên còn muốn kéo cô lại nhưng một người đàn ông cao to không biết từ đâu xuất hiện chắn giữa hai người. Người đàn ông này mặc jacket quân dụng, dáng cao lớn, gương mặt đẹp vô cùng nam tính. Anh ta cười với Châu Nhiên, giơ tay ra nói: “Vị này chắc là Châu thiếu gia rồi? Tôi là

Thường Kiếm Hùng, nhận lệnh của thủ trưởng đến đón Nam Kiều về nhà. Chắc Châu thiếu gia sẽ không làm khó tôi chứ”.

Châu Nhiên sử ra rồi chợt cười như tự giễu: “Em giỏi lắm, Nam Kiều,, chia tay còn mang theo vệ sĩ”. Liếc nhìn Thường Kiếm Hùng, anh ta hiểu người đang ông này, gương mặt anh tuần chợt trở nên nham hiểm dưới ánh đèn đường, anh ta cười nhạt: “Nam Kiều, đừng nói anh, em cũng chẳng sạch sẽ lắm đâu”.

Nam Kiều không muốn tranh luận với Châu Nhiên, lại nghe anh ta lạnh lùng nói: “Được, nếu đã muốn chia tay thì chia tay triệt để vào”.

Châu Nhiên nói: “Nam Kiều, anh muốn rút vốn”.

Nam Kiều quay phắt lại nhìn Châu Nhiên chăm chăm, dáng vẻ đó giống hết một con mèo xù lông, cong lưng chuẩn bị tấn công.

Châu Nhiên cười nhạt nói: “ Nam Kiều, nhìn xem trong lòng em, địa vị của anh còn không bằng cái công ty ghê đó”.

Nam Kiều nói: “Có những việc không thể so sánh được”.

Châu Nhiên cười với vẻ bất bình thường: “Được rồi, 30% cổ phần, trả tất bằng tiền mặt, trong vòng ba ngày”.

Thường Kiếm Hùng hơi đổi sắc mặt nhìn Nam Kiều. Anh ta biết Nam Kiều có một công ty tên là Tức Khắc Phi Hành. Nam Kiều có thể coi là kỳ tài về kỹ thuật, học xong tiến sĩ trong vòng tám năm, vốn định ở lại Đức tiếp tục phát triển, nhưng vì Châu Nhiên hết lời khuyên bảo và mệnh lệnh của bố nên mới về nước. Sau khi làm việc ở sở nghiên cứu một tháng theo ý bố - ông Nam Hoàng Trụ, cô rời khỏi đó mở công ty Tức Khắc Phi Hành.

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến hai bố con mâu thuẫn, cô bị ông

Nam Hoàng Trụ đuổi ra khỏi nhà cùng một số tiền hồi môn.

Nhưng cô vẫn không từ bỏ Tức Khắc Phi Hành, cô đầu tư tất cả tiền hồi môn của mình vào đó. Châu Nhiên khá dung túng cho việc này, như anh ta vẫn nói với đám bạn bè của mình, bạn gái anh ta muốn chơi thì cứ để cô “chơi” cho thỏa thích, chơi đủ rồi sẽ tự về nhà chăm chồng dạy con, vì thế cũng đầu tư vào công ty ba triệu tệ. Nhưng Châu Nhiên không nhờ thái độ của Nam Kiều với Tức Khắc Phi Hành không chỉ là “chơi cho vui”. Đó là sự nghiệp cả đời của cô.

Rất nhiên người, nhất là phụ nữ, cả đời cũng không hiểu được ý nghĩa của hai chữ “sự nghiệp”. Nhưng Nam Kiều tin chắc điều mình muốn làm, Châu Nhiên lại cảm thấy đúng là “khốn kiếp”.

Hơn mười năm trước, Thường Kiếm Hùng đã biết được bí mật trong long cô thiếu nữ kỳ lạ này. Thường Kiếm Hùng nhìn quanh, Hạ Tinh không biết đã lặng lẽ bỏ đi từ lúc nào, chả trcsch Châu Nhiên có thể thản nhiên nói chuyện tiền nong như vậy.

Tức Khức Phi Hành vốn làm hệ thống điều khiển bay, sau ba năm đã thành công chút ít, thậm chí bắt đầu sinh lời, nhưng mục tiêu của Nam Kiều không chỉ là làm hệ thống, cô muốn làm máy bay, máy bay không người lái thực thụ.

Nghe Nam Tư, anh trai Nam Kiều nói, mấy tháng trước cô đã rút tất cả vốn ra khỏi hạng mục hệ thống điều khiển, đầu tư vào nghiên cứu phát triển máy bay không người lái rồi. Trong thời điểm thay đổi cơ cấu ngành nghề như vậy, cô lấy đâu ra nhiên tiền như thế để trả cho Châu Nhiên?

Nam Kiều hơi cuối đầu khoảng mười giây rồi nói: “Được”.

Lúc này, Cn cũng rất rối rắm, không rõ là còn chút hy vọng ép Nam Kiều

quay lại hay muốn giậu đổ bìm leo, bóp chết thứ mà cô yêu thích nhất trong tay mình. Anh ta cầm chìa khóa chung cư và nhảu đnh hôn, nói: "... Nam Kiều, theo đánh giá của anh, giá trị công ty em bây giờ đã tăng gấp đôi, số tiền em phải trả cho anh là mười hai triệu tệ".

Nam Kiều như không hề dao động trước con số này, trả lời không chút do dự: "Được".

Châu Nhiên cười nhạt: "Nam Kiều, em đã nghĩ kỹ chưa, chúng ta đã gửi cả thiệp mời đám cưới rồi, em từ hôn là làm mất mặt bố em đấy. Em đừng mong bố em, anh chị em sẽ cho em vay một đồng nào!".

Nam Kiều mặt không lộ cảm xúc nhìn bầu trời tuyết rơi: "Mở Tức Khắc Phi Hành vốn là việc của một mình Nam Kiều tôi".

"Nam Kiều! Sao em quyết liệt như vậy!". Châu Nhiên cuối cùng cũng mất kiểm chế kêu lên: "Bây giờ đã là thời đại nào rồi, làm gì có thằng đàn ông nào chưa từng chơi gái chứ? Muốn tìm một thằng đàn ông chung tình á, nằm mơ đi!".

Gương mặt tuần tú của anh ta trở nên hung dữ: "Nam Kiều, cô biết thứ tôi ghét nhất ở cô là gì koong? Tôi ghét nhất là cái sự kiêu ngạo không coi ai ra gì của cô! Lúc nào cũng là tôi cúi đầu, tôi thỏa hiệp, tôi ngoan ngoãn cung phụng cô như công chúa. Cô đừng quên đó là tôi nể mặt bố cô! Với tính cách của cô, cô tưởng rằng sẽ có đàn ông thật long thích cô chắc? Tốt xấu gì cũng làm bạn trai cô bao năm, tôi chân thành khuyên cô một câu, đừng tự cao quá, cô chẳng qua cũng chỉ được sinh ra để cứu chị gái cô thôi. Ở nhà cô, cô chỉ là người thừa!"

Anh ta giận dữ nói xong liền quay đầu bỏ đi, trước khi đi còn không quên bồi thêm một con dao cuối cùng: "Nam Kiều! Công ty ghê đó của cô chờ chết đi!"

Dưới màn hình LED càng lúc càng có đông người tụ tập, ánh sang ngũ sắc không ngừng biến đổi, nhóm người của giáo hội bắt đầu cùng đi phát tấu, hát thánh ca.

Nam Kiều bây giờ mới cảm nhận được cái lạnh thấu xương, Thường Kiếm Hùng đi tới, khép vạt áo bông rồi cài cúc cho cô.

“Tôi twk làm được”. Cô cứng nhắc nói.

Người phản bộ rõ rang không phải là cô, nhưng hóa ra cô mới là kẻ đại gian đại ác thực sự, phải gánh chịu mọi lời độc địa. Nam Kiều quay đầu lại nhìn màn hình LED của The Place, trên đó đã bắt đầu chạy những dòng tin nhắn tỏ tình ngọt ngào lay động lòng người.

“Yêu anh tròn đời trọn kiếp. Ninh”.

“Em mãi mãi là cô ngọc của anh”.

“Cho đến khi biển cạn đá mòn, cả đời ở bên em. Gửi đến “quả quyet” mà anh yêu nhất”.

Mọi tình yêu đều hứa hẹn một thời hạn nào đó, nhưng không gì có thể tồn tại vĩnh viễn.

Nam Kiều lấy chiếc điện thoại Nokia cũ kỹ ra, mở danh sách liên lạc chỉ có mình cái tên Châu Nhiên nằm lẻ loi. Cô cố nhớ lại một cách tỉ mỉ bảy năm hai người quen nhau, phát hiện những chuyện đáng nhớ giữa họ vô cùng ít ỏi. Cô thả tay ra, chiếc điện thoại liền rơi xuống cống thoát nước qua khe hở trên nắp cống.

Sauk hi chia tay vào đêm Giáng Sinh, Nam Kiều không trở lại căn chung cư của Châu Nhiên lần nào nữa. Cô bạn thân Âu Dương Ý cười cô đã đạt tới cảnh giới cao nhất của triết lý tối giản – đồ tuyền thân chưa đầy một cái va li.

Đừng nói các loại túi hàng hiệu, ngay cả một bộ đồ trang điểm cao cấp cũng không có, đúng là không để cô ả nhân tình mới được hưởng chút lợi lộc nào. Chỉ có Nam Kiều biết cô đã đánh mất thứ đáng quý nhất ở đó, không bao giờ lấy lại được nữa.

Nam Kiều không có bạn bè thân thiết, Âu Dương Ý có thể coi là người bạn duy nhất của cô. Hai người đều là người tỉnh H miền Nam, sau này vì khổ thuyền chuyển công tác, Nam Kiều mới tới miền Bắc, sau đó đi du học nước ngoài. Âu Dwong Ý thi vào khoa Sinh đại học T ở Bắc Kinh, sau khi tốt nghiệp thạc sĩ thì mở một bệnh viện thú y ở khu Triều Dương.

Chiều tối hôm nay Nam Kiều tới bệnh viện thú y của Âu Dương Ý vừa làm xong một cuộc phẫu thuật, đang rửa tay thay đồ. Nam Kiều nhìn thấy có hai anh chàng một trước một sau bẻ chó ra, họ đều đeo kính râm, người đi sau trẻ hơn một chút, giúp người đi trước đeo khăn quàng cổ, nhanh chóng che quá nửa gương mặt. Người đi trước đi thẳng ra cửa, không nhìn ngang ngó dọc, người đi sau thấy Nam Kiều còn lịch sự gật đầu chào cô, miệng nở nụ cười ấm áp.

Âu Dương Ý lau tay nước ra: “Đúng là khách quý”. Cô ấy tết tóc lọn nhỏ, có hàng long màu trắng và hơi dữ, là một cô gái vô cùng ghê gớm.

Nam Kiều vẫn như đang nghĩ ngợi điều gì: “ Người vừa rồi hình như hơi quen mặt”.

Âu Dương Ý kéo đuôi mắt xuống làm mặt xấu với cô: “Nam Kiều, cậu bệnh nặng quá rồi đấy. Lư Châu - ảnh đế (1) mới, ngôi sao nam hot nhất hiện nay trên màn ảnh, hình ảnh anh ta giăng khắp sân bay, trung tâm mua sắm, rạp chiếu phim, ga tàu điện ngầm, bến xe bus, tạp chí, màn hình LED ngoài trời. Mà tớ vừa bảo anh ta tên gì ấy nhỉ?”.

Nam Kiều: “...”/

(1): Tài tử điện ảnh.

Nam Kiều không nhớ gì thật. Người ta nói cá vàng chỉ nhớ thứ mà nó nhìn thấy bảy giây, đầu óc của Nk dường như cũng có cấu tạo kỳ lạ như thế - khi cô thông thể nảy sinh một liên tưởng hợp lý giữa sự vật và tên gọi của nó, cô sẽ không thể nhớ được tên vật đó.

Điều đáng buồn là cô cũng gặp trở ngại tương tự với con người.

Đối với người lớn lên cùng cô từ nhỏ như Âu Dương Ý, tên cô ấy tất nhiên đã in sâu vào trong não, cô sẽ không quên, nhưng nhớ tên người lạ đúng là cực hình.

Cũng vì thế, thành tích môn xã hội của cô vô cùng thâm, nhất là lịch sử, cô không tài nào nhớ nổi những cái tên người, địa danh và sự kiện phức tạp. Bạn học ai có biệt hiệu có khi cô còn nhớ được, người không có biệt hiệu thì cô chỉ có thể nhớ một hình ảnh, lúc gặp cố gắng lắm mới có thể nhận ra. Đây cũng là lý do khiến cô rất ít bạn, ấn tượng đầu tiên mà cô để lại cho nhiều người là lạnh lùng, vô cảm, xa cách, khó gần.

Khi Châu Nhiên theo đuổi cô, anh ta đã tặng cô một chiếc điện thoại di động, trên màn hình hiển thị ảnh và tên anh ta rất to, chỉ là chiếc điện thoại đó đã bị cô vứt đi rồi, về sau cũng không định mua lại nữa.

Âu Dương Ý rót cho cô cốc nước: “ Nào, uống ngụm nước cho đỡ sợ”.

Nam Kiều: “...”.

Âu Dương Ý: “hai người đó có phải đều rất đẹp trai không? Có phải cậu đã quên sạch sành sanh cái mặt của gã công tử họ Châu kia ngay rồi không?”.

Nam Kiều: “...”.

Âu Dương Ý cười bí ẩn: “Tớ toàn chữa bệnh cho thú cưng của sao, cậu chăm tới đây rửa mắt thì sẽ không nhớ nhưng tên kia nữa”.

Nam Kiều : “...”. Cô cảm thấy cần phải ngăn Âu Dương Ý tiếp tục nói luyên thuyên lại, bèn lấy ra một tấm card đen in nổi, đưa cho Âu Dương Ý, “Đây là đâu?”

Âu Dương Ý cầm tấm card, trên đó in nổi một hình tam giác Penrose kinh điển, chữ “Lucid Dream” được viết một cách hoa lệ, phía dưới là địa chỉ.

“Mộng Cảnh Tỉnh Táo, một quán bar lớn rất hot ở khu Tam Lý Đồn hai năm gần đây, nổi tiếng với các bữa tiệc hóa trang về đêm”. Giọng nói uể oải của Âu Dương Ý xen lẫn chút mờ ám, ánh mắt nhìn Nam Kiều có vẻ khác thường, “Sao? Cậu muốn đi à? Đây không phải là phong cách của cậu mà”.

“Không sạch sẽ à?”/

Âu Dương Ý lắc đầu, “Không đến nổi thế, mấy năm nay, quản lý chặt, Thiên Thượng Nhân Gian cũng bị dẹp nữa là, quán này làm ăn tốt tất nhiên là do kinh doanh đàng hoàng. Có điều...” Cô ấy kéo dài giọng, thấy Nam Kiều cau mày mới mím môi cười nói: “Cũng chút lách luật”.

Nam Kiều gật đầu.

Lời của Qing: hey, 25 trang... bài sau hót man mới xuất hiện.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 1.3

Âu Dương Ý lật tấm card lại, thấy mặt sau dung bút dạ quang viết “23:30, A12”. Hầu Dực, giám đốc đầu tư của Vân Phong; Cơ Minh, quản lý cấp cao của quỹ đầu tư Quang Tốc”. Cô nhận ra đó là nét bút của Ôn Định, CEO của Túc Khắc Phi Hành.

Nam Kiều không giỏi xã giao, chỉ chuyên tâm nghiên cứu, việc quản lý công ty và đối ngoại đều giao cho mấy người có chuyên môn trong nhóm nguyên lão sang lập, đến nỗi các nhà đầu tư, thậm chí là cả nhân viên mới của công ty đều không biết người đứng đầu Túc Khắc Phi Hành là Nam Kiều.

“Xem ra hơn hai tháng rồi mà Ôn Định không tìm được nhà đầu tư, Nam Kiều cậu bây giờ phải đích thân xuất mã rồi”.

Nam Kiều mệt mỏi ngồi tựa vào thành ghế sofa, duỗi chân duỗi tay khiến cơ thể trông càng thêm cao ráo: “Đã nợ lương hai tháng rồi, việc gì cũng không nên quá tam ba bận”.

Âu Dương Ý nói không chút nể mặt: “ Nam Kiều, tớ thấy là do Châu Nhiên lén giờ trò dung không? Tớ nghe Ôn Định nói các nhà đầu tư đều từ chối không gặp, hoặc là xem tài liệu của các cậu rồi nói tiền đồ không rõ, tạm thời giữa thái độ quan sát. Tớ không tin nhiều nhà đầu tư như vậy mà không ai nhận ra tiềm năng của các cậu. Còn nữa, hai người này sao lại biết người đứng đầu tự sự của Túc Khắc Phi Hành là cậu, còn nhất quyết đòi thương lượng với cậu nữa?”.

Nam Kiều lắc đầu, đầu óc cô không đủ thâm hiểm để suy nghĩ mấy

chuyện âm mưu quỷ kế, long người hiểm ác thế này, nhưng cô biết rõ, dù Châu Nhiên có không lấy mười hai triệu tệ mà vẫn muốn bóp chế Tức Khắc Phi Hành, cô cũng không thể thay đổi được. Nhưng chỉ cần một tia hy vọng có thể tìm được người đầu tư, cô cũng phải thử xem sao.

Âu Dương Ý quan sát kỹ gương mặt Nam Kiều: “Vết thương hôm bố cậu tát cậu khỏi rồi à?”.

Hôm 31 tháng 12, nghe lời khuyên của Thường Kiếm Hùng, Nam Kiều về nhà một chuyến, kết quả là cơm còn chưa được ăn đã bị ông Nam Hoàng Trụ tát một cái đuổi ra khỏi nhà, nguyên nhân tất nhiên là Nam Kiều hủy đám cưới, nhưng sự bất hòa sâu xa hơn giữa hai bố con lại là vì Tức Khắc Phi Hành.

Ông Nam Hoàng Trụ có thân phận đặc biệt, tuổi cũng đã lớn nên khá cố chấp, kiên quyết phản đối Nam Kiều đi theo con đường thwong mại hóa máy bay. Lúc đó, ông đã đe dọa: Nếu anh chị Nam Kiều là Nam Cần, Nam Tư và Thường Kiếm Hùng dám cho Nam Kiều một đồng nào thì sau này đừng nhận Nam Hoàng Trụ này nữa.

Nam Kiều cũng là một người tự tôn đầy mình, không cầu xin tiếng nào đã quay người bỏ đi.

Nam Kiều nói: “Khỏi lâu rồi”.

Âu Dương Ý cười hích hích: “Chắc nhờ tuần nào Thường Kiếm Hùng cũng đến thị sát hả? Tớ thấy hần có ý với cậu đấy”.

Nam Kiều nói: “Cậu có thể đứng đắn một chút được không?”.

Âu Dương ý nhìn bộ dạng đứng đắn của cô là thấy buồn cười, khoác tay cô nói:” Nào, để tớ phổ cập cho cậu ít kiến thức sơ đẳng về cách gọi rượu và chơi xí ngầu ở quán bar nhé, để đến lúc đỡ phải long ngóng không biết làm

gì”.

Nam Kiều xuất phát lúc mười một giờ. Cô mang theo tấm card, gọi taxi đến sân vận động Công Nhân ở khu Tam Lý Đồng lại tình cờ gặp một trận đấu bóng của đội Quốc An, người đông như nêm, khắp nơi là fan bóng đá cuồng nhiệt đầu đeo khăn, trên mặt dán hình quốc kỳ. Ai nhìn thấy cảnh ấy cũng phải nhiệt huyết sôi trào. Tài xế là người mới vào nghề, chật vật lắm mới chen được vào khu này nhưng mãi không tìm thấy Lucid Dream đâu. Chỗ đó cực kỳ kín đáo, bên ngoài không treo lấy một tấm biển, Nam Kiều ngồi trong xe vòng qua vòng lại đến chóng mặt, đành bảo tài xế dừng lại sau một tòa cao ốc.

Dựa vào linh cảm vậy.

Nam Kiều đi qua một căn nhà cửa sang đèn mới phát hiện hóa ra đó là một bãi đỗ xe ngầm lớn như mê cung, dưới ánh đèn vàng vọt loáng thoáng thấy các loại xe sang như Maserati, Mayback. Nam Kiều không biết gì về rượu, nhưng bẩm sinh lại có khả năng phân biệt các loại máy móc như xe cộ.

Nam Kiều nhớ Âu Dương Ý nói một chai rượu trong Lucid Dream cũng có thể bán với giá trên trời, tạo ra một ngưỡng cửa cho những ai có ý định bước vào đó. Vậy chắc đúng là ở đây rồi. Bãi đỗ xe này được kiểm soát tự động, không một bóng người. Cô nghe thấy tiếng động ở phía trong, thăm nghĩ phải tìm người hỏi đường bèn tiến về phía đó.

Cô càng đi ánh sáng càng yếu, không biết đã tới chỗ nào, chỉ có tiếng động ngày một rõ nét, rõ ràng là tiếng đánh nhau, nghe vừa trầm vừa nặng. Mỗi lần có ai bị đánh trúng liền nghe thấy tiếng hự hự đau đớn.

Nam Kiều tất nhiên không muốn rước hóa vào thân, nhưng đang định lùi lại thì cô phát hiện mình đã bị lộ. Cách đó mấy trăm mét, trên nền gạch chưa nung trát xi măng sần sùi, nhờ bóng đèn tuýp hai đầu đã đen sì chiếu sáng

bức tường xám lạnh lẽo, hai, ba người đàn ông mặc đồ đen đeo kính râm đang đánh đập một gã đàn ông nằm dưới đất. Người bị đánh bị trói ngược hai cánh tay ra sau lưng, hai chân để trần, mồm nhét tất, không ngừng giãy giụa tránh né. Một cô gái ăn mặc sành điệu mát mẻ đang đứng bên cạnh, thoát nhìn có lẽ cùng hội với gã đàn ông bị đánh, nhưng cô ta không xin tha, chỉ cúi đầu khóc thút thít.

Bãi đỗ xe tỏa ra mùi dầu và mùi máy móc lạnh như băng. Nam Kiều thản nhiên đứng ở chỗ trống giữa hai hàng xe, nhìn người đàn ông mặc sơ mi trắng áo vest đen đứng đối diện. Anh ta tựa vào đầu một chiếc BMW trắng khiến bộ đồ đen trên người càng thêm nổi bật, dáng người anh ta khá cao ráo, gọn gang nhanh nhẹn.

Anh ta cúi đầu, không dùng bật lửa mà dùng một que diêm để châm thuốc. Lửa “xọt” một cái bùng lên giữa hai bàn tay, chiếu lên một màu vàng ắp áp đối lập chan chat với cái lạnh lẽo âm u của bãi đỗ xe này.

Nhờ ánh lửa ngăn ngui đó, Nam Kiều nhìn thấy hàng lông mày đen rậm góc cạnh và đôi mắt lạnh lùng đến gần như trong suốt của anh ta. Trực giác bảo cô rằng đó không phải là mắt, mà là một hợp chất vô cơ không có độ ẩm mới đúng.

Người đàn ông vẩy tắt que diêm, hít sâu một hơi, từ từ phả ra làn khói trắng, hỏi: “Có bán nữa không?”>

Một đàn em giật cái tất nhét trong mồm gã bị đánh ra, dung dao cắt đứt dây thừng trói tay. Gã đó mặt mũi sưng vù, thở hồi hển, run giọng xin tha: “Anh Thời! Anh Thời! Anh tha cho em ddi1”.

Người đàn ông cầm hai cái chai thủy tinh trên nóc xe BMW lên đập mạnh xuống đất, tiếng vỡ “choang” bèn nhọn vang vọng trong hầm để xe, những viên thuốc nhỏ màu trắng rơi rải khắp nơi.

“Tao hỏi mày! Có –bán-nữa-không?”.

Gã đàn ông nằm dưới đất sợ quá, giờ mới hiểu ra mình trả lời không đúng câu hỏi, vội vàng xua tay lia lịa:”Không, không, không bán nữa ạ! Không bao giờ bán trong quán của anh Thời nữa ạ!”.

Cô nàng kia thấy thuốc rơi khắp đất liền vội vàng bò ra gom lại, mái tóc dài quét đất cũng chẳng thêm quan tâm. Gã kia đang nhặt cùng thì bị người đàn ông túm tóc lôi lên.

“Lưu Thanh Sơn, ông cho mày biết, ở giang hồ thì theo luật giang hồ, trên địa bàn của ông thì phải theo luật của ông! Lần sau còn để ông bắt được thì ông giết!”.

Lưu Thanh Sơn cuống cuống kêu đau xin tha, người đàn ông vứt gã sang một bên, cầm khăn ướt đàn em đưa cho lau tay cẩn thận. Anh ta ngậm thuốc, chỉnh lại cổ áo vest, cùng ba người đeo kính râm nghênh ngang bỏ đi.

Người được gọi là anh Thời này không liếc nhìn Nam Kiều lấy một cái nào. Nam Kiều thở phào, Âu Dương Ý hiểu biết về hành vi của động vật từng nói với cô, nhìn thấy mãnh thú đứng co giò bỏ chạy, nhất là động vật họ mèo, chúng vô cùng nhạy cảm với những vật thể chuyển động, cậu mà chạy một cái là chắc chắn sẽ bị chúng vồ.

Nam Kiều lấy ra tấm card, hỏi Lưu Thanh Sơn: “Đi tới Lucid Dream thế nào?”.

Lưu Thanh Sơn còn mơ màng chưa tỉnh lại sau trận đòn đau, ngơ ngác hỏi:” Lu...cái gì cơ?”.

Nam Kiều đáp: “Mộng Cảnh Tỉnh Táo”.

Cô gái kia vuốt mái tóc rối bù, chỉ hình tam giác Penrose không bắt mắt

chút nào ở góc tường: “Đi theo biểu tượng kia, có thang máy lên thẳng tầng mười sáu”.

Nam Kiều gật đầu cảm ơn.

Cô gái thấy Nam Kiều chỉ mặc sơ mi trắng Zara với quần bò vô cùng đơn giản bèn hỏi: “Cô mặc thế này vào đó có sao? Cô vào làm gì?”.

Nam Kiều trả lời dứt khoát: “Tìm người, bàn chuyện làm ăn”.

Cô gái “ờ” một tiếng, nói: “Ở đây chỉ có một cái thang máy lên được thôi, đừng đi nhầm”.

Nam Kiều nghĩ thảo nào không tìm được đường vào, lại nghe thấy cô gái kia hỏi: “ Chắc cô không phải bàn chuyện làm ăn với Thời Việt đấy chứ?”

Nam Kiều tò mò hỏi: “Thời Việt là ai?”.

Cô gái kia liền nổi giận: “Thời Việt là cái đồ khốn nạn xấu xa...”. Lưu Thanh Sơn bịt chặt miệng cô ta lại, “Cô còn chưa chưa à? Kiểm trước cô bị câm hả?”.

Nam Kiều đi thẳng về phía tam giác Penrose, không quá mười giây, cái tên “Thời Việt” đã biến mất khỏi bộ não.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Sự Tán Thưởng Lộ Liễu

Nam Kiều vào thang máy, bấm nút tầng 15 nhưng lại phát hiện nút bấm không hề sang. Nam Kiều bấm thử từ tầng B3 đến tầng 24, chỉ có tầng 16 sáng đèn. Hóa ra đây là thang máy chuyên dụng của Lucid Dream. Nam Kiều còn chưa nhận ra, trong thang máy đã vang lên một giọng nam trầm thấp: “Welcome to Lucid Dream! Chào Mừng tới Mộng Cảnh Tỉnh Táo. Welcome to Lucid Dream! Chào Mừng tới Mộng Cảnh Tỉnh Táo!”.

Câu nói đó lặp đi lặp lại ba lần, ánh đèn cũng nhấp nháy theo. Nam Kiều ngẩng lên, không phân biệt được giọng nói này vọng ra từ đâu, nó mơ màng bay bay như giọng nói của một thầy thôi miên vậy.

Sau khi ánh đèn ngừng nhấp nháy, Nam Kiều mới nhìn rõ tường thang máy trang trí bằng bức tranh “Cá và chim” vẽ theo phong cách Escher (1) kết hợp với nguyên lý hình học phi Euclid. Chim và cá sinh ra từ nhau, dung hòa với nhau, từ từ biến đổi. Kiểu thiết kế này phủ đầy sáu mặt thang máy khiến Nam Kiều hoa cả mắt.

(1): Maurits Cornelis Escher (1898-1972): một nghệ sĩ đồ họa người Hà Lan.

Cửa thang máy vừa mở ra, tiếng động ồn ào liền ập tới, trong đó xen lẫn tiếng cười của đàn ông và tiếng hét của phụ nữ. Một nhân viên phục vụ trẻ khá đẹp trai ăn mặc lịch sự lập tức bước tới hỏi: “Xin hỏi quý khách đã đặt chỗ chưa ạ?”/

Nam Kiều rút tấm card ra, cậu ta mỉm cười cúi chào, dẫn đường cho cô

vào trong. Hai ba quý bà bên cạnh ùa tới vây lấy cậu ta, một người trong đó cấu vào thắt lưng cậu phục vụ một cái, bật cười khanh khách. Cậu ta nghiêng người để tránh bị sàm sỡ, cúi người cười nói: “Xin lỗi đã va vào quý khách”.

Nhân lúc tiếng nhạc ngừng lại, Nam Kiều hỏi: “Sai cậu xin lỗi?”.

Cậu phục vụ khẽ nói: “Đó là quy định do ông chủ đặt ra. Chỗ chúng tôi là nơi giải trí đẳng hoàng, nhưng cũng không thể đắc tội với khách được”.

Nam Kiều nhìn xung quanh, quán bar này quả thực rất lớn, ở giữa là một sân khấu hình chữ thập, xung quanh bày sofa và quầy rượu hình bán nguyệt. Màn hình diễn lúc nửa đêm còn chưa bắt đầu, chỉ có mấy người đàn ông cơ bắp và mấy cô gái thân hình bốc lửa đang uốn éo trên đó, làm những người ở dưới dần trở nên phấn khích.

Ghế A12 cách sân khấu hơi xa nhưng lại nhìn rất rõ màn biểu diễn trên sân khấu. Hầu Dực và Cơ Minh đã đến và gọi mấy chai rượu trước, cả hai đều mặt đỏ tía tai, có lẽ đã hơi say rồi. Họ mặc áo phông Polo, bên ngoài cũng tạm được: Hầu Dực hơi béo, Cơ Minh thì dựng cổ áo lên, tóc xịt keo bóng bẩy dựng đứng.

Họ vừa nhìn thấy Nam Kiều liền nhiệt tình mời cô, đúng hơn là ép cô ngồi giữa. Cơ Minh rót cho cô một cốc rượu đầy. Hầu Dực đặt tay lên lưng cô, ngón tay bất giác vuốt ve mái tóc dài của cô.

Nam Kiều thấy mình như đang ngồi trên đồng lửa, nhấp nhồm chỉ muốn đứng lên. Lúc này, tiếng nhạc bắt đầu buổi biểu diễn hoành tráng vang lên, tiếng hoan hô đình tai nhức óc dậy khắp quán bar. Hầu Dực nhân cơ hội xấp lại gần, miệng gần như dán sát vào tai Nam Kiều: “Cô Nam Kiều xinh đẹp như vậy khiến tôi rất bất ngờ. Trước kia cô chỉ để giám đốc Ôn gặp nhà đầu tư, có phải là vì coi thường chúng tôi không?”.

Nam Kiều lại dịch về phía trước một chút, gần như chỉ ngồi ở mép ghế sofa, miễn cưỡng cười cho có: “Tôi nào có ý đó”.

Hầu Dực ghé vào tai cô hét lớn: “Cô Nam nói gì cơ? Tôi không nghe rõ!”.

Nam Kiều ngửi thấy người hân toàn mùi rượu, lại nhìn thấy cái tai úm đỏ rực kia đã thấy buồn nôn không chịu nổi, bèn hét vào tai hắn: “Tôi nói không có ý đó!”.

Hầu Dực cười phá lên, Cơ Minh đẩy hai cốc rượu đến trước mặt cô, “Cô Nam tay ôm đàn che nửa mặt hoa, lại mời mọc mãi mới thấy người ngỡ, không uống hết hai cốc rượu này thì đúng là coi thường chúng tôi rồi. Nhà đầu tư như chúng tôi cũng vất vả lắm chứ, ở đâu có người khởi nghiệp liên hệ đầu tư là chúng tôi công mông bay liền tới đó. Nhưng người khởi nghiệp có quyền quyết sách thực sự không chịu ra mặt, chỉ sai cấp phó tới bàn bạc với chúng tôi, chúng tôi cũng rất khó xử, cô Na, cô nói có phải không?”.

Nam Kiều thấy hai cốc rượu trông như hai cốc nước, bên trong còn có đá nổi lênh phênh. Cô dán mắt vào chai rượu, trên đó viết chữ “Vodka”. Nam Kiều không biết rượu Vodka nặng bao nhiêu độ, nhưng đã đến nước này, cô cũng không biết phải nói thế nào mới thoát khỏi. Lúc này mà dùng ưu thế qua cửa, nhưng Nam Kiều lại là người thẳng tính, không biết thế nào là uyển chuyển. Cô nín thở, hào sảng uống một hơi cạn sạch hai cốc Vodka, nhanh đến nỗi đá ở đáy cốc gần như còn chưa tan. Hầu Dực và Cơ Minh nhìn nhau, lập tức vẫy tay gọi nhân viên phục vụ lại: “Thêm rượu thêm rượu!”.

Khi ngẩng đầu lên Nam Kiều đã bắt đầu hoa mắt. Rượu này mới uống thì rất êm, sau khi xuống bụng lại như có một luồng khí nóng chạy khắp toàn thân, cả hệ thần kinh hưng phấn vì kích thích, hưng phấn đến mức cô hơi mất kiểm soát, mọi thứ xung quanh đều nhẹ như bông.

Trên sân khấu hình chữ thập, ba anh chàng người Đông Âu trang điểm đậm một cách kỳ quái đi giày siêu cao gót to, mặc quần tất bằng lụa đen, thân trên khoác một chiếc áo jacket da đen phanh ra để lộ ngực trần. Họ dẫn đầu ba đội nhảy phụ nam cũng trang điểm đậm như thế vừa hát vừa nhảy đầy khí thế, khuấy động không khí cả quán bar gần như bùng cháy.

“Kazuky! Kazuky! Kazuky!”. Đàn ông phụ nữ dưới sân khấu hò hét lạc cả giọng, điên cuồng nhảy theo.

Nam Kiều thấy như mình sắp chết chìm giữa biển sóng cuồng điên.

Lúc này, người tới ghi order không phải là nhân viên phục vụ bình thường nữa, mà là một người đàn ông mặc áo vest chỉnh tề, lịch sự. Nam Kiều không biết ở những nơi như Lucid Dream, hóa đơn lên đến một con số nhất định sẽ nhận được sự chú ý của quán bar, khách hàng sẽ được người ở cấp quản lý đích thân tiếp đãi.

Hầu Dực và Cơ Minh cười hề hề, đẩy Nam Kiều ra: “Chúng tôi đã gọi từ vừa nãy rồi, lần này đến lượt cô Nam!”.

Khi Nam Kiều đứng dậy, một cơn váng đầu hoa mắt ập tới, cô suýt nữa đã ngã vào người anh chàng quản lý quán bar. Một đôi tay ấm áp đỡ lấy cô, giúp cô đứng thẳng lên.

“Cẩn thận”. Người quản lý lạnh nhạt nói, giọng anh ta trầm thấp nhưng vô cùng rõ ràng trong không gian ồn ã. Mùi đàn ông kèm theo hương bạc hà tươi mát phả vào mặt cô, cô còn nhạy bén người thấy cả mùi thuốc lá nhàn nhạt. Sau khi uống rượu, khả năng kiểm chế của Nam Kiều không tốt lắm, cô bật cười thành tiếng: “Ha ha ha”.

Quản lý quán bar vẫn giữ nụ cười chuyên nghiệp nho nhã, nhưng có vẻ khó hiểu khi nghe tiếng cười của Nam Kiều.

Nam Kiều dùng một tay ấn bụng, một tay xua xua: “Thất lễ quá, anh đừng chạm vào chỗ đó của tôi, thật đấy... buồn lắm”.

Lời nói bị tiếng nhạc mạnh át đi, Hầu Dực và Cơ Minh ngẩn ra nhìn Nam Kiều và quản lý quán bar, còn tưởng anh chàng quản lý kể chuyện cười gì đó.

Nam Kiều mở to đôi mắt hơi say quan sát anh chàng quản lý quán bar, bất ngờ phát hiện người này đẹp trai lạ lùng. Châu Nhiên đã rất đẹp rồi, nhưng người này còn cho Nam Kiều cảm giác đẹp hơn nhiều, anh ta không mang vẻ “cổ tình chải chuốt”, mà có nét phóng khoáng trẻ trung. “Chải chuốt” nhiều quá sẽ khiến người ta chán ngán, như thế vừa chạm vào là tay dính mỡ.

Nam Kiều nói: ‘Hình như tôi đã từng gặp anh’.

Anh ta cười lạnh nhạt: “Gì cơ?”.

Nam Kiều khó khăn nhớ lại: “... Không nhớ nổi là ở đâu nữa”. Cô đột nhiên nhận ra mình thật ngốc, thế này khác gì là đang lân la làm quen? Không ngờ có ngày cô lại thản nhiên bắt chuyện như vậy. Nhận ra điều này,, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, may mà mặt đã đỏ sần vì rượu nên không ai phát hiện cô đang ngượng ngùng.

Người quản lý cũng kịp thời hóa giải sự khó xử này, anh ta chìa tay: “Thời Việt”.

Nam Kiều cũng vội vàng giơ tay: “Nam Kiều”.

Vừa mới chạm vào tay anh ta, tay Nam Kiều đã bất giác run lên, nơi bị chạm có cảm giác hơi buồn buồn khiến tay cô như mềm nhũn.

Thời Việt đưa cho cô một cuốn menu bìa bọc da rất tinh xảo, Nam Kiều vừa lật ra xem đã vội vàng đóng ập vào như bị điện giật.

“Có loại rẻ hơn không?”.

Cô chỉ mang theo ba nghìn tệ, lúc bị Ôn Định nhét vào tay, cô còn cảm thấy số tiền này quá lớn so với tiền tiếp đãi đối tác. Một chai rượu ở đây còn đắt hơn hệ thống điều khiển bay cô vất vả nghiên cứu suốt ba năm ròng, sau khi ngà say, Nam Kiều rất muốn hỏi thăm tám đời tổ tông của ông chủ quán bar này.

Thời Việt cũng không vì thế mà đổi sắc mặt, vẫn cười nhe nhả đưa cô một cuốn menu khác.

Ba nghìn tệ chỉ có thể gọi một chai rượu tầm trung, có một số loại nước uống, nước hoa quả giá mấy trăm tệ một ly, có điều rõ ràng chúng không thể làm hài lòng hai nhà đầu tư được. Nam Kiều nghiêng rằng, gọi một chai Tequila giá 2998 tệ, sau đó lôi một xấp tiền giấy cộp trong túi quần rad đưa cho Thời Việt.

Thời Việt mỉm cười: “Phụ nữ trả tiền sao?”.

Nam Kiều gật đầu: “Tôi mời họ”.

Thời Việt lại cup mắt xuống cười cười. Miệng anh ta đầy đặn, khóe miệng hơi nhọn, dưới môi có một bóng đen hẹp, khi cười khóe miệng cong lên một đường cong tinh tế.

Nam Kiều nhìn mà váng vất, bèn cắt ngang nụ cười của anh ta: “Không cần thôi lại đâu”.

Thời Việt ngẩng lên, lại mỉm cười nhắc nhở đầy thiện ý: “Cô Nam, còn 15% phí phục vụ nữa”.

“...”

Một xu làm khó anh hùng, Nam Kiều rất ít khi tiêu tiền ở những nơi như thế này. Trước kia thỉnh thoảng ăn ở ngoài, người trả tiền đều là Châu Nhiên, cô chưa bao giờ biết một chuyện đơn giản như vậy cũng có thể khiến mình rơi vào tình thế khó xử.

Nam Kiều mở miệng rồi lại khép miệng, cố gắng mấy lần mới chật vật nói: “VẬt tôi chọn chai khác”.

Thời Việt khẽ cười, đóng me nu lại, nói: “Cô Nam tới đây lần đầu, chúng tôi miễn phí phí phục vụ. Hay là cô để lại số điện thoại, gia nhập hội viên VIP của chúng tôi, sau này chúng tôi sẽ có ưu đãi định kỳ và gửi tin nhắn về lịch biểu dienx”.

Nam Kiều ngập ngừng một chút mới nói: “Tôi không có điện thoại”.

Thời Việt cười nhạt, đôi mắt đen nhìn cô chăm chú, không miễn cưỡng cô thêm nữa, đứng dậy bước sang trò chuyện với Hầu Dực và Cơ Minh. Anh ta tươi cười nói chuyện với hai người đàn ông, rõ ràng không có vẻ lịch sự và xa cách khi đối diện với cô khi này, dễ dàng lấy được danh thiếp và số điện thoại riêng của họ.

Hai phần ba chai Tequila được rót vào bụng Nam Kiều. Mỗi lần muốn nói chuyện đầu tư, Hầu Dực và Cơ Minh liền lái sang chuyện khác, cuối cùng cô đành bỏ cuộc: “Tối nay Nam Kiều tôi đã uống nhiều như vậy rồi, lẽ nào còn chưa đủ thành ý? Hai vị cũng đã xem bản kế hoạch kinh doanh của công ty tôi rồi, hy vọng có thể cân nhắc”. Nói xong, cô không nói thêm lời nào nữa, mặc cho họ chuốc rượu.

Uống rượu khiến cô nhớ lại một số việc trước kia, ví dụ như Châu Nhiên. Càng nghĩ nhiều, cô lại càng uống nhiều, cứ thế mơ mơ màng màng không còn biết giờ giấc. Nam Kiều chỉ cảm thấy có rất nhiều người nhảy múa cuồng loạn xung quanh mình, còn mình thì như lún vào một đám mây trắng mềm

nhũn.

Cuối cùng cũng tan hội, Hầu Dực và Cơ Minh đỡ cô ra ngoài. Cô dùng chút tỉnh táo còn sót lại từ chối họ, vùng ra, ngã xuống sofa. Hai người đàn ông đến bên cạnh sofa, một người nói: “ Anh Thời, làm thế nào với cô nàng này bây giờ”.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 2.2

Một cô gái trang điểm đậm loạn choạng bước tới. Cô ta tuy đã cố tình kẻ mắt rất đậm, dùng màu già dặn, chiếc váy ren mỏng cũng vô cùng gợi cảm, nhưng nếu nhìn kỹ vẫn có thể nhận ra vẻ non nớt trên gương mặt.

“Ôi mẹ ời, anh Thời, nợ kiếp trước của anh lại tới rồi”. Khích Hạo nói, vừa cười vừa lùi lại hai bước, khoanh tay đứng xem kịch hay.

Thời Việt đưa mắt nhìn, cách đó mười mấy mét, mấy cái đầu nấp sau sofa và quây rượt lần lượt thụp xuống như bị đập vào đầu.

Cô gái có đôi mắt mơ màng, bước chân loạn choạng lao vào người Thời Việt.

“Thời Việt, Thời Việt, em say rồi...”.

Thời Việt mỉm cười, để cho cô ta lao vào lòng mình. “Ái chà, đưa chứng minh thư đây xem nào, đã đủ mười tám tuổi chưa? Vẫn dám đến cơ à?”.

“Đủ rồi đủ rồi!”. Cô gái giơ cái túi màu tím lên, “Không tin anh tự xem đi!”.

Trên chứng minh thư, ảnh mặt mộc của cô gái cũng rất xinh xắn, bên cạnh là tên, Thời Việt không nhìn cũng biết cô ta tên Nhiễm Nhiễm. Cô gái này là một cô nhóc người Bắc Kinh rất chơi đời, mới tí tuổi đầu đã bắt đầu đi bar, hai năm trước lần đầu tới Lucid Dream, bị anh đuổi ra ngoài với lý do không đủ mười tám tuổi, từ đó liền bám riết lấy anh, tìm đủ cách hóa trang, đổi

chứng minh thư để vào quán.

Lúc đó, Thời Việt giữ chứng minh thư gốc của cô ta, trêu chọc: “Tên là Tái Tái à?”.

Cô nhóc đầu gấu bị hai gã đeo kính đen giữ lại, chữa sai một cách rất hùng hổ: “Nhiễm Nhiễm”.

Thời Việt “ồ” lên một tiếng như vừa hiểu ra: “Thế à, tôi ít chứ, cứ tưởng là Tái Tái (1).

Cô nhóc đầu gấu gào lên: “Anh nói đúng, tôi chính là món nợ kiếp trước của anh!”.

(1): Hai chữ Tái Tái và Nhiễm Nhiễm tiếng Trung viết gần giống nhau.

Thế là cả Lucid Dream đều biết đến cái tên Trái Tái (1) này, sau này Thời Việt cũng gọi như thế luôn. Có điều cứ đến rồi đuổi, đuổi lại mò đến như vậy, loáng một cái, cô nhóc này đã tròn mười tám tuổi, cũng lên năm nhất đại học rồi.

(1): Táu Trái: nghĩa là món nợ.

Trái Trái hiếm khi gặp Thời Việt nhẹ nhàng tử tế, không đẩy mình ra, liền nghĩa chắc là mình đã lớn, Thời Việt cảm thấy có thể ra tay với mình rồi. Lòng cô thầm sung sướng, theo đuổi anh hai năm, cuối cùng cũng thành công.

Nghĩ vậy, cô ta liền coi Thời Việt như người đàn ông của mình, hai bàn tay vốn đang ôm lưng Thời Việt liền thò vào trong áo vest của anh, vuốt em anh mấy cái.

Trái Trái chép miệng, anh chàng này đúng là mặc đồ thì gầy, cởi đồ thì

đồ, dưới làn áo sơ mi toàn là cơ bắp săn chắc. Cô nháy mắt với lũ bạn nấp gần đó, tỏ ý đã thành công.

Lúc này, cô bỗng nghe Thời Việt cười haha nói: “Trái Trái, cô coi tôi là trai bao đấy à?”.

Trái Trái hồng hách, Thời Việt cũng thô lỗ với cô ta, Trái Trái thích sự thô lỗ đó, cô không thích lũ mọt sách, lũ ẻo lả ở trường. trái Trái ngọt ngào nói: “Em coi anh là bạn trai”. Cô ta lại vuốt ve hai cái nữa, ngẩng đầu lên nói: ‘Em thích các ông chú, như anh ấy, đẹp trai, có tiền, có kinh nghiệm, lại còn biết chăm sóc phụ nữ”.

Thời Việt nói: “Mẹ cô không bảo cô đó là kẻ lừa đảo à?”.

Trái Trái chép miệng một tiếng đáp: “Em không có mẹ, chỉ có mẹ kế thôi, còn nhỏ tuổi hơn anh nữa!”.

“Shit!”, Thời Việt nói: “Thế tôi làm bạn trai cô, về nhà còn phải gọi cô ta là mẹ à?”>

Trái Trái cười khúc khích: “Bố em lớn tuổi hơn anh là được rồi”.

Thời Việt đáp: “Thôi đi, đến lúc tôi dụ chỗ mẹ kế của cô, cô còn phải gọi tôi là bố thì có!”.

Trái Trái nghĩ theo vai vế thì đúng là như vậy, nhưng vẫn cứ cảm thấy như sai ở chỗ nào, đang nghĩ thì hai tay cô bị giữ chặt hai bên hông, không thể động đậy được. Cô ngoảnh đầu lại, Thời Việt đã lấy một chiếc điện thoại siêu mỏng trong túi xách của cô ra, lật hai trang nhật ký cuộc gọi với tìm được cái tên “Đại Ma Vương Núi Thệt”.

“Thời-Việt!”.

Mặc kệ Trái Trái vùng vẫy, Thời Việt vẫn thản nhiên như không, cười đắc ý, khóa miệng hẳn lên hai nếp nhăn mờ mờ. “Xem ra đúng là người này rồi”.

“Ông Nhiễm phải không?”.

“Á, Thời Việt!! Anh là đồ khốn nạn!”.

“Ông Nhiễm, đây là quán bar Mộng Cảnh Tinh Táo ở Tam Lý Đồn, con gái ông uống say rồi”.

“Anh là thằng hèn, dám gọi cho bố tôi, tôi sẽ giết anh!...”.

“Vâng, đang chờ tôi đây... Không sao, vâng, tôi sẽ đợi ông đến đón cô ấy. Vâng, chào ông”.

Vừa cúp máy, Thời Việt liền như biến thành một người khác, anh lạnh lùng thờ ơ nắm hai tay Trái Trái, giao cô cho hai gã đeo kính đen, dặn dò: “Đưa vào phòng nghỉ, chăm sóc cẩn thận vào!”.

Trái Trái có chửi mắng anh như thế nào, năn nỉ cầu xin anh ra sao, anh cũng không đổi hoài. Thời Việt chỉnh lại quần áo, quay sang hỏi Khích Hạo: “Tối nay Nhiễm Nhiễm tiêu hết bao nhiêu?”.

Khích Hạo lấy sổ ra xem :”Riêng cô ấy là tám vạn hai, thêm mấy đứa bạn kia nữa, tổng cộng là hơn ba mươi sáu vạn”.

Thời Việt bật cười: “Cô nhóc này tiêu hoang thật đấy”. Tiếng cười không mang lại chút ấm áp nào, anh lại nói: “Lát nữa bố cô ta tới, bảo Triệu Tử Hi tiếp đãi cẩn thận vào, bố cô ta là khách hàng tiềm năng đấy”.

Khích Hạo nghĩ bụng, “Chỉ cần anh Thời đứng trong quán, hóa đơn sẽ còn cao hơn nhiều”, nhưng không dám nói ra. Lúc này, Nam Kiều nằm trên sofa khẽ “ừm” một tiếng, nói mơ: “Châu Nhiên!”. Khích Hạo giờ mới nhớ ra còn

phải xử lý cô gái này nữa. Anh ta kéo Thời Việt đang định về nhà lại: “Anh Thời, anh xem hay là anh đưa cô nàng này về?”.

Thời Việt nghe thế, nói như không quen Khích Hạo: “Mày bảo sao?”. Đôi mắt anh lạnh lùng đến gần như trong suốt, Khích Hạo là anh em vài sinh ra từ suốt mấy năm với anh mà thấy vậy vẫn hơi run.

“Ha...anh Thời xem, cô gái này say bí tỉ như vậy, em sợ sẽ xảy ra chuyện. Nhìn bề ngoài của cô ta...tối nay anh em đều uống với khách không ít, nhờ sinh lòng háo sắc... anh thấy đúng không? Đều là trai trẻ hừng hực nhiệt huyết”.

Thời Việt hung dữ nhìn Khích Hạo: “Ý mày là ông đây sẽ không nổi lòng háo sắc sao?”.

“...” Khích Hạo cười cầu tài, kéo Thời Việt ra ngoài, đưa mắt ra hiệu cho đàn em đỡ Nam Kiều dậy. “Em đâu có ý đó. Ý em là anh Thời giỏi kiếm chế chuyện đó hơn bọn em. Bọn em đều là lũ đầu óc không khống chế được lưng quần...hơn nữa...”. Khích Hạo lải nhải không ngớt, “Lúc này em xem rồi, cô ta không có điện thoại, làm sao biết nên đưa về đâu. Vợ của em quản chặt lắm, anh Thời cũng biết mà...”.

“Mày không đánh xe chở cô ta vào đồn công an được sao? Ở đây an toàn lắm!”. Tới bãi đỗ xe ngầm, Thời Việt vẫn sầm mặt.

“Anh Thời, anh giúp em đi mà, giúp em đi... tại em bận quá, không rời khỏi quán được...”.

“Mẹ kiếp, mày cưới vợ xong là như đàn bà thế hả, một cô nàng ba nghìn tệ mà mày cũng đội lên đầu thờ như thờ thần tài vậy”. Thời Việt vừa chửi vừa bấm điều khiển từ xa mở khóa xe cho hai gã đeo kính đen đặt Nam Kiều vào.

Bây giờ đã hơn bốn giờ sáng, xe trong bãi cũng đi gần hết, chỉ còn lác đác

mấy ngọn đèn huỳnh quang tỏa ánh sáng trắng xám khiến bãi đỗ xe trở nên tĩnh mịch và lạnh lẽo. Thời Việt không buồn ngủ chút nào. Mấy tiếng trước, lúc cho đàn em đập Lưu Thanh Sơn, anh đã nhìn thấy cô gái nà. Anh uống nước suối để trong xe, bật đèn trần xe lên, mấy ngón tay thon dài và chai cứng kẹp lấy cầm Nam Kiều, kéo mặt cô lại. Cô có hàng lông mày dài, đôi môi mỏng, áo sơ mi trắng chỉnh tề, quần bò bó có mấy chỗ mài rách. Không sai, chính là cô gái này.

Nam Kiều.

Nhìn thấy cảnh đó nhưng không sợ hãi hét lên cũng không tránh đi, sau đó nhìn thấy anh lại không nhớ ra anh. Cô ta không nhớ thật hay giả vờ không nhớ? Anh đưa tay nắn bắp chân cô. Bắp chân cô săn chắc, cân đối do thường xuyên vận động. Cô gái này từng tập võ, có điều cô ta tập cho vui hay có liên quan đến cảnh sát?

Tuy Thời Việt tự nhận mình không làm gì phạm pháp, bị điều tra cũng không có gì phải sợ, nhưng làm nghề này, anh vẫn không muốn dính líu gì với cảnh sát. Thời Việt ra khỏi xe, châm một điếu thuốc, lấy lon coca trong cốp xe ra, tiện tay vứt vào bể nước cạnh hầm để xe. Anh dự a vào đầu xe hút gần hết điếu thuốc thì dập lửa, vào lại trong xe.

Anh áp lon coca nhúng nước lạnh giữa đêm đông vào lòng bàn tay Nam Kiều. Cô giật mình tỉnh dậy.

“Đây là đâu?” Cô mơ màng hỏi.

Thời Việt khởi động xe: “Cô đi đâu?”.

“Bác tài, bác không bật đồng hồ à?”

“...”

Nam Kiều lơ mơ, tưởng Thời Việt là tài xế taxi.

Thời Việt nói: “Tôi lái xe chuyên dùng để đưa đón khách của tập đoàn Bắc Khí, cô không nhìn thấy đồng hồ đâu. Em gái, bắt được xe của tôi là may mắn của cô đấy”.

Nam Kiều lảng máng nhớ ra Bắc Kinh có không ít loại taxi như vậy, xe màu đen tuyền, đồng hồ cây số và biển hiệu taxi có thể tháo rời. Thế là cô “ừ” một tiếng, máy móc đọc địa chỉ chung cư, còn cho Thời Việt biết cả số nhà nữa. Căn chung cư này là do Âu Dương Ý chọn cho cô, cách công viên Triệu Dương không xa, cô cũng phải vất vả lắm mới nhớ được địa chỉ.

Thời Việt còn muốn tranh thủ hỏi thêm, Nam Kiều lại đã ngủ mất. Thời Việt sờ lon coca, nó đã bị thân nhiệt nóng hơn bình thường của cô ủ ấm rồi. Thời Việt thầm chửi thề một tiếng, lái xe ra khỏi bãi đỗ. Xe của anh là Phaeton 4.2L nhập khẩu, nội thất và động cơ thuộc loại đắt tiền nhất, động cơ rất khỏe, chạy êm ru không phát ra chút tiếng động nào, Thời Việt còn là tay đua lão luyện, lái rất êm, Nam Kiều không bị xóc, đến tận khi Thời Việt dừng xe, cô vẫn ngủ say.

Thời Việt lay mãi mà Nam Kiều không tỉnh, không còn cách nào khác anh đành phải vòng ra ngoài mở cửa xe, tháo dây an toàn cho cô, định kéo cô xuống xe. Nam Kiều chống cự theo bản năng, chưa giằng co được mấy cái đã “ọe” một tiếng nôn ỉa ra xe anh.

“...!”.

Thời Việt kéo Nam Kiều ra ngoài, bật đèn pin điện thoại cho cô nhìn được toàn cảnh hiện trường.

“Cô Nam nhìn xem mình vừa gây ra chuyện gì”.

Nam Kiều chật vật lắc đầu, cố nhìn cho rõ, nói: “Ừm... Passat...không

sao, tôi sẽ đền cho anh...”. Tay cô bầy chặt vào cánh tay Thời Việt: “Nhưng bây giờ... tôi muốn uống nước... tôi sắp chết vì hơi rồi...”.

“...” Thời Việt suýt hộc máu.

Thời Việt lấy chai nước suối trong cốp sau cho Nam Kiều súc miệng xong, Nam Kiều mới thấy dễ chịu hơn, lại ngoẹo đầu mơ màng ngủ mất.

Thời Việt: “...”

Nhà ở Bắc Kinh lúc nào cũng đầy đủ khí sưởi, hai người lại đều nghĩ mình đi ô tô, không ở ngoài trời lâu nên chẳng ai mặc đồ đông cả. Khí lạnh đêm khuya buốt thấu xương, Thời Việt dù có khỏe đến mấy lúc này cũng không chịu nổi, chỉ có cô nàng đang ngả vào vai anh là người vẫn nóng hằm hập vì rượu.

Thời Việt: “...”

Anh vội định vào xe nhưng nghĩ rằng mùi hơi trong xe quá nồng nặc, đành bế bổng Nam Kiều lên đi vào tiểu khu. Nam Kiều cao, Thời Việt còn cao hơn cô nửa cái đầu nên bế cô khá dễ dàng. Cô nhắm chặt mắt, hai tay vô thức ôm cổ anh, áp mặt vào ngực anh.

“Châu Nhiên”. Cô khẽ gọi như nói mơ, gương mặt đầy vẻ đau khổ.

“Ha ha, Châu Nhiên là thằng khỉ nào chứ”.

Thời Việt bị ngăn lại, bảo vệ nhận ra Nam Kiều nhưng không biết anh.

“Quý cô đây có thể vào, còn phiền anh xuất trình giấy tờ tùy thân”.

Mặt Thời Việt lạnh như tiền: “Tôi là chồng cô ấy, anh có cần xem giấy đăng ký kết hôn không?”.

Bảo vệ chưa gặp ai nói năng như vậy bao giờ, nhưng Thời Việt ăn mặc chỉnh tề, gương mặt tuấn tú khiến cậu ta thấy cũng hơi “rét”. Là một chàng trai trẻ mới vào đời, hôm nay lại trực ca đêm, tuy không biết nên xử lý tình huống này thế nào, nhưng cậu ta vẫn nói vì trách nhiệm: “Cô Nam chỉ đăng ký mình cô ấy...”.

“Các anh ở cục Dân Chính à?”. Thời Việt hỏi, nụ cười như có như không, bề xốc Nam Kiều lên, tay áp lên cái tai bị gió thổi lạnh ngắt của cô. Anh cup mắt xuống, thần sắc có vẻ mờ ám: “Vậy anh muốn tôi chứng minh quan hệ vợ chồng với cô ấy thế nào?”. Thời Việt cố ý nhấn mạnh bốn tiếng “quan hệ vợ chồng”, ánh mắt vô cùng thâm trầm, cậu bảo vệ trẻ tuổi ngại không dám nhìn thẳng anh và Nam Kiều, nghiêng người tránh: “Anh vào đi, không cần đăng ký nữa”.

Tiểu khu khá rộng, Thời Việt mất một lúc mới tìm được tòa nhà Nam Kiều thuê. Anh bất giác ôm cô chặt hơn vì lạnh lại phát hiện bản năng cũng giúp cô làm điều tương tự khi đang ngủ say, hai người như thể đang sưởi ấm cho nhau vậy. Thời Việt bật cười, nhớ lại thuở hàn vi, mùa đông lạnh giá ngủ cạnh máy sưởi của khu chợ điện tử Trung Quan Thôn, anh và một con chó cũng sưởi ấm cho nhau như thế. Lạnh thì lạnh thật đấy, nhưng cảm giác không tồi.

Khu chung cư này hơi cũ, thang máy không hoạt động cả ngày, Nam Kiều ở tầng mười sáu, Thời Việt bế cô đứng trên cầu thang tối tăm, cầu thang láng xi măng đã mòn đến mức ánh lên ánh lam tối. Trong không khí còn có mùi đồ cũ và mùi bụi bặm, Thời Việt thử cân nặng của Nam Kiều, cười nhặt mấy tiếng, “Vứt cô ở đây cho rồi, đây đâu phải là Tô tiểu muội ba lần làm khó tân lang”.

Lúc này, Nam Kiều đột nhiên run lên, móng tay bấm mạnh vào cổ anh, nói: “Đồ khốn! Cút đi!”.

Thời Việt: “...”

Anh đưa tay vén mí mắt Nam Kiều lên, thấy nhãn cầu của cô chuyển động rất nhanh, chắc chắn cô đang mơ rồi.

“Hóa ra là thất tình à, cô nàng ngốc nghếch”.

Thế là anh công Nam Kiều leo cầu thang. Lúc leo đến tầng mười hai, anh thầm nghĩ: “Chắc mình hâm rồi”.

Đến tầng mười sáu, Thời Việt bực mình nhìn khóa cửa vân tay, dùng ngón trỏ cả hai tay của Nam Kiều vẫn không mở được.

“Chết tiệt, là ngón nào hả?”.

“Không mở được cửa thì cô ngủ ở ngoài”. TK dùng cơ hội cuối cùng ấn bừa ngón vô danh trên tay trái Nam Kiều, khoong ngờ cửa “tách” một cái, một luồng khí ấm áp dễ chịu ập tới. Thời Việt cũng thất mật, ôm eo Nam Kiều đẩy vào nhà.

Thế là giải quyết được cục nợ này rồi. Anh lạnh lùng cụp mắt nhìn Nam Kiều ngủ say trên sàn nhà, tay phải đẩy cửa từ từ đóng lại, thân hình cao ráo thon thả hơi cong đó biến mất trong tầm nhìn ngày càng hẹp. Khoảng khắc cuối cùng, anh mắt anh bất giác nhìn lên, khiến anh thấy rõ một số thứ. Anh nhìn lại căn hộ. Nơi này ẩn mình trong một tiểu khu cũ kỹ, hoàn toàn không có gì đặc biệt.

Năm ngón tay Thời Việt giữ lấy cửa, bước vào trong. Đây là một gian phòng rộng gần một trăm mét vuông, ngoài ra còn có một khu vệ sinh và một gian bếp. Căn phòng hướng về phía đông, cửa sổ bằng kính sát đất cũng nằm phía đó. Ngoài cái giường gấp đặt cạnh cửa sổ, căn phòng trống trải chẳng còn món đồ nội thất nào khác, nhưng mặt đất lại bày kín linh kiện điện tử, máy phát, dây cáp, chip điện tử, cánh quạt, trong đó nhiều nhất là máy bay đủ

hình dạng.

Trên cái giá kê sát tường còn treo một chiếc mũ nặng nề chẳng chịt dây mạch và bộ áo giáp dính đầy máu truyền cảm. Căn phòng này hoàn toàn không dịu dàng, dễ chịu, đầy hương thơm và quyến rũ giống phòng của các cô gái khác.

Ở đây chỉ có toàn máy móc lạnh lẽo và những món đồ điện tử tinh xảo.

Thời Việt nhớ lúc gần cô gái này, anh quả thực không ngửi thấy bất cứ mùi gì. Không có mùi phấn và nước hoa. Không có mùi thơm của phụ nữ. Cũng không có mùi chất hữu cơ hòa tan. Không có bất cứ mùi gì cả.

Cô gái này tương đối trung tính, hoặc có thể gọi là sạch sẽ như nước tinh khiết dưới 250C, độ pH là 7 vậy.

Anh lại nhìn Nam Kiều đang nằm trên sàn nhà bằng gỗ màu xám sậm. Cô mặc sơ mi trắng vô cùng đơn giản, quần bò xanh nhạt dính một lá cờ Leviss nhỏ màu đỏ sậm trên mông. Tóc cô dài, đen nhánh, phủ trên mặt đất nhưng vẫn rất sạch sẽ. Bỗng nhiên, anh lại cảm thấy khí chất của cô gái này hài hòa như hợp thành một thể với căn phòng vậy. Trong đêm tối tĩnh mịch, đôi mắt anh như sầm lại, Thời Việt cứ nhìn Nam Kiều như vậy một lúc mới bế cô lên chiếc giường gấp, kéo chăn đắp cho cô.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 2.3

Nam Kiều tỉnh dậy mà đầu óc vẫn còn váng vất, đau như búa bổ. Cô duỗi chân duỗi tay ra mới phát hiện mình vẫn còn mặc nguyên quần áo, cả tất cũng không cởi. Cảm giác khó chịu khiến cô khẽ rên rỉ, bò dậy.

Có mùi thuốc lá. Nam Kiều ngẩng phắt đầu lên, nhìn thấy một người đàn ông đứng bên cửa sổ kính sát đất. Hôm nay ánh nắng rất đẹp, trong trẻo, thấu suốt như vàng ròng. Bên ngoài cửa sổ là một vùng đất trống trải hiếm có trong thành phố Bắc Kinh – công viên Triều Dương với một cái hồ đóng băng, rừng cây trụi lá và bãi cỏ vàng úa nhưng rộng thênh thang.

Cô chọn căn hộ này chính vì thích vị trí của nó. Cô quen dậy sớm, hằng ngày ánh nắng chiếu vào qua cửa sổ là cô đã tỉnh. Người đàn ông kia giờ đang đứng đó. Mũi anh ta cao thẳng, bóng râm đổ xuống chia mặt anh ta thành hai nửa sáng tối rõ rệt. Anh ta cầm một điếu thuốc, gảy tàn thuốc vào chiếc cốc giấy để bên cửa sổ. Ánh nắng sáng rõ khiến anh ta hơi nheo mắt lại, nhìn Nam Kiều với vẻ thâm trầm và không chút kiêng dè.

Nam Kiều đứng im, hai hình ảnh trong đầu cô chồng khít lên nhau. Cô không nhớ tên người này nhưng ký ức về anh ta lại rất rõ nét.

Trong bãi đỗ xe, anh ta dựa vào ô tô hút thuốc, lạnh lùng nhìn một người đàn ông bị đàn em đánh đập. Cô không biết nếu mình không ở đó, người đàn ông có bị cái chai thủy tinh đập vào đầu không.

Trong Mộng Cảnh Tỉnh Táo, anh ta là một quản lý quán bar chu đáo, lịch sự, ngôn hành chừng mực đã giúp cô gọi rượu.

Con mắt dưới ánh nắng của anh ta đầy vẻ thích thú, bất kham, trong khi con mắt ẩn dưới bóng tối lại trong suốt đầy lạnh nhạt, lạnh lẽo. Nam Kiều nghi ngờ bản thân mắc ảo giác, hai mặt mâu thuẫn như vậy sao có thể xuất hiện trên cùng một gương mặt chứ.

Cô nghĩ tất cả là do ánh sáng, giống như khi làm phim, các đạo diễn ánh sáng chỉ cần khổng chế hướng đi, độ lớn nhỏ, hình dáng của ánh sáng là có thể tạo ra những khung cảnh hoàn toàn khác nhau.

Nam Kiều không phủ nhận cảnh tượng trước mắt mang một vẻ đẹp đầy xung đột. Đối với vẻ đẹp ngẫu nhiên xuất hiện trong cuộc sống như vậy, cô hoàn toàn không do dự dừng chân thoải mái thưởng lãm. Sự tán thưởng cái đẹp sẽ khiến Nam Kiều quên cả hiện thực xung quanh, cho nên cô cứ im lặng đứng đó, nhìn người đàn ông dưới ánh nắng này. Ngắm vẻ chín chắn, ngạo nghễ, lạnh lùng của anh ta. Ngắm cái cổ áo trắng muốt thẳng thớm dưới lần áo vest đen tuyền và cái cổ tay áo vừa vặn để lộ cổ tay của anh ta. Ngắm anh ta ung dung đứng bên cửa kính, vô tình mà khéo léo tạo ra bản hợp xướng giữa ánh sáng và bóng tối, khi mọi thứ đều vừa vặn ở đúng chỗ của mình.

Tuổi tác, sự từng trải, ý nghĩa ánh nhìn của anh ta.

Thời điểm, thời tiết, vị trí địa lý.

Đúng là một tác phẩm nghệ thuật tự nhiên.

Nhưng với Thời Việt., phản ứng của cô gái này lại một lần nữa nằm ngoài dự đoán. Cô không ngạc nhiên, không cử động, không nói năng gì. Lẽ nào cô gái này có vấn đề gì về đầu óc? Nhưng ánh mắt quá yên tĩnh của cô không khiến anh cảm thấy cô có chút ngớ ngẩn nào. Anh nhìn thấy vẻ tán thưởng thuần khiết trong đáy mắt cô hoàn toàn khác với ánh mắt của các cô gái trong Mộng Cảnh Tình Táo, ánh mắt cô không chút nhục dục, không làm anh cảm thấy hư vinh nhưng lại khiến anh thấy dễ chịu kỳ lạ.

Thế là anh chậm rãi hút hết điếu thuốc, trong làn khói mỏng manh, anh dụi điếu thuốc vào nửa cốc nước. Một tiếng “xèo” rất khê vang lên. Nam Kiều giơ tay cầm cốc giấy nói: “Không được hút thuốc ở trong nhà tôi”.

Thời Việt mím môi, cười với cô một cái.

Nam Kiều cúi đầu nhìn, trong cốc đã có bam bốn đầu lọc. Cô cầm cốc vào nhà vệ sinh đổ nước, vứt cốc vào thùng rác. Khi quay đầu lại, Thời Việt đang chống tay lên khung cửa, cúi đầu hỏi cô: “Có gì ăn không?”. Hương bạc hà trên người anh đã bị mùi thuốc lá nồng nặc át hết, có lẽ vì thiếu ngủ nên giọng nói của anh ta hơi khàn và thấp, lại có vẻ vô cùng êm dịu.

Nam Kiều rửa tay rồi dùng khăn bông đắp nước lạnh lau mặt: “Cảm ơn anh đã đưa tôi về, nhưng anh ở lại đây chỉ vì một bữa sáng hay có ý gì khác?”

Thời Việt cười: “Tôi đói lắm”.

Hiếm khi có cô gái nào chủ động cho anh nhìn mặt mộc, cô gái này lại chỉ cạo lông mày chứ không hề trang điểm, rửa mặt buổi sáng xong cũng không có gì khác tối qua.

Nam Kiều nói: “Bánh mì, trứng, sữa, ăn không?”.

Thời Việt gật đầu, mỉm cười đáp: “Ăn”.

Bánh mì nướng xong được đặt hai quả trứng ốp lên trên, một bình sữa tươi lấy từ hộp sữa để ngoài cửa, thế là đã có một bữa sáng đơn giản đặt trước mặt Thời Việt. Anh nhìn bữa sáng của Nam Kiều: ít hơn anh một quả trứng ốp.

Thời Việt hỏi: “Chỉ có một bình sữa thôi à?”.

Nam Kiều bình thản đáp: “Tôi sống một mình”.

Thời Việt hỏi: “Cô có anh chị em không?”.

Nam Kiều thấy lạ, không biết tại sao anh lại hỏi như thế nhưng vẫn trả lời: “Có”.

Thời Việt lấy cốc giấy, rót một nửa bình sữa cho cô: “Vậy sao cô không biết chia sẻ?”

Vậy tại sao cô không biết chia sẻ. Thật là một câu hỏi lạ lùng.

Nam Kiều có thói quen cho người ta tất cả, cô cho rằng đó là sự vô tư trong tình yêu. Nếu cô có một quả táo, Châu Nhiên xin cô, vậy cô sẽ đưa cả quả cho Châu Nhiên. Giống như bây giờ, cô cũng đưa cả bình sữa cho Thời Việt theo lễ nghĩa đãi khách truyền thống của người Trung Quốc, không hề nghĩ tới việc chia đôi.

Nam Kiều thấy Thời Việt nói cũng có lý. Bánh mì khô mà có sữa ăn kèm quả là dễ nuốt hơn. Nhưng nghĩ tới việc cô đang chia sẻ cùng một bình sữa với người đàn ông mới gặp lần đầu, mùi vị sữa bèn trở nên rất lạ.

Thời Việt đói thật, hai quả trứng gà, bốn miếng bánh mì, nửa bình sữa nhanh chóng chui vào bụng anh hết. Nam Kiều thấy anh vẫn còn có vẻ chưa no, liền hỏi: “Anh có chị em không?”.

Lúc này anh cười chân thành hơn tối qua một chút: “Không có, tôi là con một”

“Người ở đâu?”

“Vụ Nguyên, Giang Tây”.

Nam Kiều cẩn thận nhớ lại kiến thức địa lý Trung Quốc: “Nghe nói mùa xuân, hoa cải dầu ở đó rất đẹp”. May là cuốn sách đó có kèm ảnh các vùng

địa lý nên cô có ấn tượng rất sâu đậm.

Thời Việt cup mắt xuống, nói đầy ẩn ý: “Đâu chỉ mình hoa cải dầu đẹp. Nếu cô tới đó, sẽ có người tiếp đón cô tận tình”.

Nam Kiều thản nhiên nhìn thẳng vào mắt anh, đứng dậy rửa đĩa. Cô hỏi: “Anh còn có việc gì không?”.

“Chưa gì đã đuổi khách rồi”. Thời Việt xoay điện thoại trong tay, khẽ cười: “Cô Na, chưa biết chừng cô rất cần tôi đấy”.

“Tôi không cần ai cả”. Nam Kiều đáp rất nhanh, không cần suy nghĩ.

Thời Việt mỉm cười: “Tôi cần dây sạc điện thoại”.

“Cô Nam, tối qua cô nôn đầy xe tôi, tôi không mang theo tiền, đưa cô về đến đây thì điện thoại cũng hết pin. Cô nói xem tôi về thế nào?”.

Nam Kiều hơi ngượng khi nhớ lại “hành động thô lỗ” của mình tối qua. Tìm quanh nhà mà không thấy có tiền mặt dự trữ, cô mới nhớ ra cái thẻ ngân hàng duy nhất của mình vừa đưa cho Ôn Định dùng làm tiền ứng cứu tạm thời rồi. Bây giờ, cô thực sự không còn đồng nào nữa.

Nam Kiều nói: “Xin lỗi anh, tôi sẽ bồi thường thiệt hại cho chiếc xe của anh sau, phiền anh cho tôi một tháng”. Cô còn cầm bút và giấy, “Tôi viết giấy nợ cho anh”.

Thời Việt chỉ cười không nói, thấy nét chữ của cô rất mạnh mẽ dứt khoát, tựa như cây lớn ở phương Nam.

Chuyện Thời Việt sẽ về nhà như thế nào vẫn cần phải giải quyết. Nam Kiều không dùng di động nên trong nhà cũng không có loại dây sạc tương ứng, cô đành lấy ra hai sợi dây từ đồng dây nhợ lằng nhằng, cắt phần nhựa

xanh bọc ngoài, đầu hai dây với nhau, cắm vào ổ điện và điện thoại để sạc pin. Chiếc điện thoại nhanh chóng sáng lên.

Thời Việt rất thích thú với cách sạc pin bạo lực này, tiện miệng hỏi Nam Kiều: “Cô làm máy bay à?”.

Nam Kiều gật đầu.

Thời Việt gọi điện cho Khích Hạo, Khích Hạo bảo anh đợi hai mươi phút, xe sẽ tới đón ngay.

Nam Kiều giữ im lặng, cô không thích nói chuyện, cũng không giỏi nói chuyện, dù là đối diện với những người thân quen như Âu Dương Ý và Châu Nhiên cũng có thể không nói câu nào cả ngày, nữa là một người còn chưa thể coi là quen biết như... Không sai, cô lại quên tên anh rồi.

Thời Việt nhìn các loại máy bay đủ kiểu dáng bày khắp phòng, chiếc là mô hình, chiếc là bán thành phẩm bị tháo rời tung tóe ... Anh nói: “Cái nào là do cô làm? Có bay được không?”.

Nam Kiều gật đầu, nhặt lên một chiếc điều khiển từ xa, điều chỉnh một chút, chỉ nghe thấy tiếng cánh quạt quay vù vù, một chiếc máy bay màu đen có bốn cánh quạt bay lên, dừng giữa không trung như một con bọ ngoài hành tinh, rung động theo một quy luật nhất định. Theo sự điều khiển của Nam Kiều, nó chậm chậm di chuyển, bay tới trước mặt Nam Kiều và Thời Việt, kêu phành phạch.

Thời Việt nhìn máy bay, bỗng cười nói: “Ngoan như chó nhỉ”.

Máy bay đột ngột lao rất nhanh về phía Thời Việt, gió mạnh từ cánh quạt quay với tốc độ cao lướt qua mặt anh, anh nhanh chóng lùi lại, bất giác đưa tay lên vuốt mặt mình.

“Anh nói nó giống chó, nó rất không vui”. Nam Kiều lạnh nhạt nói, ấn vào nút quay lại, máy bay từ từ đáp xuống đất một cách chắc chắn, cánh quạt quay chậm dần cho đến khi dừng hẳn lại. Để giảm trọng lượng, cánh quạt được làm rất mỏng và sắc.

“Chất liệu gì vậy?”.

“Sợ carbon”. Nam Kiều đáp không chút do dự, không cần nghĩ ngợi.

“Tốc độ góc là bao nhiêu?”.

“Tốc độ quay lớn nhất là hai trăm độ một giây”.

“Đúng là thứ vũ khí lợi hại cần có trong gia đình, khi đi du lịch và khi giết người cướp của”. Thời Việt gật đầu tán thưởng bước tới sờ thử, “Có thể dễ dàng cắt đầu người trong phạm vi trăm mét, đa tạ cô Nam vừa rồi đã tha mạng cho tôi”.

“Tôi làm máy bay không phải để hại người”. Nam Kiều nhú chặt đôi mày nói.

“Thế vừa rồi thì sao?”. Thời Việt dẫn thêm một bước.

Vừa rồi? Nam Kiều chau mày, vừa rồi quả là cô muốn dạy cho người đàn ông này một bài học.

“Cô Nam thật là to gan”. Thời Việt nheo mắt, sờ má mình, trên da vẫn còn cảm giác bị một lưỡi gió sắc bén lướt qua. Di động của anh đổ chuông, xe đã tới cổng tiểu khu. Thời Việt bước qua ngưỡng cửa, đột nhiên quay đầu lại nói: “Cô Nam, tôi tên gì?”.

“...”

Thời Việt khẽ cười. Rời xa ánh nắng, đôi mắt và nụ cười của anh dường

như lại trở nên lạnh lùng và vô tình, Nam Kiều cảm thấy bối rối.

Thời Việt nhìn quanh, cạnh cửa nhà Nam Kiều đặt một chậu trầu bà lớn xanh um tươi tốt, trong đất cắm một cây bút chì, chắc là dùng để ký nhận bưu phẩm.

Anh cầm bút lên, viết một dãy số điện thoại trên bức tường phía sau chậu trầu bà. “Cô Nam tôi từng nói, chưa biết chừng cô rất cần tôi đấy, ví dụ như...”. Anh đi lùi, nháy mắt về gian tà, giơ tay phải lên, ngón cái và ngón trỏ khẽ xoa vào nhau.

Gương mặt vốn không chút biểu cảm của Nam Kiều chợt biến đổi.

Thời Việt cười cười, nghênh ngang bỏ đi.

Ý Thời Việt là: Tiền.

Tất nhiên Nam Kiều hiểu ý nghĩa của động tác đó, cũng loáng thoáng cảm thấy người đàn ông này có lẽ không đơn giản chỉ là quản lý quán bar. Chỉ có điều cô luôn suy nghĩ rất đơn giản, không bao giờ nghĩ tới những thứ quá phức tạp.

Cô vào nhà vệ sinh tắm rửa, chỉnh trang rồi chuẩn bị đi tới công ty. Ra ngoài cổng tiểu khu, cô nhìn thấy mấy người mặc đồ nhân viên đại lý ô tô Đại Chúng đang kéo một chiếc xe. Trong xe có bãi nôn, Nam Kiều nhìn kỹ, đó chẳng phải chính là chiếc xe tối qua cô đi sao? Cô nhìn biển số và loại xe, giật mình, đầu lại bắt đầu đau.

“Bác ơi, làm sạch xe này tốn bao nhiêu tiền?”.

Bác nhân viên kia khá thân thiện đáp lại: “Hơi khó rửa, cô xem, ghế da xịn, cửa xe, bảng điều khiển, nôn ra khắp nơi thế này, ngấm hết vào trong rồi, cho dù có làm sạch nội thất và làm sạch sâu để khử mùi cũng vô dụng. Chủ

xe bảo tháo hết thay mới toàn bộ, như thế chí ít cũng tốn mười mấy nghìn tệ”.

“...Không có bảo hiểm ạ?”.

Ông bác nhìn cô, có vẻ buồn cười: “Cô gái, cô chưa lái xe bao giờ hả? Làm gì có bảo hiểm cho việc nôn trong xe”.

“...”.

Mười mấy nghìn tệ... mười mấy nghìn tệ là mua được một chiếc Passat mới rồi! Phaeton và Passat tuy trông giống nhau nhưng giá cả lại một trời một vực! Chưa nói đến việc bây giờ cô không có tiền trả lương nhân viên, ngay cả tiền thuê nhà cũng là Âu Dương Ý cho vay. Ôi, cô cũng có lúc túng quẫn thế này đây.

Không có bố và Châu Nhiên, lẽ nào cô không sống nổi?

Nam Kiều vừa vào công ty liền bị Ôn Định lôi vào phòng làm việc, đóng cửa lại nói nhỏ: “ Nam Kiều, có phải tối qua hai người đó làm khó cậu không?”.

Nam Kiều trả lời đúng sự thật: “Uống không ít, bây giờ mới tới”.

Ôn Định chửi: “ Đồ vô liêm sỉ! Cậu biết gì chưa? Bọn họ vừa gửi email từ chối đầu tư”.

“Tại sao”.

“ Thì vẫn mấy lý do đó thôi? Họ bắt cậu tiếp rượu là có ý đồ làm nhục cậu”. Ôn Định bò ra ghế, “Âu Dương Ý nói đúng, chuyện này chắc chắn là do Châu Nhiên gây ra, chắc chắn là hắn”.

Nam Kiều im lặng rời khỏi phòng làm việc của Ôn Định, vào phòng thí nghiệm của mình, dùng máy bàn gọi cho Châu Nhiên. Giọng nói của Châu

Nhiên có vẻ gì đó hả hê, nói đúng hơn là có khoái cảm trả thù.

“Tiểu Kiều, cuối cùng em cũng nhớ anh rồi à”.

“Tôi chỉ muốn biết rốt cục có phải anh làm không”.

Châu Nhiên bật cười ha hả, vẫn nói giọng dịu dàng: “Tiểu Kiều, sao anh có thể cố tình hại em được? Có điều giới đầu tư vốn không lớn, anh rút ra, mọi người liền biết ngay. Họ tự cảm thấy anh rút ra là vì Tức Khắc chuyển đổi mô hình không thành công, sản phẩm không có tiềm năng, chuyện này làm sao anh không chế được?”.

“Dù thế nào em vẫn là người đòi chia tay, cũng chính em đồng ý cho anh rút vốn, đúng không?”. Châu Nhiên vẫn dịu dàng như trước kia, giọng nói đầy vui vẻ.

Nam Kiều đột nhiên cảm thấy chút tình cảm còn sót lại với Châu Nhiên đã hoàn toàn biến mất. Châu Nhiên cặp bồ, cô cũng không thấy hận anh ta. Tại sao anh ta lại thù hận cố đến mức dùng cách này để trả thù? Lẽ nào sĩ diện của đàn ông có thể lớn hơn mọi tình nghĩa? Lựa chọn cũng đồng nghĩa với từ bỏ, đó là sự đánh giá tốt xấu giữa A và B, xem xem điều gì quan trọng hơn.

Châu Nhiên níu kéo cô chỉ là níu kéo một hôn ước, níu kéo vầng hào quang mà cái họ “Nam” của cô mang lại.

Vậy thì không yêu cũng chẳng sao.

Chia tay Châu Nhiên, cô không hối hận.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Cả Đời Chỉ Làm Một Việc

Thường Kiếm Hùng hẹn Hầu Dực và Cơ Minh đến Mộng Cảnh Tinh Táo. Công ty bảo vệ Chấn Viễn là công ty vận chuyển vũ trang lớn nhất cả nước, được tới năm ngân hàng lớn trong nước sử dụng dịch vụ áp tải tiền mặt. Công ty trước nay vẫn luôn khá kín tiếng vì không thiếu khách hàng cũng như tiền vốn, nhưng như thế không có nghĩa là nó không nổi tiếng – trước cửa ngân hàng thường xuyên chằng hàng rào bảo vệ, nhân viên vũ trang đứng dọc hai bên, xe chuyển tiền bọc thép kín mít – đó chính là công ty bảo vệ Chấn Viễn.

Thị trường tài chính duy rất thèm muốn miếng thịt béo bở này nhưng không ai dám ngoạm, vì thế khi được hẹn gặp, Hầu Dực và Cơ Minh vừa mừng rỡ lại vừa ngạc nhiên.

“Anh Thường đúng là tuổi trẻ tài cao! Anh vừa có bằng thạc sĩ của Học viện Quân sự Không quân lại vừa có kinh nghiệm rèn luyện thực chiến trong quân đội... Chấn Viễn có anh Thường kế nhiệm chắc chắn sẽ ngày càng phát triển!”. Hầu Dực nín hơi hết lời, còn Cơ Minh thăm dò: “Chấn Viễn đã là một doanh nghiệp rất phát triển rồi, sao anh Thường còn muốn liên hệ với tổ chức đầu tư mạo hiểm như chúng tôi? Vân Phong và Quang Tốc thường đầu tư vào giai đoạn đầu của các dự án cũng thường chỉ là số lẻ so với thu nhập của Chấn Viễn”.

Thường Kiếm Hùng cười ung dung, anh ở trong quân ngũ nhiều năm, loại lính cứng đầu cứng cổ đến mấy cũng đã từng gặp rồi, nữa là hai tên túi tài này.

“Giữ đất thì dễ, chiếm đất mới khó. Bố tôi đã chiếm được 80% thị phần thị trường vận chuyển vũ trang Hoa Bắc, nếu tôi muốn phát triển thêm thì rất khó. Vì thế có vốn trong tay, tôi tất nhiên muốn bắt tay đầu tư lĩnh vực mới”.

Hầu Dực và Cơ Minh đã lăn lộn nhiều năm trong giới đầu tư khởi nghiệp, vừa nghe Thường Kiếm Hùng nói vậy liền hiểu ngay. Làm trong ngành vận chuyển vũ trang phải có quan hệ mật thiết với chính quyền, nhất là với hệ thống công an. Địa phương nào cũng quản lý địa bàn của mình rất chặt chẽ, Chấn Viễn tuy lớn mạnh, nhưng muốn đột phá sang các tỉnh thành khác thì gần như vẫn là không thể. Thường Kiếm Hùng là người có tham vọng, đương nhiên không hài lòng với việc chỉ giữ gìn sự nghiệp của bố mình.

Có câu thêm một người bạn là thêm một con đường, nói gì đến việc đôi bên đều muốn làm, Hầu Dực và Cơ Minh mất cảnh giác, xem biểu diễn uống mấy tuần rượu, đến lúc đỏ mặt tía tai rồi thì nghe Thường Kiếm Hùng nói: “Rượu Tây uống không đã, chúng ta uống rượu trắng đi”.

...

Nhân viên phục vụ vào phòng quản lý phía sau quán bar nói với Khách Hại với vẻ khó xử: “Ông chủ, khách bàn C30 uống say, đòi rượu trắng”.

Khách Hạo nói: “Vodka Nga chẳng trắng là gì? Đi giải thích với khách”.

Cậu nhân viên do dự nói: “Đã giải thích rồi ạ, nhưng khách nói người Trung Quốc phải uống rượu Trung Quốc, không đưa rượu trắng lên thì phá quán”.

“Ai mà mạnh miệng thế, đòi rượu trắng lại còn đòi phá quán?”.

Lúc này, cậu nhân viên mới nhìn thấy Thời Việt úp sách vào mặt nằm trong phòng nghỉ sau lưng Khách Hạo. Anh uể oải ngồi dậy, cuối sách rơi xuống

“Anh Thời!”. Cậu nhân viên vội chào, mắt sáng lên, Thời Việt ở trong quán luôn khiến cậu ta an tâm.

“Người đó có vẻ là người trong quân ngũ, bọn em không dám gây sự, anh Thời, hay anh ra xem xem?”.

Thời Việt không ngủ cả đêm hôm trước, tiếp đó lại bay tới Giang Tây một chuyến, vừa mới về, đến giờ còn chưa ngủ bù đủ. Anh uể oải chậm rãi đi sau Khích Hạo và cậu nhân viên mấy bước chân.

Thường Kiếm Hùng nhìn thấy cậu nhân viên đi tới từ xa liền vẫy tay nói: “Này, gọi cậu đấy! Có mang rượu trắng lên không thì bảo? Nhanh lên được không?”

Cậu nhân viên cười cầu tài: “Anh đợi chút, anh đợi chút ạ”. Đột nhiên bị ai kéo áo, cậu ta quay đầu lại thì thấy Thời Việt lôi mình ra phía sau.

Trong phòng quản lý, Thời Việt dựa tường, cúi đầu châm thuốc: “Mang rượu trắng lên, anh ta đòi bao nhiêu đưa bấy nhiêu”.

Cậu nhân viên: “Hả?”.

Khích Hạo vò đầu cậu ta một cái: “Hả ?”.

Khích Hạo vò đầu cậu ta một cái: “Hả cái gì mà hả!”

Cậu ta vẫn ngớ ra: “Nhà chúng ta không có rượu trắng ạ!”.

Khích Hạo mắng: “Ngu thế! Xuống lầu đi về phía sân vận động Công Nhân, ở đấy có đại lý rượu thuốc đấy thôi”.

Cậu nhân viên: “...”, cậu ta hỏi: “Bán thế nào ạ?”.

Thời Việt đáp: “Gấp năm lần giá gốc”.

Cậu nhân viên: “Có hơi ít không anh?”.

Thời Việt cười ha ha nói: “Rượu Tây dùng để ra vẻ, rượu trắng dùng để đầu rượu”.

Cậu nhân viên hiểu ra. Khích Hạo hỏi Thời Việt: “Chuyện gì thế?”.

Thời Việt từ từ nhả khói, đôi mày sắc chau lại sau làn khói thuốc màu xanh nhạt. “Chuyện thú vị rồi đây”.

Khích Hạo không hiểu: “Sao cơ?”

Thời Việt vỗ vai anh ta: “Đợi mà xem kịch hay”, lại nói: “Bảo các anh em để ý bàn C30, có chuyện gì thì gọi 120 ngay, đừng có để xảy ra án mạng trong quán”.

Khích Hạo trợn mắt: “Chắc không đến nỗi chứ?”.

Thời Việt cười lạnh nhạt, ánh mắt đầy phức tạp.

Mục tiêu của Thường Kiếm Hùng rất rõ ràng, đó là ăn miếng trả miếng, cho Hầu Dực và Cơ Minh một bài học. Tuy Vân Phong và Quang Tốc là hai trong số các quỹ đầu tư mạo hiểm có tên tuổi nhất, Thường Kiếm Hùng lại chẳng coi ra gì. Đừng nói Hầu Dực và Cơ Minh chỉ là quản lý, cho dù người sáng lập hai quỹ đó đến, anh ta cũng chỉ nhìn bằng nửa con mắt. Thường Kiếm Hùng mang theo trợ lý, cậu ta là người Sơn Đông, cũng từng đi lính, tủy lượng rất cao. Hai người ngồi kẹp Hầu Dực và Cơ Minh ở giữa, bắt đầu xưng huynh gọi đệ, sôi nổi chuốc rượu hai kẻ đó.

Hầu Dực và Cơ Minh quen thân với Châu Nhiên, chuyện lần trước là do Châu Nhiên phím trước, để họ đùa cợt với Nam Kiều. Loại người vừa mới có chút địa vị trong giới đầu tư đã tỏ ra ngông nghênh hống hách, chỉ biết mềm nắn rắn buông, Thường Kiếm Hùng chỉ xem như giẻ rách.

Thời Việt và Khích Hạo ngồi trong một góc tối chếch phía sau bàn C30, lạnh lùng nhìn chõn ăn chơi xa hoa trụy lạc rực rỡ ánh đèn toàn nam thanh nữ tú điên cuồng nhảy múa này.

Lucid Dream, Mộng Cảnh Tỉnh Táo.

Ở nơi này, dù biết là mình đang mơ, người ta vẫn muốn buông thả bản thân như trong một giấc mộng quá đổi chân thực.

Có hai cô gái xinh đẹp mới đến lần đầu nhìn thấy hai người liền to gan bước tới.

“Hi, hai anh đẹp trai không đi cùng ai à?”

Thời Việt không chớp mắt nhìn về phía bàn C30, Khích Hạo giờ nhả cười hình tam giác Penrose trên tay lên, tỏ ý mình là người của Mộng Cảnh Tỉnh Táo. Có quy định nhân viên của Mộng Cảnh Tỉnh Táo không được uống rượu với khách.

Hai cô gái tất nhiên không chịu dễ dàng từ bỏ, mỉm cười ngọt ngào ngồi xuống cạnh hai người rồi nói: “Nhìn quần áo của các anh là biết liền, nhưng các anh đều thuộc cấp quản lý, có thể uống rượu với bọn em”.

“Đúng đấy, khách hàng là thượng đế mà”.

Khích Hạo thấy Thời Việt nãy giờ để đầu óc trên mây, biết tối nay anh không có hứng bèn dụ dàng đuối khéo hai cô gái. Đột nhiên Thời Việt nói: “Giá cả rõ ràng, uống cùng một ly ba trăm nghìn tệ”.

“Cái gì cơ!”.

“Mặt dày vừa thôi!”. Hai cô gái đều biến sắc, một trong hai người lập tức nổi giận: “Lại còn giá cả rõ ràng nữa! Đã uống rượu cùng thì chắc còn ngủ

cùng nữa nhĩ!”.

Thời Việt lạnh lùng đáp: “Một đêm ba triệu”.

“Này, anh tưởng mình là ai? Ngô Ngạn Tổ chắc? Ba triệu, anh có dám lấy giá cao hơn không?”.

“Ba mươi triệu”. Thời Việt nói

“...”

“Đồ đê tiện!” Hai cô gái tức giận trợn mắt, cầm túi xách đứng dậy đi thẳng, cặp mông căng tròn núng nính dưới chiếc váy siêu ngắn. Một cô chưa vừa lòng còn quay lại chỉ vào Thời Việt: “Anh! Tên gì? Tôi sẽ tố cáo anh!”.

“Thời Việt, tố đi”.

Thời Việt đổ nước sôi vào cốc, thêm hai viên đá, khê đung đưa cốc nước, uống rất chậm rãi, ánh mắt vẫn nhìn bàn C30. Khích Hạo nhìn Thời Việt, cảm thấy tối nay anh có chút bất thường, nhưng anh ta hiểu tính Thời Việt, anh đã không muốn nói thì đừng nên hỏi. KH uống nước sôi cùng Thời Việt.

“Anh Thời, em thấy hai lão kia sắp tiêu rồ”. Khích Hạo chỉ Hầu Dực và Cơ Minh. Ánh đèn màu nào chiếu lên mặt họ liền ra màu nấy, có lẽ do mặt họ trắng bệch cả rồi. Trước đó, Thời Việt đã tốt bụng bảo phục vụ mang bốn cái bát thủy tinh vốn dùng để đựng hoa quả tới, thế là rượu năm mươi độ cứ thế rót vào bát như rót nước lã. Dưới ánh đèn màu rực rỡ, cái bát sáng lấp lánh, Thời Việt khen ngợi hết sức thật lòng: “Rượu này đẹp thật”, còn Khích Hạo thì lú lười vì kinh ngạc.

Thời Việt nhìn thật kỹ Hầu Dực và Cơ Minh, tiếp lời Khích Hạo: “Chưa việc gì, tì vị vẫn còn khỏe lắm. Vẫn còn chuốc thêm được tí nữa”.

Khích Hạo hơi giật mình, lâu lắm rồi không thấy Thời Việt máu lạnh thế này, “Anh Thời...”.

Thời Việt hất cằm chỉ Thường Kiếm Hùng: “Yên tâm, anh ta biết chừng mực”.

Khích Hạo thấy sau đó họ uống trắng pha rượu Tây liền nói: “Đây là kiểu uống của lính, hai con gà chết trôi kia có chịu được không?”.

Thời Việt nhìn anh ta vẻ khinh thường: “Bệnh viện Cảnh Sát cách đây năm trăm mét, bệnh viện Triều Dương cách đây một nghìn mét, cậu sợ cái gì? Không chết người được đâu”.

Khích Hạo: “...”.

Một lúc sau, Khích Hạo nói: “Có phải người này trả thù giúp cô nàng sơ mi trắng tối hôm kia không?”.

Thời Việt lạnh nhạt đáp: “Bây giờ cậu mới nhận ra à”.

Khích Hạo chẹp chẹp hai tiếng: “Không ngờ cô nàng kia ăn mặc bình thường mà lại có chút gia thế”, rồi than: “Toàn là quý nhân!”.

Thời Việt vẫn chăm chú nhìn bàn C30. Khích Hạo thấy chán, bắt đầu buôn chuyện: “Lúc này nghe Khúc Hải, cậu phục vụ bàn đó nói, anh chàng kia là thiếu gia của công ty Bảo vệ Chấn Viễn, tên là Thường Kiếm Hùng, vừa chuyển từ quân ngũ về, từng lập được mấy chiến công hạng hai. Chẹp chẹp, có tiền, từng trải, lại còn đẹp trai nữa, cô nàng kia may mắn thật đấy”.

Anh ta đang định buôn tiếp thì Thời Việt đứng dậy nói: “Cười xong mày lảm mồm như đàn bà ấy”.

Khích Hạo : “...”. Khích Hạo có phần tổn thương nói: “Anh Thời, em biết

rồi nhé, anh ngựa mất khi em lấy vợ, em biết anh có tình cảm với em”.

Suýt nữa thì Thời Việt đập chết Khích Hạo: “Có tình cảm cái con khỉ!”. Lúc này, một người đeo kính đen vội vã bước tới, nói khẽ vào tai Thời Việt và Khích Hạo. Hai người đưa mắt nhìn nhau, Thời Việt nói: “Tao xuống dưới xem thế nào”.

Khích Hạo gật đầu: “Anh Thời cẩn thận đấy, có cần mang theo mấy anh em không?”.

Thời Việt đã sai bước đi ra, xua tay ý không cần.

Bên này, Hầu Dực và Cơ Minh cuối cùng cũng không kịp chạy vào nhà vệ sinh mà nôn thốc nôn tháo ngay tại chỗ. Phục vụ đã chờ sẵn, cầm túi đựng rác đón lấy, xịt nước hoa khử mùi. Trong Mộng Cảnh Tinh Táo, tiếng nhạc đinh tai nhức óc, chỗ nào cũng ồn ào huyên náo, ánh đèn màu và đá khô tạo ra hiệu quả mộng ảo ma mị, không ai phát hiện ra phía này xảy ra một sự cố nhỏ.

Thường Kiếm Hùng hơi say, bước đi liêu xiêu, không biết là thật hay giả vờ. Anh ta đi tới khoác vai Khích Hạo, nhìn màu của bãi nôn, cầm ly rượu cười nói: “Ông chủ Khích, hai người bạn của tôi hình như uống đến mức viêm tụy cấp rồi, phiền anh gọi bác sĩ giúp”.

Khích Hạo sống bên bàn nhậu nhiều năm, vừa nhìn bãi nôn là biết hai kẻ kia viêm tụy cấp rồi, một mặt thầm nghĩ Thường Kiếm Hùng là một kẻ ghê gớm không thể đắc tội, một mặt vội vàng sai người khiêng hai kẻ kia xuống lầu trong tư thế nửa ngồi rồi gọi xe cấp cứu.

Ở một nơi khác, Nam Kiều vừa bước ra khỏi taxi, vội vàng chạy tới Mộng Cảnh Tinh Táo. Cô vốn đang làm thêm giờ trong phòng thực nghiệm ở Túc Khắc để sửa một phần mềm điều khiển, Ôn Định cầm di động tới tìm cô.

“Điện thoại của Âu Dương Ý”.

“Tớ nhìn thấy Thường Kiếm Hùng ở Mộng Cảnh Tinh Táo”. Âu Dương Ý cũng hơi say, có thể nghe thấy tiếng la hét và cười đùa của cô gái ngồi bên cạnh: “Tớ thấy cậu mà còn không đến, hai lão khốn từng bắt nạt cậu sẽ bị anh ta chuốc rượu trắng đến chết đấy”. Sau khi nghe chuyện của Nam Kiều, Âu Dương Ý đã tìm hiểu về Hầu Dực và Cơ Minh nên mới nhận ra.

“Có chuyện gì...”

Nam Kiều còn chưa nói xong tiếng “vậy”, Âu Dương Ý nói xong: “Chú chó trung thành biết cắn người này to gan thật đấy” liền bật cười khanh khách rồi cúp máy.

“...” Nam Kiều ngậy người nhìn điện thoại.

Ôn Định tốt bụng đưa cho cô một trăm tệ.

Nam Kiều biết mình đã nghe thấy một số thứ không nên nghe. Cô nên biết trước bãi đỗ xe dưới Mộng Cảnh Tinh Táo là một nơi phức tạp có đủ hạng người qua lại, chắc chắn sẽ có không ít vụ làm ăn phi pháp. Giờ đây, cô đang bị kẹt phía sau mấy chiếc xe, tiến thoái lưỡng nan. Bắt đầu có tiếng cãi vã, hơn nữa những âm thanh đó còn di chuyển về phía cô.

Nam Kiều hít sâu một hơi, cô không thể tiếp tục ở lại đây nữa, cô phải đi. Đèn bị bóng, khu vực này tối như hũ nút, cô vốn tưởng đây là một chỗ trốn tốt nhưng theo tiếng động đang lại gần, bảy, tám chiếc đèn pin cũng chiếu về phía này để chắc chắn là không có người.

Cô rón rén bước hai bước, đi nhanh hơn nhưng lại đột ngột vấp phải một sợi dây thừng rất to, cô va vào một chiếc xe phát ra tiếng “bộp”.

“Ai đấy!”. Có người chạy về phía cô, đèn pin quét ánh sáng loang loáng

hỗn loạn lên bức tường sau lưng cô. Nam Kiều căng thẳng, ánh đèn sáng trắng đã quét qua gấu quần. Đây không phải là một trò đùa nữa rồi. Đột nhiên, một bóng đen xẹt qua, đè cả người cô vào chiếc xe. Thân xe bằng kim loại lạnh ngắt phía sau luồn qua lớp sơ mi, ngấm vào da thịt cô.

“Phối hợp chút”. Giọng nói này hạ thấp, thì thầm bên tai cô, có vẻ đang không vui, nhưng lại rất quen thuộc. Tiếp đó, anh ta bắt đầu hôn cô. Hôn rất mãnh liệt. Nhưng anh ta không mở miệng, cũng không ép cô mở miệng. Cô có thể cảm thấy đôi môi anh ta rất lạnh, hơi thở cũng lạnh lẽo không mang chút ham muốn nào. Một tay anh ta khóa chặt hai cổ tay cô sau lưng, tay kia luồn vào trong áo cô nhưng chỉ đặt trên thắt lưng quần bò. Có thể anh ta áp sát vào cô, đôi chân dài tách chân cô ra, kẹp một chân vào giữa. Người ngoài nhìn thấy chỉ có cảm giác đây là đôi nam nữ âu yếm nhau nồng nhiệt đến mức sắp bốc hỏa đến nơi, nhưng Nam Kiều biết rõ người đàn ông này không hề có cảm giác gì. Đây chỉ là diễn kịch.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 3.2

Ánh đèn sáng lóa chiếu vào mặt anh ta, anh ta nheo mắt, bóng tối trên mặt chỗ đậm chỗ nhạt, đôi môi hơi đỏ, đường nét rõ ràng.

“Xéo”. Anh ta chửi rất dứt khoát, rất rõ ràng.

Nam Kiều bị anh ta giữ chặt ở trước mặt, mái tóc dài và quần áo trở nên xộc xệch. Nam Kiều nghĩ đời này cô chưa từng nghe một câu chửi nào dứt khoát đến thế, giọng điệu tuy bình thường như vẻ trách móc và tức giận khi bị phá đám vô cùng tự nhiên. Động mạch cổ ấm nóng của anh ta đập sát bên má cô, cơ thể dẻo dai rắn chắc như một con báo săn mồi. Cô nhắm mắt lại, hai tay bầu lầy eo anh ta.

“A, Thời Việt đấy à”. Đám người tách ra, một người đàn ông trung niên lực lưỡng bước ra, đầu lão béo tròn, bụng cũng béo tròn, tay cầm một đôi hạt hồ đào Mã Lão Tứ. “Tao đang tìm mày đây, anh em mày nói hôm nay mày không ở đây. Đúng là không có tình nghĩa chút nào”. Lão từng bước lại gần, tươi cười nhưng giọng đầy ác ý.

Thời Việt cười nhạt mấy tiếng, đôi mắt nhìn lão ta đầy cảnh giác.

“Lâu lắm không nghe nói mày chơi gái”. Lão cười hung dữ, “Cho anh Thái xem xem hàng ngon cỡ nào mà mày phải chơi ngay trong bãi đỗ xe”.

Thời Việt kéo Nam Kiều ra sau lưng, lùi lại hai bước, dùng lưng ép cô vào cột sạc điện Tesla. Anh chỉnh trang, cười uể oải: “Gái của tao mày xem được sao?”.

Anh Thái nghiêng đầu, đi quanh cột sạc điện một vòng, chép miệng bình phẩm: “Ái chà, em này cao vậy, chân dài tay dài, không phải là pê đê đấy chứ? Ha ha ha ha ha ha, Thời Việt, mày còn thích thể loại này nữa à?”.

Thời Việt cười nhạt: “Thích cũng không đến lượt mày, hôn được phía trên không với được phía dưới”.

“Mẹ mày...”. Vừa nghe thấy Thời Việt chế giễu anh Thái lùn, mười mấy thằng đàn em phía sau liền rút vũ khí ra. Tất cả đều là gậy đánh golf. Anh Thái là người đầu tiên tức đến nổi mắt trợn trừng, nhưng lại thả lỏng người ngay sau đó, cọ đôi hạt bồ đào trong tay vào nhau, phát ra tiếng “kẹt, kẹt”.

“Thời Việt này”. Giọng lão đầy vẻ thân thiết như bề trên dạy bảo con cháu, “Nhớ hồi mày mới vào đời không, mày còn cung kính gọi tao một tiếng đại ca, bảo mày sang đông mày không dám sang tây, bảo mày đối chó mày không dám đuổi gà. Bây giờ mày to mồm thật, mặt vênh lên trời không coi ai ra gì. Mẹ mày, không có chị An che chở, mày có dám hống hách như thế không?”.

Thời Việt mở bao thuốc, còn vứt cho anh Thái một điếu. Anh châm thuốc, vẩy vẩy cây diêm, ngậm thuốc nói vẻ khinh bỉ: “Thời Việt này chỉ biết ai kiếm cơm dựa vào bản lĩnh người đó, không có bản lĩnh thì đừng có lôi chuyện cũ ra nói với tao”.

Anh Thái gạt đầu: “Nói hay lắm, hôm nay ông muốn xử mày đấy.”

Thời Việt lạnh lùng nói: “Với bọn mày, trước nay tao luôn nước sông không phạm nước giếng, dựa vào đâu mà muốn xử tao?”

Anh Thái cũng cười nhạt, giơ tay chỉ đám người: “Dựa vào đâu à? Dựa vào việc mày cho bọn nó bán ở đây nhưng lại không cho người của ông mày vào”.

Thời Việt không nói gì, kéo Nam Kiều đi về phía đó. Vẻ mặt lạnh lùng hà khắc tỏa ra từ người anh khiến đám người của anh Thái đang bao vây tự động nhường đường. Có kẻ to gan, cầm gậy golf đập mạnh vào gáy Thời Việt, những mong hạ được anh bằng một đòn. Nam Kiều không kịp bảo anh cẩn thận đã thấy vai anh chùng xuống, cánh tay hất về phía sau...

“Keng”. Chiếc gậy golf rơi xuống đất, tên đó rống lên như lợn bị chọc tiết.

“Mày làm sao thế!”.

“Gãy xương rồi”.

“Sao mà gãy!”.

“Không biết là sao nữa! Đau quá!”

Không ai nhìn rõ Thời Việt ra tay thế nào, chỉ có thể im thin thít, nhìn anh kéo Nam Kiều đi tới cạnh một chiếc xe. Thời Việt giơ cánh tay lên, đập xuống một cú vô cùng dứt khoát.

Chỉ cần một cú, tấm kính chịu lực ở cửa sổ xe đã rạn ra như mạng nhện, rơi loảng xoảng xuống đất. Nam Kiều đứng gần anh mới rõ tay anh cầm một cái búa thoát hiểm rất nhỏ gọn dùng cho xe ô tô, đầu búa tròn nhẵn sáng loáng mà sắc bén. Anh đã có mặt trong bãi đỗ xe từ trước, vì cô nên mới lộ diện, mà khi lộ diện đã đề phòng sẵn.

“Lưu Thanh Sơn, ra đây!”.

Nam Kiều nhìn thấy người tối hôm kia từng chịu sự dạy dỗ của Thời Việt bị lôi thẳng từ trong xe qua cửa sổ. Lưu Thanh Sơn quỳ dưới đất. Thời Việt túm tóc gã để đầu gã ngẩng lên hướng về phía anh Thái: “Nói, tao cho mày bán ở đây bao giờ?”.

Phí trên Lưu Thanh Sơn còn người khác, hẳn không dám nói.

Thời Việt cúi người, tay trái ép lên tai trái Lưu Thanh Sơn, tay phải cầm búa, dứ dứ bên tai phải gã, đầu búa tròn bằng kim loại lạnh toát dứ vào lỗ tai gã hết lần này đến lần khác, khiến gã dựng hết tóc gáy.

“Mày có tin.. Thời Việt nói khề vào tai gã: “Tao đập một cái là đi đời hai cái tai mày không?”

Đầu búa kim loại lại giơ ra trước mắt gã, “Cả đôi mắt này nữa”.

“Á... em nói, em nói!”. Lưu Thanh Sơn gào lên, gã là kẻ ham sống sợ chết, giờ còn để ý được gì nữa, Gã biết Thời Việt là người nói được làm được, mà làm nghề này, sao dám báo cảnh sát: “Anh Thái! Anh Thời không cho ai bán cả! Hai hôm trước em bán mới bị anh ấy đánh, trước đó là do em lừa anh! Anh xem...”. Gã vé áo lên, để lộ ra mấy vết thương xanh xanh đỏ đỏ trên người.

“Ha, không có chút tình nghĩa nào!”. Anh Thái nhìn đám Lưu Thanh Sơn.

“Nhưng cơ hội hôm nay quá tốt...”. Anh Thái cười dữ tợn, nói với Thời Việt: “Ông mày vẫn muốn xử mày”. Lão phất tay, đám đàn em liền vung gậy golf lên lao về phía Thời Việt và Nam Kiều.

"Chạy!". Thời Việt kéo Nam Kiều. Họ chạy như bay trong bãi đỗ xe. Thời Việt biết hết đường đi nước bước trong bãi đỗ xe như mê cung này, tuy ánh đèn rất tối nhưng anh vẫn có thể kéo cô chạy như qua từng khe hở chật hẹp, từng góc quanh được thiết kế đặc biệt một cách chuẩn xác. Vì bối cảnh gia đình, từ nhỏ Nam Kiều đã luyện chạy đường dài, sức lực tiềm tàng rất mạnh, thi chạy một trăm mét ở trường, thành tích của cô là mười hai giây lẻ một.

Trong lúc chạy điên cuồng, cô thấy Thời Việt quay sang nhìn mình một cái. Chắc là vì cô luôn theo kịp tốc độ của anh, sức kéo từ cánh tay anh

truyền tới tay cô không hề giống như đang kéo lê một cục nợ. Nam Kiều thì lại muốn mắng anh một trận, vì khi phát hiện cô chạy giỏi, anh liền tăng tốc, nhưng việc đó xem ra không phải để thoát khỏi sự truy đuổi của đám người, mà chỉ vì anh muốn thử xem đâu là giới hạn của cô.

Đang chạy trốn còn nghĩ được đến việc này, Nam Kiều quả thực rất muốn cất lời mắng anh. Nhưng cảm giác chạy thực mạng này quả là rất kích thích. Nam Kiều hiếm khi được trải nghiệm cảm giác kích thích thế này, tuy nhiên cũng chẳng muốn ném trái lần hai.

Tới bãi đỗ xe ở tầng ngầm thứ hai, Nam Kiều và Thời Việt đã cách đám người một đoạn ngắn. Thời Việt dùng điều khiển từ xa mở cửa một chiếc xe, cùng Nam Kiều lên xe. Lốp xe nghiêng vào mặt đất phát ra tiếng ma sát nhức tai, chiếc xe lao vút đi như một mũi tên rời dây cung.

"Mẹ nó chứ, vẫn còn đuổi theo à, bọn nó thù hận gì ghê gớm vậy!".

Nam Kiều thắt dây an toàn, nhìn qua gương chiếu hậu, quả nhiên thấy đằng sau có hai chiếc xe bám theo sát nút.

Thời Việt chửi thề nhưng không hề có vẻ hoảng sợ. Ánh đèn và bóng râm hai bên đường lướt qua mặt anh ta loang loáng, đẹp lạ thường. Anh đương nhiên không đi đường cầu Trường Hồng lúc nào cũng tắc ã vào đường vành đai ba mà từ cầu Đông Đại cứ thế đi về hướng nam, toàn chọn những con đường nhỏ vắng vẻ không có đèn xanh đỏ, rẽ trái quẹo phải, có lúc gần như là đi sát tường hai bên trong ngõ nhỏ.

Nam Kiều cảm thấy đây là một Bắc Kinh khác mà cô chưa từng biết.

Thời Việt lái xe tới đường Bắc sông Thông Huệ mới hoàn toàn cắt đuôi được xe phía sau. Anh giảm tốc độ, đi quanh bờ sông Thông Huệ.

"Hôm nay anh bị trừ điểm đấy". Nam Kiều nhìn thẳng phía trước.

"Dù sao cũng không phải xe tôi".

"...Xe ai vậy?".

"Khích Hạo".

Nam Kiều nhớ lại một lúc: "Người đàn ông đi cùng anh - ông chủ quán bar á?".

"Đúng". Thời Việt trả lời ngắn gọn.

"Vậy anh là ai?".

Thời Việt cười ha ha , ánh mắt bình tĩnh nhìn đèn tín hiệu trước mặt, bình thản nói: "Cô Nam, cuối cùng cô cũng có hứng thú với tôi rồi".

"Tôi tên gì?". Anh hỏi.

"..." Vừa rồi quả thực cô đã cố nhớ, nhưng sau màn chạy trốn chết và đua xe tốc độ cao, cô lại quên mất.

"Xin lỗi anh, trí nhớ tôi có vấn đề về mặt này". Cô bình tĩnh nói. Hiếm khi cô giải thích lý do với người hiểu lầm mình. Đây có thể coi là ngoại lệ.

"Thế thì thú vị thật..." Thời Việt thích thú nhìn cô, "Vậy cô có nhớ là có một người như tôi không?".

"Tôi nhớ anh, chỉ không nhớ tên anh". Nam Kiều nghiêm túc nói.

Thời Việt cười, "Xe này của ai?".

"..." Nam Kiều hơi giận vì anh ta lại thử cô nhanh như vậy.

Thời Việt lại cười, trông rất đẹp trai, khác hẳn với vẻ lạnh lùng tàn nhẫn ở

hầm để xe lúc này.

"Sao lại tới thế? Nhớ tôi à?".

Nam Kiều chưa từng bị ai trêu ghẹo một cách lộ liễu thế này, mặt cô hơi nóng lên, không biết trả lời như thế nào, đành nói tránh: "Tìm người".

"Tìm ai? Bạn trai mới à?".

Nam Kiều tuy hơi chậm hiểu nhưng cũng nhận ra sự giễu cợt có phần hà khắc trong lời anh, xem ra tối hôm đó uống say, cô đã nói gì đó khiến anh đoán được chuyện của cô và Châu Nhiên rồi. Nghĩ tới đây, Nam Kiều nói: "Tôi đã chia tay với bạn trai cũ, nhưng anh ta không phải là bạn trai mới của tôi"

Cuối cùng Thời Việt cũng trở nên nghiêm túc, chậm rãi nói: "Hai người chuốc say cô tối hôm kia bị anh ta chuốc đến độ viêm tụy cấp, đã được đưa vào viện rồi". Anh nhìn Nam Kiều, "Coi như báo thù cho cô. Người bạn này của cô ghê gớm thật đấy".

Nam Kiều cụp mắt, chau mày, không có gì để nói. Cô biết Thường Kiếm Hùng muốn giúp cô hả giận, nhưng nói thực lòng, cô không hề thích vậy. Cô làm gì là cô lựa chọn, có hậu quả gì cô chấp nhận hết. Cô không hề hận ai, kể cả Châu Nhiên, kể cả Hầu Dực và Cơ Minh.

Nam Kiều nghiêng người, Thời Việt đột nhiên nhìn thấy vết máu đỏ tươi thấm qua lớp áo sơ mi trắng trên cánh tay cô, trông vô cùng nổi bật.

"Giơ tay phải lên".

Thời Việt dừng xe bên sông Thông Huệ, ra lệnh.

Nam Kiều không muốn, nhưng Thời Việt không cho cô cơ hội từ chối,

anh rướn người qua, nắm lấy cổ tay cô giơ lên. Từ khuỷu tay trở lên có một vết thương dài một tấc, sâu đến nỗi hở cả thịt, vẫn còn đang chảy máu.

Nam Kiều không nói gì, vừa rồi người của Lưu Thanh Sơn cầm dao tấn công Thời Việt, cô ngăn cản, bị dao chém sượt qua.

Thời Việt lại lạnh lùng nhìn cô: "Lần trước cô nôn ra xe tôi còn chưa xử lý xong, hôm nay lại làm xe Khách Hạo dính đầy máu. Sau này, tôi còn cho cô lên xe được nữa không đây?".

Nói rồi anh đột ngột đạp chân ga, chiếc xe lao về phía trước.

"Tôi không muốn đi viện".

Muộn thế này chỉ có thể vào khoa cấp cứu, Nam Kiều không chịu nổi cảnh tượng ở đó.

"Tùy cô".

Nam Kiều muốn về viết tiếp phần mềm, Thời Việt bèn chở cô về văn phòng Tức Khắc Phi Hành, mua thuốc và băng băng ở cửa hàng thuốc dưới lầu. Tức Khắc Phi Hành nằm trong trung tâm phục vụ các công ty khởi nghiệp công nghệ cao ở gần công viên Triều Dương.

Sau khi rời Trung Quang Thôn đến sống ở khu Triều Dương, Thời Việt hiếm khi lại được nhìn thấy tòa nhà văn phòng nào cũ kỹ sơ sài như vậy. Dù là ở Trung Quan Thôn, các tòa nhà văn phòng mới xây bây giờ cũng đều có tường kính rất hiện đại, không khác gì ở các khu CBD, đêm đến là rực rỡ đèn màu. Còn khu trung tâm phục vụ các công ty khởi nghiệp này vẫn là nhà quét vôi kiểu cũ. May là các thiết bị bên trong cũng khá đầy đủ.

Thời Việt cầm thuốc đi sau Nam Kiều, nhìn cái cổ cao cao và lá cờ đỏ sậm nhỏ xíu sau lưng cô, mỉm cười. Nam Kiều nhìn thấy nụ cười đó qua

kính thang máy, liền hỏi: "Anh cười gì?".

Thời Việt nói: "Tôi đang nghĩ may mà là cô Nam".

Nam Kiều không hiểu: "Tại sao?".

Thời Việt nói: "nếu là cô gái khác, đi giày cao gót, mặc váy ngắn thì chạy thế nào? Chắc chắn tôi sẽ bị ăn đòn".

Nam Kiều thầm nghĩ: Người đàn ông này cũng có chút tình nghĩa, không bỏ rơi phụ nữ để chạy một mình.

Thế nhưng Thời Việt lại chậm rãi nói: "Có điều nếu thế thì tôi còn ra mặt làm gì?".

Nam Kiều cảm thấy không nên tùy tiện đánh giá về người này.

Bây giờ đã là mười một giờ đêm, người trong văn phòng đã về hết từ lâu. Nam Kiều dẫn Thời Việt vào thẳng phòng thực nghiệm của cô. Trong này không khác nhà cô là bao, linh kiện máy bay nằm la liệt khắp nơi, hơn nữa còn có thêm mấy chiếc máy tính và trạm điều khiển mặt đất, các loại đèn báo hiệu nhấp nháy, càng làm cho không gian trở nên hỗn loạn. Một mặt tường khác thì toàn là sách vở tài liệu, thoạt nhìn cảm thấy kín như bưng.

Phòng thực nghiệm này chính là nơi chủ chốt nhất của Tức Khắc Phi Hành. Ngoài Ôn Định và một số nhân viên nòng cốt của các nhóm ra, gần như không ai vào đây cả.

Nam Kiều cho Thời Việt vào không phải vì tin tưởng anh hoàn toàn, mà chỉ vì máy bay có tính chuyên nghiệp quá cao, người bình thường có nhìn thấy cũng không hiểu. Thời Việt rõ ràng là người mắc bệnh sạch sẽ, trong phòng thực nghiệm có chiếc ghế xoay màu đen mà anh không hề ngồi.

Nam Kiều cảm thấy hơi ngại: "Xin lỗi anh, chỗ tôi hơi lộn xộn..."

"Cô khiêm tốn quá".

"..."

Nam Kiều không nói gì nữa, cô biết nếu so tài ăn nói, cô hẳn không bằng một phần vạn anh ta.

Thời Việt giúp Nam Kiều xử lý vết thương, lơ đãng hỏi:

"Cô Nam năm nay bao nhiêu tuổi?".

Nam Kiều không tránh né câu hỏi này như các cô gái khác: " Hai mươi bảy".

"Người ở đâu?".

"Tỉnh H".

"Tiếng phổ thông của cô rất tốt, tôi không nghe ra khẩu âm miền Nam đấy". Thời Việt cười, chính anh cũng nói không chuẩn một số âm.

"Mười hai tuổi cùng gia đình đến Bắc Kinh"

"Anh thì sao?"

"Tôi á?". Thời Việt cười cười, nụ cười của anh khiến người ta không đoán được anh đang nghĩ gì, "Vô công rồi nghề, cái gì ra tiền thì làm". Anh vỗ cánh tay đã được băng bó của Nam Kiều : "Xong rồi".

Nam Kiều giơ tay lên xem, vết thương được băng bó rất đẹp và gọn ghẽ, phải luyện tập lâu lắm mới làm được như vậy.

"Cảm ơn".

"Tôi cứu cô một lần, cô đỡ dao cho tôi một lần, xem như hòa". Thời Việt bước tới bên giá sách, lướt nhìn từ trên xuống dưới. Anh từ từ phát hiện ra rằng phòng thực nghiệm của Nam Kiều được sắp xếp có trật tự trong sự mất trật tự. Tất cả sách vở và tài liệu đều được phân loại, xếp theo bảng chữ cái hoặc thời gian. Anh rút ra một tập tài liệu mỏng. Tập tài liệu này rất mỏng và giòn, là giấy in loại A4 thông thường, tuy bảo quản rất cẩn thận nhưng mép giấy bột màu vì cũ kỹ.

Đó là một bài luận văn tiếng Anh chép tay, chữ viết tháu nhưng toát lên vẻ sắc bén. Trên tập tài liệu, Nam Kiều có đánh dấu: Bước phát triển đột phá của nghiên cứu MEMS.

Nam Kiều chỉnh trang quần áo, quay đầu lại thấy Thời Việt đang cầm tài liệu nhìn chăm chú, bèn lại gần hỏi: "Xem gì thế?".

Thời Việt như hơi giật mình nhưng nhanh chóng tỉnh táo lại, vẫy vẫy tờ giấy trong tay: "Cả bài chỉ hiểu mỗi dòng năm 200X"

Lời anh nói khiến Nam Kiều cũng nhoẻn miệng cười.

Thời Việt tiếp: "Lúc đó cô Nam mới mười sáu tuổi nhỉ? Vậy mà đã xem tài liệu chuyên sâu vậy rồi".

Nam Kiều cầm tập tài liệu lên xem, khẽ nở nụ cười hiếm hoi: "Bài luận này...". Cô ngẩng đầu lên nói: "Bài luận này là do một người bạn cho tôi xem. Sau khi đọc xong, tôi đột nhiên nhận ra tương tượng của mình đã có thể thành hiện thực rồi, nên tôi nói với bố muốn ra nước ngoài học".

Cô chỉ tên tác giả trên bài luận chép tay: "Tác giả bài luận sau này trở thành thầy hướng dẫn của tôi".

Thời Việt mỉm cười, đặt tài liệu về chỗ cũ.

"Cô Nam, tôi về đây".

Nam Kiều hơi sững lại, cảm thấy có phần đột ngột, cũng thấy nụ cười của anh dường như có chút thay đổi, nụ cười này giống như nụ cười chuyên dành cho khách hàng mà tối đó cô thấy trong quán bar.

Cô thà nhìn thấy vẻ lạnh lùng của anh trong bãi đỗ xe, ít nhất nó khiến cô thấy chân thực. Nam Kiều khẽ chau mày, gật đầu.

Nam Kiều tiễn Thời Việt đến thang máy, tuy khó xử nhưng vẫn thẳng thắn nói: "Xe của anh... xin lỗi, bây giờ công ty tôi gặp khó khăn, tạm thời không thể bồi thường cho anh. Đời sau này tôi..."

Tiếng "tinh" vang lên, thang máy đến rồi.

Thời Việt nhìn thang máy, cửa thang đã mở nhưng anh không bước vào.

"Cô Nam, nghe nói công ty cô cần huy động vốn".

Nam Kiều gật đầu. Thời Việt nhìn cô, mỉm cười: "Tôi đã nói rồi, cô Nam cần tiền có thể tìm tôi".

Nam Kiều hơi ngạc nhiên. Tìm anh ta? Góp vốn ư? Cô chưa từng nghĩ đến chuyện đó bao giờ.

Thời Việt dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, cười nói: "Chỉ có cô Nam không nghĩ tới, chứ không có gì Thời Việt này không làm được".

Nam Kiều cảnh giác hỏi: "Anh giúp người khác làm trung gian đầu tư à?".

Thời Việt vẫn cười, lắc đầu đáp: "Vốn của tôi".

Nam Kiều nhớ đến chiếc xe của anh. Ấn tượng của cô về anh vẫn luôn hoặc là quản lý quán bar giúp cô gọi rượu ở Mộng Cảnh Tinh Táo, hoặc là người đàn ông tàn nhẫn lạnh lùng trong hầm để xe. Có lẽ là do định kiến, nhưng cô luôn nghĩ nhà đầu tư phải có bằng cấp cao, có kiến thức chuyên môn vững vàng. Thời Việt không giống người như thế, nhưng nhìn chiếc xe kia... quả thực anh ta có khả năng đầu tư khoản tiền này.

Thời Việt cười cười: "Mười bốn triệu, tôi muốn 40% cổ phần, cô Nam thấy sao?".

Nam Kiều buột miệng không cần suy nghĩ: "Không được". Đề nghị này của anh ta tương đương với việc giảm 12,5% giá trị cổ phần. Điều quan trọng hơn là nó còn có nghĩa cô phải bán 10% cổ phần, chỉ còn 50%. Còn 10% là của các thành viên khác trong nhóm sáng lập, cô không muốn lần huy động vốn này khiến cổ phần của họ bị giảm đi.

Thời Việt nói: Cô Nam cứ suy nghĩ đi, chỉ cần cô cần, ngay ngày mai, toàn bộ tiền sẽ được chuyển vào tài khoản. bây giờ thị trường gặp nhiều khó khăn, huy động vốn cũng khó, tôi hạ giá như thế là đã rất hợp lý rồi. Nếu để tôi định giá có lẽ còn chưa đến một nửa số đó".

Nam Kiều lạnh lùng nhìn anh: "Anh làm thế là thừa nước đục thả câu".

Thời Việt cười nhạt: "Cô Nam, tôi là người làm ăn".

Thang máy lại mở ra lần nữa, Thời Việt bước vào, hai ngón tay chụm lại cắn lên trán, cười nhàn nhã nói: "Cô Nam cứ từ từ suy nghĩ, hẹn gặp lại".

Cửa thang máy chậm chậm đóng lại, hai người một trong một ngoài, một nắm chắc phần thắng, một từng người bất động.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 3.3

Khích Hạo vội vã bước vào phòng giám đốc của Mộng Cảnh Tinh Táo, đóng cửa lại, ngồi phịch xuống giường làm nệm nảy lên, khiến cuốn sách trên mặt Thời Việt rơi xuống.

"Shit, vợ mày vỗ béo mày thành lợn rồi!".

Khích Hạo xoay người, một tay đè sát bên người Thời Việt. Thời Việt vốn đã ngồi dậy lại bị ép nằm xuống, đôi mắt anh trợn lên lạnh lùng: "Mày làm cái gì đấy?".

"Anh Thời, nghe nói anh bán biệt thự suối nước nóng ở Tiêu Thang Sơn rồi à?".

"Ừ, sao"

"Hồi đó khó khăn lắm mới mua được với giá bốn triệu, bây giờ cứ thế mà bán đi à?"

Thời Việt đẩy Khích Hạo ra, ngồi dậy nói: "Tao còn tưởng việc gì to lắm mới khiến mày hung hãn thế. Giá đất sốt hai, ba năm, tao thấy cũng tới hạn rồi, không bán đi còn để đấy dưỡng lão chắc".

Khích Hạo hỏi: "Anh Thời, anh muốn đầu tư vào công ty cô kia thật đấy à?"

Thời Việt gật đầu: "Ừ, nếu là một vụ làm ăn chắc chắn có lãi, tại sao lại

không làm?".

Khích Hạo nói: "Anh Thời, Vân Phong và Quang Tốc đều là công ty lớn còn không dám bỏ vốn".

Thời Việt cười: "tay họ Châu "mua hộp trả ngọc" là sai lầm. Mấy tay đầu tư mạo hiểm khác chưa từng nhìn thấy món đồ chơi mới này, thấy cổ đông lớn thứ hai là Châu Nhiên rút vốn, tất nhiên cũng không dám tùy tiện nhảy vào".

Khích Hạo vẫn không hiểu: "Không phải cô gái đó chỉ làm mô hình máy bay thôi sao?".

Thời Việt hỏi: 'Mày từng thấy mô hình máy bay tự bay được à? Mô hình máy bay thông thường, mày nhìn được tới đâu thì nó cũng chỉ bay được tới đó. Máy bay không người lái thì bay với khoảng cách mắt thường không nhìn thấy được".

Mặt Khích Hạo đầy vẻ nghi hoặc: "Sao mà bay xa thế được?"

Thời Việt hôm nay rất kiên nhẫn giải thích: "Có phần mềm hệ thống bay điều khiển, định vị không gian ba chiều GPS, hiểu không?".

Khích Hạo gật đầu vẻ vất vả lắm mới hiểu.

Thời Việt nói tiếp: "Những kỹ thuật này đã được quân đội áp dụng mấy chục năm cho máy bay không người rồi. Thời kỳ đầu, quân đội dùng nó để làm bia bắn trên không, đến thập niên chín mươi thế kỷ trước, trong chiến dịch quân sự ở Afghanistan, quân đội Mỹ lần đầu sử dụng máy bay không người chiến thuật "Kẻ săn mồi" để tấn công tác chiến từ trên không. Nhưng mãi đến mười năm trở lại đây, MEMS...cũng chính là bước đột phá trong kỹ thuật hệ thống vi cơ điện tử, các loại máy bay không người cỡ nhỏ và vừa mới thực sự ra đời".

"Trình độ kỹ thuật của cô gái kia còn tiến bộ hơn tao nghĩ. Nếu trong nhà không có GPS, máy bay thông thường sẽ không thể nào bay lên được. Nhưng máy bay của cô ta thì có thể bay dựa vào máy truyền cảm MEMS. Nếu làm ra thành phẩm... chắc chắn, khá là được đấy".

Khích Hạo nghe mà há hốc mồm, mắt sắp lọt tròng đến nơi.

"Mẹ nó chứ, anh Thời, anh sao anh hiểu cái đó vậy? Em còn chưa bao giờ nghe nói nữa!".

Thời Việt cầm sách lên đập vào người Khích Hạo: "Tao đã bảo mày đọc nhiều sách vào! Học nhiều có văn hóa, không là thành lợn đấy!"

Khích Hạo ù ù cạc cạc nghe xong bị mắng xối xảm nhưng vẫn gặng hỏi: "Thứ đó có tác dụng gì chứ?"

Thời Việt cười lạnh lùng: "Đợi mày biết nó có tác dụng gì thì còn đến lượt tao đầu tư vào công ty đó sao?".

"Em vẫn cảm thấy, anh Thời ạ, anh đối xử hơi khác với cô gái đó". Khích Hạo lầm bầm: "Em thấy anh có ý với cô ấy".

Thời Việt gồi tay sau đầu, lại uể oải nằm xuống.

"Cô gái này trên đùa thì được, chứ lên giường..." Ánh mắt anh trở nên lạnh lẽo: "Thời Việt này chơi không nổi".

Cả đêm Nam Kiều không chợp mắt. Sau khi Thời Việt đi, cô nhận được email của Ôn Định báo rằng mấy quỹ đầu tư cuối cùng đã đều từ chối cả, lý do vẫn là không tin tưởng vào tương lai sản phẩm của công ty sau khi thay đổi mô hình. Ở châu Âu đã có một công ty sản xuất được máy bay không người nhiều cánh quạt này rồi, nhưng chủ yếu sản xuất thành đồ chơi, hơn nữa còn là loại đồ chơi cao cấp đắt tiền. Họ không đoán được thị trường trong

nước của sản phẩm này lớn đến đâu.

Trong hòm thư còn có mấy bức thư xin nghỉ việc. Sau hơn hai tháng không được công ty trả lương, nhiều nhân viên đã nhảy bén đánh hơn được những dấu hiệu bất thường.

Tuy Ôn Định đã nói chuyện riêng với mọi người, hy vọng mọi người có thể kiên trì chờ đợi, công ty nhất định có thể huy động được vốn phát triển bước tiếp theo, nhưng vẫn có những nhân viên bị quan xin nghỉ tìm việc mới.

"Trước đó, để thu mua lại cổ phần trong tay Châu Nhiên, công ty đã dùng hết định mức tín dụng ngân hàng và một phần lớn vốn lưu động. Chúng ta cũng đã quá hạn thanh toán cho các nhà sản xuất rồi. Nếu trong vòng một tuần không huy động được vốn, chúng ta sẽ không thể duy trì hoạt động bình thường của công ty nữa, đồng thời rất có thể phải đối mặt với nguy cơ bị khởi kiện." Đây là lần đầu tiên Ôn Định dùng lời lẽ nghiêm trọng như vậy để cảnh báo trong thư. Công ty đang gặp khó khăn rất lớn.

Tối tệ hơn nữa, khi đưa phôi mềm cô mới viết xong tối nay vào thiết bị mới chạy thử thì lại phát hiện ra lỗi thiết kế phần cứng, rất có thể sẽ phải sửa lại cả tổng thể, khiến thời gian sản xuất sản phẩm lại kéo dài.

Nam Kiều nắm chặt bút chì trong tay, "rắc" một tiếng, cây bút đã gãy làm đôi. Cô đưa tay ấn huyết Thái Dương, khàn giọng kêu lên một tiếng. Cô đã đánh giá thấp độ khó của việc huy động vốn. càng đánh giá thấp độ khó của việc chuyển đổi công ty. Ba năm, Tức Khắc Phi Hành đã thuận buồm xuôi gió được ba năm rồi, cô mới đột ngột phát hiện ra mình chỉ vừa mới bước những bước đầu tiên.

Từ lúc sao mờ đến lúc trời sáng; từ lúc ngân hà lặn dần đến lúc mặt trời nhô lên, cô nhìn thấy ánh sáng và bóng tối giao hòa, nghe thấy tiếng bước chân nhân viên đã đi làm, một ngày mới đã bắt đầu.

Cửa phòng thực nghiệm bị đẩy ra.

"Dì ới"

Nam Kiều ngẩng lên, một người phụ nữ trung niên tầm ba, bốn mươi tuổi dắt theo một cậu nhóc mười ba, mười bốn tuổi đứng ở cửa. Đó là chị cả Nam Cần và đứa cháu Trịnh Hạo của cô. Nam Cần lớn hơn Nam Kiều mười tuổi, phong thái nổi trội, nho nhã, gương mặt có vài phần giống Nam Kiều nhưng trông rắn rỏi hơn một chút. "Hôm nay Tiểu Hạo đến công viên Triều Dương tham gia chạy bộ từ thiện, chị liền tiện thể qua xem thế nào". Cô ấy thấy Nam Kiều sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt ngơ ngác thì nói: "Sao thế? Không chào đón chị à?"

Nam Kiều nói: "Ngồi đi".

Lúc này, mấy nhân viên tới chào hỏi: "Cô giáo Nam đến chơi ạ!" "Tiểu Hạo lại đến đấy à!".

Vừa nhìn thấy họ là hai mắt Trịnh Hạo liền sáng lên.

Nam Cần vỗ đầu cậu bé, nói: “Không phải con suốt ngày đòi đến chơi máy bay với chú Thời Vũ sao? Đi đi!”.

Trịnh Hạo vui sướng reo lên rồi đi cùng mấy nhân viên đó. Trịnh Hạo là người ủng hộ trung thành của dì Nam Kiều, cậu bé rất yêu thích máy bay, hẳn rằng là lại lén chạy đến chơi, rất thân thiết với các kỹ sư trẻ kiêm người điều khiển bay của Túc Khắc Phi Hành như Tần Thời Vũ.

Nam Cần đứng dậy đóng cửa, nhìn thấy vết máu trên áo Nam Kiều, nét mặt liền trở nên nghiêm khắc.

“Sao lại bị thương?”

Nam Cần xuất thân từ Học viện Quân sự, lại cũng từng giảng dạy ở đó, vừa nhìn thấy vết rách trên tay áo Nam Kiều là biết ngay do dao chém.

“Không phải cả ngày em đều ở trong phòng thực nghiệm sao? Lại gây ra chuyện gì à?”. Có câu anh trai cả như bố, thế mà chị gái cả của Nam Kiều còn nghiêm khắc hơn cả ông Nam Hoàn Trụ. Nhà họ Nam vốn có một trai một gái ghép thành con số 10 hoàn hảo. Tên của hai chị em Nam Cần, Nam Tư được lấy từ ý “thạo nghề là nhờ cần cù, thành công nhờ có suy tư chu toàn”. Hai con người này đều có tiền đồ xán lạn, nhất là con gái lớn Nam Cần, tính giống hệt ông Nam Hoàn Trụ, ông thường gọi trêu cô là “tướng môn hồ nữ” và cô cũng yêu chiều cô con gái này.

Thế nhưng tai họa ập đến bất ngờ, năm mười tuổi, Nam Cần mắc bệnh máu trắng, điều trị bằng đủ các phương pháp không hiệu quả. Mẹ Nam Cần khi đó đã ba mươi sáu tuổi buộc phải sinh Nam Kiều, dùng máu dây rốn cứu Nam Cần, Nam Cần may mắn nhờ thế thoát khỏi lưỡi hái tử thần. Nam Cần biết cô em gái này cứu mạng mình nên rất quan tâm chăm sóc, thế nhưng Nam Kiều lại thấy áp lực trước sự quan tâm này.

“Tối qua ra ngoài ăn tối, gặp phải một đám đánh nhau nên mới bị thương nhẹ”.

Nam Cần nhìn chăm chăm vào mắt cô, tất nhiên là không dễ tin đến thế. “Đừng nói là cả nước, e là trị an cả thế giới cũng không đâu bằng Bắc Kinh. Cầm dao đánh nhau, em đùa chị à?”.

Nam Kiều nói: “Dù sao thì em cũng không sao”.

Tuy biết cô em gái này rất cứng đầu, Nam Cần vẫn thấy bức mình.

“Được, bỏ qua chuyện đó. Đã ba tháng sau tết Dương rồi mà em vẫn không xin lỗi bố một câu, em còn định cứng đầu đến bao giờ?”

“Em hủy đám cưới với Châu Nhiên là sai sao?”

“Em có biết làm vậy khiến bố khó xử lắm không? Nhà họ Châu có địa vị, coi như môn đăng hộ đối với nhà ta. Chú Châu đã tát Châu Nhiên một cái trước mặt hai nhà, bắt cậu ta xin lỗi, nhưng còn bố thì sao? Bố sẽ rất mất mặt, trước kia hai gia đình qua lại như thông gia, bây giờ lại đột nhiên chẳng còn quan hệ gì nữa! Nếu người khác hỏi, bố có thể nói: “Con gái tội bị Châu Nhiên phản bội nên hủy đám cưới” sao? Rõ ràng là không! Em sắp ba mươi rồi, không thể suy nghĩ cho bố mẹ chút sao?”.

Nam Kiều lạnh lùng nói: “Chị, ý chị là Châu Nhiên lén cặp bồ, nhưng em không thể hủy đám cưới, phải sống với anh ta cả đời sao?”.

Nam Kiều đáp: “Chuyện này cần em ra mặt sao? Đừng nói bố, chú Châu cũng không tha cho Châu Nhiên! Dạy nó một bài học, bắt nó sửa là xong. Con bé đó có là gì đâu, sao ảnh hưởng đến địa vị của em được. Em tự mình ra mặt là tự hạ thấp giá trị của bản thân!”. Cô nghiêm khắc nhìn Nam Kiều nói tiếp: “Em đã là người nhà họ Nam thì chuyện hôn nhân đại sự không phải là chuyện của một mình em! Dù em không coi trọng những chuyện đó, chỉ coi mình là người bình thường, nhưng bên nhà trai có thể không coi trọng ao? Trong đám con trai theo đuổi em, có đứa nào là không quan tâm đến gia cảnh thân phận em chứ?”

Nam Kiều cúi đầu im lặng. Đúng vậy, gia cảnh thân phận của cô là thứ không dễ gì bỏ qua với bất kỳ ai. Từ khi sinh ra, cô đã bị đóng lên con dấu “con gái của Nam Hoàn Trụ”. Từ tham mưu quân đội ở doanh trại tỉnh H đến sư trưởng sư đoàn không quân X, đến khi trở thành tư lệnh viên của sư đoàn không quân Bắc Kinh ba năm trước, ba cô lập được rất nhiều quân công hiển hách, con đường thăng tiến cũng thuận lợi và rộng mở vô cùng. Anh và chị cô cũng đạt được những thành tựu không nhỏ, bước chân ra ngoài, có ai là không khen ngợi tư lệnh viên có hai đứa con tài giỏi xuất chúng?

Chỉ có mình cô là giống như cây cỏ nhỏ bé yếu ớt, run rẩy nép sau lưng bố và anh trai, chị gái; không thích giao du, sở thích cũng lạ lùng, không muốn đi theo con đường bố đã vạch sẵn. Sau tám năm du học châu Âu, cô trở về theo bố đi dự tiệc, không ai biết cô là con gái út nhà họ Nam, thậm chí mọi người đã quên nhà họ Nam còn có đứa con thứ ba.

Nam Cần nói: “Bố rất hối hận, nói không nên cho em ra nước ngoài lâu như vậy, bây giờ không quản nổi em nữa”. Rồi thở dài, nói thêm: “Bố đã sáu mươi ba tuổi rồi”.

Nam Kiều nói khẽ: “Em xin lỗi, sau này mỗi tuần em sẽ về thăm bố mẹ một lần”.

Nam Cần trừng mắt nhìn cô: “Bố nói còn hai năm nữa bố sẽ về hưu, em cũng lớn rồi, tranh thủ lúc bố còn đương chức thì lấy chồng đi, lần này phải tìm được một người trị được em”.

Đôi mày dài của Nam Kiều nhíu lại.

“Đừng nói với chị là không có tình cảm gì đó, hồi đầu Châu Nhiên theo đuổi em, chẳng phải em cũng không thích sao? Đến lúc người ta theo đuổi em hai năm, từ Bắc Kinh vượt đại dương đuổi sang tận Đức, em chả thích là gì? Tình cảm có thể vun đắp, chỉ cần môn đăng hộ đối là sẽ có tiếng nói chung”.

“Chị thấy Thường Kiểm Hùng cũng được đấy, từ lúc ở Học viện Quân sự Không quân, chị đã nhận ra cậu ta thích em rồi. Người trong quân đội ra, biết rõ gia cảnh tính tình, bồi dưỡng một chút là có tiền đồ rộng lớn”.

Nam Cần còn muốn tiếp tục làm công tác tư tưởng cho Nam Kiều thì đã bị Nam Kiều ngắt lời: “Dạo này em không có thời gian”.

Nam Cần cũng giận: “Chuyện cưới hỏi quan trọng hay chuyện công ty của

em quan trọng?”.

Nam Kiều không nể mặt chị cả chút nào: “Chuyện công ty”.

Nam Cần giận đến mức biến sắc: “Sao em vẫn cứng đầu cứng cổ, cố chấp quá vậy?”.

Nam Kiều đi tới bên tường, ấn nút biến bức tường kính trở thành trong suốt, nhìn rõ được khu làm việc bên ngoài. “Chị, hồi nhỏ bố kể chuyện cho em nghe, có một câu em nhớ rất rõ: “Các anh em giao tính mạng vào tay bố, dù có chết, bố cũng không thể phụ lòng họ”. Cô chỉ tay ra phía ngoài: “họ đều là anh em của em, cùng em mất ba năm tuổi trẻ ở đây, em chắc chắn không thể để ba năm của họ phí hoài”.

“Tức Khắc Phi Hành sẽ không sụp đổ, em cũng sẽ không bao giờ từ bỏ”. Chắc chắn không từ bỏ.

Cả đời chỉ làm một việc, không bao giờ từ bỏ.

Nam Kiều tới Mộng Cảnh Tinh Táo. Lần này đi vào thứ Bảy, cô mới thực sự biết thế nào là “nổi tiếng với vũ hội hóa trang lúc nửa đêm”. Ai muốn vào phải trả tiền, một nghìn tệ. Nam Kiều không thích mang ví, cũng không dùng thẻ ngân hàng. Cô quen mang theo tiền mặt, mười tờ, một nghìn tệ. Thế là cô dùng hết tất cả số tiền mang theo. Nhưng nhân viên thu tiền lại nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ. Tất nhiên Nam Kiều biết tại sao... tất cả mọi người đều ăn mặc kỳ quái, trang điểm dị thường, chỉ có mình cô vì quá bình thường nên trở thành bất thường. Chủ đề “Monument Valley”.

Khi trò chơi này mới ra mắt, cô từng chơi bằng điện thoại của Ôn Dịch, đó là một trò chơi lợi dụng ảo giác không gian để tạo ra các mê cung mà bạn phải vượt qua.

Trong Mộng Cảnh Tinh Táo, cảnh thật được dựng nên kết hợp với màn

chiếu ba chiều tạo ra một thế giới mê cung như thật, cho nên trong đó có người thật, cũng có nhân vật ảo do máy chiếu ba chiều tạo ra. Vũ công biểu diễn trên sân khấu, máy chiếu ba chiều chiếu hình ảnh sóng biển lên, các vũ công như đang bước đi trên sóng; máy chiếu chiếu lửa đỏ xuống sân khấu, họ như đang nhảy múa trong lửa. Trong tay họ xuất hiện chim và hoa ngũ sắc, trông không thể phân biệt được là thật hay ảo. Khách khứa đến đây chơi vui hết mình, thời khắc nửa say nửa tỉnh cũng là thời khắc vừa mộng vừa ảo.

Mộng Cảnh Tinh Táo chẳng phải chính là không biết Trang Chu nằm mơ biến thành bướm, hay bướm nằm mơ hóa thành Trang Chu đó sao? Cũng giống như cửa “Sườn dốc” trong trò Monument Valley, công chúa Ida đi qua những bức tường đá chật hẹp trong thung lũng vừa sâu vừa tối đen như mực, tình cờ phát hiện một con quạ trắng đối diện với mình. Rốt cuộc công chúa là quạ hay quạ là công chúa, ai mà biết được đây.

Nam Kiều bị kẹt giữa đám đông đang lắc lư theo nhạc, lúc này mới nghĩ ra mình không nhớ tên người đàn ông kia thì biết tìm từ đâu bây giờ. Hơn nữa mọi người xung quanh ai cũng hóa trang, dù nhớ mặt anh cô cũng anh cô cũng không nhận ra được. Đang lúc không biết làm sao, cô chợt nhìn thấy chính mình được tạo ra từ màn hình chiếu ba chiều. Cô đuổi theo, “Nam Kiều” ảo đó biến mất, sau đó một “Nam Kiều” lại xuất hiện ở nơi khác. Một người, hai người, ba người, càng ngày càng nhiều “Nam Kiều”, tất cả đều tụ về một hướng.

Đó là một cái cầu thang Penrose, người đứng trên đỉnh bậc thang là một phù thủy quạ đen mặc trường bào đen, đeo mặt nạ. Các “Nam Kiều” ảo đột ngột biến mất, Nam Kiều bước về phía đó. Phù thủy quạ đen đặt tay phải lên ngực, hơn nghiêng người, ngân nga: “Bóng ma chờ đợi rất lâu trong đêm tối. Nàng công chúa ăn trộm, tại sao nàng quay lại?”.

Giọng anh rất êm tai, mang vẻ lịch sự xa cách nhưng lại mê hoặc như bóng tối. Nam Kiều bỗng cảm thấy người đàn ông này hạ lưu cũng ra hạ lưu

một cách rất đẳng cấp.

Thời Việt từng bước đi xuống bậc thang, lịch sự đưa tay về phía Nam Kiều. Nam Kiều hơi chau mày nhưng vẫn đặt tay lên tay anh. Thời Việt nắm lấy tay cô, dắt cô ra ngoài. Anh cao lớn, đeo mặt nạ dữ dằn đáng sợ, đi đằng trước không khác gì máy mở đường. Trong quán bar, mọi người đang chen nhau điên cuồng nhảy múa, nhìn thấy Thời Việt bèn chủ động nhường đường.

Thời Việt đưa Nam Kiều ra bằng cửa ngách của Mộng Cảnh Tinh Táo, tới một hành lang nhỏ hẹp và ngắn. Cửa thoát hiểm trên trần hành lang đóng chặt, một ngọn đèn lạng lẽ sáng. Hành lang không một bóng người, chỉ đủ rộng cho hai người sánh bước, nên khi Thời Việt và Nam Kiều đứng mặt đối mặt, giữa hai người chẳng còn mấy không gian.

Thời Việt gỡ chiếc mặt nạ xấu xí xuống, gương mặt dưới lớp mặt nạ càng trở nên đẹp đẽ tuấn tú. Dưới ánh đèn, các đường nét trên khuôn mặt rõ ràng, anh nửa cười nửa không, chiêm một điệu thuốc.

“Cô Nam tìm tôi là vì cuối cùng cũng có nhu cầu sao?”. Anh cúi đầu, khẽ nhả một hơi thuốc sát bên tai Nam Kiều, cố ý hạ giọng nói: “Bất kể là yêu cầu gì... tôi đều có thể thỏa mãn cô Nam”.

Nam Kiều nhăn mày tránh ra một chút, nói: “Anh hạ lưu quá”.

Thời Việt thông thả dựa tường khoanh tay, hàm răng đều đặn trông vừa trắng vừa sắc như của loài thú dữ. Anh cắn điệu thuốc, khinh bỉ cười nói: “Tôi chính là một tên lưu manh, lưu manh không hạ lưu thì sao còn gọi là lưu manh?”.

Nam Kiều không muốn nghe anh nói linh tinh, “Tôi đồng ý điều kiện của anh”.

Cô đồng ý nhanh chóng như vậy lại khiến Thời Việt bất ngờ. Anh cầm

điều thuốc, nheo mắt lại dò xét như muốn nhìn thấu suy nghĩ của Nam Kiều, “Cô Nam nghĩ thông nhanh vậy sao?”

Nam Kiều nói: “Tôi có một yêu cầu”.

Thời Việt khẽ cười, ánh mắt đầy chờ đợi: “Cô Nam cứ nói”.

Nam Kiều: “Tôi muốn vay thêm sáu triệu nữa, phương thức vay nợ”.

Thời Việt sững người, cười nói: “Cô na, cô đòi hỏi cao quá”

Nam Kiều lạnh nhạt đáp: “Không phải anh nói có yêu cầu gì thì anh cũng thỏa mãn sao?”.

Thời Việt lại nheo mắt, trông càng có vẻ vô cùng hứng thú. Anh trêu đùa cô, cô bèn dùng nó để chơi ngược lại anh.

“Lãi suất thì sao?”. Anh hỏi.

“Thêm 10% trên lãi suất cơ bản”.

Thời Việt cười ha ha, tựa lưng vào bức tường phía sau, vừa suy nghĩ vừa hút một hơi thuốc: “Cô Nam, cô đã tính tỉ suất vay cao thế nào chưa? Lãi suất thấp như vậy, tôi chỉ cần cho vay nặng lãi cũng thu về được số tiền cao gấp hai, ba lần của cô rồi”.

Nam Kiều bình tĩnh nói: “Anh cho tôi vay tiền thì không có rủi ro”.

“Không có rủi ro?” Thời Việt từ từ cúi xuống áp sát Nam Kiều, trầm ngâm nói: “Cô Nam...không xe, không nhà, công ty cũng không có bất động sản, cô có thể lấy gì ra thế chấp, lấy gì ra bảo lãnh?”. Ngón tay anh chậm rãi cuốn một lọn tóc trên vai Nam Kiều, “Chẳng lẽ... cô Nam định thế chấp bản thân cho tôi?”.

“Được “.

Thời Việt hoàn toàn không ngờ Nam Kiều lại dứt khoát đồng ý với lời cợt nhả của anh như vậy.

Cô ngẩng lên, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt anh, “Anh không phải ảo tưởng đâu, nội trong hai năm, tôi nhất định sẽ trả anh cả gốc lẫn lãi”. Nam Kiều hạ quyết tâm tìm Thời Việt vay vốn sau khi đã suy nghĩ kỹ càng, cũng đã bàn bạc với Ôn Định và hai người đồng sáng lập khác. Đối với cô, hai mươi triệu tệ không khó kiếm, chỉ cần cô chịu cúi đầu trước bố mình. Nhưng cô không thể làm được. Việc này không chỉ liên quan đến tự tôn của cô, mà còn vì thân phận của bố cô.

Từ nghiên cứu hệ thống điều khiển bay, cô chuyển sang làm máy bay không người lái, có nghĩa cô đặt chân vào một lĩnh vực nhạy cảm liên quan đến đất nước và an ninh công cộng. Khác với máy bay dân dụng thuộc quản lý của cục hàng không, máy bay không người trực thuộc quản lý của không quân, tuy nhiên nay cơ chế quản lý cụ thể vẫn còn để trống.

Bố cô là quân nhân ưu tú từng trải qua thời kỳ đó, ông trung thành, chính trực, tuân thủ nguyên tắc. Nam Kiều không muốn việc mình làm khiến cho thanh danh – thứ mà bố quý trọng như sinh mạng bị nhuốm bất cứ vết nhơ nào, cho dù chỉ là bị người khác chỉ trỏ suy đoán bừa bãi đi nữa.

Cô độc lập, Tức Khắc Phi Hành của cô cũng độc lập.

Giá Thời Việt đưa ra quả là không hợp lý, nhưng trước mắt, ai có thể nhanh chóng ứng ra một số tiền lớn như vậy cho cô? Cô cần giải quyết mối nguy sát sườn. Ôn Định đã tính toán chuẩn xác rồi, nếu có thể vay thêm được sáu triệu tệ với lãi suất như thế, có lẽ vụ làm ăn này cũng sẽ trở nên hợp lý hơn.

Một đốm lửa đỏ lạng lẽ cháy lên trong hành lang tối tăm. Nam Kiều biết người đàn ông này đang suy nghĩ, không hiểu vì sao cô lại rất hy vọng anh đồng ý, tuy Ôn Định quyết liệt phản đối để một người hoàn toàn không rõ lai lịch trở thành cổ đông công ty. Có lẽ là vì đêm đó, trong bãi đỗ xe, anh đứng ra bảo vệ cô, lại cùng cô chạy trốn khiến cô cảm thấy tin tưởng. Niềm tin này đơn giản mà trực diện, cô tự hỏi, chỉ cảm thấy thậm chí mình còn tin anh ta hơn tin Châu Nhiên trước kia.

Thời Việt dụi tắt điều thuốc vào bức tường vừa sần sùi, nói: “Thời Việt tôi nói lời giữ lời, coi như là cùng cô Nam chơi một ván đi”.

Ôn Định đã soạn xong hợp đồng điện tử, Thời Việt xem qua, không yêu cầu sửa đổi gì. Anh in ra rồi ký tên đóng dấu ngay tại chỗ với Nam Kiều. Nam Kiều dùng dấu của Tức Khắc Phi Hành và ký tên mình dưới người đại diện pháp lý.

Thời Việt đọc thật kỹ hai chữ “Nam Kiều”, mím môi cười, lấy con dấu của mình chấm vào mực đỏ đóng lên hợp đồng, sau đó còn lăn dấu ngón cái.

Nam Kiều hỏi: “Sao không ký tên?”.

Thời Việt cười khê: “Chữ quá xấu, không muốn làm mất mặt với cô Nam”.

Ngón tay anh lướt qua hai cái tên “Thời Việt”, “Nam Kiều”, không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để trên chộc Nam Kiều: “Cô Nam, cô không thấy chúng ta là một cặp trời sinh sao? Ngay cái tên cũng xứng đôi vô cùng”.

“Kiều là cây lớn, Việt là cây xanh um tùm.

Nam Kiều nhớ tới nguồn gốc cái tên của mình. Ba mẹ vốn chỉ định sinh hai đứa con, chữ “Cần” và chữ “Tư” được trao cho chị cả và anh hai, không ngờ rằng sẽ có cô trên đời. Nghe mẹ cô nói, cái tên này cũng được đặt một

cách vội vã, ba cô nhìn thấy một cái cây lớn không biết tên gì bên ngoài phong sinh, bèn nói vậy thì đặt là Nam Kiêu đi.

Chị cô luôn nói cô giống như một khúc gỗ. Cô thích kim loại, cũng thích cây cối, vậy nên cảm thấy mình có giống khúc gỗ cũng chẳng sao. Trước đây từng nghe thấy tên anh rất nhiều lần, nhưng chưa bao giờ cô nghĩ đó là chữ “Việt”, có bộ mộc bên cạnh. Cô ngược mắt nhìn, anh hơi tựa vào tường, có vẻ buông thả bất cần đời, nhưng lưng lại rất thẳng, giống như một cái cây cao lớn xanh um đang khoe hết cành lá.

Bỗng nhiên cô liền nhớ được tên anh.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Nếu Đây Là Tình Yêu

Khi về, Thời Việt tiễn Nam Kiều ra cửa thang máy, Nam Kiều chợt nhớ ra một chuyện bèn quay đầu lại: “Thời Việt”.

Thời Việt: “Sao?”

“Anh phải trả tôi một nghìn tệ”.

Thời Việt vừa nghe liền biết là chuyện gì, anh vui vẻ cười, đuôi mắt cong cong: “Cô vào bar của tôi, mất tiền mua vé là chuyện đương nhiên, làm gì có chuyện đòi lại?”

Nam Kiều nghiêm nghị nghĩ một lúc, nói: “Thế thì cho tôi mượn một trăm tệ, tôi phải bắt taxi về nhà”

Thời Việt thích nhìn thấy Nam Kiều khó xử. Tuy lúc nào cô cũng lạnh lùng, mặt không có nhiều biểu cảm nhưng nếu nhìn kỹ, đôi mắt cô có những biến đổi rất nhỏ mà phong phú. Thời Việt nhìn thấy hết những điều đó, anh vẫy tay với một người mặc đồ quạ trắng đứng cửa Mộng Cảnh Tình Táo: “Cho anh Thời mượn xe dùng chút”.

Một chiếc chìa khóa được ném vút tới, con quạ trắng nọ còn trêu với theo: “Anh Thời, xe em rộng rãi lắm, anh cứ chơi thoải mái!”.

Nam Kiều nhú mày nhìn Thời Việt. Anh giơ chiếc chìa khóa trong tay lên nói: “Tôi đưa cô về”.

Nam Kiều lên xe, im lặng cài đai an toàn. Thời Việt lái xe ra khỏi bãi đỗ, sắc đêm bên ngoài trong lành mát mẻ.

Thời Việt nói: “Cô Nam thật là to gan”.

Nam Kiều nói: “Sao anh lại nói vậy?”.

Thời Việt đánh vô lăng, tránh dòng xe cộ đông nghịt trên đường một cách chuẩn xác, nói: “Tối khuya, cô nam quả nữ, cô Nam không sợ tôi làm bậy sao?”.

Nam Kiều lạnh nhạt đáp: “Chưa biết là ai thiệt đâu”.

Thời Việt hơi sững lại rồi phá ra cười.

Thời Việt đưa Nam Kiều tới tận dưới lầu nhà cô. Hai người không nói gì suốt dọc đường. Ánh trăng rất đẹp, Nam Kiều nhìn hai cái bóng một dài một ngắn bước rất đều nhau trên mặt đất. Cô tình cờ quay sang nhìn Thời Việt, anh cũng quay đầu nhìn về phía cô, ánh trăng tạo ra một quãng sáng lạnh lùng trên người anh.

Đến cửa đơn nguyên, Nam Kiều nói: “Tôi đến rồi”.

Thời Việt gật đầu, ra dấu bảo cô lên đi.

Nam Kiều về chung cư, bật đèn, đun nước nhưng cứ cảm thấy thiếu thiếu điều gì. Cô vào nhà vệ sinh, mở cửa sổ, nhìn thấy Thời Việt dưới lầu vừa quay người, đi ra ngoài tiểu khu, bóng người mặc vest đen hòa dần rồi mất hẳn vào màn đêm.

Hôm sau tới công ty, Ôn Định cười tươi như hoa, gương mặt đầy vẻ nhẹ nhõm, nói với Nam Kiều tiền đã vào hết tài khoản, có điều không phải là hai mươi triệu mà là hai mươi triệu lẻ một nghìn tệ. Nam Kiều nghĩ về số lẻ một

nghìn tệ đó mà nghiền răng ken kết.

Ôn Định vốn lo sau khi trở thành cổ đông lớn thứ hai sau Nam Kiều, Thời Việt sẽ can thiệp vào nghiệp vụ của công ty, giống như Châu Nhiên trước kia, không ngờ một thời gian dài sau đó, anh không hề lộ mặt.

Nam Kiều dồn hết tâm trí vào việc sửa đổi và sản xuất thiết bị mới, một tháng sau, máy bay tên IXI cuối cùng cũng có thể bắt đầu được đặt trước trên thị trường. Việc này khiến người trong giới vô cùng chấn động, dù sao đây cũng là máy bay không người lái nhiều cánh đầu tiên trong nước, tỉ suất giữa hiệu năng và giá cả cũng hoàn toàn hơn hẳn sản phẩm nước ngoài. Chỉ có điều đối tượng khách hàng của mẫu máy bay này còn ít, tuy được đánh giá tốt nhưng chỉ bán được cho người trong giới yêu thích máy bay.

Ôn Định đau đầu với lượng tiêu thụ, còn Nam Kiều lại vẫn bình thản chậm rãi như trước kia, nghĩ cách làm sao để hoàn thiện tính ổn định khi bay, tăng thời gian bay liên tục và làm thế nào để việc điều khiển trở nên dễ dàng hơn, để đến mức thẳng góc cũng điều khiển được.

Bắc Kinh bước vào mùa vạn vật đâm chồi nảy lộc, khi Nam Kiều gần như sắp quên Thời Việt đến nơi, cô lại tình cờ nhìn thấy anh. Nam Kiều có thói quen tập thể dục buổi sáng, thói quen này là do ba cô rèn cho từ nhỏ, cô lớn lên trong quân doanh, mỗi sáng thức dậy cùng tiếng còi gọi sáng của các chú bộ đội, ngày mới bắt đầu bằng việc rèn luyện thể lực, ngày nào lười không tập chắc chắn sẽ bị phạt.

Nơi Nam Kiều tập thể dục chính là công viên Triều Dương gần nhà. Cô dậy sớm, cố tình chọn tuyến đường chạy bộ yên tĩnh, ít người qua lại, như thế cô có thể vừa chạy vừa nghĩ một số chuyện. Thế nhưng sự yên tĩnh này cuối cùng đã bị Thời Việt phá vỡ vào một ngày nọ.

Thời Việt dắt theo ba con chó. Cả ba đều là giống chó chăn cừu của Đức,

còn được gọi nôm na là chó becgie. Ba con con nào con nấy cao to lừng lững, cơ bắp săn chắc cuồn cuộn. Cả ba đều ngẩng cao đầu, trông vừa tự tin vừa ung dung.

Thời Việt chào cô từ xa: “Chào buổi sáng, cô Nam”.

Mùa xuân tháng Tư trời còn chưa ấm hẳn, thế nhưng Thời Việt chỉ mặc độc một chiếc áo phông trắng, lộ ra làn da nâu rám nắng.

Nam Kiều dừng lại nhìn anh đăm đăm, “Sao anh lại ở đây?”.

Thời Việt nhìn quanh, đáp: “Lão Đại, Lão Nhị, Lão Tam nhà tôi đều thấy chỗ này rất tuyệt”.

Nam Kiều nói: “Trông thần sắc chúng rất giống anh”.

Thời Việt nheo mắt lại với vẻ nguy hiểm rồi cười ha ha, đột nhiên tháo xích cổ hai con chó chỉ vào Nam Kiều ra lệnh: “Lão Nhị, Lão Tam! Cắn cô ta”.

Hai con becgie Đức sủa hai tiếng rồi lao đi như tên bắn, chạy thẳng về phía Nam Kiều. Cô nhìn bộ dạng ung dung thản nhiên, sắc mặt lạnh lùng ẩn trong vẻ bông lơn của Thời Việt là biết thôi hỏng rồi, anh ta làm thật rồi. Tất nhiên, cô co giò bỏ chạy, lao thẳng vào khu rừng nhỏ bên cạnh.

Khu rừng này vốn là bãi chơi bắn súng CS bày đầy các chướng ngại vật như chiến hào, bao cát, nơi trú ẩn và cả những bức tường đồ nát. Thường Kiếm Hùng nói Túc Khắc Phi Hành là một công ty toàn đàn ông, tất nhiên phải tăng độ nam tính, suốt ngày ngồi trong văn phòng sẽ chết sớm, thế là tuần nào cũng tổ chức cho nhân viên của Túc Khắc tới công viên Triều Dương đá bóng hoặc rèn luyện thể chất ngoài trời. Ôn Định cảm thấy đâu là một giải pháp rất hay để xây dựng đội ngũ nên rất ủng hộ. Nam Kiều thỉnh thoảng cũng bị Thường Kiếm Hùng kéo tới chơi, vì thế khá quen thuộc với

địa hình mảnh rừng.

Hai con chó không biết bao lâu rồi chưa được Thời Việt thả ra, cứ như chó dại lao đến như lên cơn, bắt kịp là cắn ngay. Nam Kiều hoàn toàn không có thời gian quay lại, cắm đầu chạy điên trong rừng, chỉ có thể nghe thấy tiếng hai con chó làm gãy cành cây và tiếng móng chúng đập bình bịch trên nền đất. Điều đáng sợ nhất là chúng còn biết phối hợp chiến thuật bao vây hai bên, một con đuổi một con tấn công! Nam Kiều buộc phải trèo lên một bức tường cao đồ sộ, hai con chó mấy lần chồm lên gót chân cô, bị cô đá bay xuống. Mau mà khi chạy bộ cô luôn mặc đồ thể thao bó sát, nếu mặc đồ rộng một chút e đã bị chó cắn lòi xuống rồi.

Nam Kiều giật tai nghe xuống, nhân lúc Lão Nhị lao lên liền tròng vào cổ nó, thắt nút chết. Nút thắt này thoát trông thì đơn giản nhưng càng giãy giụa lại càng thít chặt. Chó có hung tợn thế nào cũng không thông minh như người, bất kể giãy giụa thế nào, Nam Kiều cũng siết chặt nó không buông, Lão Tam đứng cạnh không biết làm gì, cứ lượn lờ bên dưới sủa oăng oăng.

Khi tiếng rên của Lão Nhị yếu như sắp ngạt thở đến nơi, đột nhiên một con chó cao to hơn bỗng lao vút về phía cô. Nam Kiều bị bất ngờ, khẽ kêu một tiếng rồi ngã từ trên bức tường xuống, rơi vào vòng tay một người. Tiếng cười trầm trầm của Thời Việt vang lên bên tai: “Cô Nam đúng là không vừa, suýt nữa thì Lão Nhị nhà tôi tiêu đời”

Nam Kiều xoay phắt người, giơ chân lên gối vào giữa hai chân Thời Việt. Thời Việt đã đề phòng sẵn, chỉ hơi thu người lại, dùng một tay ấn đầu gối Nam Kiều, cười đều nói: “Lão Nhị này mà cũng tiêu đời nữa thì chết”.

Nhưng đòn đó của Nam Kiều chỉ là đòn giả, nhân lúc anh bông lơn chọc ghẹo, cô đâm một cú vào bụng anh.

“Shit!”.

Thời Việt đau cong cả người, Nam Kiều đề cánh tay lên gáy anh, nói không chút nề tình: “Có hỏng hết cũng đáng đời anh!”

Ba con chó vây lại trừng mắt nhìn Nam Kiều, chỉ có điều Lão Nhị còn đang ho, cảnh tượng có chút buồn cười. Thời Việt vỗ vào đùi trái, thở ra một hơi rồi nói: “Ngồi”.

Ba con chó ngồi xuống với vẻ rất không cam lòng. Lúc này, Nam Kiều mới thả tay ra: “Trong vãnh đai bốn không được phép nuôi chó giống lớn”.

Thời Việt đỡ đau đứng dậy, giảo hoạt đáp: “Tôi là dân nhà quê vừa mới vào thành phố, không biết những quy định này”. Anh vỗ vào phía bên cạnh chân, ba con chó liền đồng thời đổi tư thế, ngồi thẳng dậy.

Nam Kiều lạnh lùng nói: “Trông chó của anh cho cẩn thận”.

Thời Việt đáp: “Chúng rất nghe lời, chưa bao giờ cắn ai...”. Anh nhìn Nam Kiều, chậm rãi nhấn mạnh: “Chỉ ham chơi thôi”.

Ba con chó liền đồng thời thè lưỡi ra, phát ra tiếng “hà, hà hà” như đang phụ họa. Lão Nhị “hà hà” xong còn ho “khụ khụ” mấy tiếng, đôi mắt đen lầy nhìn Nam Kiều đầy giận dữ. Nam Kiều cảm thấy thật khó nói lý với một người ba chó này, cứ có cảm giác mình mình không thể địch lại cả bốn. Người dựa hơi chó là thế nào, cuối cùng cô cũng được chứng kiến rồi.

Mười phút vận động vừa rồi cũng bằng một tiếng chạy bộ bình thường, cô bèn lau mồ hôi chuẩn bị đi về.

“Sao anh lại ở đây?”.

Cô không quay đầu lại cũng biết Thời Việt đang dắt chó thong thả đi sau.

“Tôi luôn mua nhà ở gần nơi cô gái tôi thích ở”. Thời Việt vừa cười giả

tạo vừa nói.

“Lúc này anh nói mới từ ngoại ô vào thành phố”.

“Đúng thế”. Thời Việt nói không chút xấu hổ “Tôi vốn thích một cô em ở quê, gặp được cô Nam liền quyết định từ bỏ tất cả, theo đuổi cô Nam”.

“Vô liêm sỉ”.

“Vô liêm sỉ thì cô đánh tôi đi”.

“...”.

Nam Kiều không nhịn được nữa, quay lại đám thẳng vào mặt anh.

“Shit...”.

Tuy tránh được nhưng Thời Việt cũng bị sốc nặng trước tác phong nói đánh liền đánh không chút nể mặt của Nam Kiều.

“Thảo nào tên họ Châu kia chia tay cô, ai mà dám yêu sư tử Hà Đông như cô chứ?”. Thời Việt hơi cáu, lại còn thêm mắm dặm muối câu nữa: “Ngoài tôi ra”.

Nam Kiều không nhiều lời, dùng hành động bắt anh ngậm mồm.

Vừa rồi Thời Việt quả thực đã nói oan cho Nam Kiều. Trong sáu, bảy năm bên nhau, trừ lần chia tay, Nam Kiều chưa từng giận dỗi gì với Châu Nhiên, Châu Nhiên vì thế cũng không biết Nam Kiều bị ép học võ từ nhỏ.

Thời Việt bị đè ra đất cho ăn đòn. Ba con chó không được chủ ra lệnh, vẫn trung thành và ngoan ngoãn ngồi bên cạnh quan sát.

Thời Việt: “Shit... tôi thả chó ra đấy!”.

Nam Kiều: “Có giỏi thì thả đi!”.

Thời Việt: “... Tôi gọi 110 đấy”.

Nam Kiều: “Có giỏi thì gọi đi!”.

Thời Việt: “shit...”

Chân Nam Kiều bị Lão Nhị cào một vết lúc giãy giụa, Âu Dương Ý đưa cô đến bệnh viện Tương Đài ở khu cầu Tửu Tiên để tiêm vắc xin phòng dại. Khi hai người đang chờ đến lượt, Âu Dương Ý nói: “Nam Kiều, hình như từ sau khi quen tay Thời Việt đó, cậu luôn bị thương nhỉ”.

Nam Kiều nhớ lại, nghĩ tới lần bị chuốc rượu ở Mộng Cảnh Tĩnh Táo, bị chém trong cuộc ẩu đả dưới hầm để xe, và lần này bị chó của Thời Việt cào, Âu Dương Ý nói có lý, cô không còn gì phản bác.

“Cậu biết không, tớ đã nghe ngóng rồi, tay Thời Việt này mấy năm trước có tiền án đấy”.

Cha và anh chị Nam Kiều như thế, cô lại ở nước ngoài tám năm, tuy chưa từng trải qua phong ba bão táp gì lớn nhưng cũng đã thấy không ít chuyện. Cô nghe Âu Dương Ý nói đến “tiền án” cũng không ngạc nhiên.

“Nói nghe xem nào”.

Âu Dương Ý liếc Nam Kiều một cái: “Tớ nhớ hồi trước cậu không thích nghe những chuyện kiểu này”

“Đằng nào cũng ngồi không mà”.

“Không phải chứ ...”, Âu Dương Ý cố tình dài giọng ra, giọng điệu quái quái.

Nam Kiều thản nhiên liếc Âu Dương Ý: “Cậu nghe ngóng được gì?”

Âu Dương Ý ôm eo Nam Kiều, đôi mắt đẹp long lanh tình tứ: “Cậu nói xem?”

Nam Kiều nói: “Tớ có hứng thú với anh ta, cậu nói đi”

Âu Dương Ý liền đập hai tay vào nhau: “Tớ biết ngay mà!”. Rồi cười tít mắt nói: “Thế thì cậu phải chuẩn bị tâm lý trước đây, gã này hơi phức tạp. Tớ cũng chỉ nghe nói thôi, chưa chắc đã là thật, nói cho cùng, tớ cũng chỉ muốn cậu không phải đi đường vòng thôi”.

Nam Kiều có được người bạn tâm giao như Âu Dương Ý, điều quan trọng nhất là hai người có thể hiểu nhau.

Âu Dương Ý là một cô gái khác thường, có lẽ là vì ba mẹ ly dị, không dựa được vào ai, vì thế cô ấy có cách đối nhân xử thế khác người đi ngược hẳn lại với lẽ thường. Nam Kiều thấy thoải mái khi ở cạnh Âu Dương Ý không áp đặt quan niệm truyền thống lên cô. Cô tôn trọng mọi thứ của Âu Dương Ý, tương tự, Âu Dương Ý cũng không phán xét lựa chọn của cô.

Âu Dương Ý nói: “Tớ không điều tra được xuất thân của Thời Việt, chỉ biết năm mươi tuổi, ba anh ta mất, vì một đồng tiền vay nặng lãi, anh ta phải làm việc ở Trung Quan Thôn để trả nợ”.

Nam Kiều hỏi: “Tuổi đó đáng ra đang đi học chứ?”

Âu Dương Ý nói: “Đừng ngắt lời tớ. Cậu thấy người từng học đại học có thể làm lưu manh không?”

Nam Kiều hơi cau mày: “Tớ thấy anh ta đầu tư vào Tức Khắc liền cảm thấy anh ta không phải là người đơn giản”.

Âu Dương Ý cúi lên nói: “Thông minh với ít được học hành không liên quan đến nhau, biết chưa?”

Nam Kiều đồng ý.

Âu Dương Ý lại thở dài một tiếng, nhìn Nam Kiều: “Thời Việt lớn hơn cậu ba bốn tuổi, năm hai mươi tuổi nhà anh ta xảy ra chuyện, cậu vừa sang Đức học đúng không? So ra, có thấy hai người đúng là một trời một vực không?”.

Nam Kiều im lặng một lát, nói: “Một trời một vực thì có, nhưng không có cao thấp sang hèn”.

Âu Dương Ý gật đầu nói: “Có điều khó mà nói trước được số phận, sau đó anh ta gặp được quý nhân, được quý nhân đó coi trọng, không những giúp anh ta trả hết nợ mà còn cho anh ta quản lý công việc làm ăn lớn của mình”.

“Thời Việt rất có đầu óc kinh doanh, lúc đó đã kiếm được không ít tiền. Có điều sau khi có vốn riêng, anh ta muốn rửa tay gác kiếm, tách ra làm ăn riêng. Tóm lại là không biết đã xảy ra những chuyện gì, quý nhân đó cuối cùng cũng cho anh ta đi. Cho nên cậu thấy bây giờ anh ta đăm một đồng tiền đi đầu tư khắp nơi, Mộng Cảnh Tinh Táo là do anh ta đầu tư, Khích hạo là anh em của anh ta từ thời còn ở Trung Quan Thôn”.

Nghe xong, Nam Kiều nói: “Đó cũng chỉ là tiểu sử của một người tay trắng làm nên sự nghiệp thôi mà, có gì đặc biệt đâu”.

Âu Dương Ý nhìn Nam Kiều với vẻ lạ lùng: “Quý nhân đó là nữ”.

Nam Kiều không hiểu: “Cho nên?”

Âu Dương Ý lắc đầu, thấy Nam Kiều vẫn không hiểu thì tức lắm: “Cậu đây, sao cậu ngốc quá vậy? Cứ bắt tớ phải nói trắng ra sao? Cậu thử nghĩ đi,

Thời Việt đẹp trai như thế, ngon nghề như thế, chỉ cần dựa vào cái mặt là đã đủ ăn mấy đời rồi!”.

Nam Kiều nhìn Âu Dương Ý, im lặng, đôi môi mỏng mím chặt.

“... Bây giờ mày to mồm thật, mặt vênh lên trời không coi ai ra gì. Mẹ mày, không có chị X che chở, mày có dám hống hách như thế không?”. Tối đó, trong hầm để xe của Mộng Cảnh Tinh Táo, lão béo lùn đối đầu với Thời Việt đã nói như thế. Cô đã quên lão béo đó tên gì, càng không nhớ tên của người mà lão béo nhắc tới, nhưng cô vẫn nhớ rõ câu nói này.

Âu Dương Ý lại tưởng Nam Kiều vẫn chưa hiểu ý mình, bèn nói thẳng không chút úp mở vào tai cô: “Trên danh nghĩa là coi trọng, nói trắng ra thì là bao nuôi”.

Phòng cấp cứu khoa ngoại rất ồn ào, đủ loại thương tật, người thì băng bó, người thì che vết thương, người khe khẽ rên rỉ, người kêu cha gọi mẹ, tất cả như hòa vào nhau. Nhưng Nam Kiều đột nhiên cảm thấy mọi tiếng động bỗng trở nên rõ ràng lạ thường trong một tích tắc. Cô có thể phân biệt rõ già trẻ nam nữ, nhận ra được nguồn cơn mọi nỗi đau.

Nam Kiều hít sâu một hơi, khẽ nói: “Ai nói thế?”

Âu Dương Ý nhún vai: “Đa Bối bạn tớ có việc làm ăn với quý nhân đó, mấy năm trước từng nhìn thấy quý nhân đưa Thời Việt theo bàn chuyện làm ăn. Cậu ta nói Thời Việt vừa biết uống rượu vừa biết dỗ dành, ai cũng thấy quý nhân rất thích anh ta”.

Nam Kiều hỏi: “Cậu tin không?”.

Âu Dương Ý xòe tay: “Bất kể là thật hay giả, quý nhân đó quả thực cũng đối xử với anh ta rất đặc biệt. Tuy anh ta đã tách khỏi quý nhân mấy năm rồi, nhưng người trong giới gặp anh ta vẫn phải nhún nhường vài phần. Cậu

tưởng mở quán bar ở Tam Lý Đồn yên bình lắm sao? Mộng Cảnh Tinh Tảo làm ăn tốt thế, lại không gặp sóng gió gì, ngoài nhờ bản lĩnh của Thời Việt, quý nhân kia cũng là một nguyên nhân”

Âu Dương Ý lấy điện thoại ra, tìm một cái tên rồi đưa cho Nam Kiều.

“Cậu tự xem đi, có khi cậu cũng quen đấy”.

Khi Nam Kiều xem điện thoại, Âu Dương ý lại nói: “Nghe nói sau khi tách khỏi quý nhân, Thời Việt chưa từng có bạn gái. Cậu thấy người như anh ta mà thiếu gái theo sao? Không phải anh ta không tìm được bạn gái, mà là không dám tìm!”.

Âu Dương Ý nói xong, thấy Nam Kiều cup mắt nhìn điện thoại một lúc lâu mà không nói gì, mặt mũi cũng không có biểu cảm, lại lo Nam Kiều nghe xong không vui, bèn hỏi: “Cậu nghĩ gì thế?”

Nam Kiều đột nhiên tắt mục tìm kiếm trong điện thoại đi, trả lại cho Âu Dương Ý, lạnh lùng nói: “Không hỏi quá khứ, chỉ nhìn về tương lai. Anh ta có phạm lỗi gì trong quá khứ cũng đâu liên quan đến tớ”.

Nghe vậy, Âu Dương Ý mới tin chắc đây là Nam Kiều cô quen, liền cười khanh khách: “Tớ không biết quá khứ của anh ta có liên quan gì với cậu, chỉ biết sáng nay chó của anh ta cào cậu, cậu sắp phải tiêm năm mũi vắc xin phòng dại thôi”.

Nam Kiều: “...”

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 4.2

Nam Kiều đến công ty, chuyện chó cào phải tiêm vắc xin phòng dại không giấu được, nhanh chóng lan truyền đến tai Thường Kiềm Hùng. Cô nhận được điện thoại của anh ta khi đang ở trong phòng thực nghiệm. Có thể nhận thấy anh ta khá giận dữ.

“Cũng có gì to tát đâu”. Nam Kiều bình tĩnh nói: “Chỉ là đùa thôi”.

“Đùa á? Thả chó becgie cắn người xong rồi nói là đùa sao?”.

“Em nói là đùa”. Nam Kiều vẫn bình tĩnh giải thích.

“Nam Kiều”. Thường Kiềm Hùng trịnh trọng nói, “Không thể vì anh ta là người đầu tư của em mà em dung túng cho anh ta làm càn như vậy. Anh đã nói rồi, tìm anh ta đầu tư là một sai lầm”.

“Em nghĩ em có khả năng tự đánh giá”.

“Em có...”, Thường Kiềm Hùng định nói, nếu em có khả năng đánh giá thì sao lại thích một thằng khốn nạn như Châu Nhiên? Nhưng anh ta biết không thể nói thẳng như vậy được, đành phải cắt lời: “Thế này đi, Nam Kiều, anh cũng rất muốn làm quen với nhà đầu tư của em, chi bằng sắp xếp một buổi gặp mặt, thế nào?”.

“Thường Kiềm Hùng...”, Nam Kiều chợt cảnh giác, “Không phải anh lại định chuốc say người ta đến nỗi phải vào viện cấp cứu như lần trước đấy chứ?”.

“Không”. Thường Kiếm Hùng cười lớn, “Sao có thể làm thế với nhà đầu tư của em được? Không phải tuần nào chúng ta cũng có một buổi xây dựng đội ngũ đó sao? Gọi anh ta tới chơi đi, để anh sắp xếp”.

Nam Kiều không nghĩ ra lý do nào để phản đối.

Thường Kiếm Hùng hành động rất nhanh, không biết sử dụng mối quan hệ nào mà tổ chức được buổi tập lần này ở một trại huấn luyện quân sự ở Hoài Nhu, nói là trò chơi đối kháng phiên bản người thật, thực chất cũng tương đương với một buổi diễn tập dã chiến.

Ở Tức Khắc Phi Hành, ngoài Ôn Định và Nam Kiều ra, tất cả đều là đàn ông, trước đó bản tính hiếu thắng vốn có đã trỗi dậy vì bị các hoạt động xây dựng đội ngũ của Thường Kiếm Hùng, lần này vừa nghe nói tổ chức như vậy, ai nấy đều hừng hực khí thế, máu nóng cuồn trào, quyết phải thể hiện bản lĩnh đàn ông.

“Tổng giám đốc Thường, nghe nói còn được đụng vào súng thật nữa à?”.

“Nói thừa, không đụng súng thật thì đến đó làm gì?”

“Bắn bia giống hồi tập quân sự à?”.

“Cậu chí khí lớn hơn chút được không? Chưa ăn thịt lợn thì cũng phải nhìn thấy lợn chạy rồi chứ? Chưa xem “Đột kích bao giờ à? Xem “Lưỡi dao xanh” chưa? Chính là diễn tập quân sự đối kháng giữa quân xanh và quân đỏ giống như thế, các cậu cũng làm được!”.

“Ôi cha mẹ ời!”.

Mấy cậu lập trình viên giờ tay hét ầm lên trong văn phòng rồi chạy biến.

“Khủng thật!”. Ôn Định nhìn Thường Kiếm Hùng cao lớn đứng giữa một

đám đàn ông trong văn phòng Tức Khắc Phi Hành, được mọi người sẵn đón hỏi han, chép miệng nói với Nam Kiều: “Nông thôn vay quanh thành thị, người theo đuổi cậu cũng thật có tâm. Tất cả nhân viên của cậu đều đổ cả ra rồi, cậu còn chống đỡ đến bao giờ đây”.

Nam Kiều lạnh nhạt nhìn Ôn Định: “Cậu cũng phải đi”.

“What!”. Ôn Định kêu toáng lên, “Trò chơi của bọn đàn ông, tớ đi làm gì!”.

“Xây dựng đội ngũ, thiếu cậu thì không gọi là xây dựng được”. Nam Kiều vỗ vỗ bộ ngực hoành tráng 36E của Ôn Định, “Đi mua áo bó ngực chắc chắn chút kéo xệ đấy”.

“Nam Kiều!”. Ôn Định kêu lên: “Tớ thấy dạo này cậu mồm mép lắm! Học ai đấy!”.

Tầm chiều tối, mọi người lại ra công viên Triều Dương bay thử, lấy số liệu, sửa lập trình. Tần Thời Vũ điều khiển một máy bay bay trở về khi tín hiệu GPS bị nhiễu, Nam Kiều tập trung quan sát hình ảnh và các số liệu truyền về trạm mặt đất. Khi máy bay bay qua một tòa nhà gần đó, trong góc nhìn người thứ nhất, Nam Kiều bỗng thấy xuất hiện một hình ảnh quen thuộc.

Anh đang nhìn cô, không biết có đang cười không, còn nháy mắt với cô nữa. Tim Nam Kiều lỡ một nhịp, ngược mắt nhìn về phía tòa nhà, quả nhiên...

Thời Việt tựa vào lan can trên ban công mở, dáng vẻ rất ung dung.

Nam Kiều cup mắt xuống chú ý lại vào màn hình. Không phụ sự kỳ vọng của mọi người, sau mấy lần rung lắc thót tim, hệ thống bay về tự động của máy bay cuối cùng cũng vững vàng đáp về điểm xuất phát.

Mọi người đập tay nhau ăn mừng lại qua một ải nữa, Tần Thời Vũ cười hì hì nói: “Sếp đi uống với bọn em một ly đi!”.

Nam Kiều lạnh nhạt nói: “Các cậu thấy tôi còn chưa đủ xấu mặt à?”.

Chuyện Nam Kiều bị chuốc say ở Mộng Cảnh Tinh Táo lần trước không biết đã lan truyền bằng cách nào. Tuy chuyện này rất đáng xấu hổ, nhưng sau khi nhân viên của Tức Khắc biết chuyện đều thầm khen sếp đúng là người có nghĩa khí. Trước nay Nam Kiều không bao giờ ra vẻ bà chủ, các nhân viên quen với cô hơn thảnh thơi sẽ trêu cô, cô còn chẳng bao giờ quan tâm dù có bị họ nói xấu.

Tần Thời Vũ giáo huấn: ‘Bọn em chưa bao giờ uống với sếp’.

Nam Kiều nói: “Khi nào Tức Khắc thành công thực sự, tôi nhất định sẽ uống với các cậu cho đã thì thôi, không say không về”.

Tần Thời Vũ và mọi người mừng rỡ nói: “Sếp, là sếp nói đấy nhé!”.

Nam Kiều gật đầu: “Các cậu đi đi, bữa hôm nay trừ vào lương của tôi, coi như tôi mời”

Mọi người hớn hờ lấy điện thoại ra xem các nhà hàng được đánh giá cao, nhất định phải chọn nơi nào có ba sao Michelin.

Nam Kiều nhìn bầu lang sói này, lắc đầu.

Mọi người về hết, Nam Kiều suy nghĩ một lúc rồi lấy một tờ giấy nhỏ, viết mấy chữ lên đó rồi dán lên chân máy bay. Cô giơ tay lên, máy bay vút thẳng lên cao như một con nhện lớn, vượt qua mấy chương ngại, ổn định bay về phía Thời Việt.

Tám giờ sáng ngày hai mươi tư tháng này, trại huấn luyện quân sự Bắc

Đầu Hoài Nhu, đối kháng người thật ngoài trời, kính mời tham dự.

Mảnh giấy nhớ màu vàng đỏ ngay trước mặt Thời Việt, anh giơ tay là lấy được.

Nam Kiều chau mày lại, Thời Việt không chịu giơ tay ra lấy. Cô nghĩ chắc anh cũng đọc xong rồi, bèn điều khiển cho máy bay bay đi.

Bỗng nhiên cánh tay Thời Việt vươn ra, chụp lấy một chân máy bay bốn cánh quạt, kéo tuột nó xuống. Anh cầm máy bay còn đang quay vù vù vào phòng.

Nam Kiều sững sờ đứng đơ ra đó.

Nam Kiều đếm đến mười mắt mới đến được tầng nhà Thời Việt. Đây là một tiểu khu cao cấp, Nam Kiều đợi một lúc lâu mới lên theo một bác gái mà vào được, cũng lại làm thế mới vào được tòa lầu đơn nguyên. May mà trông Nam Kiều tử tế, có bị bảo vệ nghi ngờ ngó một lúc, cuối cùng cũng tha.

Nam Kiều đứng trước cửa nhà Thời Việt, giơ tay về phía Thời Việt vừa ra mở cửa: “Trả tôi”.

Lúc này Thời Việt còn mặc đồ ở nhà, bây giờ đã tề chỉnh, cổ áo sơ mi trắng tinh, thẳng thớm khiến người ta thấy khó gần. Anh còn đang đóng cúc tay áo, rõ ràng là vừa mới thay đồ, chuẩn bị ra ngoài.

Anh nghiêng người tránh sang một bên nhường đường: “Tự lấy”.

Chung cư của Thời Việt bài trí đơn giản, ánh hoàng hôn chiếu xiên vào phòng, sàn gỗ không một hạt bụi như được dát một lớp mạ vàng. Ba con chó thành thoi nằm dài ngoài ban công.

Nam Kiều khẽ cau mày nhưng vẫn cởi giày bước vào.

Thời Việt nhìn đôi bàn chân thon thon trắng trẻo rất hợp với đôi chân dài của cô, mái tóc dài bị gió xuân Bắc Kinh thổi tung có hơi rối, xõa trên chiếc sơ mi trắng rộng thùng thình, vẽ ra hình dạng của khung xương và cơ bắp cân đối trong làn áo. Lá cờ nhỏ màu đỏ sau mông chuyển động theo từng bước chân cô.

Chiếc cốc trên tay áp phải đóng “cách” một tiếng, khóe miệng anh hơi nhếch lên.

“Sao tôi phải tham gia hoạt động tập thể của công ty cô Nam?”.

Nam Kiều hiểu ý anh, thẳng thắn nói: “Thường Kiếm Hùng, cũng chính là người bạn đó của tôi muốn làm quen với anh”.

“À”. Thời Việt chỉnh cổ tay, lạnh nhạt nói, “Có vết xe đổ của hai vị kia rồi, sao tôi cứ có cảm giác đây là bữa tiệc Hồng Môn nhỉ?”.

Nam Kiều im lặng, Thời Việt nói không sai, người thẳng tính không giỏi mưu kế như cô cũng có thể nhận ra Thường Kiếm Hùng chọn địa điểm đó là vì muốn cho Thời Việt một bài học. Thường Kiếm Hùng từng được huấn luyện đặc biệt trong quân đội, với anh ta, căn cứ huấn luyện này chỉ là chuyện nhỏ, dù Thời Việt từng là dân anh chị, biết chút võ vẽ cũng e phải chịu anh dạy dỗ.

Nhưng quyền quyết định có ứng chiến hay không nằm trong tay Thời Việt, cô không cần vượt quyền từ chối thay anh.

Nam Kiều nói: “Tôi hỏi ý anh thôi, không đi cũng được”.

“Đi”. Thời Việt cười, tỏ vẻ không bận tâm “Thời Việt tôi không thích phụ ý tốt của người khác”.

Nam Kiều nghĩ một lát, nói: “Thời Việt”

“Sao?”

“Anh biết đấy, Thường Kiếm Hùng từng đi lính”.

“Thì sao?”. Thời Việt vẫn tỏ ra không bận tâm.

Nam Kiều chau mày: “Anh cẩn thận đấy”.

Thời Việt nhìn cô, nụ cười càng lúc càng rạng rỡ.

“Cô Nam đích thân đến nhà tôi là để nhắc nhở riêng cho tôi à?”.

Nam Kiều nghĩ anh nói lạ vậy, nếu không phải anh lấy mất máy bay của tôi, tôi phải đến đây chắc? Nhưng cô cũng buộc phải thừa nhận mình không hề muốn chuyện như ở Mộng Cảnh Tinh Táo xảy ra lần nữa. Cho nên dù hôm nay không nói, cô vẫn sẽ tìm một lúc khác nhắc Thời Việt cẩn thận Thường Kiếm Hùng, có điều Thời Việt là kiểu người được nước lấn tới, không thể cho anh ta cơ hội lên mặt được.

Nam Kiều lạnh lùng nói: “Nghe nói anh là người có chút máu mặt trong giang hồ, nhìn thân thủ anh hôm ở bãi đỗ xe thì xem ra tôi lo xa rồi”.

Thời Việt nghe thấy hai chữ “giang hồ” liền biến sắc thấy rõ nhưng nhanh chóng bình thường trở lại, chỉ không còn vẻ đùa cợt như trước nữa. Anh nhìn đồng hồ treo tường, lạnh nhạt nói: “Xem ra cô Nam đã điều tra quá khứ của tôi rồi”.

Nam Kiều đáp: “Anh là cổ đông lớn thứ hai của công ty tôi, tất nhiên tôi phải biết tiểu sử của anh. Hơn nữa, e là anh còn điều tra về tôi sớm hơn tôi điều tra anh nữa kìa”.

Cô không muốn ở lại nhà Thời Việt quá lâu, nhặt máy bay lên rồi đi ra cửa.

Thời Việt vốn đứng tựa cửa, chỉ hơi nghiêng người là dồn Nam Kiều vào góc tường. Mặt hai người gần trong gang tấc, anh khẽ cười hỏi: “Nếu... Thường Kiếm Hùng muốn đánh nhau với tôi thật, em muốn tôi thắng hay thua?”.

Lần này, Thời Việt không gọi cô là “cô Nam” nữa mà gọi là ‘em’, thân mật một cách lạ lùng, như thể đã gạt hết tất cả ra ngoài, chỉ có cô, một mình cô lọt vào mắt anh. Anh nghiêng người về phía trước, hơi thở của anh vây lấy cô, Nam Kiều cảm thấy có một sức mạnh lớn khó mà chống đỡ bao trùm quanh cô như nam châm và phép thuật, khiến cô có cánh cũng khó thoát.

Nam Kiều tất nhiên chống lại cảm giác đó, cô lạnh lùng ngẩng lên nhìn anh: “Anh thắng hay thua liên quan gì đến tôi?”.

Thời Việt cầm tay cô lên, đặt lên tim cô, khẽ nói: “Nói thật lòng”.

Nam Kiều lạnh nhạt quay mặt đi, không đáp.

Thời Việt khẽ nheo mắt, nhay bén chộp lấy từng thay đổi nhỏ nhất trên mặt cô như một con cáo. Anh thăm dò, nói đúng hơn là xác nhận điều gì đó, ánh mắt dần trở nên tự tin. Anh nói bằng giọng khinh khỉnh: “Nói một đấng nghĩ một nẻo”.

Anh tấn công vào đúng điểm yếu của cô, chọc đúng vào tâm can cô, Nam Kiều khẽ run lên, anh liền cúi xuống hôn cô. Làn môi hơi lạnh của anh khẽ chạm vào môi cô, nhẹ như chuồn chuồn điểm nước. Nam Kiều tưởng anh sắp rời đi, không ngờ thứ ập đến lại là một nụ hôn không thể chối từ. Anh cọ lên làn môi mỏng của cô, ép cô há miệng để anh xâm chiếm. Khi Nam Kiều ngỡ anh sẽ tấn công mạnh bạo, anh lại chỉ khe khẽ chạm vào đầu lưỡi cô, đôi môi cắn mút môi cô.

Nụ hôn này vừa mãnh liệt lại vừa dịu dàng, mùi hương thanh mát của

riêng anh xâm chiếm mọi giác quan của cô, Nam Kiều biết rõ nụ hôn này khác hẳn với mọi nụ hôn của Châu Nhiên.

Nó mang tính chinh phục.

Hai người đều không bị mê đắm, khi Thời Việt tách ra khỏi Nam Kiều và thả tay cô ra, cô liền tát anh. Thời Việt nắm lấy cổ tay cô giữa không trung, ánh mắt anh lạnh lùng, đồng tử lạnh lẽo đến mức gần như trong suốt.

Thời Việt nói: “Tôi nhớ rồi, lần này là thật”.

Nam Kiều quay người đi luôn.

Thời Việt nói sau lưng cô: “Sáng ngày hai mươi tư, tôi tới đón em”.

...

Trong lòng Nam Kiều như có một ngọn lửa không chịu tắt, ngọn lửa không lớn nhưng cứ âm ỉ, làm cô bồn chồn. Cô là người quen bài trừ mọi thứ không rõ ràng, muốn khống chế mọi thứ trong tay, còn chuyện này lại mơ hồ giống như con mèo của Schrodinger, không mở nắp hộp thì không thể biết được nó còn sống hay đã chết, làm cho các nhà vật lý lượng tử đứng ngồi không yên trong cơn ác mộng. Mà điều tồi tệ hơn là bây giờ cô còn chẳng biết cái nắp hộp nằm ở đâu!

Đó là yêu sao?

Nếu đó là yêu, tại sao cô cảm thấy mọi giác quan đều xa lạ đến vậy?

Nếu đó là yêu, tại sao cô lại như thể chưa từng yêu bao giờ?

Đây là một đề bài quá cảm tính, thiếu phương pháp luận khoa học để tìm kiếm câu trả lời. Nam Kiều không bao giờ băn khoăn với câu hỏi kiểu “to be or not to be” như vậy, thế mà tối đó cô lại trăn trọc mãi không ngủ được,

đành phải bắt taxi tới ngủ ở nhà Âu Dương Ý.

Âu Dương Ý ở trên lầu của bệnh viện thú cưng, mắt nhắm mắt mở nhường nửa cái giường cho Nam Kiều: “Không ngờ cậu cũng có lúc mất ngủ cơ đấy”.

Nam Kiều trơ mắt nhìn trần nhà trong bóng tối.

Âu Dương Ý mở mắt nhìn cô một cái: “À, tớ quên mất, cậu cũng là một sinh vật giống cái đang trong thời kỳ sinh sản, trừ chuyện có chút vấn đề về thần kinh ra thì buồng trứng và tuyến yên đều hoạt động bình thường”.

Âu Dương Ý học sinh vật học, một khi chế giễu cô là không kiêng nể gì.

Nam Kiều trở mình, má gối lên tay, mặt đối mặt với Âu Dương Ý, nghiêm túc đề nghị: “Cậu có thể xuống nhà ngủ được không?”.

Âu Dương Ý: “...”

Nam Kiều không nói gì với Âu Dương Ý, Âu Dương Ý cũng không hỏi, có điều hai hôm sau, Âu Dương Ý đến Mộng Cảnh Tỉnh táo, lúc về viết cho Nam Kiều một email:

Thời Việt đầu tư một đội sản xuất chương trình giải trí, thời gian này đang cùng đội sản xuất đi Vân Nam ghi hình chương trình truyền hình thực tế với các ngôi sao rồi.

“Gã này cao siêu nhỉ?”.

Âu Dương Ý thay thuốc cho một con chó bị thương, nói với Nam Kiều.

“Anh ta chỉ cần dùng một chiêu đơn giản đã có thể làm cậu bối rối, loại ngu ngơ trong tình yêu như cậu tốt nhất nên tránh xa ra thì hơn. Nhỡ rơi vào lưới tình xong lại muốn rút chân ra như với Châu Nhiên á, còn lâu mới làm

được”.

“Chuyện tình cảm làm gì suy xét được lắm thế?”. Nam Kiều giúp Âu Dương Ý giữ chân con chó, lạnh nhạt đáp.

“Cậu thích anh ta ở điểm nào?”.

“Không biết”. Nam Kiều trả lời rất ngắn gọn, “Nhìn anh tớ, tớ chỉ muốn đập cho một trận”.

“...”.

Chủ con chó đến đón, lại là một ngôi sao nam mới nổi vừa trẻ trung vừa tươi mới, thực ra cũng chỉ là một cậu bé con chưa đến hai mươi. Nam Kiều đưa cho cậu ta một vỉ thuốc, cậu ta nháy mắt với cô và nói: “Chị mới làm việc ở đây à?”.

Nam Kiều gật đầu, giơ tay chỉ hướng ra cửa, chặn đứng đường tiếp tục câu chuyện trong một nháy, ngôi sao nhỏ cười cười, bế chó ra về.

Âu Dương Ý khoanh tay đứng sau Nam Kiều nói: “Thằng bé này được lắm, đẹp trai mà diễn cũng tốt, được công ty đầu tư rất mạnh. Cậu ta còn chưa tốt nghiệp đã được diễn cặp với ảnh hậu rồi, nhỏ hơn ảnh hậu mười tuổi nhưng không hề bị lép vế. Điều quan trọng nhất là tốt tính, không kênh kiệu”.

Cô ấy bước tới bên cạnh Nam Kiều: “Cậu thích không? Tớ dắt mỗi cho cậu làm quen nhé?”.

Nam Kiều lắc đầu: “Không có hứng”.

“Ôi trời”. Âu Dương Ý chán nản la lên, véo má cô thật mạnh, “Nước chảy vô tận, chỉ mức một bầu, cậu có biết bây giờ làm thế là lãng phí tài nguyên thế nào không? Phí phạm cái mặt xinh xắn này!”.

“Mệt”.

Âu Dương Ý hứ một tiếng, nói: “Tớ nói trước rồi nhé, nếu cậu mà yêu Thời Việt thì còn mệt hơn, thử nghĩ tới bố mẹ với anh chị cậu xem, họ chấp nhận được loại người như Thời Việt mới lạ”.

Nam Kiều đột nhiên đứng im, hai tay thông xuống.

Âu Dương Ý vỗ vỗ lưng cô rồi nói: “Tranh thủ còn trẻ chơi bởi một chút cũng không sao. Đừng nghĩ những chuyện quá xa xôi, cậu nên nghĩ xem ngộ nhờ Thường Kiếm Hùng gây ra án mạng thì làm thế nào đi!”.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Lời Chúc Ngủ Ngon Của Nam Kiều

Sáng sớm ngày hai mươi tư, trời còn chưa sáng, Nam Kiều đã bị tiếng chuông cửa đánh thức. Cô nheo mắt nhìn đồng hồ báo thức, mới hơn bốn giờ, còn chưa đến năm giờ. Cô ra cửa nhìn qua mắt mèo, thấy người đứng ngoài liền gần như tỉnh hẳn.

Nam Kiều mở cửa ra: “Đến sớm thế làm gì?”.

Thời Việt mang theo hơi lạnh buổi sớm bước vào, thấy cô đầu chưa chải, mặt chưa rửa, cứ thế cho anh vào nhà liền bật cười: “Không biết ngại là gì phải không?”.

Nam Kiều đặt hai tay lên đầu: “Đồ biến thái”. Nói rồi vào nhà vệ sinh.

Tiếng nước chảy vọng ra từ nhà vệ sinh, Thời Việt đứng trong phòng khách, nghĩ tới cô gái mặt mộc đầu bù tóc rối không chút hình tượng lúc này, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Lúc ra, Nam Kiều đã quần áo chỉnh tề đầu tóc gọn gàng. Tuy vẫn là quần bò sơ mi như mọi khi nhưng áo hôm nay cô mặc làm bằng tơ tằm có thêu ren ở phần xương quai xanh, thoát trông nhẹ nhàng nữ tính hơn hẳn.

Cô tóc dài thướt tha đứng trước mặt Thời Việt: “Sữa, bánh mì và trứng gà, ăn không?”.

“Sớm quá, nuốt không nổi”

Nam Kiều lạnh lùng nói: “Anh cũng biết là sớm cơ đấy”.

Thời Việt: “Bao nhiêu ngày không gặp, chúng ta có thể ăn cái gì khác được không?”.

Nam Kiều: “Chỗ tôi chỉ có thể thôi”.

Thời Việt: “Em đấy”.

Nam Kiều: “?”.

Khi cô vừa hiểu ra chuyện, đôi mắt sắc bén của Thời Việt đã ánh lên nét cười của kẻ chinh phục. Anh kẹp chặt hai tay hai chân cô lại không cho cô có cơ hội tấn công, sau đó cúi đầu hôn lên miệng cô một cái.

Nam Kiều chưa bao giờ nhận ra rằng trong máu mình tiềm tàng khuynh hướng bạo lực mãnh liệt như vậy. Cô hối hận trước đây mình chỉ học có mấy miếng võ mèo quào, thành ra bây giờ không những không đánh lại được Thời Việt, còn để cho Thời Việt đeo một chiếc nhẫn vàng nạm ngọc rất nhỏ nhẫn lên ngón út.

“Phổ Giả Hắc, tôi mua lại của nhà sư tập tư nhân đấy. Tôi thấy em ngũ hành thiếu kim, phải bổ sung”.

“...”

Ngũ hành thiếu kim, anh đang giấu tôi nghèo đúng không!

Thế là sáu giờ hai người mới lên xe.

Nam Kiều không muốn nói chuyện với Thời Việt nên nhắm mắt ngủ, giữa đường bị Thời Việt gọi dậy ăn đồ ăn sáng đã chuẩn bị sẵn trên xe, sau đó lại ngủ tiếp. Hiếm khi Thời Việt không lạnh lùng như mọi ngày, mặt tươi roi rói, chiều theo mọi ý muốn của cô.

Sáu giờ năm phút, một chiếc xe đỗ trước cửa tiểu khu nhà Nam Kiều, gọi cửa nhà cô bằng máy điện thoại trên cửa điện tử không có ai trả lời, hỏi bảo vệ mới biết cô Nam vừa ra ngoài với chồng rồi.

Chồng?

Bảo vệ gật đầu: Chồng, đi cùng cô Nam mấy lần rồi.

Thường Kiếm Hùng giận điên lên. Họ Thời kia, mày đã hống hách như thế thì đừng trách tao không nể mặt!

Lúc xe đến nơi, Nam Kiều vẫn chưa tỉnh. Cô vốn không phải người ham ngủ nhưng ghế trên xe Thời Việt lại vô cùng phù hợp với cấu tạo cơ thể, như được làm riêng cho cô vậy, khiến cô ngủ rất ngon giấc.

Thời Việt xuống xe lượn một vòng, hút điếu thuốc, cầm một món đồ trở lại. Anh mở cửa bên ghế lái phụ, “Dậy đi”.

Nam Kiều miễn cưỡng mở mắt: “mọi người đến hết rồi à?”.

“Chưa”.

Nam Kiều nhắm mắt lại: “Tôi ngủ thêm chút nữa”.

Thời Việt cũng không ép cô, anh cầm đồ trong tay bôi lên mặt cô. Cảm giác lạnh lạnh, nhờn nhờn!

Nam Kiều giật mình bật dậy, bị dây an toàn kéo lại.

Thời Việt nói: “Đừng cử động, bị lệch rồi”.

Nam Kiều cởi dây an toàn, nhìn vào gương chiếu hậu, từ trán bên trái qua mũi đến má phải đã bị bôi một vệt sơn ngụy trang đen to đùng! Da cô vốn

trắng trẻo lại bị bôi đen như vậy, như thế cục bột trắng bị tro bếp quệt lên.

“Thời Việt...”

Tay Thời Việt cầm ba lọ sơn ngụy trang ba màu, thản nhiên nói: “Chống nắng”.

Chống nắng cái con khỉ! Cô lớn lên trong doanh trại quân đội mà không biết sơn ngụy trang có thể dùng để chống nắng hay không sao? Cô xuống xe, đá Thời Việt một cái. Thời Việt nghiêng người né tránh, Nam Kiều giật lấy hai lọ sơn trong tay anh. Cô mở nắp lọ, bôi sơn lên mặt Thời Việt, đương nhiên anh không để cho cô toại nguyện, khóa hai tay cô từ sau lưng. Sau mấy lần đụng độ, Nam Kiều đã biết các chiêu trò Thời Việt thường dùng để đối phó với cô – khống chế hoạt động của tay và chân cô nhưng tuyệt đối không làm cô đau. Nam Kiều thà tự làm đau mình cũng phải giết địch – cô vặn cổ tay, dùng việc có thể bị thương để uy hiếp ép Thời Việt thả tay ra, sau đó giơ tay lên vẽ một chữ “J” dài lên mặt anh.

“Shit...”

Nam Kiều đè Thời Việt lên thành xe, cầm sơn vẽ lên mặt anh. Trán, mũi và cằm đều bị bôi đen sì, những chỗ khác bôi đầy màu xanh lục thẫm và màu nâu đất. Nhìn cái mặt đẹp trai của Thời Việt xanh xanh đỏ đỏ như mặt mèo, Nam Kiều cảm thấy niềm vui được chơi xấu rất mới mẻ nhen lên trong lòng.

Cô nắm cằm Thời Việt, bắt anh cúi xuống để tiện cho cô chiêm ngưỡng tác phẩm của mình. Nam Kiều nhìn một hồi, gãi cánh tay phải lên ngực Thời Việt, dụi đầu vào đó cười khúc khích.

“Ha ha”. Thời Việt để mặc cho cô nghịch ngợm, khẽ cười, “Đã không?”.

“Nam Kiều!”

Nam Kiều quay đầu nhìn về phía tiếng gọi, Ôn Định và các đồng nghiệp đều đã đến, Thường Kiếm Hùng sầm mặt đứng cạnh Ôn Định.

Ôn Định nhìn gương mặt Nam Kiều, phá ra cười: “Nam Kiều, sao mặt cậu trông buồn cười vậy!”.

Nam Kiều liếc Thời Việt, Thời Việt hất cằm chỉ bãi cỏ sau lưng cô, cả túi nilon toàn sơn ngứa trang.

Nam Kiều nói: “Anh suy nghĩ chu đáo nhỉ” rồi nhấc túi lên ném về phía đám nhân viên công ty.

Đám đàn ông con trai liền vừa đùa cợt vừa bơi sơn lên mặt nhau. Nam Kiều nhìn họ, ngửi mùi cây cỏ, mùi đất ở bãi đất hoang này, cảm thấy như trở về hồi nhỏ. Tiếng còi hiệu lệnh, tiếng tập luyện, tiếng hét hăng hái của các tân binh trong các bài tập dã chiến, lâu lắm rồi cô không tới doanh trại, mùi vị quen thuộc này gợi lên những ký ức nhột nhạt trong lòng cô.

Thường Kiếm Hùng đi tới giơ tay phải về phía Thời Việt “Cậu chính là Thời Việt?”. Đôi mắt sắc bén của anh ta đánh giá Thời Việt, càng nhìn thần sắc càng kỳ lạ.

Thời Việt khẽ cười, giơ tay ra bắt tay Thường Kiếm Hùng, không đợi anh ta nắm đã rút về.

“Anh Thường, nghe danh đã lâu”.

Nghe vậy, gương mặt tuấn tú của Thường Kiếm Hùng đột nhiên biến sắc, ánh mắt càng trở nên khó hiểu hơn.

Thời Việt lại có vẻ thản nhiên. Mặt anh bơi đầy sơn ngứa trang, biểu cảm không thể nào nhìn rõ.

Thường Kiếm Hùng nói: “Tôi quen một người bạn tên là Thời Tuấn Thanh”.

Nam Kiều quay đầu sang, hỏi: “Hai người đang nói chuyện gì vậy?”.

Thời Việt cười đáp: “Anh Thường nói gì tôi không hiểu”.

Thường Kiếm Hùng: “Có không ít người họ Thời nhưng chiều cao, thân hình giống nhau đến vậy, chỉ sợ là trong mười nghìn người cũng không tìm được hai người như thế”.

Nam Kiều khẽ chau mày, Thời Việt liếc nhìn Nam Kiều, thoải mái cười nói: “Anh Thường vừa gặp tôi liền tra hỏi như điều tra hộ khẩu, muốn vạch áo xem xương tôi trông thế nào. Chúng ta đi lại trên giang hồ, là bạn bè thì phạm việc gì cũng nên chừa lại đường lui cho nhau, dồn người ta vào góc tường không phải là đạo lý lâu bền. Anh Thường, anh thấy thế nào?”.

Thường Kiếm Hùng nghe anh nói xong, sắc mặt lại càng tối sầm.

Lúc này, có người tới chào hỏi Thường Kiếm Hùng. Phía tổ chức hoạt động mà Thường Kiếm Hùng tìm là câu lạc bộ những người yêu thích quan sự cao cấp tên gọi “Chim Ưng”, người sáng lập quen biết cha của Thường Kiếm Hùng đích thân đến tiếp đón. Hai người hàn huyên một lúc rồi để mọi người đi thay đồ, nhận trang bị, nghe giải thích quy tắc đối kháng và chia hai đội Xanh – Đỏ.

Vì quen biết với Thường Kiếm Hùng nên quân phục “Chim Ưng” phát cho mọi người đều là đồ rằn ri kiểu 07 còn mới tinh với đầy đủ trang bị. Đám “vượn” lập trình viên thường ngày chỉ quen ngồi máy tính sau khi thay đồ rằn ri vừa vận xong, khí chất liền biến từ yếu đuối bạc nhược thành nam tính mạnh mẽ.

Nổi bật nhất tất nhiên là Thường Kiếm Hùng và Thời Việt. Hai người có

chiều cao tương đương, Thường Kiếm Hùng to cao hơn trông không khác gì một quả núi; Thời Việt gầy hơn, trông sắc bén như một lưỡi dao đã rìi vỏ. Đồ rắn ri họ mặc vừa khít người, tỏa ra hừng hực khí thế.

Đám nhân viên Tức Khắc xì xào bàn tán, quần áo giống nhau, tại sao người khác mặc lại đem lại cảm giác hoàn toàn khác như vậy. là vì người ta cao, thể hình đẹp sao? Thân hình của Tần Thời Vũ, Tiểu An, anh Q chúng ta cũng đâu có tồi?

Cậu có cảm thấy người ta đứng thẳng, ngẩng đầu, ưỡn ngực nên chỉ cần đứng im một chỗ cũng có khí thế rất khác không?

Cái đó gọi là có uy. Tổng giám đốc Thường xuất thân là lính đặc chủng, đã tôi luyện trong quân đội từ trẻ nên mới luyện được khí thế đó, chúng ta sao mà sánh được?

Tay Thời Việt kia xem ra cũng không đơn giản, tổng giám đốc Thường mình đầy chính khí, còn Thời Việt có vẻ lạnh lùng, khó gần.

Không sai, nhưng tôi thấy Thời Việt mặc bộ này đẹp trai hơn...

Này, khuynh hướng giới tính của cậu có vấn đề đúng không?

Đừng cãi nhau nữa, cả hai người đều là của sếp.

...

Khác với các câu lạc bộ huấn luyện quân sự vẫn còn dùng đạn hơi, câu lạc bộ “Chim Ưng” đã sử dụng hệ thống mô phỏng thực chiến tia laser. Súng laser có âm thanh và hiệu quả khói lửa y như súng thật, chỉ khác thứ mà nó bắn ra là tia laser năng lượng thấp. Ai bị tia laser bắn trúng chỗ hiểm, máy thu laser trên người sẽ được kích hoạt phát ra khói tử vong, đồng thời hệ thống vũ khí cũng bị tự động đóng lại.

“Chim Ưng” hợp tác với đơn vị quân đội phụ trách nhiệm vụ huấn luyện quân sự ở căn cứ này, súng ống đạn dược đều là đồ thật, mỗi người bắn ba mươi phát đạn xong đều thấy chưa đã, lại hòa nhau đòi Thường Kiếm Hùng biểu diễn.

Nam Kiều tìm một lúc vẫn không thấy Thời Việt đâu, quay lại nhìn mới phát hiện anh đang đứng trong khu rừng nhỏ cạnh bãi tập bắn, tựa vào một cây tùng, vừa hút thuốc vừa xem Thường Kiếm Hùng bị mắt tháo lắp súng.

Nam Kiều đi tới hỏi: “Anh không ra tập thử à?”.

Thời Việt khẽ cười: “Bắn bia có gì thú vị?”

Nam Kiều nói: “Nói cứ như anh từng bắn rồi ấy”.

Thời Việt chỉ cười không nói gì.

Nam Kiều: “Nói xem hồi đó anh phạm tội gì?”.

Thời Việt nhìn cô một cái, thở ra một vòng khói, thản nhiên đáp: “Đánh nhau tập thể có vũ khí”.

Nam Kiều: “Đồ liều mạng”.

Thời Việt giơ tay kéo cô lại gần, “Coi thường tôi à?”.

Nam Kiều đập tay anh ra: “Đừng đùa nữa! Ở đây nhiều người!”.

Thời Việt ngậm thuốc, kẹp cô chặt hơn, “Ý em là ít người thì được hả?”.

Nam Kiều phát cáu: “Cút”

Thời Việt nghe lời cô mới là chuyện lạ, anh ghé sát tai cô từ phía sau, nói: “Lát nữa chia đôi, chắc chắn Thường Kiếm Hùng sẽ ở đội Đỏ, tôi ở đội Xanh.

Tôi hỏi em lần nữa, em muốn đội Đỏ thắng hay đội Xanh thắng?”.

Nam Kiều giận dỗi đáp: “Đội Đỏ!”.

Thời Việt khẽ cười: “Tôi sẽ chiều theo ý em”.

Diễn tập quân sự có một số quy tắc thông thường, hai đội Xanh Đỏ đối kháng, đội Đỏ thường là bên tấn công, đội Xanh là bên phòng thủ. Thường Kiếm Hùng bẩm sinh là người tấn công và người lãnh đạo, lúc chia đội, đương nhiên anh ta làm lãnh đạo đội Đỏ.

Khi chọn lãnh đạo đội Xanh, mọi người bất giác nhìn Thời Việt. Nhưng trong mắt mọi người, Thời Việt là một nhà đầu tư bình thường, chỉ trông có vẻ khỏe mạnh hơn người khác một chút thôi. Thời Việt không nói gì, không ai dám bầu anh.

Thường Kiếm Hùng cao ngạo nhìn cảnh này, ánh mắt trước sau luôn không rời Thời Việt này giờ vẫn im lặng. Bề ngoài có vẻ bình tĩnh thản nhiên, trong lòng Thường Kiếm Hùng lại rừng rực lửa giận.

Lúc này anh ta bịt mắt tháo lắp súng, đến khi tháo vải bịt mắt ra liền nhìn thấy Thời Việt âu yếm ôm Nam Kiều từ sau lưng trong khu rừng đối diện. Tưởng là tất cả mọi người đều quay lưng về phía họ nên không nhìn thấy à? Còn anh ta thì sao? Anh ta đứng đối diện Thời Việt và Nam Kiều, anh ta vô hình chắc!

Thường Kiếm Hùng quyết không nhượng bộ, tuyệt đối không thể để người con gái mình thích bao nhiêu năm qua bị cướp mất ngay trong gang tấc được. Anh ta đã đợi tròn mười năm, đợi Nam Kiều từ châu Âu về nước, đợi anh ta hoàn thành nghĩa vụ trong quân đội, giải ngũ về Bắc Kinh.

Còn Châu Nhiên ư, cái tên mặt búng ra sữa hớt tay trên đó anh ta có ghét, nhưng trong lòng lại chẳng coi ra gì. Tới Bắc Kinh chưa được bao lâu, anh ta

đã điều tra ra Châu Nhiên có bồ. Anh ta hẹn gặp Nam Kiều ở The Place chính là để cô tận mắt nhìn thấy tên chồng chưa cưới đang làm gì sau lưng mình.

Mọi thứ đều đúng như kế hoạch. Những vinh dự và thành tích đạt được sau nhiều năm trong quân ngũ quả nhiên khiến nhà họ Nam rất quý trọng anh ta. Nhưng tên Thời Việt này, tên Thời Việt đang yên đang lành lại đầu tư cho Tức Khắc Phi Hành này không biết từ đâu chui ra lại chen chân vào! Nhưng điều làm anh làm anh ta kinh ngạc là tên Thời Việt này trông quá giống Thời Tuấn Thanh, không chỉ thể hình, mà ngay cả giọng nói cũng giống!

Giây phút nhìn thấy Thời Việt, trong lòng anh ta chỉ có bốn chữ: Oan gia ngõ hẹp.

Anh ta nhìn Thời Việt chăm chăm, chỉ hận không thể lau sạch đồng sơn màu trên mặt hắn đi để nhìn cho rõ bộ mặt dưới lớp sơn kia!

Người tổ chức của “Chim Ưng” cũng quan sát Thời Việt rất lâu mới hỏi thăm dò: “Anh Thời, vừa rồi tôi để ý thấy động tác cầm súng của anh rất thoải mái và thuần thục, chắc anh cũng có chút kinh nghiệm. Không biết anh có muốn bắn thử không?”

Thời Việt giơ khẩu súng bắn tỉa trong tay lên, nheo mắt, ngắm thẳng vào người tổ chức của “Chim Ưng”, thờ ơ nói: “Anh nói nhiều thật đấy”.

Mọi người nhìn thấy một điểm sáng màu lam sáng trên môi người đó mà bất giác giật mình.

Người tổ chức cũng lạnh sống lưng vì động tác đột ngột của Thời Việt, chỉ thấy sự sắc lạnh thoáng qua trong mắt anh, như thể giây tiếp anh sẽ bấm cò súng, một viên đạn sẽ lao vụt về phía mình.

Thường Kiếm Hùng nói: “Vừa hay tôi cũng muốn xem ngoài con mắt đầu tư ra, anh Thời có tài năng thiên bẩm trong trò chơi này không”.

Thời Việt đáp: “Anh Thường đã nói thì cung kính không bằng tuân lệnh”.

Quân Xanh trấn thủ một quả núi và một cái đầm, mục tiêu của quân Đỏ là cầm được cờ đỏ lên đỉnh núi của quân Xanh trong thời gian quy định, đồng thời tiêu diệt toàn bộ thành viên quân Xanh.

Nam Kiều và Ôn Định vốn một người quân Đỏ, một người quân Xanh, nhưng trong khi hai bên đang đối đầu, Ôn Định tự nhiên nảy ra một ý nghĩ kỳ quái, lao ra khỏi trận địa, đột nhập vào địa bàn của quân Đỏ. Phát hiện chẳng ai bắn mình, cứ như đi vào chỗ không người, cô bất giác đau khổ kêu lên: “Các cậu hay nhỉ! Bắn tôi đi chứ!”.

Vừa dứt lời liền nghe thấy mấy tiếng “bụp bụp”, khối “tử vong” phụt ra khắp người.

Ôn Định: “Cái quái gì thế!”.

Quân Đỏ hét: “Sếp, sếp bảo bọn em bắn mà!”.

Quân Xanh hét: “Sếp, một mình sếp làm phí mười mấy viên đạn của bọn họ, chết cũng vinh quang!”.

Ôn Định: “...”

Trận đối kháng mô phỏng chính thức bùng phát sau mười mấy tiếng súng này.

Thường Kiếm Hùng chia quân Đỏ thành năm đội nhỏ, tấn công ngọn núi của quân Xanh từ các hướng khác nhau. Nam Kiều không ở trong năm đội đó, cô và Tiểu An, cậu thực tập sinh tinh quái của Tức Khắc hợp thành nhóm đột kích.

Theo sắp xếp của Thường Kiếm Hùng, năm đội nhỏ sẽ thu hút và làm tiêu

hao hỏa lực của quân Xanh, mục tiêu của Nam Kiều và Tiểu An là lên núi theo một con đường nhỏ kín đáo, tránh giao chiến trực diện, tìm cơ hội cầm cờ đỏ lên điểm cao nhất.

Ngon núi này phần lớn trồng cây tùng, nhìn chỉ thấy một màu xanh sẫm ngút mắt. Trong khu rừng rậm rạp cây lá đan xen, Nam Kiều và Tiểu An cầm chặt súng laser, lưng tựa lưng từng bước tiến lên núi một cách cảnh giác.

Ở những nơi khác trên núi lần lượt vang lên tiếng súng nổ liên miên không dứt. Cả hai bên đều đã hoàn toàn ở trong trạng thái hăng máu, những tiếng hét như “Anh em, xông lên!”, “Xơi tái bọn khốn đó!” không ngừng vọng lại.

Nam Kiều thầm nghĩ, lũ “thú dữ” này bị đè nén trong văn phòng ghê gớm vậy sao?

Cô khẽ hỏi: “Ai là tay bắn súng máy của quân xanh vậy? Vừa bắn vừa gào như quỷ khóc sói tru”.

Tiểu An nghiêng tai lắng nghe một lát rồi khẽ đáp: “Anh Q, chắc là phần khích quá”.

Tiểu An nhìn về phía đó với vẻ thèm muốn, thấy hơi hối hận đã chọn con đường an toàn này, không thể tham gia vào cuộc chiến quyết liệt kia. Có điều cậu ta cũng nhanh chóng khen Thường Kiếm Hùng tính toán cẩn trọng, “Chúng ta đi lên bằng đường này chắc chắn sẽ khiến quân Xanh không thể đề phòng! Sẽ có lúc có thể đánh một quả lớn!”.

Bụi cỏ lớn trước mặt đột nhiên động đậy, Nam Kiều liền kéo Tiểu An lại: “Cẩn thận! Có người!”.

Tiểu An kích động, cổ hạ thấp giọng phần khích: “Để em đi xử hắn!”

Cậu ta cầm súng, dùng cành cây che chắn cơ thể, di chuyển rất nhanh từ cây này qua cây khác, lao thẳng đến chỗ bụi cỏ. Nam Kiều sau lưng cậu ta giơ súng quan sát xung quanh để yểm hộ.

Tiểu An đến bên bụi cỏ, ngón trỏ đặt trên cò, nhặt một cành cây lên chọc mạnh vào bụi cỏ.

“Chết đi!”.

Thế nhưng đằng sau không có ai. Tiểu An nghi hoặc bước lên một bước, mới chỉ nghe ầm một tiếng, khói xanh đã phun ra từ người cậu ta.

Tiểu An bị trúng mìn rồi. Cậu ta há hốc mồm, đờ đẫn cả người.

Ra quân chưa thẳng thân đã thác. Mãi khiến anh hùng lệ xót xa.

Nam Kiều thầm kêu tiêu rồi. Tuy trong trò đối kháng người thật này cũng có mìn, nhưng vì tầm bắn của máy mô phỏng laser vô cùng ngắn, khó đập trúng nên thường ít khi được sử dụng. Rõ ràng Tiểu An đã trúng kế dụ địch. Cô vừa quay người, ngực đã bị bắn “bụp” một tiếng, khói xanh bốc lên.

Nam Kiều cũng chết trận rồi.

Thời Việt chậm rãi bước ra từ sau một thân cây cách đó mấy mét, bộ đồ rằn ri và lớp sơn ngụy trang trên mặt gần như hòa làm một với lá cây tùng xanh sẫm xung quanh, mang lại vẻ dũng mãnh thường ngày không thấy. Anh cầm súng bằng một tay, làm da màu đồng dĩnh không ít bùn đất và xác cỏ.

“Thường Kiếm Hùng nghĩ là tôi sẽ không nghĩ ra chiêu này của anh ta, hay là cảm thấy tôi sẽ tha cho em?”. Anh cười nhàn nhã.

Nam Kiều cảm thấy người đàn ông này quá ngông cuồng.

Thời Việt đi tới bên Nam Kiều, dùng hai ngón tay rút lá cờ đỏ trong túi áo

cô ra. Lúc rút tay lại, tay anh như vô ý lướt qua mu bàn tay Nam Kiều dưới một góc khuất mà Tiểu An không nhìn thấy.

“Ra ngoài xem đi”.

Trận chiến giữa quân Xanh và quân Đỏ đã trở nên vô cùng gay cấn và quyết liệt. Quân Xanh bày ba cứ điểm theo địa hình ở sườn núi, hỗ trợ nhau chặn đứng năm tiểu đội quân Đỏ từ dưới đánh lên. Hai bên gần như đang giằng co từng tấc đất.

Trên bảng điện tử bên hồ dưới chân núi không ngừng báo số người chết trận của hai đội. Số người còn sống của quân Đỏ vốn nhiều hơn nhưng đột nhiên một loạt chữ đỏ hiện lên màn hình, quân số quan Đỏ đột ngột giảm đi.

Người tổ chức của “Chim Ưng” “ơ” một tiếng, bật màn hình giám sát lên. Từ màn hình nhỏ, ở nhiều góc độ có thể thấy rõ ba, bốn tay súng đột kích của quân Xanh vòng ra sau lưng địch, lia súng bắt vào quân Đỏ đang tiếng lên. Mục tiêu gần như trong gang tấc, quân Đỏ một lòng phát động tấn công lên đỉnh núi, để lộ chỗ hiểm sau lưng, các tay súng đột kích của quân Xanh bắn phát nào trúng phát ấy.

Người tổ chức của “Chim Ưng” chỉ vào một màn hình trong đó, hỏi Nam Kiều: “Đây là Thời Việt đúng không? Đúng là một tay súng cừ khôi!”.

Nam Kiều nhìn kỹ, đó chính là chiến trường của tiểu đội do Thường Kiếm Hùng dẫn đầu, gần như đã tới gần nơi cắm cờ trên đỉnh núi.

Thế cục là năm chọi một.

Tay bắn tia nấp sau lũy chắn chính là Thời Việt.

Sau một loạt tiếng súng, dưới sự yểm hộ của đồng đội, một đội viên qua Đỏ nhảy qua lũy chắn làm bằng bao cát tấn công Thời Việt. Vừa trèo lên đỉnh

lũy chắn, Thời Việt như có mắt sau lưng, đột nhiên lấy lá cờ đỏ của Nam Kiều ra quàng về phía sau, kéo sát vào vai, quật người đó xuống bằng một cú quật qua vai. Anh dùng đội viên quân Đỏ này làm lá chắn sống, ra khỏi lũy chắn lia súng bắn vào quân Đỏ. Theo làn khói xanh bốc lên trên người lá chắn sống này, người ba người khác cũng bốc khói nghi ngút.

Chỉ còn lại Thường Kiếm Hùng.

Khẩu súng laser trong tay Thường Kiếm Hùng đã hết đạn, không kịp thay, Thời Việt đã chĩa súng vào anh ta, Thường Kiếm Hùng tránh né theo bản năng. Thế nhưng Thời Việt không bắn anh ta, hòng súng giờ lên không chút do dự “bắn chết” đội viên quân Đỏ cuối cùng đang cầm cờ đỏ trên đỉnh núi.

Người tổ chức của “Chim Ưng” nhìn thấy cảnh này, gật đầu tán thưởng: “Đúng là ngang tài ngang sức, bây giờ chỉ cần Thời Việt bắn trúng tổng giám đốc Thường là hòa”.

Nam Kiều chợt nghĩ ra điều gì, đột nhiên cảm thấy không ổn, vội vàng đứng dậy chạy về phía đỉnh núi.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 5.2

Những người ở quanh đó đều đã về hết. Thời Việt vút khẩu súng laser trong tay sang một bên. Ánh mắt anh lạnh lùng và đầy giễu cợt.

“Đồ giả, không đã”.

Sắc mặt Thường Kiếm Hùng dần sẫm xuống như sắc trời tối đen của tháng Chạp.

Hai người cứ đối đầu trong im lặng như vậy, giữa họ như có một cơn bão tuyết đang tích tụ, xoáy tròn, không khí càng lúc càng nặng nề.

Thời Việt cởi chiếc áo ba lỗ đeo máy nhận laser trên người ra, vút dè lên camera giám sát trên cột bê tông, cười lạnh lùng: “Mất công mất sức dụ tôi tới đây không phải vì muốn đập tôi một trận sao? Lên đi”.

Cơ thể anh như một tảng thép có khả năng ghi nhớ, lưng cong về phía trước như báo sẵn mỗi tứ chi dang ra rồi khép vào, hình thành một tư thế vừa thủ vừa công một cách tự nhiên.

Thường Kiếm Hùng tất nhiên rất quen thuộc với tư thế này. Từng đường thẳng, từng góc kẹp mà cơ thể tạo ra trong tư thế này đều được căn chỉnh chính xác bằng thước kẻ ngang và đường chuẩn, chỗ nào hơi không đạt tiêu chuẩn sẽ bị giáo quan nghiêm khắc trừng phạt ngay.

Hai tay Thường Kiếm Hùng nắm chặt đến nổi nổi rõ cả các khớp, phát ra tiếng “rắc rắc”.

Anh ta nghiêng rằng nói: “Thời Tuấn Thanh, hy vọng mày vẫn khỏe”.

Đúng vậy, Thời Việt đã làm động tác tiêu biểu đó một cách rõ ràng như thế, Thường Kiếm Hùng còn không xác nhận được anh chính là Thời Tuấn Thanh mình quen nữa sao? Đây chính là Thời Tuấn Thanh đã từng cùng anh ta trải qua một cuộc chọn lọc gắt gao tàn khốc, vào được căn cứ huấn luyện dự bị của đại đội lính dù đặc chủng “Kiếm sắc trên trời xanh”.

Chỉ cần từng tham gia cuộc chọn lọc đó, không ai có thể quên – đó là những hồi ức không thể xóa nhòa.

Hai mươi ba ngày. Ba mươi tân binh được chọn lựa từ khắp nơi trên cả nước. Cơ thể, tâm lý, trí lực, gia cảnh... đều được xem xét và lựa chọn một cách khắt khe, đảm bảo các ứng viên đều có đủ tố chất cơ bản, trung thành với đất nước. Họ bị ném tới một khu rừng hoàn toàn xa lạ, phải tự lực sinh tồn, tìm kiếm đồng thời tấn công bộ chỉ huy bí mật của “kẻ địch”. Sau này mọi người mới biết, cuộc chọn lọc đó diễn ra tại một hải đảo ngoài biển.

Khi đó, họ vẫn chưa từng được chạm vào súng, chưa từng trải qua bất cứ buổi huấn luyện kỹ năng chiến đấu nào nhưng phải đối phó với các cuộc tập kích bất ngờ của một đội quân lão luyện đặc biệt. Ngay đêm đầu tiên, tám người đã bị xử lý vì thiếu cảnh giác, mất tư cách đi tiếp. Những người may mắn còn sót lại để trốn chạy sự truy đuổi của kẻ địch không dám ngủ phút nào dù đã sức cùng lực kiệt. Cứ như vậy ba ngày, khi có người bắt đầu suy sụp tinh thần, mọi người mới bắt đầu nhận thức được cuộc tuyển chọn này không phải một trò đùa.

Lính cũ của đội huấn luyện thường không nhường tay với lính mới, hơn nữa đám “nhóc con” như bọn họ còn chưa phải là lính mới, phải “chinh cho bọn họ thừa sống thiếu chết, mỗi buổi huấn luyện và kiểm tra đều buộc phải ép thể lực của bọn họ đến cực hạn, ai kiên trì thì tiếp tục, không thể thì biến xối.

Tối ngày thứ tám, chỉ còn lại mười người.

Ngày thứ mười tám, bốn người.

Lúc đó họ chỉ còn ham muốn sinh tồn cơ bản nhất, bắt được một con chuột, một con cá cũng có thể xé xác không chút chần chừ, xơi tái cả máu thịt. Cơ thể họ mù mị đờ đẫn, chỉ chạy, đuổi bắt, tấn công như một cỗ máy, không một lời phản nản, chỉ liều mạng độ sức xem cơ thể ai dẻo dai hơn khỏe mạnh hơn, tinh thần ai kiên cường hơn.

Thường Kiếm Hùng và Thời Tuấn Thanh chống chọi đến cuối cùng. Họ dìu nhau đi vào được doanh trại liền ngã lăn ra đất. Khi tỉnh lại y ở trong bệnh viện, hai người nhìn nhau cười, trở thành bạn bè đồng sinh cộng tử.

Lúc ấy, Thường Kiếm Hùng mười tám, Thời Tuấn Thanh mười sáu. Sau đó, họ vừa cùng chịu sự huấn luyện đặc biệt vừa cùng học lý luận văn hóa trong Học viện Quân sự Không quân phương Bắc.

...

Thời Việt nói: “Đừng nói những lời vô nghĩa nữa”.

Thường Kiếm Hùng gật đầu, nghiêng răng cười nhạt: “Thời Tuấn Thanh, mày chơi tao”.

Thời Việt nheo mắt, nửa cười nửa không: “Chơi mày?”.

Đúng thế, Thời Việt chơi anh ta. Thời Việt thừa nhận mình là Thời Tuấn Thanh, Thường Kiếm Hùng chợt hiểu hết mọi chuyện. Không phải oan gia không chạm mặt, nhưng cuộc gặp gỡ này có đơn giản như vậy không?

Thế nào gọi là bộ ngựa rình bắt con ve, biết đâu chim sẻ đang chờ sau lưng?

Đó chính là anh ta chơi Châu Nhiên một ván, tình cờ lại để Thời Việt nâng tay trên của mình. Trước đó Thời Việt không hề quen biết Nam Kiều, sau khi gặp nhau ở Mộng Cảnh Tinh Táo, có lẽ Thời Việt có hứng thú với Nam Kiều, nhưng Thường Kiếm Hùng dám khẳng định là hứng thú đó không lớn.

Chuyện thay đổi từ khi anh ta chuốc say hai tay đầu tư ở Mộng Cảnh Tinh Táo. Thời Việt nhận ra anh ta, nếu không sao lại có nhiều rượu trắng được mang đến không ngớt như thế? Sau khi hau tay kia uống đến mức viêm tụy cấp, sao lại được xử lý nhanh chóng hợp lý như vậy?

Tất cả đều do Thời Việt đứng sau giật dây.

Anh ta nhớ rất rõ Thời Việt chính thức đề nghị đầu tư vào Tức Khắc Phi Hành là vào đêm đó. Thời Việt thực sự muốn đầu tư vào TKHP đến vậy sao? Theo Thường Kiếm Hùng, Thời Việt chỉ muốn nhân cơ hội tiếp cận Nam Kiều, đối phó anh ta. Vậy Nam Kiều bắt đầu có những thay đổi lại lòng từ bao giờ? Sáng nào anh ta cũng gọi điện cho Nam Kiều hỏi thăm cô. Nam Kiều không phải là người giỏi che giấu cảm xúc, dù mỗi ngày chỉ nó dăm ba câu nhưng anh ta cũng có thể nhận ra cô vui hay không vui, cô bình thản tự nhiên hay hồn vía để tận đâu đâu.

Từ lúc cô nói tới Thời Việt, anh ta đã muốn mời Thời Việt tham gia trò chơi chiến đấu người thật. Hôm đó Thời Việt đã làm gì Nam Kiều?

Mỗi bước đi của Thời Việt đều nhằm vào anh ta – Thường Kiếm Hùng!

Thường Kiếm Hùng càng nghĩ càng thấy khó chịu, càng nghĩ càng thấy lửa giận bùng bùng! Hóa ra suốt những ngày qua, luôn có một đôi mắt âm thầm quan sát anh ta từ phía sau, trong mắt Thời Việt, chắc chắn anh ta không khác gì một thằng ngốc! Thời Việt âu yếm cô gái anh ta yêu ngay trước mặt anh ta, lại còn cố tình bôi sơn nguy trang lên mặt, đùa cợt anh ta như một thằng hề! Nuốt được cục tức này vào bụng thì anh ta không còn là

Thường Kiếm Hùng nữa!

Cơ mặt Thường Kiếm Hùng khê giật giật, anh ta không nói câu nào, tay trái đột nhiên đâm thẳng vào đầu Thời Việt một cú rất mạnh! Cú đâm này trông thì đơn giản nhưng lực cực kỳ mạnh, bị đâm trúng ít nhất cũng chấn động não.

Thời Việt biết rõ sự lợi hại của Thường Kiếm Hùng, anh lùi lại một bước, giơ cánh tay lên đỡ đỡ thời lấy lùi làm tiến, giơ chân quét chân Thường Kiếm Hùng. Sức mạnh toàn thân Thường Kiếm Hùng đều dồn hết vào hai chân, chỉ quét vào một chân vẫn vững như Thái Sơn, lao lên một bước móc cổ đối phương, đầu gối phải húc mạnh vào thắt lưng Thời Việt. Thời Việt nghiêng người né tránh, dùng một cú đâm đỡ thẳng cú đâm của Thường Kiếm Hùng!

Mỗi cú đâm của Thường Kiếm Hùng đều rất mạnh, Thời Việt buộc phải lùi lại hai bước, phẩy phẩy tay nói: “Những năm qua tiến bộ không nhỏ nhỉ!”.

Thường Kiếm Hùng lạnh lùng nói: “Mày cũng không thụt lùi”.

Hai người lao vào đâm đá.

Chiêu nào của Thường Kiếm Hùng cũng rất mạnh, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là các bài trong quân đội, Thời Việt nắm chắc như trong lòng bàn tay, lần nào cũng thuận lợi hóa giải được. Thường Kiếm Hùng bỗng nhiên dùng tay làm dao, chặt mạnh vào vùng tam giác chấm ở gáy Thời Việt.

Thời Việt nghe thấy tiếng gió sau tai, dựa vào bản năng nhạy bén của mình nghiêng người tránh được trong gang tấc, đồng tử co lại. Vùng tam giác chấm sau gáy là chỗ có thể đùa được sao? Đó là điểm giao giữa đầu và cổ, với lực đánh của Thường Kiếm Hùng, nếu bị đánh trúng chắc chắn sẽ gãy đốt sống cổ và liệt cơ hoành, nhẹ thì tàn phế, nặng thì mất mạng!

Không ngờ Thường Kiếm Hùng có thể ra tay nặng như vậy!

Mắt Thời Việt vẫn đỏ, tránh sang bên cạnh người Thường Kiếm Hùng, chân phải dùng hư chiêu giả vờ quét chân anh ta, đồng thời nhanh như chớp giơ tay quặp cổ đối phương – chiêu này gọi là “đoạn đầu dài”, một khi thành công sẽ khiến cho đối phương ngạt thở vì thiếu không khí.

Khi đánh nhau với Thường Kiếm Hùng, Thời Việt vốn đều dùng các bài đã được học trong quân đội cho công bằng, nhưng Thường Kiếm Hùng dồn anh ta đến nước này, anh buộc phải dùng chiêu khác.

“Đoạn đầu dài” là chiêu thức Judo Braxin cực kỳ hung bạo, Thường Kiếm Hùng không ngờ Thời Việt lại đột ngột ra chiêu này, hơi chân chừ một giây đã bị anh ta khống chế. Thời Việt không chút nể tình đè mạnh vào yết hầu Thường Kiếm Hùng bốn giây, đến khi anh ta mặt đỏ gay, khó thở mới quật anh ta xuống đất, áp chế anh ta từ phía sau.

“Thường Kiếm Hùng”. Thời Việt điều chỉnh nhịp thở, cố nén giận nói: “Tao chỉ muốn hỏi mày, bản luận văn MEMS bị mất năm đó, tại sao lại ở chỗ Nam Kiều?”.

Thường Kiếm Hùng thở hồng hộc như người chết đuối được cứu lên bờ. Anh ta ngạo mạn liếc nhìn Thời Việt, giật mạnh vai hông thoát thân. Nhưng Thời Việt đâu dễ dàng thả anh ta ra như vậy! Thời Việt gập ngược cánh tay Thường Kiếm Hùng ra sau lưng, đầu gối đè mạnh lên giữa lưng anh ta. Thường Kiếm Hùng hự một tiếng, úp mặt xuống đất.

Giọng Thời Việt đầy tự giễu nói: “Thường Kiếm Hùng, phí công tao luôn coi mày như người anh em tốt nhất. Không ngờ...” Anh ngừng lại một lúc, lực đè lên lưng Thường Kiếm Hùng mạnh thêm chút nữa, nghiêng rằng nói từng câu: “Vì đàn bà mà mày giá họa cho tao!”.

Nửa khuôn mặt và cằm Thường Kiếm Hùng bị đè xuống mặt đất toàn cát sỏi và cỏ dại, nhưng anh ta vẫn trợn trừng hai mắt. Nghe thấy lời Thời Việt nói, anh ta đột nhiên hét lớn: “Mẹ mày! Mày tự vi phạm nội quy của trường, tự ý chuồn ra khỏi trường giữa đêm đi gặp bố mày, mày bị đuổi học là tại mày!”.

“Bố tao sắp chết rồi! Xin phép cái con khi! Phê chuẩn cái con khi, tao chỉ biết nếu tao đến muộn một phút thì sẽ không gặp được bố tao nữa!”. Thời Việt đột nhiên gào rống lên, “Đừng tưởng tao chưa nghiên cứu nội quy của trường, tự ý ra khỏi trường nhiều nhất cũng chỉ bị phạt nặng, tao chấp nhận! Nhưng nếu không vì bản luận văn bị mất đó, tao sẽ bị nghi ngờ là vi phạm điều lệ bảo mật sao? Tao sẽ bị đuổi học, bị khai trừ khỏi quân đội sao?”.

“Thường Kiếm Hùng, tao thực sự không ngờ lại là mày, thật sự không ngờ...”.

Thời Việt nhắc đi nhắc lại, anh nửa quỳ dưới đất, vừa thất vọng, vừa bi thương, phần nộ nhưng lại cố kìm chế.

Đây là cảm giác bị người mình hoàn toàn tin tưởng phản bội.

Gánh trên lưng tội danh đó, anh lạc lối mười năm, mất phương hướng mười năm, hoang mang mười năm.

Sự sỉ nhục đó giống như thập tự giá hằn dấu lên lưng anh, đốt cháy tất cả danh dự quân nhân của anh, nặng nề đến mức anh luôn oằn mình tiến bước, không thể đứng thẳng dậy được.

Trên hồ sơ của anh có ghi chép việc đó, anh ra ngoài tìm việc, không có một đơn vị chính quy nào dám nhận anh.

Khi còn sống, bố anh bị lừa nợ một khoản cho vay nặng lãi lớn, anh buộc phải trả.

Anh rơi vào đường cùng.

Thời Việt không thể hình dung cảm xúc của mình ở cái khoảnh khắc nhìn thấy bản luận văn MEMS trong phòng thực nghiệm của Nam Kiều. Bao nhiêu năm qua, anh đã quen che giấu mọi cảm xúc, cho dù lúc đó bị chấn động mạnh như có con sóng dữ ập tới xé toạc màn sương.

Anh ở Học viện Quân sự Không quân phương Bắc bốn năm, bản luận văn đó do chính tay anh chép lại từng chữ, anh có thể không hiểu được sao? Anh nhìn thấy máy bay không người trong nhà Nam Kiều, sau đó lại thấy Thường Kiềm Hùng trút giận thay cô, chợt nhớ ra Thường Kiềm Hùng từng nhiều lần nói với anh một cách kiêu ngạo rằng anh ta sắp cửa đổ tam tiểu thư nhà họ Nam rồi.

Hóa ra Nam Kiều chính là tam tiểu thư nhà họ Nam đó.

Sở thích và sự nghiệp đặc thù của Nam Kiều khiến anh đột nhiên nảy ra một giả thiết to gan chính anh cũng không muốn tin. Thế nhưng trong phòng thực nghiệm của Nam Kiều, anh lần theo năm và tiêu đề, quả nhiên tìm ra thứ mình muốn thấy và không muốn thấy nhất.

Bản luận văn MEMS đó tuy sẽ được phát biểu công khai trên tuần san sau này, vốn không phải bí mật quân sự gì, nhưng nó lại là tin tức họ trực tiếp lấy được từ một nguồn bí mật. Thường Kiềm Hùng dùng bản luận văn anh tự tay chép để lấy lòng Nam Kiều, không ngờ lại có người tới yêu cầu xem bản luận văn ngay sau đó.

Tất nhiên là không tìm thấy. Thường Kiềm Hùng giữ im lặng không dám thừa nhận. Tình cờ, tối đó Thời Việt lại lén ra khỏi trường để đến gặp bố lần cuối, bèn bị nghi ngờ là người mang tài liệu ra ngoài bán để trả nợ. Cuối cùng, bản luận văn không rõ tung tích, còn Thời Việt có trăm cái miệng cũng khó mà biện hộ.

“Kiếm sắc trên trời xanh” là một tổ chức vô cùng đặc thù, sao có thể chấp nhận một người bị nghi ngờ về lòng trung thành như anh được? Anh bị đuổi, từ đó trở đi không thể nào quay lại được nữa.

Thời Việt nhìn Thường Kiếm Hùng dưới đất, trong lòng dâng lên sự bất lực, hơn cả là sự thù hận. Anh nghiến chặt răng, ghét sát tai Thường Kiếm Hùng mà nói: “Mày thích cô ấy đúng không? ... Không đúng, mày yêu cô ấy, yêu đến tận tim gan! Thế thì tao sẽ không cho mày được toại nguyện!”.

Thường Kiếm Hùng phần nộ nói: “Mày dám động vào cái móng tay của cô ấy xem, tao sẽ hủy hoại nửa đời còn lại của mày!”.

Thời Việt khẽ cười: “Tao không động vào cô ấy, tao để cô ấy động vào tao”.

Thường Kiếm Hùng nghe xong liền lớn tiếng chửi bới: “Loại bần cố nông như mày mà cũng xứng với cô ấy được sao?”.

Thời Việt cười nhạt: “Đúng, tao là bần cố nông, tao hạ tiện bần thiú! Lần này, tao sẽ cho mày thấy bần cố nông thành đôi với tam tiểu thư nhà tư lệnh như thế nào!”.

Anh nhặt súng lên, không quay đầu lại bắn luôn một phát. Chỉ nghe “bịch” một tiếng, chiếc áo gile gắn máy thu laser treo trên camera giám sát bỗng bốc khói. Rất nhanh sau đó, cả căn cứ vang lên tiếng thông báo bằng một giọng nữ máy móc:

“Toàn quân Xanh tử trận! Toàn quân Xanh tử trận!”

...

Nam Kiều cuống cuống trèo lên đỉnh núi, nhìn thấy hai người đàn ông mình đầy đất cát đứng đó.

Thời Việt cười, hàm răng trắng bóc lộ ra trên gương mặt bôi đầy sơn nguy trang:

“Quân Đỏ thắng như ý em rồi nhé”.

Nam Kiều trở về cùng hai người đàn ông, không ai nói gì, ngay cả người chậm hiểu như cô cũng cảm thấy có một thứ gì đó bất thường đang sục sôi trong không khí.

Cô nhìn Thời Việt hỏi: “Hai người đánh nhau à?”

Thời Việt nói: “Không đánh một trận thì sao phân được thắng thua?”.

Nam Kiều nhìn Thời Việt, lại nhìn Thường Kiếm Hùng, đá Thời Việt một cái, lạnh lùng nói: “Thế sao anh còn đứng được?”

Thời Việt dăm dăm nhìn Nam Kiều, đáp: “Sợ em đau lòng, gãy chân tôi cũng cố nhịn”.

Thường Kiếm Hùng không thể chịu nổi lạnh lùng “hứ” hai tiếng. Đi trước mấy bước, anh ta đột nhiên kéo Nam Kiều sang một bên: “Anh có chuyện muốn nói với em”.

Thời Việt nheo mắt, cười nhạt một tiếng, xách súng tự đi về một mình.

Anh sợ sao? Tất nhiên là anh không sợ. Thường Kiếm Hùng nói dối mười năm, anh không khai ra, lẽ nào Thường Kiếm Hùng còn chủ động thừa nhận?

Thường Kiếm Hùng và Nam Kiều đi ra một bên, Nam Kiều hỏi: “Hai người có chuyện gì vậy?”.

Thường Kiếm Hùng nắm hai vai Nam Kiều, nói: “Nam Kiều, em nghe anh nói, tên họ Thời này không phải là người tử tế, em tránh xa hắn ra!”.

Nam Kiều không quen bị động chạm đột ngột như vậy, nhìn bàn tay anh ta nằm trên vai mình một cái rồi ngẩng đầu chau mày nói: “Dù không phải người tử tế, anh ta có thể làm gì em chứ?”.

Thường Kiêm Hùng hết lời khuyên can: “Em toàn tâm toàn ý làm nghiên cứu, anh không hy vọng có thể bảo vệ em khỏi bất cứ sự quấy rầy nào, nhưng kinh nghiệm xã hội của em không phong phú, không biết có những kẻ bụng dạ xấu xa thế nào đâu”.

Nam Kiều lùi lại hai bước, thoát khỏi đôi tay của anh ta: “Thế anh nói xem xấu xa thế nào”.

Thường Kiêm Hùng đáp: “Lừa tiền lừa tình còn chưa đủ sao?”.

Nam Kiều lạnh nhạt nói: “Em chỉ biết Thời Việt là người làm ăn. Anh ta giữ cổ phần trị giá hai mươi triệu tệ, chủ nợ của sáu triệu tệ, lợi ích của anh ta và Tức Khắc Phi Hành là đồng nhất, anh ta sẽ để một vụ làm ăn bị lỗ sao?”.

Thường Kiêm Hùng cuống lên: “Em không biết con người này, hãn...”, anh ta đột nhiên ngừng lại, ánh mắt trở nên hung dữ. Như thế nghĩ tới điều gì, anh ta lại mềm giọng nói: “Đường xa biết ngựa hay, lâu ngày biết lòng người, sớm muộn gì hãn cũng sẽ lộ cái đuôi hồ ly ra thôi. Nam Kiều, Thời Việt là kẻ dối trá, hãn có nói gì với em, em cũng đừng tin”.

Nam Kiều lạnh nhạt nói: “Cảm ơn anh đã nhắc”.

Sắc mặt Thường Kiêm Hùng tươi tỉnh hơn một chút: “Anh cũng không muốn nói gì khác, mình về đi”.

Thường Kiêm Hùng cùng Nam Kiều đi qua con đường nhỏ uốn lượn, qua hồ nước trong xanh. Hoa đào trên núi đã bắt đầu nở lác đác. Thường Kiêm Hùng cúi đầu nhìn cô gái đi bên cạnh, tuổi hai mươi bảy chưa hề khiến gương mặt cô có dấu hiệu tuổi tác. Thực ra, hai chữ tuổi trẻ hoàn toàn không xứng

với cô gái này. Tuổi trẻ chóng tàn, chỉ một chớp mắt là đã qua, nhưng trên gương mặt cô lại là vẻ thản nhiên tĩnh tại càng qua nhiều năm tháng càng vững bền.

Mười năm đã qua rồi. Anh ta còn yêu cô hơn mười năm trước – bắt anh trả giá thế nào cũng được, cho dù là chờ đợi mãi mòn, cho dù phải đối trá.

Thường Kiêm Hùng hỏi: “Em còn giữ bản luận văn MEMS anh đưa em mười năm trước không?”.

Nam Kiều gật đầu: “Em có thói quen lưu lại tư liệu. Em cũng lưu cả số tạp chí chính thức công bố luận văn đó nữa”.

Cô nhìn Thường Kiêm Hùng: “Em còn nhớ lúc đó anh bảo cho em mượn đọc ba ngày rồi lấy về, sao sau đó lại gửi email bảo em không cần nữa?”

Thường Kiêm Hùng cười đáp: “Chẳng phải anh đã nói với em rồi sao? Đó không phải là thứ gì quan trọng, bọn anh lại chép thêm một bản nữa rồi”.

Nam Kiều “ồ” một tiếng.

Thường Kiêm Hùng cười nói tiếp: “Em vẫn nhớ rõ như thế, giỏi thật. Có điều...”

Nam Kiều hỏi: “Có điều cái gì?”

Thường Kiêm Hùng nói: “Thực ra anh rất hối hận đã cho em xem bản luận văn đó, nếu không em đã không ra nước ngoài, đi một mạch mười năm không gặp”.

Nam Kiều nhìn bầu trời Hoài Nhu xanh ngắt, rộng mênh mang không có giới hạn, bình thản nói: “Sớm muộn gì cũng sẽ đi. Biên giới quốc gia không hề quan trọng với em”

Thường Kiêm Hùng thầm nói trong lòng, không quan trọng với em nhưng rất quan trọng với anh. Anh ta cười khổ, anh ta đang nói chuyện tình cảm, Nam Kiều lại chỉ nói về chuyện này. Nếu là một cô gái bình thường, có lẽ anh sẽ cảm thấy cô ấy đang né tránh, nhưng Nam Kiều thì không, cô là người thiếu lãng mạn nhất trên đời.

Nhưng anh ta có thể đợi, anh ta đã đợi mười năm rồi, còn bận tâm chuyện tiếp tục đợi sao? Mọi con sóng đều sẽ rút đi, rồi một ngày, Nam Kiều sẽ nhận ra anh ta mới là hòn đá tảng trung thành và kiên định nhất.

Mọi người tắm rửa ở câu lạc bộ “Chim Ưng”, thay đồ xong liền vui vẻ ăn một bữa ăn của quân đội rồi mới lên xe về nhà.

Lúc ăn cơm, Thường Kiêm Hùng chuốc rượu Thời Việt, Thời Việt không từ chối cốc nào. Anh biết Thường Kiêm Hùng muốn làm gì, hai người uống rượu ngang ngửa nhau, chẳng qua Thường Kiêm Hùng không muốn cho anh lái xe về, bắt buộc phải có người lái thay, như thế dù Nam Kiều ngồi xe anh, hai người họ cũng đừng hòng ở riêng được.

Thời Việt mỉm cười đối ẩm với Thường Kiêm Hùng. Lúc cầm cốc rượu đi ngang qua nhau, anh khẽ nói: “Có ích gì chứ? Ngày tháng còn dài”.

Trong lòng Thường Kiêm Hùng đã tính trước, đôi mày sắc giãn ra, hai mắt nhìn thẳng phía trước: “Ngày tháng còn dài, tao khuyên mày nên biết mình biết người, nếu không kết cục của mày sẽ rất khó coi”

Thời Việt ưỡn ngực đứng thẳng người, đôi mắt vừa cứng rắn vừa lạnh lùng, khóe miệng nở nụ cười lạnh lẽo.

Thời Việt vẫn đưa Nam Kiều về dưới lầu. Ngọn đèn trước cửa đơn nguyên rải một lớp ánh sáng vàng ấm áp lên mặt đất, cây cối hai bên đường đổ bóng thưa thớt.

Nam Kiều ngẩng lên nói: “Tôi lên đây”.

Thời Việt gật đầu nhưng đứng yên. Anh nhìn cô, đôi mắt đen thăm thăm, ánh nhìn vừa dịu dàng vừa có ý dò hỏi.

Nam Kiều tránh ánh mắt anh, nhìn cái cổ áo sơ mi trắng tinh của anh, trên đó hình như còn vương mùi rượu nồng nàn. Lúc ngồi xe cô lại ngủ quên, khi anh mở cửa xe cho cô, mũi cô vô tình cọ qua cổ áo anh.

Tim cô đập mạnh, tay anh vươn tới dứt khoát đan vào tay cô, ngón út lướt qua cạnh bàn tay cô, khẽ khàng cọ cọ vào chỗ đeo nhẫn. Nơi da thịt chạm nhau rất nóng, bốc cháy như rượu trong dạ dày. Tim Nam Kiều khẽ run lên, “Anh...”

Cô tưởng anh lại muốn hôn cô, nhưng môi anh chỉ khẽ chạm vào trán cô, anh vuốt mái tóc cô rồi lùi lại. Tiếng cười của anh trầm ấm, dường như còn có chút gì đó trong sáng đến khó tin: “Ngủ ngon”.

Nam Kiều lạnh lùng nhìn anh. Đã hơn một giờ sáng, ngoài mấy tiếng gọi đực của mèo hoang, tiểu khu im lặng như tờ, không một bóng người qua lại.

Thời Việt nói đùa: “Em chưa lên đi à? Còn không lên tôi sẽ ...”.

Nam Kiều đột nhiên giơ tay nắm lấy cằm anh.

Thời Việt: ...”

Sau đó, cô hơi kiễng chân hôn lên môi anh, sự lạnh lùng mang theo cả ham muốn xác thịt. Nam Kiều không nhắm mắt, hai mắt mở to nhìn Thời Việt, trong đồng tử là sự nóng bỏng không hề giấu giếm.

Đôi mắt Thời Việt ánh lên sự ngạc nhiên, ngay sau đó anh liền nheo mắt lại, một tầng sáng sâu tối phủ lên. Anh ôm vòng eo mềm mại săn chắc của

Nam Kiều, hôn sâu hơn.

Đêm rất yên tĩnh.

Nụ hôn này cũng rất yên tĩnh. Chỉ có tiếng thở khê đan quyện vào nhau như trong tiếng gió đêm thổi qua cành lá xào xạc.

Nam Kiều thả anh ra, hờ hững nói: “Ngủ ngon”.

Cô quẹt thẻ lên gác, không quay lại lần nào.

Thời Việt khẽ cười, ngẩng đầu nhìn đèn ở tầng mười sáu sáng lên, sau đó đi về một mình.

...

Sau kỳ nghỉ xả hơi ngắn ngủi, tất cả nhân viên của Túc Khắc Phi Hành lại lao vào guồng quay công việc bận rộn gấp gáp. Là cổ đông lớn thứ hai, vào thời điểm then chốt sản phẩm sắp đưa vào sản xuất và bán ra thị trường này, Thời Việt cũng đến thăm. Sau khi xem xong công nghệ sản xuất và giá thành chi tiết, anh cho rằng các xưởng gia công mà Túc Khắc tìm vẫn có giá thành quá cao.

Tổ phụ trách sản xuất trước kia đều được người trong giới khen là có tài suất giữa hiệu năng và giá cả cao, nghe Thời Việt chê như vậy đương nhiên không phục, bèn tố lên chỗ Nam Kiều và Ôn Địch.

Thời Việt chế giễu một cách cay nghiệt rằng các anh chạy tới tận Thâm Quyển tìm xưởng gia công, có lỗi gì lại phải chạy đi chạy lại giữa hai nơi, sớm biết thế sao không mở công ty ở Thâm Quyển đi? Đúng là ở Thâm Quyển tập trung rất nhiều xưởng sản xuất loại này, nhưng ở miền Bắc cũng có không ít nơi làm được, mà còn làm tốt nữa kìa.

Anh đưa cho họ mấy tờ danh thiếp, trên đó là một số xưởng gia công ở Lang Phường Hà Bắc, Bảo Định và Hà Nam.

Nam Kiều và Ôn Định điều tra kỹ lưỡng chuyện này. Phát hiện quả nhiên đội ngũ toàn du học sinh của họ hiểu biết không đủ sâu về dây chuyền sản xuất trong nước, liền đưa người đến các xưởng gia công kia nghiên cứu thăm định, sau khi chốt xong việc hợp tác, bèn đổi địa điểm sản xuất loạt sản phẩm thứ hai sang Lang Phường.

Cuối cùng, Thời Việt là người đưa Ôn Định đi đàm phán hợp đồng. Lúc về, Ôn Định vừa cười vừa khóc với Nam Kiều.

“Nam Kiều, cậu sa thải tớ đi! Tớ vốn tưởng có thể giảm giá thành xuống một giá đã khó lắm rồi, ai dè Thời Việt uống rượu với ông chủ của họ xong, đàm phá được giá giảm hẳn xuống một phần tư!”.

“Một phần tư đấy!” Ôn Định ngửa mặt rú lên, “Còn cần loại vô dụng như tớ làm gì chứ!”.

Nam Kiều nhìn cô ấy phát cuồng, lắc đầu mỉm cười, không nói gì.

Tầm chiều tối, Tần Thời Vũ đưa một người tới gõ cửa phòng thực nghiệm của Nam Kiều, Nam Kiều nhìn thấy Trịnh Hạo, bèn hỏi: “Mẹ cháu đâu?”.

Trịnh Hạo đeo cặp sách, tay đẩy gọng kính nói: “Mẹ cháu đi công tác rồi”.

“Thế cháu ở nhà một mình à?”. Cha Trịnh Hạo ở doanh trại phần lớn thời gian trong tuần, một khi Nam Cần đi công tác, Trịnh Hạo chỉ có một mình.

Trịnh Hạo gật đầu, cậu nhóc vẫn còn vẻ ngây thơ rất trong sáng đáng yêu: “Cháu để quên chìa khóa trong nhà rồi. Mai mẹ cháu về, mẹ bảo cháu tới nhà cậu ở một đêm”.

Nam Kiều chau mày: “Thế cháu tới chỗ dì làm gì?”.

Trịnh Hạo nói với vẻ hãnh diện: “Cháu không có tiếng nói chung với hai đứa nhóc tì nhà cậu đâu”.

Nam Kiều: “...”.

Tự dưng lại phải trông nom một cậu nhóc đang tuổi lớn, Nam Kiều thấy hết sức bất tiện và đau đầu. Cô chăm sóc được bản thân đã là tốt lắm rồi, còn chăm một đứa trẻ sao? Đúng là bắt chó đi cày mà! Nhưng thằng bé đã tự tìm đến đây rồi, là dì nó, cô không thể đuổi nó sang nhà anh Nam Tư được.

Nam Kiều miễn cưỡng đưa Trịnh Hạo về nhà mình.

“Tối nay cháu ngủ ở kia”. Nam Kiều chỉ cái giường gấp, “Dì ngủ dưới đất”.

“Dì ơi!”. Trịnh Hạo ngạc nhiên kêu lên, “Nhà dì đến giường cũng không có ạ!”

“Kia không phải giường thì là gì?”.

“Đó là đệm đỡ dùng trong môn thể dục mà...”.

“Đừng đòi hỏi!”. Nam Kiều không nể mặt thằng cháu mình chút nào, “Không chịu được thì sang nhà cậu”.

“Ngủ trên cái này của nhà dì sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển thể chất của cháu...”.

“...”.

Trịnh Hạo mè nheo với dì là thế nhưng cuối cùng vẫn nhăn nhó bỏ cặp sách xuống, không định sang nhà cậu.

Giải quyết xong chuyện chỗ ngủ là đến chuyện ăn uống. Nam Kiều nhìn cái bếp lạnh ngắt nhà mình, từ sau khi thuê chỗ này, cô chưa từng bật bếp, cũng không biết có bật được không.

Bụng Trịnh Hạo réo ùng ục, Nam Kiều cảm thấy không thể “hành hạ” thằng cháu trai của mình trong cả chuyện ăn uống nữa.

“Đi thôi, ra ngoài ăn”.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tàu Điện Ngầm, Nụ Hôn Và A Nhĩ Sơn

Nam Kiều đưa Trịnh Hạo ra ngoài ăn, Trịnh Hạo đi sau, có vẻ vẫn không vừa ý.

“Mẹ cháu bảo đồ ăn ở ngoài toàn dùng dầu bẩn...”.

“...”

Nam Kiều và Trịnh Hạo xem hết quán cơm này đến quán cơm khác gần tiểu khu, có mấy cái Trịnh Hạo ngửi mùi đã buồn nôn rồi. Nam Kiều kéo Trịnh Hạo đi, lạnh lùng nói: “Nên vứt cháu ra nước ngoài mấy năm mới phải”.

Trịnh Hạo cãi: “Dì đừng nói nữa, mẹ cháu muốn cháu ra nước ngoài ngay sau khi tốt nghiệp cấp hai, giờ còn ở trong nước, hưởng thụ được bữa nào hay bữa đó, không được sao?”.

Trẻ con lớn lên ở Bắc Kinh hầu như đều mồm mép, Trịnh Hạo cũng không phải ngoại lệ. Nam Kiều cũng bó tay với thằng cháu này, giục nó chọn nhanh lên, nếu quả thực không chọn được thì đi ăn Subway.

Trịnh Hạo vừa nghe đến Subway, trợn mắt to đến nỗi suýt rớt tròng ra ngoài, “Dì, bình thường dì ăn cái đó à?”

Nam Kiều nói: “Buổi tối dì thường ăn salad rau”.

Trịnh Hạo lườm cô một cái: “Lười”.

Nam Kiều: “...”

Trịnh Hạo nói: “Dì ơi, sao dì không tìm một cô giúp việc nấu ăn?”

Nam Kiều nói: “Cháu là con trai mà sao nói lắm thế?”

Trịnh Hạo hỏi: “Dì ơi, dì có biết nấu cơm không? Chúng ta mua đồ về nhà nấu cơm ăn đi”.

Nam Kiều phát cáu: “Dì không biết làm đồ ăn Trung Quốc cháu thích đâu!”.

Trịnh Hạo chỉ phía đối diện: “Dì nhìn thấy người dắt ba con chó đang trước không? Người xách túi thức ăn to đùng ấy, người ta là đàn ông mà con biết nấu ăn, sao dì lại không biết? Dì có phải là phụ nữ không?”.

Nam Kiều tức đến nỗi chỉ muốn tát bay cái mặt thẳng nhóc.

Trịnh Hạo tiếp: “Dì ơi, hình như con chó ở giữa biết dì đấy, nó sủa dì kìa, còn muốn qua đây cắn dì nữa”.

Nam Kiều bụng nghĩ Trịnh Hạo, đủ rồi đấy, không chỉ con chó đó biết dì mà cả nhà nó đều biết dì.

Thời Việt mỉm cười: “Rảnh đến mức đưa em trai đi dạo cơ à?”

Trịnh Hạo quan sát Thời Việt rất kỹ, ngẩng đầu đáp: “Cháu không phải em dì ấy”.

Gần đây Nam Kiều rất bận việc đối xử với gia công, hai bên đều cố gắng ăn rơ với nhau trong thời gian ngắn nhất. Hình như Thời Việt làm người chế tác cho chương trình giải trí mà anh đầu tư nên dạo này cũng rất ít gặp. Lần trước Thời Việt tới, hai người cũng chỉ nói chuyện công việc rồi lại tắt bật ai lo việc nấy.

Nam Kiều thấy ánh mắt Thời Việt có đôi chút dịu dàng trong vẻ lạnh lùng, kết hợp với hình tượng người đàn ông của gia đình tay xách mấy túi thức ăn to đùng, thật vô cùng hiếm có. Cô nói: “Cháu tôi”.

Thời Việt nhìn Trịnh Hạo, nói: “Ồ, đẹp trai thế, tôi còn tưởng là em trai em”.

Trịnh Hạo đứng thẳng người hơn, hỏi: “Dì ơi, hai người quen nhau à?”, lại hỏi Thời Việt: “Chú là ai? Chó của chú nghe lời quá nhỉ”. Lão Đại, Lão Nhị, Lão Tam ngồi thành một hàng.

Thời Việt nói: “Chú là bạn trai...”.

Nam Kiều hừ một tiếng.

Thời Việt cười nheo cả đuôi mắt, nói: “Chú là bạn sống ở tòa nhà phía Nam”.

Trịnh Hạo sinh ra trong gia đình quân nhân, đã nhìn thấy nhiều quân khuyến, chỉ vì thường bị mẹ quản thúc nghiêm khắc, bản tính yêu thích gần gũi động vật mới bị đè nén. Nhìn thấy ba con chó của Thời Việt, Trịnh Hạo bèo bước lên vuốt lông chúng mấy cái. Lũ chó có bộ lông mềm mượt không hề bài xích Trịnh Hạo, còn ve vẩy đuôi tỏ vẻ thân thiện.

Trịnh Hạo thấy mấy túi nilon trong tay Thời Việt có rau có thịt, đều là đồ vừa mua ở chợ về, còn tươi nguyên hấp dẫn. Cậu vốn không phải người sợ lạ, bèn hỏi: “Chú ở toàn nhà phía Nam ời, chú sắp về nhà nấu cơm à?”.

Thời Việt đáp: “Ừ”.

“Nấu có ngon không?”

“Có thể coi là đồ ăn của nhà hàng gia đình”.

“Chú tự nấu tự ăn à?”

“Ừ”.

“Ăn cơm một mình khó tiêu lắm”.

“Đấy cũng là một vấn đề, làm thế nào nhỉ?”.

Nam Kiều nghe hai người một lớn một nhỏ vừa mới quen biết đã một xướng một họa như là ăn ý lắm, quả thực không thể chịu nổi nữa. Nam Kiều ngắt lời họ hỏi: “Thời Việt, nhà anh có thừa đũa bát không?”

Thời Việt vừa mới làm xong mùa một của một chương trình truyền hình thực tế, định ở nhà nghỉ ngơi mấy hôm nên mới mua nhiều thức ăn như vậy. Trịnh Hạo trêu chó và chơi điện tử trong phòng khách, Thời Việt xuống bếp nấu cơm. Nam Kiều thấy mình ngồi chơi thật không ra sao nên cũng vào bếp, hỏi Thời Việt có cần phụ một tay không.

Thời Việt đang sơ chế mực, đáp: “Em qua đây”.

Nam Kiều y lời đi tới, đứng cách anh một khoảng, hỏi: “Làm gì?”

Thời Việt nói: “Mặt tôi bị bẩn, lau hộ tôi”.

Nam Kiều chau mày: “Anh không tự lau được à?”.

Thời Việt bỏ dao xuống, giơ hai bàn tay dính đầy dịch và mực đen lên, thò tay về phía mặt Nam Kiều: “Được, mặt em có gì này, tôi lau cho...”.

Nam Kiều: “...”

Thời Việt tiếp tục đứng rửa mực cạnh chậu rửa, Nam Kiều xé hai tờ giấy dùng trong nhà bếp, thấm nước rồi lau mặt cho anh. Lúc này làm mực ống,

mặt anh bị bắn lên mấy giọt mực, bây giờ đã khô rồi. Ngón tay thon dài của Nam Kiều giữ mặt anh, cẩn thận lau sạch vết mực lem nhem trên mặt. Lông mày và mí mắt cũng dính một ít, anh bèn nhắm mắt vào cho cô lau. Lông mày và lông mi của anh đều rất cứng, đen nhánh, đậm nhưng gọn gàng, sờ thấy hơi rậm tay.

Trịnh Hạo hoàn toàn tập trung chơi game NBA trên màn hình tivi ngoài phòng khách, cậu nhóc chơi rất căng thẳng quyết liệt, tiếng cổ vũ của khán giả cứ ồ lên từng hồi.

Nam Kiều đột nhiên cảm thấy cô chưa từng tưởng tượng, cũng chưa từng trải qua cảnh tượng này, nhưng dường như nó đã cắm rễ vào sâu trong lòng cô từ bao giờ. Khi cô ở bên Châu Nhiên, căn chung cư hai người chung sống dường như chỉ dùng để ngủ, không có ý nghĩa nào khác. Họ quen với hễ rảnh rồi sẽ ra ngoài ăn cơm, Châu Nhiên là người theo chủ nghĩa ẩm thực coi trọng phong cách thưởng thức, các nhà hàng đồ ăn Tây ở gần bộ ngoại giao khu Tam Lý Đồn là nơi họ thường hay lui tới nhất.

Thế còn ở đây? Trước mắt cô? Bây giờ?

Trong không gian này, lần đầu tiên Nam Kiều nảy sinh cảm giác mình thuộc về nơi đây.

Thời Việt mở mắt ra, hai người nhìn vào mắt nhau, anh đột nhiên nhoẻn miệng cười nói: “Nhìn tôi mà nhớ tới người đàn ông khác, tôi sẽ không vui đâu”.

Nam Kiều sững ra: “Sao anh biết?”. Cô không bao giờ nói dối, hoàn toàn không biết mình nói vậy khác nào thừa nhận.

Thời Việt dùng cổ tay vén tóc bên mặt cô ra sau tai, đáp: “Mặt em thì giấu được gì chứ? Tôi nhìn một cái là biết ngay”.

Anh nheo mắt, “Châu Nhiên...”, bắt chước giọng cô, “Hồi trước có người uống say, ôm tôi gọi Châu Nhiên, cả đời này tôi cũng không quên được”.

Nam Kiều đâu biết còn có chuyện này nữa. Lúc ấy cô còn chưa dứt tình với Châu Nhiên, uống rượu xong trong lòng bức bối, cũng có khả năng làm ra chuyện này, Nam Kiều suy nghĩ một lát rồi nói: “Nghĩ tới và nhớ tới là hai chuyện khác nhau”.

Thời Việt “à” một tiếng, bổ sung: “Ngay cả nghĩ tới cũng đừng có nghĩ”.

Nam Kiều im lặng một lúc, ngẩng lên lạnh nhạt hỏi: “Còn anh?”.

Thời Việt thuần thục rạch mấy đường lên thân con mực, xát gia vị đã trộn sẵn lên đó rồi cho vào nồi hấp.

“Tôi á? Không phải tôi đã nói rồi sao, thích cô nào liền mua nhà cạnh nhà cô ấy. Bây giờ đã đủ tam cung lục viện thập nhị phòng rồi, mỗi tối tôi phải lật thẻ bài, xem nên lâm hạnh cô nào”.

Nam Kiều lạnh lùng hừ một tiếng.

Thời Việt nói: “Trên thẻ bài nào cũng viết Nam hoàng hậu”.

Nam Kiều đá mạnh vào chân anh một cái.

Thời Việt: “Shit!”.

Trịnh Hạo ngồi ngoài tai nghe thấy nhưng mắt vẫn dán vào màn hình tay vẫn bấm, lớn tiếng hỏi: “Chú Thời ơi, chú cắt vào tay à? Dì cháu vụng tay vụng chân lắm, chú cẩn thận kéo dì ấy càng giúp càng rồi đấy”

Nam Kiều: “...”

Thời Việt kiêu hãnh nói: “Cháu em về phe tôi, đàn ông với nhau mới có

chung tiếng nói”, anh hét vọng ra ngoài: “Không sao, cháu cứ chơi đi!”.

Nam Kiều đứng trong bếp nửa buổi, Thời Việt cũng không cho cô động tay làm gì, nhiều nhất là nhờ cô đưa hộ cái đĩa, ghi nhớ thời gian. Thời Việt nấu rất nhanh, chỉ một loáng đã làm xong năm món xào, một món canh, một món hấp. Nam Kiều thấy món nào cũng có thịt, có rau đúng mùa, sạch sẽ thanh mát, không phải món ăn nhiều dầu mỡ nhiều thịt cá của miền Bắc. Cô nhớ hồi bé còn ở tỉnh H, cô cũng thường ăn những món này. Sau này tới miền Bắc, đồ ăn không tinh tế như thế nữa, đồ ăn trong quân đội hầu hết đều chém to kho mặn. Sau đó nữa, cô ăn đồ Tây là nhiều, một là đơn giản, hai là ít dầu ít muối, tốt cho sức khỏe.

Cuối cùng, Thời Việt mở lồng hấp, lấy một cái quạt nhỏ quạt bớt hơi nóng nghi ngút đi, trong lồng là món gì đó xanh xanh tròn tròn như màn thầu.

Nam Kiều chưa từng nhìn thấy món ăn này, tò mò hỏi: “Đây là cái gì?”

Thời Việt liếc cô một cái, đáp: “Có nói em cũng không nhớ”.

Nam Kiều: “...”

Thời Việt nói: “Em chỉ cần ăn là được rồi”. Anh cầm đĩa gắp một miếng, hứng vào cái bát con, thổi cho nguội bớt rồi đút cho Nam Kiều. Anh đứng ngược sáng, đôi mắt vừa đen vừa sâu, bóng đen dưới đôi môi trông càng nổi rõ.

Do giáo dục gia đình, từ lúc hai tuổi biết cầm đũa, Nam Kiều đã không được đút ăn nữa, cha mẹ dạy cô rằng ngoài nói chuyện, há miệng trước mặt người khác là việc rất bất nhã, dù là ăn cơm cũng phải ngậm miệng vào nhai.

Nhưng lúc này cô bất giác há miệng, cắn cục tròn tròn màu xanh đỏ một miếng. Vừa thơm vừa dẻo, mềm mịn ngọt ngào, nhân bên trong lại có cảm giác rất tươi, vừa miệng chết đi được.

Cô không kìm được cắn thêm miếng nữa. Thời Việt nhìn cô ăn, đôi mắt tuy vẫn cứng cõi sắc bén nhưng ánh mắt lại có chút yêu chiều. Anh cười nói: “Ăn từ từ thôi, món này làm bằng gạo nếp, nhai kỹ mới dễ tiêu”.

Anh không cho Nam Kiều ăn nữa, đút nửa miếng còn lại vào miệng mình.

Nam Kiều: “...”

Không ngờ anh lại ăn đồ thừa của cô.

Tuy họ đã hôn nhau không chỉ một lần, Nam Kiều cũng hoàn toàn không phải người bảo thủ, nhưng anh ăn một cách thản nhiên như thế vẫn khiến người quen giữ khoảng cách như Nam Kiều bị sốc, cô thấy như thể một phần cơ thể mình bị anh ăn mất vậy.

Mãi một lúc sau cô mới bình tĩnh lại, Thời Việt đã mang hết đồ ăn ra phòng ăn rồi.

“Mới ăn nửa miếng ánh đã mất cả hồn rồi sao?”

Thời Việt đơm cơm, hờ hững hỏi. Tất nhiên Nam Kiều không thừa nhận lý do mình mất hồn, tiếp lời anh: “Anh làm đấy à?”.

Thời Việt nói: “Mẹ tôi làm”.

Thời Việt nói: “Mỗi tháng tôi về nhà một lần, món này mới vừa mang lên. Món này ăn sau tiết Thanh Minh là ngon nhất, bây giờ thì hơi muộn rồi, nhưng vẫn ngon”.

Nam Kiều hỏi: “Bác ấy ở một mình à?”.

Thời Việt khẽ nhướn mày, khước mắt nhìn Nam Kiều và nói: “Mẹ không thích Bắc Kinh, ở nhà có mấy mẫu ruộng, bà thích ở nhà làm ruộng hơn”.

Đột trước, Nam Kiều tới nhà anh lấy máy bay, cô nói “trên giang hồ” là anh biết cô đã biết chuyện xảy ra với anh sau khi rời quân đội. Không có ai là không coi trọng danh tiếng của mình, anh cũng thế, cho dù đã thân bại danh liệt.

Trong đời một người, nỗi đau khổ lớn nhất là giương mắt nhìn mình đánh hỏng một ván bài đẹp mà lại lực bất tòng tâm. Khi đó có bao nhiêu người chửi anh hèn? Anh đã quên rồi, sau đó cũng không bận tâm nữa.

Anh là người đã quen nhìn sắc mặt người khác, Nam Kiều lần đầu gặp đã có hứng thú với anh, anh có thể không nhận ra sao? Thế nhưng ngày đó đối diện Nam Kiều, anh đột nhiên rất muốn biết, khi đã rõ quá khứ của anh, người con gái này có còn yêu anh không. Giống như bây giờ, anh rất muốn biết một cô gái có thân thể tốt như thế, sau khi hiểu được xuất thân hèn kém của anh sẽ nhìn anh thế nào.

Cuộc đời này đều là mặt đầy bụi, tóc pha sương, làm gì có thể giới cổ tích lung linh tươi sáng chứ.

Thế nhưng Nam Kiều lại hỏi: “Nhà anh nhất định rất đẹp”.

“Tại sao?”. Thời Việt hỏi.

“VÌ anh rất ‘đẹp’”. Nam Kiều nói.

Thời Việt hơi sững lại, sau đó khẽ cười.

Nhân lúc hai tay cô cầm hai bát cơm đi ra cửa, anh ôm lấy eo cô từ phía sau, hôn lên cổ cô.

Những món Thời Việt nấu đều là những món ăn chuẩn vị Giang Tây. Có thể vì tỉnh H nằm giáp Giang Tây, Nam Kiều và Trịnh Hạo đều mang dòng máu người tỉnh H nên thấy đồ ăn Giang Tây rất hợp khẩu vị. Nhất là Trịnh

Hạo, từ nhỏ lớn lên ở Bắc Kinh, hiếm khi được ăn món ăn phương Nam tươi ngon thơm phức như vậy, cậu nhóc cảm đầu và cơm, ít lời hăn. Nó đang ở tuổi lớn, ăn rất khỏe, một mình chén hết ba bát cơm và bốn cái bánh nếp xanh.

Nam Kiều vốn còn cảm thấy Thời Việt nấu nhiều quá, ai ngờ hai người đàn ông một lớn một nhỏ này đánh bay sạch tất cả thức ăn, đến canh cặn cũng không chừa giọt nào.

Trịnh Hạo xoa bụng, nhìn Thời Việt đầy thâm tình: “Chú Thời, chú nấu ngon thật đấy, còn ngon hơn mẹ cháu nữa”.

“Nấu ngon hơn cả cơm mẹ” có lẽ là đánh giá cao nhất mà một cậu bé có thể đưa ra.

Thời Việt xoa đầu nó. Trịnh Hạo tiếp tục nói đầy thâm tình: “Chú Thời, sau này cháu có thể thường xuyên tới đây ăn không?”.

Thời Việt cười: “Lúc nào cũng được”.

Nam Kiều chau mày.

Trong bếp có máy rửa bát, họ không cần tự tay rửa bát. Thời Việt từ trong bếp đi ra, thấy Trịnh Hạo đang đứng ngắm nghía mấy căn phòng ngủ.

Giường trong phòng dành cho khách đều được trải ga gối chỉnh tề sạch sẽ, tất cả đều dùng ba màu trắng đen xám, đơn giản mà hiện đại. Trịnh Hạo nhìn mà thèm rỏ dãi. So với mấy cái giường này, cái giường gấp của dì đúng là đồ đều!

Trịnh Hạo không những không biết lạ mà còn tự nhiên như ở nhà mình, nó kéo Thời Việt cúi xuống, hỏi vào tai anh: “Chú Thời ơi, cháu ở đây một đêm chú có thấy phiền không?”

Thời Việt nhớ tới cái giường gấp nhà Nam Kiều, đoán chắc cô chưa đổi, anh xoa đầu Trịnh Hạo, cười đáp: “Được, nhóc ạ”.

Trịnh Hạo hỏi: “Chú Thời ơi, chú độc thân à?”.

Thời Việt đáp: “Ừ”.

Trịnh Hạo nói: “Sao chú không tìm bạn gái?”.

Thời Việt cười: “Không tìm được”

Trịnh Hạo “à” một tiếng, dẫu môi về phía Nam Kiều, “Chả phải có sẵn ở kia rồi sao? Dì cháu tuy không biết nấu món Trung, nhưng biết nấu món Tây, chú làm quen một thời gian là được. Quan trọng nhất là xinh đẹp, có khí chất, đúng không?”.

Thời Việt cười không đáp.

Trịnh Hạo quay lại, Nam Kiều đang lạnh lùng nhìn nó.

“Cháu mà còn lăm mồm nữa là dì đưa sang nhà cậu đấy”.

Trịnh Hạo không phục nói: “Dì, cháu cũng là nghĩ cho dì thôi, ông ngoại đã ra chỉ tiêu sắt bắt mẹ cháu với cậu tìm chồng cho dì rồi, bao giờ chọn xong là bắt dì đi coi mắt đấy!”.

Nam Kiều chau mày, nói: “Chuyện này nói sau”.

Ăn cơm xong Thời Việt dắt cho đi dạo công viên, Trịnh Hạo đòi Nam Kiều lấy máy bay Phoenix đời mới nhất ra bay đêm.

Phoenix bay đêm chưa nhiều, chủ yếu là vì tính năng máy quay của nó có hạn, tầm nhìn ban đêm không tốt lắm. Đèn báo hiệu màu đỏ trên thân máy bay giữa không trung chớp nháy, vẽ nên những đường cong như đốm lửa bay

lượn trong sắc đêm dưới sự điều khiển của Trịnh Hạo.

Khu công viên Triều Dương ở rìa ngoài vành đai Đông Tây tuy cũng có mật độ dân cư cao, nhưng dù sao cũng không phồn hoa náo nhiệt bằng khu vực trung tâm trong vành đai ba, ánh đèn thừa thớt hơn nhiều. Trịnh Hạo định cho Phoenix bay ra khỏi tầm mắt mấy lần mà không được, vì trên màn hình hiển thị tầm nhìn quá kém, thằng bé có vẻ khá thất vọng.

Trịnh Hạo xin Nam Kiều: “Dì ơi, chúng ta vào khu vành đai ba bay được không?”.

Nam Kiều nói: “Không được, có luật hạn chế bay”.

Trịnh Hạo bủn môi: “Muộn thế này rồi ai mà biết được chứ?”

Nam Kiều nghiêm khắc nhìn nó, cảnh cáo: “Không được! Trong nội thành không được phép bay cao quá một trăm mét, phần mềm hệ thống bay đã đặt giới hạn rồi, cháu muốn bay cao cũng không được”.

Bắc Kinh là trung tâm chính trị, cũng là thành phố có mật độ dân cư đông đúc, Nam Kiều rất rõ lạm dụng loại máy bay này sẽ mang lại hậu quả gì, đây cũng chính là một trong số những lý do khiến cha cô phản đối cô làm dự án này, cho nên cô đã tốn không ít thời gian để thiết kế phần mềm.

Trịnh Hạo ỉu xiu: “Có mỗi một trăm mét, chẳng đã chút nào”.

Thời Việt thông dong dắt ba con chó dạo phía sau hỏi: “Máy bay này có tải trọng được không?”

Nam Kiều gật đầu: “Có thể tháo rời máy quay”.

Thời Việt nói: “Thế nghĩa là có thể gắn lên đó một máy quay GP?”.

Đột nhiên mắt Trịnh Hạo sáng lên: “Chú Thời, chú có máy quay GP ạ?”.

Thời Việt cười: “Có, cho chó chơi”. Anh ra lệnh cho Lão Đại đứng dậy, trên dây đeo cổ của nó có một máy quay GP nhỏ xinh.

Máy quay GP là một mẫu máy ảnh chuyên dụng cho các trò chơi mạo hiểm vô cùng được yêu thích ở các nước Âu Mỹ, chống nước chống rung, gần như là thiết bị mà người leo núi, lặn biển, lướt sóng, trượt tuyết, nhảy dù... nào cũng có. Công ty GP cũng nhờ vào sản phẩm này mà thành công ở sàn chứng khoán Nasdaq, Mỹ, trở thành một công ty có tổng giá trị thị trường hơn sáu tỉ đô la. Nhưng ở trong nước, máy quay GP mới chỉ được một bộ phận nhỏ người tiêu dùng biết đến, đồng thời còn chưa chính thức bước vào thị trường Trung Quốc.

Trịnh Hạo cười phá lên: “Cho chó dùng... Chú Thời, thế mà chú cũng nghĩ ra được!”.

Nam Kiều lại chìm vào im lặng, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Trịnh Hạo cẩn thận gắn chiếc máy quay GP vào phía dưới Phoenix, điều khiển máy bay quay cảnh ba con chó phấn khích chạy như bay. Cảnh quay bằng máy quay GP tất nhiên là ăn đứt máy quay gắn sẵn trên thiết bị rồi, tuy có lúc hình ảnh vẫn bị rung theo thân máy bay nhưng vẫn khá rõ nét, có thể nhìn thấy bụi đất cuốn lên theo từng bước chạy.

Trịnh Hạo kích động nói: “Cái này tốt đấy!”. Thằng bé quay sang dạy bảo Thời Việt, “Có thứ hay ho thế này mà chú lại cho chó dùng, đúng là lãng phí!”.

Thời Việt vỗ vai nói: “Thích hả? Ở nhà còn một cái mới nữa, cho cháu chơi đấy”.

Trịnh Hạo hoan hô: “Tuyệt quá! Chú Thời tuyệt vời nhất quả đất!”.

Trịnh Hạo kéo kéo Nam Kiều này giờ vẫn mãi mê nghĩ chuyện gì đó: “Dì ơi, bọn bạn cháu nhiều đưa ra nước ngoài du lịch quay phim bằng cái này lắm, hay cực dì ạ. Ba mẹ nhất quyết không chịu mua cho cháu”.

Thời Việt nói: “Ở trong thành phố bay chẳng có gì hay ho để quay cả, chỉ có dùng để xem chó của chú nhảy Parkour”.

Trịnh Hạo: “...”.

Trong đầu Trịnh Hạo bây giờ chỉ toàn là máy quay GP, không thêm đôi co với anh rốt cuộc chó nhảy tường có được coi là Parkour không nữa, thẳng bé gái đầu: “Trong thành phố...”, hai mắt nó phát sáng, “Nghĩ ra rồi, cháu nhớ ở anh có một video dùng máy quay GP để quay một người chạy đua với tàu điện ngầm, ngẫu cực!”.

Thời Việt vô thức đưa thay lấy thuốc lá trong túi, bị Nam Kiều đánh một cái, khề nói vào tai anh: “Đừng hút thuốc trước mặt trẻ con”.

Thời Việt nhìn cô, cười cười, sờ cảm bảo Trịnh Hạo: “Có muốn chơi một vố ra trò không?”

Đường Trường An kéo dài từ cửa Phục Hưng đến cửa Kiến Quốc, ở mỗi đầu có một cái cửa hình vòm lấp lánh đèn màu, làm nổi bật sự hùng vĩ và khí thế của con đường nổi tiếng bậc nhất Trung Quốc. Suốt dọc đường là lan can màu vàng với đèn màu nhấp nháy, những dòng xe cộ chạy suốt ngày đêm không nghỉ, vạch ra một trục gần như thẳng tắp xuyên từ đông sang tây giữa thành phố quy hoạch vô cùng nghiêm cẩn này. Và ở bên dưới đường Trường An chính là tuyến đường tàu điện ngầm có lịch sử lâu đời nhất Trung Quốc – tuyến đường tàu điện số Một, vận hành từ ngày 1 tháng 10 năm 1969 đến nay.

Hơn mười một giờ tối.

Bên ngoài bến tàu điện ngầm cửa Kiến Quốc số Một.

Trịnh Hạo tay chân lêu nghêu ngồi trên cái xe đạp địa hình của nó, nhìn đi Nam Kiều chinh Phoenix về chế độ theo dõi. Thằng bé ngoái đầu nhìn Thời Việt cởi áo khoát ra đang giãn gân giãn cốt, ngắm nghía một hồi, nó kinh ngạc kêu lên: “Chú Thời, chú mặt thế này đẹp trai quá đi mất!”.

Thời Việt mặc một bộ đồ chạy màu đen kết hợp với màu huỳnh quang, hoàn toàn để lộ thân hình khỏe khoắn săn chắc như báo săn mồi. Cơ bắp bao quanh khung xương tạo thành những đường nét cân đối, đẹp đẽ nhưng góc cạnh rõ ràng, khi anh tập trung sức mạnh, người ta liền thấy vừa dũng mãnh vừa sắc bén.

Trịnh Hạo thúc thúc Nam Kiều: “Dì ơi, sao dì nhạt bừa một người bạn trên đường mà cũng chất dữ vậy?”

Nam Kiều lạnh nhạt liếc Thời Việt một cái, đáp: “Chỉ được cái đẹp mã thì ích gì”.

Thời Việt nheo mắt lại.

Nam Kiều tháo chiếc vòng trên cổ tay trái ra đeo lên cổ tay Thời Việt. Chiếc vòng này cô thường bấm ở nút giữa, đến khi lên cổ tay Thời Việt lại phải bấm khuy cuối cùng.

“Trên vòng có máy định vị GPS, lát nữa máy bay sẽ tự động bay theo anh”.

Thời Việt nhìn chiếc vòng: “Ái quá”.

Nam Kiều trợn mắt nhìn anh: “Chiếc vòng này là loại trung tính, nam nữ đều đeo được”.

Thời Việt xoay cổ tay nhìn, tỏ vẻ kinh bỉ: “Vẫn ái”.

Nam Kiều: “...”.

Thời Việt và Nam Kiều sắp xuống bến tàu, Trịnh Hạo cầm máy bay và điều khiển từ xa, vẫn hơi không yên tâm: “Chú Thời, chú chắc chắn là làm được thật chứ? Tàu điện ngầm trên đường sắt số Một có tốc độ lớn nhất là bảy mươi cây số trên giờ, chú muốn chạy nhanh hơn nó thì khó lắm! Từ cửa Kiến Quốc đến Vĩnh An Lý rồi đến trung tâm thương mại quốc tế, hai bến cách nhau hai cây số đấy!”.

Nam Kiều nói: “Tốc độ tàu điện ngầm thường không đến bảy mươi cây số, hơn nữa lúc ra vào bến còn giảm tốc độ, ở giữa có một trạm dừng, tính trung bình ra thì tốc độ của con người vẫn có thể đuổi kịp”. Cô nhìn Thời Việt, “Phải xem xem anh ta ra vào bến tàu có đủ nhanh không, có giữ được thể lực trong quá trình chạy không”.

Thời Việt nheo mắt nhìn cô có vẻ nguy hiểm.

Chỉ được cái đẹp mã? Có giữ được thể lực không? Cô cảm thấy ánh mắt Thời Việt đang nói với cô như vậy. Cô nhìn đi chỗ khác, coi như không thấy.

Ngoài một chiếc máy quay GP gắn trên thân máy bay, Thời Việt còn đeo một chiếc trên người nhằm ghi lại hành động dưới lòng đất, khi máy bay không thể theo dõi được.

Chuyến tàu cuối cùng vào bến, Nam Kiều lên toa số Bảy, cô đập tay với Thời Việt, cuộc chạy đua ban đêm điên cuồng sắp bắt đầu.

Thời Việt xoay người lấy đà, thân thể căng như dây đàn, mũi chân hạ xuống thấp nhân sau đó lao đi như báo vồ mồi! Sức mạnh bộc phát đáng sợ đó khiến Nam Kiều chột nhận ra lần chạy điên cuồng trong bão đố đêm đó, xem ra Thời Việt đã hoàn toàn châm chước cho tốc độ của cô.

Tàu điện ngầm rời bến, Thời Việt lao lên mặt đất.

Trịnh Hạo đợi anh đã lâu, thằng bé khởi động máy bay, đạp xe đạp theo sát Thời Việt.

Một người, một chiếc máy bay, một thiếu niên đạp xe đạp lao như bay cuối đường Trường An.

Cái bóng xám đen bị ánh đèn đường kéo dài ra, lướt xẹt qua đám cây xanh thẳng thẳm như một cơn gió. Lác đác vài người khách bộ hành nghe thấy tiếng “vù vù” từ sau lưng ập tới, quay lại nhìn thì anh đã lướt qua rồi.

Trịnh Hạo đạp xe rất nhanh, tốc độ tự do này khiến cậu thiếu niên cũng hào hứng. Gió đêm mát lạnh thổi qua mặt, cậu nhóc lao qua hết ngã tư này đến ngã tư khác nhay trước khi đèn giao thông chuyển sang màu vàng.

“Thời Việt! Chú là nam thần của cháu!”. Khi Thời Việt lao xuống bến tàu trung tâm thương mại quốc tế, cậu thiếu niên cố định chiếc máy bay, giơ tay hét lớn sau lưng anh.

Thời Việt và tàu điện ngầm vào bến cùng lúc.

Anh đuổi theo đến trước cửa toa số Bảy vừa lúc tàu đến, cửa toa trượt sang hai bên, cô gái mặc sơ mi trắng lạnh nhạt đang đứng trước mặt anh. Anh giơ tay ra, nắm lấy tay Nam Kiều kéo cô xuống. Hành khách trên tàu tỏ rõ vẻ kinh ngạc – anh ăn mặc nổi bật như vậy, cả anh và Nam Kiều lại đều có ngoại hình xuất chúng, sao có thể không khiến người ta có ấn tượng sâu sắc? Có người thậm chí còn rút điện thoại ra chụp ảnh trước khi cửa tàu đóng lại.

Thời Việt kéo Nam Kiều sang một bên, tắt máy quay GP đeo trên người, dựa vào tường thở gấp. Anh chạy với tốc độ cực hạn suốt cả hai cây số, không thể điều chỉnh tốc độ trước, giữa, sau như khi chạy đường dài, cho dù có là vận động viên điều kinh chuyên nghiệp, chạy xong chuyển này cũng mô

hôi mồ kê nhể nhại.

Nam Kiều đưa chai nước bổ sung chất điện giải Pocari Sweat đã mua sẵn cho Thời Việt, cầm khăn giấy lau mồ hôi cho anh. Thời Việt uống ngụm nước, ngược mắt, mồ hôi đầm đìa khiến lông mày lông mi anh đều ướt rượt, trông càn đen rậm và mạnh mẽ, đầy vẻ ngông nghênh hơn.

Anh nhìn Nam Kiều, ánh mắt sắc bén: “Chỉ được cái mẽ ngoài sao?”

Nam Kiều nói: “Anh còn để tâm chuyện đó à”. Tay cô cầm khăn giấy lau cổ anh. Anh vừa vận động mạnh, máu trong huyết quản đang chảy rất nhanh, Nam Kiều chạm vào động mạch chủ đang đập mạnh ở cổ anh, có cảm giác nó như một dã thú cô không cách nào kìm chế.

Thời Việt cảm thấy ngón tay cô chạm và cổ mình, ánh mắt hơi tối đi, nhìn thấy đỉnh đầu cô ở ngay trước mắt mình, mái tóc đen nhánh bị chia đôi ở giữa, lộ ra một đường phân chia mảnh như sợi tơ.

Thời Việt đột nhiên kêu “á” một tiếng.

Lông mày Nam Kiều nhăn lại: “Sao thế?”.

Thời Việt hơi co một chân lên, thở gấp nói: “Hình như bắp chân tôi bị chuột rút rồi”.

Nam Kiều không nghi ngờ gì, cúi ngay xuống, ngón tay ấn lên bắp chân rắn chắc như đá của anh, “Ở đây à?”.

Thời Việt kéo cô lên, vác lên vai như vác bao tải rồi đi ra ngoài.

Nam Kiều còn chưa kịp hét tên anh thì chợt nhớ ra tuy người ở bên trung tâm thương mại quốc tế giờ này đã không còn đông nữa, nhưng nếu hét lớn chắc chắn vẫn sẽ thu hút ánh mắt người qua đường. Thế là cô đành ngậm

miệng, phản kháng trong im lặng.

Thế nhưng cơ bắp Thời Việt cứng như thép, cô có căn mạnh thế nào, anh cũng không phản ứng.

Thời Việt vác cô đến một nơi khuất người và máy quay, thả cô xuống, anh sờ ra sau vai, khẽ cười nói:

“Em kích động thế làm gì?”.

Nam Kiều tựa lưng vào tường, đôi môi mỏng hồng hồng mím lại. Cả bến tàu điện ngăm đều sáng choang, trống trải, có không gian vô cùng rộng lớn và được phân chia rõ ràng. Cô giống như một đóa hồng hoa leo bám lên tường, không chút ăn nhập với khung cảnh xung quanh nhưng lại có vẻ độc lập và rực rỡ lạ thường.

Ngón tay cái của Thời Việt khẽ cọ lên khóe miệng cô, “Tôi rất thích nhìn bộ dạng hoang mang bối rối này của em”. Anh khẽ nói, nụ cười nhàn nhạt nhưng lời nói ra thì không “thanh đạm” chút nào, “Tôi ăn thịt được em chắc? Răng em sắc quá đấy”.

Anh uống nước, kéo tay Nam Kiều nói: “Đi nào”.

Nhưng Nam Kiều lại gọi anh lại: “Thời Việt”.

“Sao?”. Thời Việt hiếm khi nghe thấy cô gọi tên anh trịnh trọng như thêm bèn quay người lại nghiêm túc nghe cô nói.

“Lúc này tôi chợt nghĩ ra nên bán sản phẩm của Tức Khắc Phi Hành thế nào rồi”. Cô ngừng lại một chút, ánh mắt bình thản mà tự tin, “Thị trường thực sự của nó là ở nước ngoài”.

Thời Việt lập tức hiểu ý cô. Cuộc chạy đua với tàu điện ngầm mà anh bắt

chợt nghĩ ra tối nay đã khiến Nam Kiều nghĩ ra cách biến Phoenix thành thiết bị bay đồng bộ với máy quay GP, vậy thì ở các nước Âu Mỹ phổ biến với máy quay GP, những người yêu thích thể thao mạo hiểm ngoài trời chắc chắn cũng sẽ đón nhận máy bay Phoenix.

Cao hơn, xa hơn, thời trang hơn, phong cách hơn.

Thời Việt bật cười, tâm trạng của Nam Kiều rất dễ lây nhiễm. Anh quen cô đã gần nửa năm, biết hầu hết thời gian cô bình tĩnh đến mức lạnh lùng, dù là bây giờ, cô cũng không hề cười. Nhưng cảm giác thông suốt mà tươi trẻ đầy sức sống tỏa ra từ bên trong cô khiến Thời Việt cảm thấy cô giống như một cánh bướm đang khép chặt đôi cánh của mình đột nhiên xòe cánh ra, trở nên lung linh rực rỡ.

Anh búng lên cái trán mịn màng của cô một cái, “Thông minh thật, tôi đã biết là đầu tư cho em sẽ kiếm được tiền mà”.

Nam Kiều kéo tay anh xuống, ngẩng lên nhìn vào đôi mắt đen láy của anh, chân thành nói: “Cảm ơn anh”.

Cũng không biết ai là người đến gần ai trước. Khi hai đôi môi chạm vào nhau, tim Nam Kiều khẽ run lên. Cô nếm được vị ngọt mát lẫn chút chan chát của nước điện giải Pocari.

KHi ngón tay thon dài củ cô chạm lên lưng Thời Việt, anh lùi lại, “Toàn là mồ hôi”.

Môi Nam Kiều kề sát môi anh, khẽ nói: “Em không quan tâm”.

Thời Việt khẽ thở dốc, đẩy cô ra: “Tôi quan tâm”. Đôi mắt anh càng đen hơn, sâu không thấy đáy. Thấy vẻ bối rối trên mặt Nam Kiều, anh cầm tay cô đặt lên thắt lưng mình, kéo xuống một chút.

“Lát nữa em định cho tôi về thế nào”, anh khàn giọng nói.

Mặt Nam Kiều chợt đỏ bừng, cô rút tay lại.

“Đỏ cái gì...” Thời Việt cười khẽ, áp lưng ngón tay lên má Nam Kiều, nói: “Đi thôi, Trịnh Hạo còn đang đợi ở ngoài.

Nam Kiều gật đầu. Trên thang máy, Thời Việt đứng dưới cô một bậc cầu thang. Thang máy đang đi thì Nam Kiều quay lại nói: “Thời Việt”.

Thời Việt vốn đang nghĩ chuyện gì đó nên rất im lặng, nghe tiếng thì ngược mắt lên đáp: “Gì thế?”

Nam Kiều dường như đã suy nghĩ rất lâu rồi mới nói: “Có một chuyện em rất xin lỗi”.

Thời Việt hỏi: “Chuyện gì?”.

Nam Kiều: “Bây giờ em chưa thể cho gia đình biết được”.

Hàng lông mày sắc bén của Thời Việt khẽ động, anh cười cười: “Không vội”.

Nam Kiều nói: “Em sẽ tìm thời điểm thích hợp để giới thiệu anh với mọi người”.

Nhìn dáng vẻ trịnh trọng nghiêm túc của cô, trên mặt Thời Việt là nụ cười nhàn nhạt không để lộ suy nghĩ trong lòng. Anh nhìn hàng lông mày thanh mảnh và đôi mắt cô bằng một ánh mắt tĩnh lặng, đáp: “Ừ”.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 6.2

Họ vừa ra khỏi bến tàu, Trịnh Hạo liền chạy ra đón, kêu toáng lên: “Dì! Sao hai người mãi mới lên thế? Cháu sắp xuống tìm hai người rồi đấy!”.

Sắc mặt Nam Kiều hơi lạnh, không có biểu cảm gì, không hay nói dối nên cô chọn cách im lặng.

Nhưng thằng bé Trịnh Hạo này lại rất cố chấp, bám chặt lấy Nam Kiều, lại còn kéo áo cô: “Sao lâu thế hả dì?”.

Thời Việt đứng cạnh khoanh tay nói: “Dì cháu đến tháng, phải vào nhà vệ sinh. Chuyện này cũng phải nói với cháu hả nhóc?”.

Nam Kiều: “...”, cô không biết nên mắng Thời Việt hay nên cảm ơn anh.

Trịnh Hạo hơi xấu hổ, gãi đầu gãi tai, “Ơ...”, vội vàng chuyển chủ đề, hỏi: “Thế là đuổi kịp rồi ạ?”.

Thời Việt gật đầu, đưa chiếc máy quay GP mang theo cho thằng bé: “Cháu xem đi, đưa xe đạp cho chú”.

Thời Việt đạp xe tới cửa Kiến Quốc, lái chiếc Phaeton đỗ ở đó quay lại đây.

Trịnh Hạo nhìn theo bóng Thời Việt: “Chú Thời này được đấy”.

Nam Kiều lạnh lùng nhìn cậu một cái, không nói gì.

Ở nhà Thời Việt, Trịnh Hạo chuyển video trên cả hai chiếc máy quay GP vào máy tính, khoe khoang với Tần Thời Vũ, Tiểu An, anh Q trong nhóm chat.

Trịnh Hạo: Khủng chưa!

Tiểu An: Shit! Ngầu hết xẩy! Sao không gọi chú đến xem!

Tần Thời Vũ: Người đàn ông của vua. Thế này mới là Running Man chứ.

Anh Q: Anh cắt ghép thành một video rồi đưa lên mạng.

Trịnh Hạo: Cháu cũng có mặt, cháu đạp xe đẹp trai không?

Tiểu An: Đẹp trai ! Mỗi tội mất mặt.

Trịnh Hạo: ...

Tần Thời Vũ: Cho anh Hạo nhà chúng ta một phát cận cảnh, thêm tí hiệu ứng ánh sáng nữa.

Anh Q: Ok

Tần Thời Vũ: Phải rồi, sắp không thích lộ mặt, làm mờ hết mặt sắp đi nhé.

Anh Q: Tôi còn cần cậu nhắc nhở.

Tiểu An: Ôi trời tiếc thế. Có người đẹp là tăng lượt xem đấy.

Tần Thời Vũ: Cậu còn muốn được nhận làm chính chức không đấy?

Tiểu An: Còn mà!

Anh Q là phi thủ có tiếng trong giới, có kênh riêng trên cả Youku và Youtube chuyên đăng tải video về máy bay, có mấy chục nghìn fan. Anh liền

đưa video đã cắt ghép lên.

Mọi người đều không ngờ video này lại nổi tiếng nhanh đến thế. Trong vòng một tuần, lượt xem trên Youku đã quá một triệu, lượt xem trên Youtube là trên trăm triệu. Video được rất nhiều cây viết và các nick PR trên weibo chia sẻ, status đi kèm đa số đều là “Thèm quá!”, “Nam thần mới nổi!”, “Chồng ơi, em muốn sinh con với anh!”, còn trên Youtube, mọi người quan tâm đến nhiều thứ hơn, ngoài kinh ngạc vì Trung Quốc cũng có người giỏi như vậy thì nhiều nhất là “Mua mua mua!”.

Tối đó sau khi về đến nhà, Nam Kiều liền chui vào phòng thực nghiệm, toàn tâm toàn ý tập trung vào việc sửa sản phẩm, đồng thời bảo Ôn Định bắt tay xây dựng kênh bán hàng ở nước ngoài.

Còn Thời Việt, sau khi nghỉ ngơi ở nhà một ngày, anh tự lái xe tới A Nhĩ Sơn. Khi đang ngắm cảnh ở chòi gác Tam Giác Sơn, nơi tiếp giáp biên giới giữa ba nước Trung, Nga, Mông Cổ thì nhận được điện thoại của Khích Hạo.

“Anh Thời, anh nổi tiếng rồi”.

“Lại xảy ra chuyện khi gì à?”

“Anh chạy trên đường Trường An phải không?”.

“Hả? Phạm luật à?”.

Khích Hạo phì cười, “Không, video đó được đưa lên mạng, anh bị người ta điều tra ra cả nhân thân rồi. Mộng Cảnh Tinh Táo bây giờ ngày nào cũng chặt cứng, em mà tăng giá rượu nước lên là Cục Quản lý giá sẽ đến điều tra ngay cho mà xem”.

Thời Việt đột ngột bỏ điện thoại xuống, sắc mặt lạnh lùng nhìn về phía xa. Trước mắt anh là cánh đồng cỏ và những ngọn đồi trải dài vô tận, ánh sáng

rơi xuống từ tầng mây, rớt xuống rừng bạch dương ở hai bên bờ sông, vừa trong trẻo vừa yên bình.

Anh từ từ đưa điện thoại lên, hỏi: “bên chỗ chị An có động thái gì không?”

Khích Hạo nói: “Không”.

Thời Việt lạnh lùng nói: “Tốt. Tối nay tao lái xe về”.

Khích Hạo nói: “Không có việc gì thì anh tránh đi thêm mấy hôm nữa, em nghe nói có đạo diễn muốn mời anh đóng phim đấy”.

Thời Việt nói: “Đóng phim cái con khỉ”, sau đó cúp máy.

Tức Khắc Phi Hành lại đang vô cùng sôi nổi. Video này khiến họ trở nên nổi tiếng ở nước ngoài, bắt đầu có những tờ báo về công nghệ nổi tiếng như Wires, Verge tiếp xúc với họ. Đội ngũ toàn cựu du học sinh của Ôn Định có thể còn thiếu kinh nghiệm làm việc trong nước, nhưng lại hoàn thành rất tốt việc mở rộng thị trường, xây dựng kênh phân phối ngoài nước.

Việc cải tạo Phoenix I thành loại máy bay có thể gắn máy quay GP không gặp khó khăn gì lớn về kỹ thuật, sau khi nhóm của Nam Kiều làm ngày làm đêm mấy hôm liền, chiếc máy bay mẫu chính thức đã nhanh chóng được hoàn thiện, đồng thời mẫu mã cũng mang tính công nghệ cao hơn trước. Ôn Định quyết định nhân cơ hội này thuê thêm một nhóm quay phim nước ngoài chuyên nghiệp tới quay một series quảng cáo cho Tức Khắc Phi Hành, đẩy mạnh quảng cáo ở các nước Âu Mỹ trên quy mô lớn. Nam Kiều cũng thông qua giảng viên hướng dẫn thời cô còn du học ở Đức, liên hệ được với không ít người nổi tiếng trong giới công nghệ, gửi Phoenix I đến cho họ dùng thử. Nhờ các đánh giá tốt sau khi dùng thử và tỉ suất hiệu năng giá cả cao, các đơn đặt hàng Phoenix I từ nước ngoài tăng mạnh.

Mọi người trong Tức Khắc Phi Hành chưa bao giờ hăng hái như vậy. Ôn Địch ngày nào cũng bận rộn không ngớt, xếp kín mít cả lịch làm việc. Cô hớn hở đến gặp Nam Kiều:

“Thời Việt đâu?”.

Nam Kiều nói: “Không ở Bắc Kinh, sao vậy?”.

Ôn Địch nói vẻ thần bí: “Tớ muốn mời Thời Việt quay một clip quảng cáo sản phẩm mới cho chúng ta, cậu thấy thế nào?”.

Nam Kiều liền chau mày, cô hoàn toàn không biết Trịnh Hạo và đám anh Q lại đăng video Thời Việt chạy đua với tàu điện ngầm trong đêm lên mạng. Sau này, khi video đã nổi như cồn, cô mới biết qua lời bàn tán sôi nổi của mọi người ở văn phòng. Phản ứng đầu tiên của cô lúc đó là chạy về nhà, gọi cho Thời Việt theo số điện thoại viết trên tường sau cây trầu bà.

“Có cần xóa không?”, câu đầu tiên cô đã hỏi như vậy.

Đầu bên kia, cô nghe thấy tiếng cười khẽ quen thuộc. “Em đúng là không biết cách nói chuyện điện thoại”. Thời Việt nói, “Lần đầu gọi điện cho tôi, lẽ nào em không nên nói ‘Em nhớ anh’ sao?”.

Nam Kiều hơi cuống, áy náy với anh, làm gì có tâm trí nào mà đùa cợt? Cô nói: “Thời Việt, em lo nó sẽ gay rắc rối cho anh”

Thời Việt lại cười: “Không cần xóa, cùng lắm sau này ra đường chuẩn bị sẵn khẩu trang và kính râm là được”.

Nam Kiều: “...”.

Thời Việt an ủi cô: “Đừng nghĩ nhiều, cứ tập trung làm việc. Sau khi về Bắc Kinh...”, giọng anh thấp xuống, “Tôi đến gặp em”.

Tuy Thời Việt bảo cô không cần xóa video, trong lòng họ cũng hiểu có xóa cũng không kịp nữa rồi. Nam Kiều luôn thấy bất an lạ lùng, cô thoáng cảm thấy nỗi lo lắng trong lòng mình, nhưng rốt cuộc là lo lắng chuyện gì lại không thể nói rõ.

Nam Kiều nói với Ôn Định: “Không cần phải quay clip quảng cáo nữa”.

Ôn Định tò mò hỏi: “Tại sao? Thời Việt là nhà đầu tư của chúng ta, nhân cơ hội bây giờ anh ta đang nổi tiếng, quay clip quảng cáo chính là một cách marketing rất tốt. Mà ngoại hình khí chất, biểu hiện của anh ta đều rất xuất sắc, tớ cảm thấy còn tốt hơn là mời ngôi sao”.

Nam Kiều im lặng một lúc rồi nói: “Chuyện này phải tôn trọng ý kiến của anh ấy”.

Ôn Định cười tíu mắt: “Cưng ơi, chuyện này trông cậy cả vào cậu đấy!”.

Ôn Định ra khỏi phòng, Nam Kiều sờ lên chiếc nhẫn trên ngón út, vẻ mặt có phần u ám. Cô nhắc điện thoại trên bàn lên bấm số của Thời Việt, nhưng khi bấm đến số cuối cùng, cô lại cúp máy.

Thường Kiếm Hùng nhìn hai bức ảnh trên tay.

Một bức là ảnh chụp nghiêng mặt của Nam Kiều, cô để lộ hơn nửa gương mặt, đường nét thể nào có thể nhìn rất rõ ràng.

Một bức là Thời Việt cười nắm tay Nam Kiều, kéo cô ra khỏi cửa toa. Nam Kiều bị kéo xuống nên đứng không vững, suýt nữa thì nhào vào lòng Thời Việt. Bức ảnh này chụp từ sau lưng Nam Kiều, tuy tiêu cự không chuẩn nên hơi mờ, nhưng góc chụp này càng khiến hai người trông có vẻ thân mật hơn.

Thường Kiếm Hùng phần nộ đến lạnh lùng, ngón tay thô ráp từ từ vạch từ

trên xuống dưới bức ảnh, trên gương mặt là vẻ toan tính đầy quyết đoán.

Sau khi video Thời Việt chạy đua trong đêm trở nên nổi tiếng, có một số kẻ nhiều chuyện rồi hơi bắt đầu bàn tán về ngoại hình của “nữ chính” trên mạng, về cơ bản chia làm hai phe, một phe cho rằng trai thanh gái lịch, một phe thì kiên quyết đánh giá “nữ chính” trông cũng bình thường, nếu không sao lại làm mờ mặt chứ.

Lúc này, người có mặt trên cùng toa tàu với Nam Kiều xuất hiện, đăng ảnh chụp trộm lên weibo. Thường Kiếm Hùng nhìn thấy liền cho người liên hệ với chủ weibo đó, bỏ tiền mua đứt ảnh của anh ta.

Thân phận của Nam Kiều không nên bị cuốn vào những vụ scandal như vậy.

Điều quan trọng hơn là anh ta cần dùng những bức ảnh này vào việc khác.

...

Tung Chúc Danh Viện.

Có câu cảnh giới cao nhất của việc ở ẩn là ở ẩn giữa chốn phố chợ náo nhiệt. Cách góc Tây Bắc của Cố Cung chưa tới năm trăm mét, ở trên đường Sa Than Bắc có một ngôi chùa cổ gồm ba chùa nhỏ, được xây dựng từ thời Vĩnh Lạc triều Minh, hợp thành Tung Chúc Viện. Chỉ có các cụ già sống ở ngõ nhỏ gần đó mới biết tới nơi này.

Tung Chúc Viện từ thời Minh đã được dùng làm Phiên kinh xưởng và Hán kinh xưởng, ngự dụng – tương đương với cục phiên dịch trung ương ngày nay, không mở cửa cho người dân. Hiện nay, nó được xây một bức tường đồ cao ba mét bao quanh, rất ít người biết trong đó có một câu lạc bộ tư nhân cao cấp – Tung Chúc Danh Viện.

Sắc trời đã hoàn toàn tối đen.

Dưới đại điện đã kinh qua hàng trăm năm sương tuyết là một dãy tượng các nhà sư Tây Tạng màu đỏ thẫm tay cầm đèn ống sáng choang, chiếu rõ những bức tường loang lỗ bao mưa gió dãi dầu và mặt đất lát đá hoa cương đã bị mài mòn nghiêm trọng.

Thời Việt vào từ tây viện. Thủy cảnh trong sân bài trí hết sức thanh nhã. Có một chiếc đèn ở giữa hồ nước, chiếu từ dưới lên khiến giàn cây lá xanh tươi rũ xuống có vẻ mơn mớn lạ thường. Bên hồ nước được kiến trúc theo lối Trung Hoa truyền thống có treo một chiếc đèn chụp tám góc, dưới đất là những viên đá lát sàn vuông nhẵn bóng trông rất mát mắt, giữa không khí khô nóng của Bắc Kinh, thủy cảnh này tạo cảm giác mát mẻ như cây cối và sông nước Giang Nam vậy.

Trong Tung Chúc Danh Viện không thấy một tiếp tân nào. Thời Việt đi thẳng tới một căn nhà có tường bằng thủy tinh bên hồ nước. Đèn trong nhà chiếu lên tường sáng bóng. Giữa nhà là một cái bàn tròn, trong bình hương thon dài bằng sứ đốt một cây nhang Liên hoa.

Cả căn phòng thoảng mùi nhang thiền.

Thời Việt mặc vest đen, gương mặt vừa lạnh lùng vừa sắc sảo, Anh nói: “Chị An, tôi đến rồi”.

“Cứ gọi tôi là An Ninh đi”.

Giọng người phụ nữ vẫn vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ như mọi khi, trong vẻ quyến rũ ẩn chứa sự sắc bén, giống y như bản thân chị ta vậy.

An Ninh uyển chuyển bước ra, bước đi thong thả và nhàn nhã. Chị mặc váy dài màu mực, không đeo trang sức châu báu gì nhưng lại đầy vẻ quý phái. Màu sắc của trang phục tôn lên làn da mịn màng trắng trẻo như ngọc

Dương Chi, Thời Việt biết đôi tay của chị mềm mại dịu dàng thế nào, một khi giày vò người khác lại cứng rắn xiết bao.

Trên đôi tay này bây giờ có thêm một chuỗi tràng hạt bằng trầm hương đen tuyền.

Phụ nữ ba mươi chín tuổi thường trông thế nào? Thời Việt chưa từng nghĩ. Nhưng người phụ nữ trước mắt trông không thay đổi nhiều so với lúc anh mới gặp chín năm trước.

“Mấy năm không gặp rồi nhỉ? Sao ăn mặc như đi dự đám tang thế?”. An Ninh ngồi xuống ghế chủ tọa, tay khẽ giơ lên: “Ngồi đi”.

Thời Việt y lời ngồi đối diện.

Đồ ăn được đưa lên lần lượt, đều là các món Quảng Đông tinh tế, Thời Việt nhìn mà không thấy ngon miệng chút nào. An Ninh bảo anh ăn, anh bèn giơ đĩa lên ăn vài miếng. Bên phía An Ninh có thêm một đĩa bánh chèo nhỏ, vỏ bánh bóng đẹp trong suốt, có thể nhìn thấy nhân đỏ bên trong. Chị ta cũng không ăn các món khác, chỉ ăn bánh chèo, khi ăn nhân bánh, thì thoảng có tiếng như nhai sụn.

Dù đã nhìn chị ta ăn thứ này mấy năm liền, Thời Việt vẫn cảm thấy không quen. Miếng cháo trắng với thịt nạc và trứng muối trong thìa dường như cũng trở nên tanh nồng. Chuỗi tràng hạt quấn quanh cổ tay và huyệt Hổ Khẩu của chị ta sao có thể trấn áp được dục vọng to lớn của nhân tâm.

An Ninh ăn rất chậm rãi và nho nhã, miếng bánh chèo nhỏ xinh này sinh ra chính là để dành riêng cho phụ nữ đoan trang và e thẹn.

“Dạo này thế nà?”.

“Tốt”.

“Việc làm ăn thì sao?”.

“Tốt”.

“Nghe nói cậu mới từ A Nhĩ Sơn về, bên đó thế nào?”.

“Rất tốt”.

“Có đến trạm gác không?”.

“Có”.

An Ninh ăn hết năm, sáu cái bánh chẻo, cầm khăn ăn tao nhũ lau miệng, động tác rất tỉ mỉ, đôi môi không vương chút màu sắc vẫn căn mọng, mơn mớn.

“Có tâm sự phải không?”, An Ninh hờ hững liếc nhìn Thời Việt, “Bao nhiêu năm qua vẫn không xóa nhòa được cái phức cảm quân nhân trong lòng cậu. Hễ có chuyện gì là lại chạy ra biên giới”.

Thời Việt cầm thìa ngoáy bát cháo thịt trứng muối trước mặt, động tác hơi ngừng lại rồi lại ngoáy tiếp.

“Có chuyện gì chứ”.

Ngữ khí của Thời Việt cho chị ta một câu trả lời phủ định, nhưng lại như đang chất vấn lý do chị ta gọi anh tới đây. An Ninh nghe xong, đôi môi đỏ hơi cong lên, những ngón tay thon dài như búp măng hờ hững đặt lên đầu gối, bất giác để lộ phong tình chỉ có ở người phụ nữ trưởng thành.

“Chán bọn đàn ông xung quanh rồi, lại nhớ đến Thời Việt”.

Chị ta cầm chiếc ly để cao trên bàn lên, rượu nho màu hổ phách chỉ rót một chút ở đáy ly chậm chậm sóng sánh theo bàn tay chị ta, phản chiếu ánh

đỏ lên mu bàn tay chị ta.

Ánh mắt nhìn Thời Việt đầy vẻ thưởng thức như nhìn rượu ngon.

Hàng lông mày sắc của Thời Việt hơi chau lại, bỏ thìa xuống, nhìn An Ninh.

“Chị muốn thế nào?”.

An Ninh cười quỵn rũ, cái mũi cao khê ngửi hương thơm nồng đượm tỏa ra từ rượu nho: “Tôi nhìn cậu từ lúc hai mươi tuổi đến lúc ba mươi tuổi, vốn tưởng cậu đã trưởng thành không ít, không ngờ vẫn cứ thiếu bình tĩnh như thế”.

Chị ta nhấp một ngụm rượu, giọng nói trở nên lạnh lùng: “Một lời hứa của An Ninh tôi đáng giá ngàn vàng, ra khỏi cửa của tôi, muốn vào lại không dễ vậy đâu”.

“Tốt xấu gì cậu cũng theo tôi mấy năm, sao bây giờ tôi quan tâm cậu một chút, cậu cũng thấy khó chịu vậy?”

“Thời Việt tôi không phải kẻ vong ân phụ nghĩa”.

“Cậu biết thì tốt”. An Ninh cười lạnh lùng, đầu ngón tay xoay xoay ly rượu, thích thú ngắm nghía vết son đỏ in lên miệng ly, hờ hững hỏi: “Có bạn gái rồi à?”.

“Không”.

“Đáp nhanh như vậy chắc chắn là nói dối rồi”. An Ninh nói, ánh mắt chị ta vừa lơ đãng vừa sắc bén, nhìn người phụ nữ từng trải luôn có khả năng quan sát hơn hẳn bình thường: “Cậu biết đấy, Thời Việt, An Ninh tôi ghét nhất là đàn ông nói dối mình”.

Thời Việt khẽ nheo mắt lại. Không có gì lạ khi An Ninh biết chuyện này. Lúc nhận được điện thoại của Khích Hạo, anh đã đoán trước sẽ có ngày hôm nay. Anh chỉ đang tính xem An Ninh biết từ bao giờ. Khi ghi hình, anh đã rất chú ý không tiếp xúc quá nhiều với Nam Kiều, lúc sau thân mật, anh cũng đã tắt máy quay rồi. Làm vậy an toàn cho cả Nam Kiều và anh. Sở dĩ anh không bảo Nam Kiều xóa video chủ yếu là vì anh hiểu An Ninh, video có nội dung đó chưa đủ để làm chị ta nghi ngờ.

Cho nên chỉ có thể là những kẻ nhiều chuyện trên toa tàu chụp được truyền ra ngoài thôi. Nhưng ai lại rảnh rỗi đến mức cho An Ninh xem ảnh chứ? Ai lại có thể vai vế lớn đến mức có thể tiếp xúc với An Ninh? Tất cả đều không cần nghĩ nhiều.

Thường Kiếm Hùng, mày quá không hiểu An Ninh rồi.

Mày tưởng làm như vậy là hại được tao, nhưng loại phụ nữ có ham muốn chiếm hữu mạnh như An Ninh sao có thể không đâm Nam Kiều một dao rồi mới chịu được?

Thời Việt lạnh lùng nói: “Năm xưa Thường Kiếm Hùng chơi tôi, tôi chơi người đàn bà của hắn, chị An có ý kiến gì sao?”.

“Chơi”, An Ninh cười đầy ẩn ý, “Cậu biết ba cô ta là ai không?”.

“Biết”.

“Biết mà cậu còn to gan vậy à?”.

“Chơi có chừng mực thì rút”.

An Ninh bật cười ha hả, “Coi như cậu có bản lĩnh. Tôi từng gặp cô bé này khoảng hai, ba năm trước đi dự tiệc cùng một thằng nhóc họ Châu. Cô bé này xinh thì có xinh đấy, nhưng cứng đời như khúc gỗ, thật làm khó cậu quá nhỉ”.

Chị ta nhìn Thời Việt, hỏi: “Vậy tìm thấy bản luận văn năm đó rồi à?”.

Thời Việt gật đầu: “Thường Kiêm Hùng đưa cho Nam Kiều”.

“Thú vị thật ...”, An Ninh uể oải tựa vào lưng ghế, chống tay lên mặt, nói như đang suy tư điều gì: “Người làm gì ông trời thấy hết. Chẳng nhóc họ Thường này quá coi trọng danh lợi, không nghĩ xem cô bé khúc gỗ đã từng đổ một lần với kiểu theo đuổi say đắm mù quáng rồi, sao có thể đổ lần thứ hai chứ?”. Chị ta lắc đầu, “Cô bé khúc gỗ này cũng đáng thương, con nhà gia thế mà không gặp được ai thật lòng với mình”.

Thời Việt nếm một thìa cháo, cháo đã nguội ngắt rồi.

“Có điều trên đời này, trông chờ đàn ông thật lòng với mình thì thà nuôi chó còn hơn”. An Ninh duyên dáng đứng dậy, bước ra sau lưng Thời Việt, đôi tay nồn nà đặt lên vai anh, khẽ thổi vào tai anh, “Thời Việt, cậu nói xem?”.

Thời Việt không nói gì, lại ăn một miếng cháo nguội nữa.

An Ninh ấn lên vai anh rồi lại đứng thẳng dậy, nói : “Cậu đầu tư vào Tức Khắc Phi Hành à?”.

“Đúng vậy”.

“Nghe nói gần đây sản phẩm của họ bán khá tốt, rất nổi tiếng ở các nước Âu Mỹ”.

Thời Việt bình tĩnh đáp: “Tâm nhìn của tôi không tệ đâu”.

An Ninh nói: “Tôi nghe nói công ty GP đang định nhân cơ hội này hợp tác với Tức Khắc Phi Hành, tiến vào thị trường Trung Quốc”.

“Thời gian này tôi không ở Bắc Kinh, không biết”.

“Vừa có người đưa tin cho tôi. Nếu vụ làm ăn này thành thì có giá trị mấy trăm triệu đô la Mỹ với Tức Khắc Phi Hành đấy”.

Thời Việt nhìn An Ninh, cố đoán xem rốt cuộc người phụ nữ này đang nghĩ gì.

An Ninh cười cười, “Bất kể thế nào, Tức Khắc Phi Hành đã tìm được đường đi rồi, họ sẽ nhanh chóng chuẩn bị mời các nhà đầu tư rót vốn lần nữa”. Ngón tay chị ta gõ nhẹ lên mặt bàn, “Thời Việt, cậu cũng nên rút vốn rồi”.

Thời Việt đột nhiên bình tĩnh lại, tư duy vô cùng rõ ràng: “Ý chị An là...”.

An Ninh cười đầy quyến rũ, mê đắm, “Giành lấy vụ làm ăn với GP. Dù sao Tức Khắc Phi Hành có hợp tác với GP hay không, cậu cũng không lỗ”.

Đôi mắt Thời Việt tối đi, đồng tử ẩn chứa ánh sáng lạnh lùng. Anh đang suy nghĩ.

“Thế nào? Không muốn xuống tay với công ty của cô bé khúc gỗ à?”. An Ninh quay lại nhìn anh, cười dịu dàng, nói: “Chơi có chừng mực thì rút hay là phim giả tình thật?”.

“Giành vụ làm ăn này không khó”. Khi ngẩng đầu lên, gương mặt Thời Việt đã hoàn toàn lạnh lùng, “Nhưng chị An và Nam Kiều đã từng có duyên gặp mặt, chắc cũng có chút giao tình với nhà họ Nam, chị An không nể mặt họ chút nào sao?”.

An Ninh lần từng hạt trầm hương trên tay, cười vừa duyên dáng vừa dịu dàng: “Thời Việt à, người chơi đùa với tình cảm tam tiểu thư nhà họ Nam là cậu, người giặt vụ làm ăn với GP cũng là cậu...”.

Chị ta xòe tay ra, nói với vẻ vô cùng vô tội: “Cậu và An Ninh tôi có quan hệ gì chứ?”.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Anh Thực Sự Rất Tham Lam.

Nam Kiều gặp lại Thời Việt vào một chiều tối ráng chiều đỏ rực.

Trước đó Thời Việt đã gọi tới phòng thực nghiệm của cô, hỏi cô khi nào rảnh. Những ngày qua, ngày nào Nam Kiều cũng làm việc liên tục cả ngày lẫn đêm, không biết hôm nay là thứ mấy. Trên thực tế, từ khi công ty chuyển đổi mô hình, Nam Kiều hoàn toàn không nghỉ cuối tuần.

May mà Thời Việt cũng không quan tâm hôm nay là thứ mấy, có nghĩa là anh muốn hôm nào là cuối tuần thì hôm đó chính là cuối tuần. Vậy là rất lạ thường, họ hẹn gặp vào thứ Hai.

Tổ bay theo lệ cho mẫu máy bay xưởng gia công mới sản xuất bay thử hết lần này đến lần khác ở công viên Triều Dương. Sau nhiều lần thử nghiệm và điều chỉnh, loạt sản phẩm lần này cuối cùng đã được đánh giá tốt, có thể đưa vào sản xuất hàng loạt.

Làm phần cứng kị nhất là sản phẩm không ra đúng thời hạn. Nam Kiều là người rất coi trọng thời gian, đã định ngày nào là hạn chót thì ngày đó nhất định phải xong. Rốt cục cũng đã có thể bắt kịp tiến độ phát sản phẩm mới của loạt đơn hàng đầu tiên, mọi người trong nhóm đều thở phào nhẹ nhõm. Nếu không kịp thật, e rằng tất cả sẽ phải ngủ ở văn phòng cùng Nam Kiều mất.

Nam Kiều đã nhìn thấy Thời Việt ngay từ đầu. Anh ngồi trên chiếc ghế dài dưới một cây hòe lớn, mặc sơ mi trắng sọc ngang đơn giản kết hợp với quần bò. Thế nhưng anh lại khoa trương đeo kính râm và khẩu trang trắng, ung dung ngồi xem bay thử. Mùa này là mùa hoa hòe nở rộ, gió thổi qua là

hoa rơi lả tả, chỉ một loáng, người anh đã dính đầy cánh hoa.

Lúc đó, Tiểu An đã nói: “Ôi mẹ ơi, tên biến thái kia là ai vậy, hần nhìn chúng ta một hai tiếng rồi đấy, không phải là đối thủ cạnh tranh đến do thám thông tin bay thử của chúng ta đấy chứ”.

Nhưng Nam Kiều chỉ nhìn thoáng đã nhận ra anh.

Tần Thời Vũ nói: “Lo gì, tôi cảm thấy đó là một người mù”.

Tiểu An nói: “Thế sao không có gậy chống?”

Tần Thời Vũ nói: “Chẳng phải có chó dẫn đường cho người mù kia sao?”

Nam Kiều thầm thắp một ngọn nến cho Thời Việt.

Hơn sáu giờ, đội bay thử giải tán, Nam Kiều giao hết máy móc cho bọn Tiểu An mang về. Cô đứng trước mặt Thời Việt, Lão Nhị lại bắt đầu sửa inh ỏi, nhấp nhồm chực lao về phía cô.

Thời Việt tháo khẩu trang và kính ra, ngẩng lên: “Thế mà em cũng nhận ra được à?”.

Nam Kiều nghiêm nghị nói: “Em không nhận ra anh thì cũng nhận ra được Lão Nhị nhà anh”.

Thời Việt nhìn Nam Kiều đầy ẩn ý: “Em giỏi lắm”.

Thời Việt đứng dậy, rũ sạch hoa hòe vàng vàng trắng trắng trên người, kéo tay Nam Kiều: “Em muốn ăn gì? Anh nấu cho em ăn”.

Nam Kiều xem giờ trên vòng tay: “Có kịp không? Anh không đói à?”.

Thời Việt mỉm cười đáp: “Anh muốn nấu cho em ăn, em chịu nể mặt anh

không?”

Nam Kiều ngẩng đầu nhìn Thời Việt, ánh chiều tà muôn hồng nghìn tía chiếu lên lưng anh. Hình như đã lâu lắm rồi cô không gặp anh, dáng vẻ của anh vừa xa lạ vừa quen thuộc, dường như tất cả vẫn thế, lại tựa như tất cả đều đã thay đổi. Cô nghĩ thực ra lòng cô luôn nhớ nhung anh.

Trong tiểu khu Thời Việt ở có một cửa hàng bán rau quả hữu cơ, hình thức đều rất đẹp, chỉ có điều rất đắt, phải đến gần trăm tệ nửa cân sườn. Để tiết kiệm thời gian, hai người mua luôn ở đó. Người tính tiền là một bác gái tầm năm mươi, bác đẩy chiếc kính trên sống mũi lên, nói: “Ồ, hai vợ chồng đi mua rau à? Lại còn mặc đồ đôi nữa”.

Bấy giờ Nam Kiều mới nhận ra Thời Việt mặc giống hệt cô.

Thời Việt cười cười, rút thẻ ra cho cô bán hàng quét. Cô bán hàng không kìm được lại tiếp tục buôn chuyện: “Hai vợ chồng trông xứng đôi quá! Có con chưa? Rồng sinh rồng phượng sinh phượng, sau này em bé chắc chắn còn đẹp hơn cả ngôi sao trên tivi ấy chứ!”.

Nam Kiều chưa từng gặp chuyện này, ngượng ngùng đến nỗi muốn giặt tay ra khỏi tay Thời Việt trước, nhưng lại bị Thời Việt nắm chặt hơn.

Nam Kiều chọn ba món: Salad xuyên tâm liên, tôm nõn xào gân hạnh củ sen và gà tam bì.

Thời Việt vừa nấu cơm trong bếp vừa cảm khái: “Nuôi em dễ thật”.

Nam Kiều tự dùng nồi áp suất nấu cơm, cơm nấu bằng loại gạo thơm hạt dài của Campuchia, hạt nào hạt nấy thon dài bóng bẩy, chỉ ngửi thôi đã thấy mùi thơm thanh thanh.

Nam Kiều cảm xong nồi áp suất, Thời Việt đã bắt đầu nấu thức ăn, gà tam

bôi cũng đang được hầm trên bếp ga. Anh chuyên tâm đảo, cho gia vị, nhắc nồi, động tác vừa thành thực vừa tỉ mỉ. Nam Kiều lặng lẽ ngắm nhìn anh.

Thời Việt không nhìn cũng biết cô ở sau lưng: “Sao không ra ngoài ngồi? Ở đây mùi dầu mỡ nồng lắm”.

Nam Kiều vươn tay ra, lặng lẽ ôm anh từ phía sau.

Thời Việt hơi dừng lại, hàng lông mày hơi cau lại rồi khẽ cười nói: “Sao thế, thấy áy náy à? Trịnh Hạo nói em nấu món Tây khá được, lần sau nấu cho anh ăn”.

Nam Kiều áp mặt lên lưng anh, áo anh có mùi thơm mát như thể còn vương hương hoa hòe. Cô khẽ gọi: “Thời Việt”.

Thời Việt tưởng cô có gì cần nói, nghiêng tai lắng nghe: “Ừ?”

Thế nhưng cô lại chỉ khẽ gọi tiếng nữa: “Thời Việt”.

Trực giác của phụ nữ sao? Thời Việt ảo giác hai tiếng gọi của Nam Kiều gần như tiếng gọi trong mơ, như thể đang xác nhận anh đang tồn tại. Anh nghĩ mình đã đánh giá thấp cô gái này rồi. Có lẽ là vì từng trải qua những điều kinh khủng không muốn nhắc lại, mấy năm nay anh rất lạnh cảm với cơ thể phụ nữ. Phần lớn thời gian, anh chỉ làm trò cho vui, nổi lòng ham muốn rất dễ, nhưng động lòng thực sự thì không thể.

Ban đầu, anh thấy Nam Kiều chính là loại con gái dễ xử lý nhất. Chỉ cần dùng một chữ để khái quát về cô, đó là “ngốc”. Anh gần như không phải dùng chiêu trò gì, cô gái này đã dễ dàng bị anh hấp dẫn.

Nhưng anh lại cảm thấy rõ ràng có gì đó khang khác giữa Nam Kiều và các cô gái bị vẻ ngoài của anh thu hút. Các cô gái khác giống như Trương Bá Chi trong “Vua hài kịch” trang điểm rất đậm, bôi mù tạt cho cay mắt rồi nước

mắt lửng trông nói em thật lòng mà, em thật lòng mà. Còn Nam Kiều giống như một cái cây cứ im lặng đứng. Cô không biết nở hoa, cũng không biết tỏ vẻ quyến rũ. Cô có tình nhưng hoàn toàn chưa đến mức “si mê”. Anh biết cho dù một ngày nào đó anh chết, cô cũng sẽ chỉ dừng lại một lát, đào một cái hố chôn anh rồi đi tiếp. Một cô gái như vậy sao có thể ép anh phải đến A Nhĩ Sơn chứ?

Lẽ nào chuyện ở bến tàu điện ngầm tối đó là giả? Nụ hôn đầy non nớt của Nam Kiều lại có thể khiến anh mất kiểm chế.

Chưa bao giờ anh mất kiểm chế đến thế.

Nên biết điểm dừng thì hơn, anh tiến thêm một bước là sẽ hoàn toàn rơi xuống.

Thời Việt đặt thìa xuống, vặn nhỏ lửa để ninh, lau sạch hai tay rồi quay lại vay Nam Kiều giữa vòng tay của mình và kệ bếp.

“Em muốn làm gì?”.

“Gọi tên anh”. Đôi mắt cô bình thản nhìn vào mắt anh, không có vẻ gì là đang đùa.

“Gọi tên anh làm gì?”

Muốn gọi thì gọi thôi. Muốn hôn anh thì hôn thôi. Cô muốn làm gì là sẽ làm cái đó.

Thời Việt nheo mắt, ngón cái lướt qua gò má mịn màng của cô, “Bướng bỉnh”.

Họ ăn tối trong phòng khách, Thời Việt bật tivi lên.

“Em xem chương trình giải trí bao giờ chưa?”.

Nam Kiều lắc đầu, cô gần như là một người hoàn toàn tách biệt với thế giới, cô cũng chưa từng phủ nhận điều này, cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện thay đổi.

“Xem chương trình nước ngoài đi”

Thời Việt hình như đã chọn xong, anh mở một chương trình giải trí của Hàn Quốc, nội dung là show thực tế giữa các sao và con họ.

Nam Kiều không biết các ngôi sao Hàn Quốc trong chương trình nhưng tình cảm bố con trong đó đều rất chân thật, lũ trẻ bốn, năm tuổi ngây thơ đáng yêu,, sự ngây thơ đó tất nhiên chỉ cần là con người thì đều sẽ yêu thích, không có gì cao siêu. Nam Kiều vì thế xem rất vui, có lúc còn cười thành tiếng.

Thời Việt hỏi cô: “Em thấy chương trình này thế nào?”.

Nam Kiều nói: “Thú vị”.

Thời Việt hỏi: “Có muốn tham gia ghi hình không?”.

Nam Kiều ngạc nhiên: “Em á?”.

Thời Việt cười, ôm cô vào lòng: “Không phải bảo em đi diễn show, mà là muốn em đi ‘ghi – hình’”. Anh đặc biệt nhấn mạnh hai chữ cuối.

Thời Việt giải thích Nam Kiều mới biết chương trình truyền hình thực tế mùa trước của ekip làm chương trình Thời Việt đầu tư có tỉ suất người xem trung bình trên cả nước vượt con số ba, khá nổi tiếng và được đánh giá tốt. Do đó, Thời Việt quyết định tăng vốn đầu tư, để họ mua bản quyền độc quyền ở Trung Quốc của chương trình truyền hình thực tế Hàn Quốc này. Sau một thời gian chuẩn bị, đầu tháng sau sẽ bắt đầu ghi hình.

Thời Việt để Nam Kiều tựa lưng vào lòng mình, hai tay nghịch nghịch mái tóc dài đen bóng của cô: “Lần trước anh giúp Tức Khắc Phi Hành của em một vụ lớn như thế, lần này, có phải em cũng nên giúp anh không?”.

Ý Thời Việt là flycam. Anh cần máy bay không người của Tức Khắc Phi Hành tham gia quá trình ghi hình của chương trình. Góc quay từ trên cao có thể khiến cho chương trình có một góc nhìn hoàn toàn khác biệt, nhất là kiểu chương trình thực tế mà các ông bố và lũ trẻ chạy nhảy lung tung khắp núi rừng thế này, việc điều chỉnh vị trí máy quay phức tạp hơn rất nhiều, dùng máy quay trên không trở nên rất cần thiết.

Hơn nữa, bản thân máy bay không người lái đã đầy tính công nghệ và tương lai, đưa vào chương trình không những có thể làm bọn trẻ thích thú, mà còn khiến khán giả cảm thấy mới lạ.

Thời Việt nói: “... Anh trả tiền”.

Nam Kiều mím mím đôi môi mỏng. Máy bay không người lái xét đến cùng không phải là máy bay mô hình, thao tác vô cùng phức tạp, bất cẩn một chút là sẽ bị rơi, mất khống chế, bay lạc, thậm chí nghiêm trọng hơn, xảy ra cháy nổ. Nếu muốn quay từ trên không cho chương trình giải trí kiểu này, ngoài việc tính năng của máy bay phải được nâng cao, còn cần có khi thủ chuyên nghiệp điều khiển.

Phi thủ chuyên nghiệp là ai?

Cô chính là phi thủ chuyên nghiệp.

Thời Việt cọ cọ vào má Nam Kiều, hạ giọng khẽ nói: “Ở ngay Môn Đầu Cầu phía Tây Bắc Bắc Kinh, ba ngày hai đêm, đi với anh đi”.

Nam Kiều gật đầu: “Vâng”.

Nam Kiều luôn trăn trở chuyện flycam. Ghi hình một chương trình giải trí là hiện trường thực tế có thể kích thích cô có nhiều ý tưởng hơn.

Nếu mục đích không vì sở thích cá nhân mà phải xem xét đến yếu tố thể hiện trên màn ảnh, trên thân máy bay buộc phải lắp đặt ống kính máy quay chuyên nghiệp. Nhưng máy quay chuyên nghiệp không có khả năng chống rung như máy quay GP. Một khi máy bay bay không ổn định, ống kính cũng sẽ bị rung, ảnh hưởng đến chất lượng hình ảnh.

Muốn giải quyết vấn đề này, lý tưởng nhất là sử dụng thiết bị ổn định máy quay có con quay hồi chuyển, đồng thời tăng độ ổn định của hình ảnh bằng cách cải tiến thuật toán.

Nếu thực hiện được kỹ thuật này... có nghĩa là ngoài lắp máy quay GP, máy bay của cô còn có thể lắp các loại máy quay khác nữa. Điều quan trọng hơn là người dùng sẽ có thể được thưởng thức những thước phim quay từ trên không với chất lượng tốt hơn, mua máy bay của Tức Khắc sẽ có nhiều ý nghĩa hơn.

Nam Kiều có ý tưởng này, nói là làm luôn. Cô mua thiết bị cố định và các linh kiện của máy quay chuyên nghiệp về, tiến hành lắp ráp trên nền tảng của Phoenix I, đồng thời đích thân vùi đầu trong phòng thực nghiệm để sửa đổi hoàn thiện hệ thống điều khiển tổng thể.

Ngoài ra, cô còn điều động nhân viên bộ phận nghiên cứu và phát triển, bí mật khởi động một dự án mới có tên là Nirvana.

Cuộc đàm phán với công ty GP vừa hay diễn ra vào cuối tuần ghi hình chương trình thực tế. Nam Kiều vốn không phụ trách việc đối ngoại của công ty, cuộc đàm phán này do Ôn Định phụ trách.

Trước khi đi, Ôn Định cho Nam Kiều hay đã có mấy đối thủ cạnh tranh

khác muốn trở thành đối tác của GP khi vào thị trường Trung Quốc. Tuy bọn họ đều không làm về máy bay, nhưng có công ty là hãng đại lý trong nước, có kênh phân phối, có công ty làm về thể thao, có tác dụng hỗ trợ với GP. Có điều nhìn tổng thể, Tức Khắc Phi Hành vẫn có cơ hội thắng lớn hơn.

Lần hợp tác này có ý nghĩa trọng đại đối với công ty, nếu làm tốt, tổng giá trị công ty gần như có thể tăng lên mấy trăm triệu đô la Mỹ. Nhóm của Ôn Địch đều quyết tâm cố hết sức giành được hợp đồng này.

Trước nay Nam Kiều luôn cho Ôn Địch mặc sức tung hoành, lần này cũng vậy, cô để Ôn Địch thoải mái phát huy theo ý mình.

Ôn Địch thấy lúc đi, ngoài bốn hòm lớn đựng máy bay và các loại linh kiện thiết bị quay phim ra, trên người Nam Kiều không có thứ gì khác, bất giác sốt ruột hỏi: “Cậu vẫn chưa mua điện thoại à?”

Nam Kiều thờ ơ đáp: “Mua làm gì. Có chuyện gì cứ gửi tin nhắn cho tớ, vòng tay có thể nhận được”.

Ôn Địch nói: “Những chuyện gặp phải trong lúc đàm phán có thể nói rõ bằng một, hai câu được sao?”.

Nam Kiều nói: “Đợi tớ tới nhà nghỉ sẽ cho cậu số điện thoại. Những lúc khác cậu gọi cho anh Q đi, tớ ở cùng chỗ anh ấy”.

Ôn Địch bó tay.

Nhiệm vụ ghi hình không hề nhẹ nhàng, một mình Nam Kiều không xoay xở nổi nên anh Q cũng đi cùng. Thời Việt sắp xếp riêng một chiếc xe chở họ tới trường quay. Vì họ hoàn toàn là người mới trong lĩnh vực quay chương trình giải trí, một vị phó đạo diễn được mời tới hướng dẫn tiến hành ghi hình tại hiện trường.

Đây là lần đầu được xem quá trình ghi hình của chương trình giải trí, Nam Kiều thấy rất mới lạ thú vị. Cô còn nhìn thấy một gương mặt quen thuộc. Hóa ra vị khách mời nặng ký nhất của chương trình giải trí hoàn toàn mới này chính là Lư Châu, ảnh đế mới lên ngôi và hai cậu con trai người lai của anh ta. Tuy Nam Kiều hoàn toàn không nhớ được tên họ nhưng không thể không thừa nhận quả thực ảnh đế có một gương mặt khiến người ta khó mà quên được.

Dù ở dưới ánh đèn sân khấu hay lúc bình thường, Lư Châu đều giữ hình tượng nam thần lạnh lùng cao quý, nhưng ở trước mặt hai thằng nhóc nghịch ngợm, anh ta động một cái là mất hình tượng, cả phim trường thường xuyên không thể tiến hành ghi hình như bình thường vì bọn cười lăn cười bò.

Hết quay xong một cảnh, trợ lý của Lư Châu là Tiêu Dực liền tới giải cứu cho Lư Châu, nhưng khi ghi hình, Tiêu Dực liền đứng sang một bên, cười cùng mọi người. Lư Châu tức đến ngứa cả răng mà không làm gì được.

Tiêu Dực nhìn thấy Nam Kiều bèn bước tới chào hỏi, so với Lư Châu, anh ta là một người vừa đẹp trai lại đặc biệt thân thiện. Tiêu Dực vô cùng hứng thú với thiết bị quay phim trên không của Nam Kiều, nhân lúc anh Q quay, Nam Kiều nghỉ bèn vui vẻ trò chuyện với cô.

Buổi trưa các ngôi sao khách mời vụng về nấu cơm cho bọn trẻ ăn, làm hỏng cũng có đầu bếp của đoàn cứu trợ, cuối cùng vẫn được ăn ngon, nhưng đoàn làm chương trình lại chỉ có thể ăn cơm hộp.

Nam Kiều không muốn được đối xử đặc biệt bèn nhận một hộp cơm ra ngồi ăn dưới bóng cây bên cạnh. Hộp cơm còn chưa mở ra đã bị lấy mất, một hộp cơm khác được nhét vào tay cô.

Chỗ Nam Kiều chọn cách đám đông khá xa, rất yên tĩnh. Cô ngẩng lên thì thấy Thời Việt ngồi xuống cạnh mình, thân nhiên tháo kính râm. Mặt anh hơi

đen đi, là người chế tác, tuy anh không cần điều khiển toàn trường quay như đạo diễn, nhưng cũng buộc phải chạy qua chạy lại dàn xếp quan hệ các bên.

“Mệt không?”. Anh mở hộp cơm dùng một lần ra, gầy gầy món thịt lợn xào và rau cải thìa trong hộp, vừa ăn vừa hỏi Nam Kiều.

Nam Kiều mở hộp cơm trong tay ra, có bốn món thịt, hai món rau, còn có canh, một quả trứng chiên và ba quả cà chua bi. Đây là suất ăn tiêu chuẩn của khách mời, chỉ khác là được cho vào hộp cơm mà thôi. Cô dùng đũa chia đôi trứng chiên, gắp một nửa cho Thời Việt, rồi lại gắp thêm một cái móng giò cho anh nữa.

Thời Việt mỉm cười nhìn cô, không từ chối, ăn luôn mấy món thức ăn cô gắp cho.

“Em quen Tiêu Dực à?”. Thời Việt ăn cơm, ra vẻ băng quơ hỏi.

Nam Kiều ngẩng lên, hỏi ngược lại: “Tiêu Dực là ai?”.

Thời Việt phì cười. “Anh thật là...”, anh tự nói với mình, vừa hỏi xong anh đã thấy hối hận rồi.

Hai năm nay Nam Kiều chuyên tâm nghiên cứu phần mềm điều khiển, hiếm khi tự mình đi bay. Lần này đi ghi hình, cô ăn mặc đúng theo phong cách của một phi thủ chuyên nghiệp. Cô mặc một chiếc quần cargo màu xanh quân đội, túi lớn túi nhỏ đựng các thiết bị, phía trên vẫn là áo sơ mi trắng, vạt dưới được thắt gọn gàng bằng thắt lưng.

Cô không biết rằng khi cô ngồi trên giá, điều khiển trạm thiết bị mặt đất để ghi hình trên không, dáng vẻ hoàn toàn tập trung đó “chất” đến thế nào. Bản thân cô vốn đã có ngoại hình xinh đẹp phóng khoáng, ăn mặc như thế, đừng nói là đàn ông, phụ nữ nhìn cũng thấy thích.

Lúc này đã có rất nhiều người vô tình hoặc cố ý ra hỏi Thời Việt, trong đó có người quản lý của các khách mời.

“Này, anh kiểm cô nữ phi thủ này ở đâu ra đấy? Phong thái thật đặc biệt”.

“Cô em kia bao nhiêu tuổi rồi? Có bạn trai chưa? Giới thiệu cho anh em đi”.

“Anh nhìn cậu Tiêu Dực kia kìa, lại dám để mặc anh Châu vò đầu bứt tóc đối phó với lũ nhóc, mình thì đi bắt chuyện với con gái nhà người ta. Để rồi xem lát nữa có bị anh Châu đập cho một trận không”.

...

Lúc đó, Thời Việt đang hút thuốc, anh đứng từ xa, yên lặng nhìn Nam Kiều chuyên tâm làm việc. Là anh quá tham lam, muốn đưa cô ra ngoài, ngắm nhìn cô thêm hai, ba ngày nữa. Thế nhưng bây giờ, anh thà để Nam Kiều cả ngày vui đùa trong phòng thực nghiệm còn hơn.

Nam Kiều đã ăn xong, hỏi anh: “Những thước phim bọn em quay, các anh có hài lòng không?”.

Thời Việt vuốt tóc cô, tóc cô mềm mượt như lụa. Anh đáp: “Xứng đáng với tiền lương trả cho hai người”.

Mỗi người sáu nghìn tệ một ngày kia đấy.

Nam Kiều cau mày: “Em cảm thấy anh trả cao quá”.

Thời Việt nói: “Anh Thời nuôi em thoải mái”.

Nam Kiều cúi đầu dọn hộp cơm, khước miệng mỏng nhếch lên.

Thời Việt nói: “Thế gọi là mức giá sàn, em hiểu không? Đây là lần đầu

tiên sử dụng flycam trong nước, sau này chương trình của các nhà đài khác, các công ty điện ảnh mời, bọn em đều phải lấy giá của anh làm tiêu chuẩn”.

Nam Kiều chột nhĩ nếu là cô thì thế nào cũng không nghĩ đến đó được.

Thời Việt gối tay lên gốc cây sau lưng. Cả cơ thể anh hoàn toàn duỗi ra trông vừa cao vừa mạnh mẽ, đôi mắt sắc bén nhìn ra xa. Thôn làng này vẫn còn giữ được những ngôi nhà cổ từ cuối thời Thanh, thấp thoáng ẩn hiện giữa những rặng cây xanh rì là góc mái, trường trắng ngói xám, vừa đẹp đẽ vừa in hằn dấu vết thời gian.

Nam Kiều hỏi: “Bao giờ anh đi?”.

Thời Việt xem đồng hồ: “Chắc khoảng nửa tiếng nữa”.

Nam Kiều nói: “Em ngủ nửa tiếng”.

Bàn tay Thời Việt gối cạnh má Nam Kiều. Màu trắng và màu nâu, mềm mại và cứng rắn đối lập rõ ràng giống như một bức họa tĩnh. Một chiếc lá rơi xuống tóc Nam Kiều. Thời Việt ngắm cô rất lâu.

Có người gọi điện tới bị anh ấn phím tắt.

Ba ngày hai đêm, chuyển ghi hình kết thúc thuận lợi. Sau khi xử lý hết mọi việc, đoàn làm chương trình tới Phố Đà sơn trang gần đó trước khi trời tối, coi như làm một bữa tiệc mừng chuyển ghi hình đầu tiên thành công tốt đẹp.

Nam Kiều và anh Q cũng được mời đi. Nam Kiều vốn định từ chối nhưng đạo diễn và những người khác đều quá nhiệt tình, nói rằng các thước phim quay từ trên không rất đẹp, nhất định phải cảm ơn họ. Bữa tiệc mừng công này còn đồng thời có một số người cùng ngành tham dự, họ vô cùng hứng thú với chức năng quay trên không của Phoenix I, muốn tìm hiểu kỹ hơn. Nam

Kiều bàn bạc với anh Q, cảm thấy đây cũng có thể coi là một cơ hội rất tốt để giới thiệu sản phẩm của Tức Khắc, bèn cùng đi.

Nam Kiều không ngờ là đây vốn không phải một bữa tiệc mừng công đơn giản. Cô lại nhìn thấy Châu Nhiên.

Hóa ra sau khi chương trình “Biển thời gian” mà Thời Việt đầu tư mùa trước trở nên nổi tiếng, công ty sản xuất chương trình này đã nhận được rất nhiều sự quan tâm của các công ty quản lý trong giới giải trí. Bây giờ chương trình thực tế về những ông bố ngôi sao và con của họ đang được sản xuất lại nhờ có hình thức hoàn toàn mới lạ, dàn sao hùng hậu, trình độ sản xuất chất lượng cao mà được đánh giá là chương trình giải trí có tiềm năng nhất thời gian tới.

Vì thế, ngay từ khi chương trình còn chưa phát sóng, các nhà tài trợ quảng cáo, công ty quản lý, các nghệ sĩ tự giới thiệu đã vây lấy miếng mồi béo bở này. Vốn là tiệc mừng công nội bộ của “Biển thời gian”, nay lại biến thành bữa tiệc xã giao của giới giải trí.

Vậy tại sao Châu Nhiên lại ở đây?

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 7.2

Sau khi phong ba từ hôn của Nam Kiều lắng xuống, Châu Nhiên nhanh chóng có bạn gái mới tên Susie, là người trong giới giải trí. Susie tên thật là Tô tư, đã tốt nghiệp Học viện Điện ảnh Bắc Kinh hai năm, vừa đóng một vai nữ phụ cũng có chút tiếng tăm trong một bộ phim cung đấu khá nổi.

Mỗi tập “Biển thời gian” đều hợp tác với công ty quản lý, mời hai ngôi sao làm khách mời đặc biệt tham gia chương trình, mượn sự nổi tiếng của khách mời nổi tiếng, cũng là giúp công ty quản lý giới thiệu người mới, coi như là đôi bên cùng có lợi, chương trình thực tế mới này cũng không ngoại lệ.

Susie muốn lên chương trình với tư cách người mới, tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tiếp xúc với đạo diễn và người chế tác của “Biển thời gian”. Cô nghĩ nhà Châu Nhiên có chút thế lực, bèn làm nũng đòi Châu Nhiên đi cùng mình.

Khi xuất hiện ở bữa tiệc, Nam Kiều vẫn mặc bộ đồ ban ngày. Khi cô nhìn thấy Châu Nhiên, Châu Nhiên cũng nhìn thấy cô. Anh ta mặc đồ dự tiệc trịnh trọng, đầu vuốt keo bóng bẩy, khoác tay Susie trang điểm kỹ càng vô cùng xinh đẹp quyến rũ, đúng hình tượng công tử nhà giàu phong lưu.

Thật là khó xử.

Cô không có cảm giác gì khác, chỉ thấy khó xử.

Khó chịu như trên sân băng bóng loáng như gương lại có mấy viên đá lởm

chờm.

Khi nhìn thấy Nam Kiều, Châu Nhiên cũng rất ngạc nhiên.

Đúng lúc này, Thời Việt đi tới, Nam Kiều đang định bước về phía anh thì thấy cả đám người ào lên. Susie nũng nịu nói gì đó với Châu Nhiên, cũng sai đôi giày cao gót Jimmy Choo đi về phía đó.

Nam Kiều còn chưa kịp cất bước đã từ bỏ ý định đi tìm Thời Việt.

Anh Q đột nhiên chạy tới đưa điện thoại cho Nam Kiều: “Ôn Định tìm em”.

Nam Kiều nhận điện thoại, ra khỏi sảnh tiệc, đi qua mấy nấc hành lang, tìm được một chỗ yên tĩnh. Cô nghe Ôn Định nói: “Nam Kiều, bên GP đột nhiên thay đổi yêu cầu, nói nếu chúng ta muốn hợp tác thì buộc phải ký hiệp thương loại trừ”.

“Loại trừ thế nào?”, Nam Kiều hỏi.

“Máy bay của Tức Khắc Phi Hành chỉ được hợp tác với máy quay GP, không được lắp các loại máy quay khác nữa, cũng không được sử dụng máy quay chúng ta tự nghiên cứu”.

Đôi mày dài của Nam Kiều nhíu chặt lại. Thế này đúng là cạy thế bắt nạt người ta. Giá trị công ty tăng lên mấy trăm triệu đô la ... Dựa vào công ty GP tiến sâu vào thị trường Âu Mỹ... Học hỏi ưu thế kỹ thuật và kinh nghiệm quản lý của công ty GP...

Đồng ý? Hay là từ bỏ?

Nam Kiều đẩy cửa sổ cuối hành lang, gió mát thổi vào, bên ngoài là mặt hồ phản chiếu ánh sao lấp lánh và rừng cây lá kim.

Giấc mơ của cô không chỉ là ở... cuối dải ngân hà.

Ánh mắt cô dần sáng lên, Nam Kiều nói với Ôn Định: “Không thể ký hiệp thương loại trừ được”.

“Hả?”, Ôn Định nói, “Cậu chắc chứ? Chúng ta...”.

“Tớ rất chắc chắn”. Nam Kiều nói như đinh đóng cột, “Toàn bộ Phoenix...”

“Đều phải là của chúng ta, bất cứ bộ phận nào cũng không để người khác quyết định”.

...

Nghe xong cuộc gọi này, Nam Kiều trầm tư suốt quãng đường quay lại sảnh tiệc. Nhưng cô lại đi sang đường khác, đến một cánh cửa ngách khép hờ chứ không về cửa chính của sảnh tiệc. Cô đang định giơ tay đẩy cửa bước vào thì cánh tay đột nhiên khựng lại giữa không trung.

“Các anh nói đến cô nữ phi thủ kia à?”. Là giọng Châu Nhiên, Nam Kiều quá quen với giọng nói này.

“Đúng, nghe nói là người của Túc Khắc Phi Hành, công ty mà tổng giám đốc Thời đầu tư ấy”.

“Một cô em rất xinh đẹp, có điều hơi lạnh lùng”.

“Chơi mấy em nước ngoài với mấy em mẫu trẻ chán rồi, đổi sang chơi loại này có khi còn thú vị hơn”.

“Không sai, không sai, Châu công tử vừa rồi cũng nhìn thấy rồi đúng không? Không có hứng thú à?”.

Mấy giọng nói khác thi nhau nói, nghe có vẻ là đám bạn xấu của Châu Nhiên. Nam Kiều chú ý lắng nghe, Châu Nhiên lại phá ra cười đầy phóng đãng.

“Tôi còn tưởng các cậu nói ai, đang nghĩ trong đất Bắc Kinh này lại có em nào ngon mà mình không biết, hóa ra... ha ha ha!”.

Đám người xung quanh ngạc nhiên nói: “Lẽ nào Châu công tử quen em gái này?”.

Châu Nhiên cười lớn: “Không những quen mà còn ngủ rồi ấy chứ”.

Trong đầu Nam Kiều như có một sợi dây căng lên rồi đột nhiên đứt phụt, chấn động đến mức đầu cô toàn tiếng ong ong.

Sau Châu Nhiên có thể nói về cô như vậy được!

Thế nhưng cô không ngờ đó mới chỉ là mở màn.

Châu Nhiên nói xong câu đó, những kẻ khác lập tức hứng thú nhao nhao hỏi: “Thế nào?”, “Đã không?”, “Người trông ngon phết!”.

Châu Nhiên cười đắc ý, vừa tự phụ vừa kinh bỉ nói: “Người ngon thì có tác dụng gì? Cô nàng này nhạt nhẽo chết đi được! Nằm trên giường như con cá chết ấy, không biết kêu một tiếng. Tôi chơi bừa em nào trăm tệ một đêm dưới cầu Yến Sa còn sướng hơn chơi cô ta!”.

“Ồ!”. Cả đám người ồ lên.

Sắc mặt Nam Kiều trắng bệch. Cô cảm thấy mình như đang mơ. Hóa ra công tử ăn chơi vẫn cứ là công tử ăn chơi, bọn họ thường trao đổi kinh nghiệm với nhau như vậy.

Anh ta coi cô là gì?

Nam Kiều bỗng thấy vô cùng buồn nôn, bàn tay đặt trên cửa khẽ run rẩy. Cô kiềm chế bản thân không đẩy cánh cửa đó ra. Cánh cửa đó quá kinh tởm, kinh tởm đến nỗi thế giới của cô hoàn toàn không thể chịu đựng nổi.

Cô chờ dần quay người thì nhìn thấy Thời Việt. Anh đứng ngay sau lưng cô. Lúc này không nhìn thấy cô, anh xử lý xong đám người kia liền đi tìm cô.

Sắc mặt Nam Kiều càng trắng bệch.

“Anh nghe thấy hết rồi?”. Cô lạnh lùng hỏi, sắc mặt có chút hoang mang, bước chân hơi loạng choạng.

Không có chuyện gì khó xử hơn chuyện thân mật trai gái bị bạn trai cũ nói ra lại để người đàn ông mình đang thích nghe thấy. Thế này còn nhục nhã hơn việc khóa thân đứng trước mặt người khác giữa thanh thiên bạch nhật.

Ngón tay Nam Kiều siết chặt lại, môi trắng bệch, người hơi lão đảo.

Đôi mắt đen sâu thẳm của Thời Việt nhìn cô chăm chú, anh kéo cổ tay cô nói: “Đi theo anh”.

Tay anh kéo rất mạnh, không cho cô phản kháng. Nam Kiều bị kéo đi hai bước, hét lên: “Thời Việt!”.

Thời Việt dừng lại, quay lại nói: “Sao?”.

Đôi môi mỏng của Nam Kiều mím chặt lại, cô quay đầu đi, lông mày khẽ cau. Thời Việt nắm tay cô, cũng cảm thấy tay ươn ướt. Hai tay anh đặt lên má cô, ngón cái khẽ ấn vào giữa hai hàng lông mày, lướt sang hai bên để xóa đi nếp nhăn trên đó.

“Đều là chuyện quá khứ rồi, có gì đáng bận tâm chứ?”. Anh lạnh giọng nói, giọng nói vừa điềm tĩnh vừa trầm ấm.

Lúc này Nam Kiều mới hoàn hồn đôi chút, giọng run run, cô lắc đầu thì thầm: “Anh ta thật quá đáng. Anh ta thật quá đáng...”.

Thời Việt ôm cô vào lòng, năm ngón tay xuyên qua mái tóc giữ lấy gáy cô, nhẹ nhàng vuốt ve. Đợi cô hoàn toàn bình tĩnh lại, anh lạnh lùng nói bên tai cô: “... Có muốn để Châu Nhiên chịu đả kích cả về ‘thể xác’ lẫn ‘tinh thần’ không?”.

...

Phổ Đà sơn trang có một phòng trang điểm dành riêng cho khách vip, cũng cung cấp dịch vụ cho thuê quần áo và trang sức.

Thời Việt đưa Nam Kiều đến, bảo người ở đó: “Gọi quản lý của các cô ra đây”.

Thời Việt đã nhiều lần tới Phổ Đà sơn trang, người ở đây đều biết anh là một đại gia, còn chưa kịp gọi, quản lý đã tươi cười niềm nở bước tới.

“Tổng giám đốc Thời, sao tối nay anh lại tới đây vậy?”.

Thời Việt đẩy Nam Kiều ra trước mặt quản lý: “Tìm quần áo cho cô ấy thay, sau đó trang điểm dự tiệc tối. Phải làm đẹp và nhanh, tôi đợi”.

Nam Kiều: “...”.

Quản lý đánh giá Nam Kiều một lượt từ trên xuống dưới, chép miệng nói: “Đây là ma nơ canh chứ còn gì nữa!”.

Thời Việt nói: “Lấy đồ xịn nhất của các anh ra, đừng đẹp đồ hạng hai ra mà mất mặt”.

Quản lý đã làm được đến chức quản lý thì tất nhiên phải khôn ngoan, chỉ

cần đảo mắt một cái là biết Nam Kiều không phải người bình thường, ít nhất không phải người bình thường trong mắt Thời Việt. Trang điểm cho cô gái này trở nên xinh đẹp, Thời Việt sẽ đưa cho cô đi dự tiệc.

Đôi mắt như có thước đo của quản lý lướt qua cho Nam Kiều, khi đã nắm được tám chín phần tạo hình cho Nam Kiều, chị ta liền vào phòng để đồ lấy ra một bộ lễ phục dự tiệc tối của Versace.

Thời Việt liếc một cái liền lắc đầu: “Lộ ít quá”.

Nam Kiều: “...”.

Thời Việt nói với quản lý: “Cô trông cô ấy, tôi vào chọn”.

Khi ra, tay anh cầm một bộ lễ phục màu đen thêu sợi vàng hiệu Alexander McQueen và một đôi giày cao gót CL.

Lễ phục của Alexander McQueen thường mang hơi hướng cổ điển, nhưng thiết kế của chiếc váy này ngoài cổ điển lại mang thêm vẻ quyến rũ đầy gợi cảm.

Nam Kiều bước ra từ phòng thay đồ, đằng trước có hai miếng vải hình thoi che hết những thứ cần che, sau đó vòng qua cổ và thắt lại, tôn cái cổ thon dài xinh đẹp của cô lên như thiên nga. Phía dưới là váy xẻ dài đến mắt cá chân, khi bước đi, đôi chân vừa dài vừa cân đối liền thoáng ẩn thoáng hiện.

Cô vốn đã cao sẵn, đi thêm giày cao gót, thân hình trông càng thon thả cao ráo hơn, còn chưa trang điểm đã toát lên vẻ cao quý và tao nhã.

Thời Việt khoanh tay đứng tựa bàn trang điểm bên cạnh, nheo mắt nhìn cô.

“Đi lại trông cũng ra dáng đấy, trước đây em từng mặc rồi à?”.

Nam Kiều từng cùng bố đi dự các buổi tiệc lớn nhỏ, đương nhiên đã từng mặc lễ phục. Cô gật đầu: “Chưa mặc hở như vậy bao giờ”.

Cô quay người, đằng sau ngoài ba sợi dây mảnh ra, gần như cả tấm lưng đều để trần, chúng thắt lại ở vòng eo mềm mại, tạo thành một đường cong hấp dẫn, để lộ một cái hõm nhỏ xinh như một chiếc đĩa nông ở eo. Cô không hề ngượng ngùng, chỉ là vẻ mặt vẫn lạnh lùng và cứng đờ.

Thời Việt nói: “Bề ngoài thì được rồi, còn thiếu chút thần thái”. Anh hất cằm với quản lý.

Quản lý đích thân trang điểm cho Nam Kiều. Những chiếc váy Thời Việt chọn là chị ta đã cơ bản hiểu được phong cách mà anh muốn Nam Kiều thể hiện.

Nam Kiều vốn đã có gương mặt khá đẹp, quản lý cũng không cần mất công che khuyết điểm, tạo khối, dán mi giả gì đó, chỉ dựa vào kỹ thuật điêu luyện là đã trang điểm xong trong vòng nửa tiếng. Nam Kiều còn được vấn một kiểu tóc thanh lịch nhưng không kém phần quyến rũ.

Quản lý trang điểm xong, đánh giá tác phẩm của mình rồi kêu lên: “Thế này là ăn đứt tiểu minh tinh đến hôm nay rồi. Tổng giám đốc Thời, mắt nhìn của anh thật tốt”.

Thời Việt lạnh nhạt nói: “Nói cái gì thế”. Anh nhìn trước ngó sau, lại bảo quản lý chọn một đôi hoa tai cho Nam Kiều đeo rồi mới nói: “Được rồi”.

Rời khỏi phòng trang điểm, Nam Kiều hỏi: “Tại sao phải làm vậy?”

Thời Việt nhướn mày, nhìn cô đáp: “Đàn ông cũng biết ghen”.

Nam Kiều không hiểu.

Thời Việt áp sát vào tai cô nói: “Để Châu Nhiên nhìn xem, vứt bỏ em là hăn mù mắt”.

Nam Kiều im lặng một lúc mới lạnh lùng nói: “Em đúng là một người nhạt nhẽo”.

Thời Việt cười đáp: “Đó là vì bản thân em cũng không biết mình thú vị thế nào thôi”.

Nam Kiều lặng lẽ nhìn anh, Thời Việt mỉm cười với cô rồi đột nhiên hơi nghiêng người một cách trịnh trọng, giơ tay ra: “Thưa cô Nam, cô có đồng ý làm bạn nhảy của Thời Việt tôi tối nay không?”

...

Khi khoác tay Nam Kiều bước vào sảnh tiệc, Thời Việt gần như liền trở thành tiêu điểm của cả bữa tiệc. Anh là một trong những nhà sản xuất chính của chương trình, có rất nhiều nhà tài trợ, người quản lý và ngôi sao đều đến đây để gặp anh. Vừa rồi anh cáo lỗi rồi vội vã biến mất đã khiến mọi người khó hiểu, bây giờ lại đột ngột xuất hiện, bên cạnh tự nhiên lại có thêm một cô gái xinh đẹp quyến rũ như vậy, sao có thể không khiến tất cả mọi người ngạc nhiên được!

Rất nhiều sao nữ vừa nhìn thấy Thời Việt đẹp trai như vậy đã kinh ngạc kêu lên, trong giới đầu tư cũng có người đẹp trai đến vậy sao! Nhưng lại chợt nhớ đây chẳng phải người đàn ông trong video chạy đua giữa đêm nổi tiếng đợt trước đó sao? Niềm vui bất ngờ ập tới, các sao nữ ai cũng có tính toán riêng. Mở phần mềm trò chuyện ẩn anh có tên “Bí mật” ra, ngay trang đầu là câu “Nhìn thấy nhà sản xuất họ Thời, muốn được ‘đi cửa sau’ quá đi!”, phía dưới là một đồng “like”.

Nhưng nếu anh khoác tay bạn gái thì tình hình lại khác rồi. Ai mà ngờ vừa

rồi anh đi đón bạn gái chứ. Một số người từng gặp Nam Kiều ở phim trường, thoáng thấy quen mặt nhưng lại không nhớ ra tên.

Sao nam mà Nam Kiều từng gặp ở tiệm thú cưng của Âu Dương Ý cũng đến dự tiệc. Là ngôi sao mới nổi được công ty quản lý Vương Bài lăng xê, cậu ta chắc chắn sẽ được lên chương trình, lần này tới đây chủ yếu là để làm quen với các khách mời chính của chương trình và công ty sản xuất “Biển thời gian”. Cậu ta tinh mắt nhận ngay ra cô, mừng rỡ chạy tới, giơ tay về phía Nam Kiều, nói: “Không ngờ chị cũng ở trong giới, em tên Ngô Phi, chị tên gì?”.

Cậu mình tinh này quả là không tỏ vẻ ngôi sao chút nào, tuy biết ai cũng rõ tên mình nhưng vẫn lịch sự giới thiệu bản thân. Tất nhiên điều này rất cần thiết với Nam Kiều.

Cậu ta lịch sự như vậy, đương nhiên Nam Kiều sẽ đáp lại. Cô buông bàn tay đang khoắc tay Thời Việt ra, định ra chỗ khác nói chuyện với Ngô Phi, ai ngờ Thời Việt lại nắm chặt tay cô không buông, khiến cô không bước nổi một bước.

Nam Kiều: “...”.

Cô nghiêng đầu, Thời Việt vẫn đang nói chuyện với người khác như hoàn toàn không hay biết có chuyện.

Ngô Phi rất thông minh, quan sát thấy hết tất cả, cười híp mắt nói: “Nếu chị không rảnh thì em không nói nữa vậy, sau này chị có thể bảo bác sĩ Âu Dương làm cho em một cái thẻ giảm giá không?”.

Nam Kiều: “...”

Ở một góc khác cũng có người trông thấy, trong đó một người vừa ngạc nhiên vừa tức tối, một người khác thì ghen tị lồng lộn.

Susie kéo Châu Nhiên, đầu môi xả nổi bực tức trong lòng: “Con bé kia là ai? Con hồ ly tinh ở đâu chui ra kia không biết xấu hổ nhân cơ hội cặp kè với đại gia! Tức chết đi được!”.

Châu Nhiên nghe cô ta phàn nàn, đột nhiên nổi khùng nói: “Ý em là sao? Có phải em muốn ngủ với thằng khác để lên chương trình không?”.

Susie giật mình, giậm chân gào lên: “Châu Nhiên! Anh uống lộn thuốc à! Em đặc tội gì với anh mà anh nói năng khó nghe vậy!”.

Ánh mắt của những người xung quanh đều bị tiếng gào của Susie thu hút, Châu Nhiên càng thêm tức tối trong lòng, ôm lấy Susie dỗ dành: “Đừng cãi nữa, ngoan nào!”.

Susie vẫn tức giận, nũng nịu nói: “Thế anh giúp em nói với Thời Việt đi, chẳng phải anh nói nhà anh thế diện lớn lắm à? Lên chương trình khó vậy sao?...”.

Châu Nhiên giữ Susie vẫn đang vùng vằng làm nũng, nhìn cô gái hoàn toàn thay đổi hình tượng đằng xa, thâm tâm lại càng bực bội...

Dù không muốn thừa nhận nhưng không ai là không thực lòng cảm thấy Thời Việt và cô gái lạ mà anh luôn khoác tay này giờ quả thực rất xứng đôi.

Hai người đều không có dáng điệu của người trong giới giải trí nhưng khi giao tiếp với người khác, ở Thời Việt có vẻ phóng khoáng, lão luyện trong đối nhân xử thế, chu đáo, điềm đạm, nhưng lại không hề khiến người ta cảm thấy anh quá lọc lõi hoặc mồm mép. Anh gần như nhớ được tên và sở thích của từng người bất kể nam nữ, dù là người quản lý khôn ngoan ranh ma của công ty Vương Bài hay các ngôi sao lớn nhỏ kinh nghiệm đầy mình, anh đều có thể nói trúng chỗ ngứa của họ, khiến họ thích thú.

Còn Nam Kiều ít nói cười, lịch sự nhã nhặn, vừa lạnh lùng lại vừa tự tin,

khi gặp các nhà sản xuất và các đạo diễn cùng nghề khác, Thời Việt sẽ giới thiệu Tức Khắc Phi Hành của cô với họ, nhưng không tiết lộ tên đầy đủ và thân phận của cô ra. Lúc này, Nam Kiều sẽ nói mấy câu về sản phẩm của Tức Khắc. Nếu đối phương có hứng thú hợp tác liền giới thiệu anh Q với họ.

Giữa chừng thỉnh thoảng lại có phụ nữ tới bắt chuyện với Nam Kiều, nội dung thường là để thăm dò thân phận của Nam Kiều hoặc thông qua cô để tiếp cận Thời Việt, Thời Việt coi cô như sở hữu riêng của mình, luôn dùng lý do “Cô ấy không phải người trong giới” để thay cô từ chối mọi lời mời.

Khi nhìn thấy đằng xa tụ tập không ít người vây quanh anh Q trao đổi số điện thoại và danh thiếp, Thời Việt bèn nói với Nam Kiều: “Ai nói em không biết giao tiếp, anh thấy vừa rồi em làm rất tốt”.

Nam Kiều hờ hững nhìn anh một cái – anh đang khích lệ cô, nhưng quả thực khi có anh đứng bên chỉ bảo kịp thời, dường như việc nói chuyện với người khác cũng không còn quá khó khăn.

Đầu ngón tay Thời Việt miết qua khóe miệng cô: “Son hơi nhòe rồi”.

Vừa rồi ăn không cẩn thận để chạm vào son, cô chau mày: “Em đi chỉnh lại chút”.

Thời Việt mỉm cười: “Đi đi”.

Susie cuối cùng cũng tìm được cơ hội bắt chuyện, cô ta nở một nụ cười trong sáng ngây thơ nhìn Thời Việt.

“Em tên Susie, diễn viên của công ty Á Ngu”. Cô ta nghiêng đầu cười, tinh nghịch nói: “Chưa biết chừng anh biết em đấy, em đóng vai Cẩm phi trong ‘Minh cung truyền kỳ’”.

“À”, Thời Việt mỉm cười khách sáo, “Tôi biết, người rất được hoàng đế

sủng ái nhưng cuối cùng lại bị coi là quân cờ hy sinh. Tôi rất thích diễn xuất của cô”. Anh ngẫm nghĩ rồi nói tiếng: “Rất tự nhiên, cô khắc họa rất tốt nội tâm vừa thuần phát vừa giằng xé của nhân vật này”.

“Thật ạ?”. Susie thật sự vô cùng vui sướng và bất ngờ, ngay cả Châu Nhiên cũng cười chê cô cả đời này cứ yên tâm mà làm bình hoa di động đi, nhưng Thời Việt lại nói cô diễn tốt! Tất nhiên Susie cũng rất tâm huyết với vai diễn này, giờ nghe Thời Việt nói vậy, cô ta liền cảm thấy như gặp được tri âm, ánh mắt nhìn anh cũng hoàn toàn khác hẳn.

“Thật”. Thời Việt chân thành mỉm cười, gật đầu. Lúc này, nhân viên phục vụ bê một khay đựng rượu lớn vội vã đi ngang qua, Thời Việt lịch lãm che vai Susie kéo cô ta sang một bên, “Cẩn thận”.

Sự ân cần và va chạm thân thể khiến tim Susie đập loạn lên, mặt Susie khá nhỏ nhắn, dáng cân đối và thanh mảnh, đứng trước Thời Việt cao to, cô ta trông giống hệt một chú thỏ. Ngẩng đầu lên nhìn thấy gương mặt góc cạnh của anh, gương mặt được trang điểm cẩn thận phớt hồng.

Còn điều gì khiến phụ nữ động lòng hơn là một người đàn ông thấu hiểu và tán thưởng mình? Susie không ngốc, cô ta cũng biết loại thiếu gia như Châu Nhiên chỉ thấy mình trẻ trung xinh đẹp nên mới chơi bời chút thôi, hoàn toàn không nghĩ tới hôn nhân, hai người cặp với nhau đều là vì thứ mình cần. Muốn đứng vững trong giới này, cô ta vẫn cần dựa vào sức mình kết giao với nhiều đạo diễn, nhiều nhà sản xuất mới được.

“Vậy, anh Thời, anh cảm thấy chúng ta có cơ hội hợp tác không?”. Susie nở nụ cười quyến rũ. Cô ta nghĩ thông rồi liền bắt đầu giở hết các ngón nghề để thể hiện vẻ hấp dẫn của mình. Cô ta là diễn viên được đài tạo bài bản, từng cử chỉ động tác đều được đặt biệt điều chỉnh, biết lúc nào mình cuốn hút nhất.

Thời Việt vẫn giữ nụ cười mỉm khách sáo: “Tôi đã gặp người quản lý của

công ty các cô rồi, Á Ngu là đối tác mà “Biển thời gian” vô cùng coi trọng, hy vọng sẽ được gặp cô trong chương trình”.

Nghe anh nói vậy, Susie đương nhiên mừng rỡ khôn xiết, cô ta nhìn sang bên cạnh, thấy trên sàn nhảy đã có người đang khiêu vũ, bèn không bận tâm đến việc tỏ ra e thẹn nữa, to gan mà khẩn thiết mời: “Anh Thời có thể cùng tôi nhảy một điệu không?”

Thời Việt mỉm cười: “Cô Tô đồng ý nhảy với tôi là vinh dự của tôi, chỉ là bạn trai cô e sẽ không vui lắm”.

Susie vừa quay đầu đã thấy Châu Nhiên quả đang sầm mặt, cầm ly rượu đứng phía sau cách họ không xa.

Thời Việt nâng ly về phía cô ta, khẽ cười nói: “Bạn nhảy của tôi tới rồi, cô Tô, hẹn gặp lại”.

Nam Kiều và Thời Việt vào sàn nhảy. Cô đặt tay lên vai anh, chậm rãi cùng anh khiêu vũ theo giai điệu, hờ hững nói: “Anh giỏi câu gái thật đấy”.

Thời Việt cười khê: “Ghen rồi à?”

Nam Kiều nhìn hai người đã mỗi người một ngả ở đằng xa đáp: “Thà dờ một ngôi miếu chứ không phá vỡ một mối nhân duyên”.

Thời Việt nói: “Anh làm thế là muốn tốt cho cô gái đó”. Anh cười, có vẻ hơi say.

Nam Kiều nhìn thật kỹ gương mặt anh, cảm thấy anh cười đẹp quá mức, nói rằng: “Khi mới gặp anh, em không nghĩ là anh thích cười như vậy”.

Thời Việt ôm cô chặt hơn, đáp: “Có người đẹp trong lòng, đương nhiên phải cười rồi”.

Nam Kiều lạnh lùng nói: “Anh lại không biết xấu hổ là gì rồi”.

Thời Việt dày mặt nói: “Anh thấy em cũng vui lắm mà”. Nói rồi hai bàn tay anh khẽ khàng hạ xuống phía dưới xương sườn cô...

Cơ thể Nam Kiều run mạnh, mặt nở nụ cười nhưng giọng nói thì giận dữ: “Thời Việt!”.

“Em thấy chưa, em đang cười rất tươi đó thôi?”.

Nam Kiều cố nén cảm giác muốn cười phá lên, đôi tay đặt trên người Thời Việt lén đẩy mạnh.

“Châu Nhiên biết chỗ này không?”. Thời Việt hoàn toàn không bận tâm đến sự phản đối của cô, thì thầm bên tai cô.

Nam Kiều lắc đầu, hạ giọng đe dọa anh: “Bỏ tay ra! Không bỏ ra là em giận đấy!”.

Thời Việt lắc đầu: “Đúng là không phải một người bạn trai tròn trách nhiệm”. Anh cười trông càng đều hơn, đôi tay bắt đầu khẽ khàng vuốt ve chỗ dễ buồn nhất của cô.

“Ha ha!”. Cuối cùng Nam Kiều không nhịn được bật cười không kiểm soát. Cô cảm thấy cơ mặt mình chưa bao giờ chuyển động mạnh như vậy, bèn tức giận giãy giụa mạnh hơn. Thời Việt nắm hai cổ tay của cô, người ngoài nhìn vào trông như Thời Việt nói gì đó, Nam Kiều cúi đầu cười, tránh lời chọc ghẹo của anh. Sự thân mật mờ ám này tất nhiên khiến người ta quay sang nhìn ngó.

Châu Nhiên nhìn thấy cũng kinh ngạc, sau sự kinh ngạc là phần nộ, là ghen tị, đủ mọi cảm xúc lẫn lộn.

Khi Nam Kiều còn ở bên anh ta, đã bao giờ cô cười như vậy đâu! Cô còn đùa giỡn âu yếm với người đàn ông khác nữa, anh ta chưa từng nhìn thấy!

Thời Việt lại ngang nhiên cường hôn cô, không chút kiêng nể hôn thật sâu trước mặt anh ta, trước mặt nhiều người như thế trong sàn nhảy.

Châu Nhiên có thể không bưng bưng ghen tuông được sao? Anh ta luôn cảm thấy cô gái này là của mình, không sai, cô gái cứng nhắc, nhạt nhẽo, vô vị này nếu không có gia thế tốt thì sao có đàn ông tử tế thích được? Anh ta chưa từng nghĩ sau khi chia tay anh ta, Nam Kiều sẽ yêu người khác. Dù gì ở bên nhau bao nhiêu năm như vậy, anh ta cũng hiểu Nam Kiều, ngoài Tức Khắc Phi Hành, cô hoàn toàn không có hứng thú với đàn ông! Cô là động vật vô tính!.

Anh ta hoàn toàn không ngờ sẽ có ngày hôm nay – cô trang điểm quyến rũ, cười đùa trong vòng tay tên đàn ông khác, nhắm mắt hưởng thụ nụ cười của tên đàn ông khác, còn nở nụ cười ngọt ngào không sao kìm được. Anh ta chưa từng biết cô gái đã ở bên anh ta bảy năm còn có vẻ sống động khiến anh ta xao động đến thế.

Đúng vậy, anh ta có thể nói xấu Nam Kiều, có thể bôi nhọ Nam Kiều là vì sâu trong lòng anh ta có một thành kiến, Nam Kiều là của anh ta, ngay từ lần đầu tiên anh ta gặp cô trong tiệc sinh nhật ba mình! Dù anh ta trắng hoa, anh ta cũng đã thực sự từng điên cuồng theo đuổi cô, từng thích cô. Ngoài cô ra, anh ta chưa từng có ý nghĩ sống cả đời cùng cô gái nào khác.

Cho nên anh ta không thể chịu đựng được khi nhìn thấy cô vui vẻ bên cạnh người đàn ông khác!

Nam Kiều rời khỏi sàn nhảy, Thời Việt đi lấy hoa quả, Châu Nhiên bước tới bên cạnh cô, cùng cô xem người khác khiêu vũ trong sàn nhảy, cười nhạt nói: “Cô ngủ với thằng đó hả?”.

Nam Kiều lạnh lùng nói: “Anh nói cái gì?”

“Lúc không tìm được người đầu tư, cô đã ngủ với tên họ Thời này để có vốn hả?”.

Nam Kiều nói: “Châu Nhiên, tôi thực sự khinh bỉ anh”.

Châu Nhiên vuốt một cái lên tấm lưng hờ của cô, chép miệng: “Ngày càng ngon lành, có phải lần kêu gọi vốn đầu tư kế tiếp, cô lại phải đổi mấy thằng bạn tình nữa không?”.

“Ào” một tiếng, Nam Kiều hất rượu vang trong tay vào mặt Châu Nhiên.

“Cô là đồ...”.

“Có chuyện gì không từ từ nói mà phải động thủ thế?”

Châu Nhiên còn chưa kịp chửi, Thời Việt từ đằng sau đi tới đã cắt ngang. Thời Việt ôm eo Nam Kiều, kéo cô vào lòng, nói với Châu Nhiên với vẻ hối lỗi: “Anh Châu phải không? Đã nghe danh từ lâu. Bạn nhảy của tôi hơi nóng tính, anh đừng để bụng”.

Thời Việt cao mét chín, khí chất áp đảo, đứng trước mặt anh, Châu Nhiên liền cảm thấy mất hết nhuệ khí, “hừ” một tiếng rồi tức tối bỏ đi, tìm nhân viên phục vụ lấy khăn ăn lau mặt.

Nam Kiều không vui, im lặng uống rượu, Thời Việt bèn uống cùng cô, thỉnh thoảng nói đùa cho cô vui.

Châu Nhiên uống chút rượu với lũ bạn, không còn hứng thú tiếp tục ở lại nữa, bèn ra ngoài định lái xe rời khỏi đây. Ai ngờ đi tới chỗ toilet bên hồ nước, anh ta đột nhiên cảm thấy gáy đau rát, sau đó bất tỉnh nhân sự.

Nam Kiều uống hơi say bèn đòi về phòng nghỉ ngơi. Cô đợi Thời Việt

một lúc bên ngoài nhà vệ sinh mới thấy anh rửa tay bước ra.

Cô đổ người trong cánh tay anh, tất cả trọng lượng dồn hết lên đó, lại ngửa người anh, ngà ngà nói: “Ở trong đó lâu thế, hơi quá”.

Thời Việt thấy buồn cười: “Nói linh tinh”.

Nam Kiều nheo mắt lại: “Không thế thì sao?”.

Thời Việt không tranh luận với cô, nửa lôi nửa bế cô về phòng. Lúc gần tới nơi, Nam Kiều đột nhiên nghe thấy bên ngoài có người hét: “Ồi trời! Có người uống say rơi xuống hồ rồi!”.

Cô bò ra lan can nhìn xuống dưới, nhờ ánh đèn đường mờ mờ trong sơn trang, thoáng nhìn thấy một đám người vây quanh hồ, loáng thoáng nghe thấy có người nói: “Quần áo cở ra vớt hết trên bờ rồi!”.

“Chắc uống say nên nhảy xuống hồ bơi rồi? Ha ha...”.

“Ái chà, đó không phải là Châu Nhiên sao? Nhanh lên, lau khô người rồi đánh thức dậy mau!”.

...

Tuy đám người ở dưới kia không ai dám ngang nhiên cười giễu, nhưng Châu Nhiên trần như nhộng, nửa người dưới nước, nửa người nằm bò trên bờ đã đủ làm trò hề mua vui cho người khác rồi.

Nam Kiều ngược đôi mắt ngà ngà say nhìn Thời Việt, cô đang cười, cười rất vui, dường như đang nói: “Anh làm đấy à?”.

Thời Việt cười “hà hà”, kéo cô để cô dùng thẻ của mình mở cửa. Anh nghiêng người cầm thẻ bật điện, Nam Kiều đẩy anh một cái, dè anh lên cánh cửa.

“Anh đúng là hấp dẫn như ác ma”.

Ánh mắt cô đầy say đắm, khe khẽ thì thầm bên cổ anh.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tàn Nhẫn

Những ngón tay thon dài của Nam Kiều vuốt ve theo đường nét rắn rỏi trên mặt Thời Việt, cô đi giày cao gót nên có thể nhìn ngang tầm mắt anh, vuốt lên má anh.

Tròng mắt Thời Việt sâu thẳm, sâu đến nỗi như muốn hút cô vào đó. Anh như nín thở, Nam Kiều bèn bướng bình bóp cái mũi cao của anh, hôn lên môi anh. Anh mở miệng ra, cô khẽ thổi một hơi vào đó, hơi thở của cô vừa có mùi rượu vừa có hương hoa quả.

Thời Việt phì cười, chộp lấy những ngón tay làm loạn của cô, cắn lên đôi môi mỏng của cô, mơ hồ nói: “Em to gan thật”.

Nam Kiều nhìn anh, ngón tay chạm vào cái eo rắn chắc thon gọn của anh, kéo áo sơ mi của anh ra.

“Á!”.

Thời Việt giữ lấy hai vai cô, từ bị động chuyển sang chủ động, hôn cô thật sâu, đẩy cô vào bức tường ở ngay cửa ra vào, áp chặt vào người cô. Hai người va vào hàng công tắc đèn trên tường, làm đèn lúc tắt lúc sáng. Lối vào chật hẹp vang lên những tiếng va chạm lộn xộn.

Hai người ngã xuống chiếc giường lớn, thân hình Thời Việt cao lớn rắn chắc, khi anh ngã xuống, Nam Kiều cảm thấy mình như nảy lên rồi mới ngã xuống người anh.

Thời Việt lật người đè cô xuống, ánh mắt anh rất tối. Đèn trong phòng đã tắt gần hết, chỉ còn chiếc đèn giường vẫn sáng. Dưới ánh đèn mờ tỏ, tóc Nam Kiều xõa tung, mái tóc dài đen nhánh trải trên chiếc chăn trắng tinh, sắc mặt cô lạnh lùng, ánh mắt rực lửa, ngược nhìn anh vừa cố chấp vừa ngông cuồng.

Đó là một lời mời không lời.

Có thứ gì đó dữ dội mà bất kham đang kích động trong lòng Thời Việt. Nam Kiều hơi ngẩng đầu lên, anh bèn không chút do dự hôn môi cô, hai người quấn quýt vào nhau.

Cơ thể cô mềm mại và mịn màng, hoàn toàn không có bất cứ mùi thơm nào nhưng lại có một thứ hương mềm mại rất riêng. Tay Thời Việt vừa phủ lên đó liền không thể buông ra được nữa.

Một người khao khát một người là cảm giác thế nào?

Là đột nhiên cảm thấy mình không còn viên mãn nữa, chỉ muốn được đan thật chặt vào người kia cho đến khi không còn kẽ hở, trở thành một thể hoàn mỹ nhất.

Họ hôn mãi vẫn không thấy đủ, cũng không thể khống chế được cảm xúc của mình. Lớp vải mỏng trên người Nam Kiều trở thành một vật cản đáng ghét, thế nhưng mỗi khi ngón tay anh di chuyển đến chỗ chiếc cúc nhỏ bé, anh lại chật vật nắm tay lại, dứt ra nơi khác.

Anh vuốt ve tấm lưng trần của cô, từ sống lưng cho tới hông eo, rồi tới sát bên ngực, nhưng lại chỉ dùng cạnh ngón tay lướt nhẹ những đường cong xung quanh nơi mềm mại tròn trịa đó, vô số lần ham muốn trỗi dậy, nhưng cuối cùng đều hóa thành những cái vuốt ve rất lâu đầy kìm nén và chịu đựng.

“Sao vậy?”.

Cô cảm thấy sự biến đổi trên cơ thể anh nhưng không biết tại sao anh lại dừng lại, không đi tiếp. Anh nằm trên người cô, khẽ cười gượng, lật người nằm sang bên cạnh, nói: “Không có đồ”.

Nam Kiều nhìn chiếc hộp trên cái bàn nhỏ cạnh giường, có thể nhìn thấy rất nhiều loại bao cao su đủ màu sắc qua thành hộp bằng thủy tinh. Có điều dù Phố Đà sơn trang là một nơi cao cấp, nhưng những thứ này cũng toàn là của những nhãn hiệu cô chưa từng nghe tên. Là cô, cô cũng không muốn dùng.

Nam Kiều liếc nhìn nơi vẫn chưa nguội xuống của Thời Việt, lạnh lùng nói: “Em đi tắm một cái”.

Nước nóng bốc khói nghi ngút rửa sạch lớp trang điểm trên mặt cô, cũng làm bốc hơi sự nóng bức mà rượu và tình dục để lại trong người. Lau sạch hơi nước đọng trên mặt gương treo tường, cô phát hiện trên vai mình có mấy dấu đỏ. Cô nhìn một lúc rồi bình thản mặc áo ngủ hai dây vào, mái tóc được sấy khô để xoa, rũ xuống che cả hai vai.

Lúc cô ra, Thời Việt đang mặc nguyên quần áo nằm nghiêng trên giường, dường như đã ngủ rồi. Cô xem giờ, đã gần ba giờ sáng, thảo nào cô cũng buồn ngủ chết đi được. Cô đắp một chiếc chăn mỏng cho Thời Việt, tắt đèn, chính mình cũng chui vào chăn. Phố Đà sơn trang tựa lưng vào núi, nằm bên hồ nước, tuy đã vào hè nhưng nhiệt độ ban đêm vẫn rất dễ chịu. Cô nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ.

Đợi đến khi hơi thở của Nam Kiều trở nên đều đều, Thời Việt mới từ từ mở mắt ra, chống tay nhòm dậy.

Ngoài cửa sổ có trăng, dưới trăng có đèn. Ánh sáng trắng êm dịu xuyên qua lớp rèm sa mỏng, chiếu lên mặt Nam Kiều. Cô gái này không hề sợ để anh nhìn thấy gương mặt mộc không trang điểm lúc mới ngủ dậy, kể cả đôi

mắt còn hơi sưng lên sau giấc ngủ say.

Một lần hai lần, sáng sau đêm cô say rượu, buổi sáng hôm đi Hoài Nhu xây dựng đội ngũ, và còn lần này nữa.

Thời Việt đột nhiên rất muốn biết cảm giác khi tia nắng sớm đầu tiên chiếu vào, anh mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt sạch bong của cô gái này nằm trên chiếc gối đối diện, cô cũng đồng thời mở mắt ra nhìn anh ra sao.

Nhưng có lẽ anh sẽ không bao giờ được thấy nữa.

Anh mở di động, hai tin nhắn lặng lẽ nằm trong hộp thư đến:

- Anh Thời, đã lấy được hợp đồng với GP, chị An rất hài lòng. Sáng mai Tức Khắc Phi Hành sẽ nhận được thư từ chối từ trụ sở chính của GP ở Mỹ.

- Anh Thời, đã tung tin ra ngoài, chắc Thường Kiểm Hùng sẽ nhanh chóng biết tin vụ làm ăn với GP của Tức Khắc Phi Hành tiêu rồi.

Đã cắt đứt thì phải cắt đứt thật dứt khoát.

Thế nào mới dứt khoát?

Đó chính là hận.

Thời Việt không sợ người trên cả thế giới này hận anh, chỉ sợ một mình Nam Kiều yêu anh. Hận thù có thể xua tan, tình yêu là gánh nặng anh không thể chống đỡ nổi.

Từ ngày vào “Kiểm sắc trên trời xanh”, sĩ quan huấn luyện đã bảo họ phải chuẩn bị tinh thần hy sinh bất cứ lúc nào. Thế nào là lính dù? Đó chính là binh chủng tác chiến đặc chủng dựa vào khả năng siêu cơ động của máy bay, đột kích từ trên trời xanh vào chiến trường địch như một thanh kiếm sắc. Lực lượng vũ trang này tuy rất dũng mãnh và tốc độ, là “vũ khí quốc gia” không

cần bàn cãi, nhưng tính mạng cũng vô cùng dễ dàng gặp nguy hiểm. Bất cứ lúc nào cũng có thể bị bắn trúng giữa không trung, vì hạ cánh phân tán mà rơi vào vòng vây địch. Chết chóc gắn liền với chiến tích, nguy hiểm đi kèm với vinh quang.

Bốn năm huấn luyện ma quỷ đã để lại ảnh hưởng thâm căn cố đế trong anh, sau khi rời khỏi quân ngũ, anh vẫn giữ lối tư duy và suy nghĩ này. Anh quen làm việc gì cũng làm thật tốt, thật sạch sẽ, chuẩn bị hết mọi đường lùi cho người khác, như thế mới có thể chết bất cứ lúc nào mà không hối tiếc. Nhưng anh biết, trước khi chết, anh còn phải hoàn thành thêm một việc nữa...

Anh nhất định phải tìm thấy bản luận văn MEMS bị thất lạc. Anh phải chứng minh là mình trong sạch.

Là quân nhân, danh dự là quan trọng nhất. Cho dù anh vĩnh viễn không thể quay lại quân doanh, anh cũng không thể cho phép bốn năm quân ngũ của mình bị bôi lên một vết đen như thế.

Nhưng từ giây phút anh động lòng, anh biết nguyện vọng này của mình sẽ mãi chôn kín trong tim. Mọi chuyện đều tại anh. Lúc đầu, anh tiếp cận Nam Kiều chỉ là vì muốn xác nhận xem Thường Kiềm Hùng có đưa bản luận văn MEMS cho cô hay không, sau đó, anh lại không kiềm chế được bản thân.

Bây giờ nghĩ lại, muốn trả thù Thường Kiềm Hùng, anh cần dùng tới cách hạ đẳng này sao?

Anh nghịch lửa, cuối cùng lại gây họa.

Trong ánh sáng mờ mờ, Thời Việt nằm nghiêng sau lưng Nam Kiều, giờ tay khẽ khàng phủ lên mặt cô. Anh không thực sự chạm vào cô. Giống như khi hai vật ở rất gần nhau, bóng chúng dưới ánh mặt trời sẽ nối vào nhau vậy,

anh cũng có thể cảm nhận rõ ràng cô gái này dưới bàn tay mình. Nhỏ nhắn, mềm mại, giống như tảo biển dập dềnh sinh trường.

Cô gái này thật tốt.

Anh muốn hôn cô.

Một cô gái đơn giản đến vậy, cứ để cô tiếp tục được đơn giản như thế đi.

...

Hơn bảy giờ, cửa phòng bị đập rầm rầm.

Nam Kiều mơ màng bừng tỉnh từ trong giấc ngủ, mắt nhắm mắt mở định dậy thì bị Thời Việt ấn xuống giường.

“Ngủ đi, anh ra xem thế nào”.

Nghe tiếng Thời Việt, cô bèn nghe lời ngủ tiếp.

Thời Việt mở cửa, tránh một cú đâm và đóng cửa lại.

“Ồ, chào buổi sáng”.

Thời Việt biếng nhác dựa vào tường, ngáp một cái, ánh mắt sắc lẹm.

“Nhìn cái gì?”.

Thời Việt dựng lại cổ áo – đáng vẻ anh quả thực vô cùng uể oải, vạt áo sơ mi thả ở ngoài, cổ áo mở ba cái cúc, cái trên cùng còn bị giật đứt, trên ngực có mấy vết son lộn xộn.

Trán Thường Kiềm Hùng nổi gân xanh, anh ta nắm chặt hai tay, nghiến răng nói: “Sao lại là mày?”.

Thời Việt cười “ha ha”, nheo mắt nói: “Làm sao?”

Thường Kiếm Hùng há miệng, anh ta vốn định hỏi “Sao mày lại qua đêm trong phòng cô ấy?”. Anh ta thậm chí giận đến mức mất hết tỉnh táo, chỉ muốn hỏi thẳng “Các người đã làm chuyện đó rồi à?”.

Nhưng nhìn bộ dạng này của Thời Việt, tất cả đều quá rõ ràng, anh ta còn cần phải hỏi hay sao?

Mắt Thường Kiếm Hùng đỏ ngầu, hết sức cố gắng kiềm chế cảm xúc, gật đầu nói: “Tốt, tốt, tốt”. Anh ta nói liền ba chữ “tốt”, lại phẫn nộ đến cực điểm nói tiếp: “Mày vừa lừa dối tình cảm của cô ấy, vừa giành hợp đồng của cô ấy, mẹ mày, mày còn là đàn ông không hả?”.

Thời Việt rút ra một điều thuốc, chậm rãi châm lửa, đáp: “Chuyện này thực sự không thể trách tao được, nếu không phải mày tọc tức An Ninh, cô ta cũng không bắt tao làm chuyện này”.

“Mẹ mày, cái thằng không biết xấu hổ! Lúc đầu có người bảo mày với An Ninh cặp với nhau tao còn không tin, kết quả vừa thử một cái, không ngờ mày lại là con chó cô ta nuôi thật!”. Thường Kiếm Hùng cười lạnh lùng, gương mặt đầy vẻ kinh bỉ thù ghét. “Đồ - dê - tiện!”.

Sắc mặt Thời Việt rất lạnh. Anh dựa vào bức tường trắng, hai ngón tay kẹp điều thuốc, hút hết hơi này đến hơi khác. Khói thuốc lượn lơ trước mặt anh, điều thuốc nhanh chóng chỉ còn một đoạn. Ánh mắt anh nhìn thẳng phía trước, khóe miệng thậm chí còn nhếch lên một nụ cười nhạt mà giấu cợt.

“Mày đúng là làm bẩn cả Nam Kiều”. Thường Kiếm Hùng tàn nhẫn nói từng tiếng.

Điều thuốc của Thời Việt không có đầu lọc, lúc sắp cháy đến tay, anh khẽ búng nó vào gạt tàn bằng đá cẩm thạch trên đỉnh thùng rác bên cạnh, thờ ra

làn khói cuối cùng, vê vê ngón tay, nói: “Dừng ở đây đi. Từ giờ, chúng ta ai đi đường nấy”.

“Ha!”. Thường Kiếm Hùng cười lớn, “Dừng ở đây? Chuyện gì cũng do mày quyết định hết chắc?”.

Anh ta đột nhiên không nói thêm lời nào mà đánh mạnh vào Thời Việt. Thời Việt đau thế để anh ta đánh trúng, lùi hai bước tránh đòn, nói: “Thôi đi, đánh với tao, mày cũng đâu thắng được?”.

Một tay Thường Kiếm Hùng ấn lên lưng quần, dưới lớp quần áo cộm lên hình số “Một”.

Ánh mắt Thời Việt chợt trở nên lạnh lùng, “Không ngờ mày dám mang ...”.

Ánh mắt Thường Kiếm Hùng vô cùng hung bạo, anh ta như một con sói muốn xé xác Thời Việt ra. Anh ta ấn lên chỗ lồi đó, áp sát Thời Việt, nghiêm mặt khẽ nói: “Đúng thế, đừng quên tao làm nghề này. Mày còn dám động vào Nam Kiều...”

“Ông bắn vỡ sọ mày”.

Cửa phòng đột nhiên mở ra. Nam Kiều để xoa tóc, lạnh lùng đứng ở cửa, sắc mặt rất trắng, trông cô như một cây thường xanh kết đầy băng giá.

Sau khi Thời Việt ra ngoài, Nam Kiều lập tức bị chuông điện thoại ở cạnh giường đánh thức, cô nghe máy, người gọi là Ôn Định.

“Nam Kiều, tớ nhận được email từ trụ sở chính của công ty GP gửi tới rồi”.

Giọng Ôn Định hơi gấp. Cô ấy đã học tập và làm việc nhiều năm ở nước

ngoài, là một người nghiện công việc, Nam Kiều quen khi theo giảng viên hướng dẫn đến thăm nước Mỹ. Ôn Định và Nam Kiều cùng về nước hơn ba năm rồi, nhưng cô ấy vẫn còn chịu ảnh hưởng giờ giấc ở bờ bên kia Thái Bình Dương, hằng ngày trời chưa sáng đã lên máy chạy bộ, xem tin tức, đọc email.

Cô ấy ngừng lời một chút rồi nói: “Công ty Gp từ chối hợp tác rồi”.

Ôn Định vô cùng bức mình. Nhìn thấy email, cô lập tức tắt máy chạy, đọc đi đọc lại mấy lần, sau khi chắc chắn mình không hoa mắt, không nằm mơ mới lập tức liên lạc với anh Q, kết nối với điện thoại phòng Nam Kiều.

Vốn tưởng việc hợp tác với GP rất chắc chắn, rất đơn giản, ai ngờ giữa đường lại nhảy ra mấy tên Trình Giảo Kim đó chứ? Hy vọng càng cao thì thất vọng càng lớn. Tâm huyết bỏ ra thời gian qua coi như đổ xuống sông xuống biển, kế hoạch huy động vốn tiếp theo buộc phải điều chỉnh, sĩ khí của các đồng nghiệp công ty chắc chắn cũng sẽ bị đá kích, cô ấy có thể không bức mình được sao?

Nam Kiều im lặng một lát, nhưng cô không có vẻ ngạc nhiên và thất vọng như Ôn Định tưởng.

Nam Kiều hỏi: “Vì chúng ta từ chối hiệp thương loại trừ của họ à?”.

Ôn Định đáp: “Chắc vậy. Nhưng tớ cứ cảm thấy chuyện này có chút lạ lùng. Cậu nghĩ xem, hai bên vốn đã đàm phán xong các điều khoản rồi, tại sao họ lại đột nhiên đưa ra hiệp thương loại trừ chứ? Hơn nữa phong cách đàm phán của người đại diện ở Trung Quốc của GP rõ ràng có sự thay đổi rõ rệt sau mấy lần đàm phán, cứ có cảm giác sau lưng họ có cao nhân trong nước nào chỉ bảo.”.

Nam Kiều im lặng một lúc mới hỏi: “Cuối cùng GP hợp tác với công ty

nào?”.

“Wings”.

Wings là một trang web chia sẻ video mới nổi trong nước, có tiếng nhất ở mảng thể thao và công nghệ. Đầu tiên, đây vốn chỉ là một diễn đàn nhỏ do một nhóm những người đam mê nhảy dù thành lập, đăng tải các video nhảy dù lên để giao lưu. Dần dần, càng ngày càng có nhiều người yêu thích thể thao mạo hiểm tập hợp lại: nhảy bungee, trượt tuyết, lướt sóng, parkour... Wings liền hoàn toàn biến thành trang web trao đổi video thể thao mạo hiểm, đến bây giờ đã trở thành ông hoàng trong giới thể thao mạo hiểm. Lúc trước, video Thời Việt chạy đua trong đêm cũng từng rất được chú ý trên Wings.

Nếu chỉ nhìn từ góc độ kinh doanh, Nam Kiều và Ôn Định đều không thể không thừa nhận, Wings quả là đối tác tốt hơn giúp GP tiến vào Trung Quốc. Vì khả năng truyền phát của Wings mạnh hơn, các loại hình thể thao đa dạng hơn, vô cùng thích hợp để đẩy mạnh tuyên truyền máy quay GP ở trong nước.

Nhưng người trong giới đều biết người quản trị web của Wings, Hác Kiệt là một người vừa kín đáo vừa cá tính, anh ta đam mê các môn thể thao mạo hiểm trên không như nhảy dù, dù lượn nên bao nhiêu tiền kiếm được khi khởi nghiệp đều đổ cả vào đó. Vì đơn thuần chỉ làm vì thích nên Wings bẩm sinh đã có phong cách chuyên nghiệp, tinh hoa, xa cách. Lướt truy cập của trang Wings hiện rất cao, lại mở thêm các dịch vụ kinh doanh khác như mở khóa huấn luyện các môn thể thao mạo hiểm, bán online các thiết bị thể thao trên Wings có dòng tiền tốt, trước giờ chưa bao giờ lấy tiền bạc là mục đích theo đuổi, càng không có ý định lên thị trường chứng khoán.

Vậy vì sao trong vụ hợp tác với GP, Wings lại từ trên trời rớt xuống, đánh thẳng Tức Khắc Phi Hành?

“GP hợp tác với chúng ta có ảnh hưởng gì tới việc hợp tác với Wings không?”. Nam Kiều hỏi qua điện thoại.

“Thế của Wings rất mạnh, họ đòi hợp tác độc quyền”. Ôn Dịch đọc tin nhắn, một người bạn rất hiểu Wings vừa gửi tin nhắn cho cô. “... Vậy thì chẳng trách GP đột nhiên hỏi chúng ta có thể ký hiệp định loại trừ không. Chúng ta không đồng ý, nên càng không có ưu thế gì so với Wings”.

“Nam Kiều, cậu mau về đây đi, bàn bạc xem tiếp theo nên làm thế nào. Đợt huy động vốn tiếp theo sắp bắt đầu rồi”.

“Được”. Nam Kiều lạnh lùng nói, cô cúp máy, ra cửa tìm Thời Việt.

Thế nhưng khi đứng cạnh cửa, cô nghe thấy tiếng tranh cãi nảy lửa:

“Mày vừa lừa dối tình cảm của cô ấy, vừa giành hợp đồng của cô ấy, mẹ mày, mày còn là đàn ông không hả?”.

“Chuyện này thực sự không thể trách tao được, nếu không phải mày tọc tức An Ninh, cô ta cũng không bắt tao làm chuyện này”.

...

Nam Kiều đột ngột dừng bước. Chỉ hai câu nói lại có quá nhiều nội dung gây sốc với cô.

Cô nghe mà rối loạn.

Loạn hết lên rồi.

Tư duy của cô rất hệ thống, chỉ đi theo một đường thẳng, logic rõ ràng. Thế nhưng tất cả suy luận mà cô có thể đưa ra dường như đều thiếu dữ kiện. Cô phân tích từng chút từng chút một...

Người giành hợp đồng với GP là Thời Việt sao? Tại sao anh phải làm vậy?

Nam Kiều nghĩ tới Wings.

Cô có thể nhớ được cái tên này tất nhiên là nhờ hiểu lịch sử phát triển từ môn nhảy dù của Wings.

Đôi cánh, bay lượn – có sự tương hợp lạ lùng với thứ mà cô theo đuổi.

Tại sao cô lại hiểu Wings?

Vì video quay Thời Việt bị mọi người nhận ra đầu tiên là ở Wings. Lúc đó cô đã đăng nhập vào Wings và xem qua. Bên dưới video, một đám người nói: Đây chẳng phải là anh Thời nhà ta sao?

Những người nhận ra Thời Việt đều có tên rất ngắn, để avatar màu đen vàng rất nổi bật. Những tài khoản đăng ký đầu tiên này đều là các đại thần thuộc hàng nguyên lão của Wings, là các tay chơi giàu kinh nghiệm. Trong đó có người quản trị web Hác Kiệt với biệt danh “V”. Anh ta @ một người biệt danh “10”: Chuyện hay ho thế này sao không gọi anh em chơi cùng?

Sự xuất hiện của các đại thần này kéo tới một lượng lớn đám đông không rõ chân tướng, nhao nhao hỏi anh Thời là ai mà có thể gọi được hết đám tay chơi cự phách bình thường không bao giờ thấy tăm tích ra.

Không nghi ngờ gì nữa, Thời Việt có quan hệ rất thân thiết với Wings.

Nam Kiều chợt cảm thấy cô không biết quá nhiều chuyện về Thời Việt. Lúc Âu Dương Ý kể với cô tin đồn về Thời Việt, cô đã biết gia cảnh và quan hệ xã hội của người này vô cùng phức tạp. Chỉ có điều cô là một người đơn giản, cô cảm thấy tình cảm cũng là chuyện đơn giản. Hai người thích nhau, tự nhiên mà thành, cần gì một lời thề ước?

Nhưng bây giờ cô bỗng cảm thấy cô ở ngoài thế giới của anh, cô bắt đầu không hiểu anh nữa.

Không hỏi quá khứ, chỉ nhìn tương lai. Cô lại sai rồi sao?

Nam Kiều còn chưa nghĩ xong chuyện này, lại nghe bên ngoài nói:

“Mày đúng là làm bẩn cả Nam Kiều”

“Dừng ở đây đi. Từ giờ, chúng ta ai đi đường nấy”.

...

Chúng ta ai đi đường nấy. Dù Thời Việt không nói cho cô nghe, nhưng lại làm tim cô lạnh ngắt. Ngón tay dường như đông cứng lại rất lâu mới đột ngột cử động, mở cửa phòng ra.

Ánh mắt Nam Kiều gặp ánh mắt Thời Việt, ngưng đọng, lạnh lùng đến mức gay gắt.

Nhìn sắc mặt cô, Thời Việt hiểu tất cả nhưng lại không hề có ý định giấu giếm, chỉ cười bất cần: “Tĩnh rồi à?”.

Nam Kiều hơi ngước mắt lên, khi cô khó khăn mở miệng, đôi môi mỏng như hơi dính vào nhau vì mím quá chặt.

Cô lạnh lùng hỏi: “Là anh?”.

“Là anh”. Thời Việt thản nhiên đáp.

Nam Kiều liếc nhìn ban công lộ thiên phía ngoài hành lang, nói : “Mời anh ra đây một chút”.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 8.2

Thường Kiếm Hùng lại không muốn cho hai người ở riêng với nhau. Vì bản luận văn, trong lòng anh ta luôn bất an. Trước mặt Thời Việt, anh ta luôn ở vào thế bị động. Anh ta hận Thời Việt, thậm chí sợ Thời Việt. Thời Việt chỉ cần nói một câu đơn giản là có thể vạch trần lời nói dối mười năm qua của anh ta, làm anh ta mất hết tín nhiệm trước mặt Nam Kiều.

Đã sinh Thường, sao còn sinh Thời?

Thường Kiếm Hùng nhìn thấy vết đỏ trên vai Nam Kiều, lại nhìn Thời Việt, trong lòng vô cùng bức bối, bao nhiêu cảm xúc khó mà diễn tả bằng lời. Không ai có ý xấu cả, nhưng tại sao năm xưa lại tình cờ xảy ra chuyện đó?

Anh ta cũng hận bản thân hèn nhát, vì lo lắng tiền đồ, tình yêu của mình bị chôn vùi nên mới lựa chọn làm thế.

Sao anh ta biết được Thời Việt sẽ trở thành như bây giờ?.

Anh ta vẫn còn nhớ lần đầu tiên Nam Kiều tới Học viện Quân sự Không quân phương Bắc. Cô mới mười sáu tuổi. Vẻ mặt giống hệt bây giờ, cách ăn mặc cũng giống hệt bây giờ, chỉ là trẻ con hơn. Cô tới đưa đồ cho chị Nam Cần.

Tuổi tác của cô, thân thế của cô, ngoại hình của cô đã khiến cho cả học viện gần như toàn nam sinh quan tâm chú ý đến thế nào? Đã có bao nhiêu học viên nam đang độ tuổi trẻ hừng hực bò ra cửa sổ nhìn trộm cô?

Lúc đó anh ta và Thời Việt vừa đi huấn luyện xong, về trường nghỉ ngơi trong ký túc. Nghe tiếng ồn ào bên ngoài, anh ta cũng phấn khích muốn ra xem. Anh ta kéo Thời Việt đi, nhưng Thời Việt chỉ muốn ngủ.

“Chưa từng thấy con gái mười sáu tuổi chắc?”. Thời Việt nằm giường trên, trùm chăn kín đầu ngáp một cái.

Thường Kiếm Hùng chỉnh trang lại quân phục, hết sức bức mình với sự thờ ơ của Thời Việt, nói: “Đây có phải là con gái mười sáu tuổi bình thường đâu? Con gái kiểu này cả đời cậu cũng không gặp được mấy người đâu!”.

Thời Việt nói: “Đi đi, đi đi. Chúc cậu yêu từ cái nhìn đầu tiên, nhìn lần thứ hai nắm tay, nhìn lần thứ ba đầu bạc răng long luôn”.

Thường Kiếm Hùng cười hì hì: “Thằng nhóc này mồm mép gớm”. Anh ta chỉnh trang quần áo, soi gương vuốt vuốt tóc nói: “VẬY nói trước là đến lúc đấy, ngộ nhờ cậu cũng thích thì đừng có mà tranh với tớ đấy!”.

Thời Việt tập luyện vất vả, mệt mỏi đến nỗi mắt sắp díp lại, bó tay nói: “Ai tranh với cậu! Chúng ta là anh em, cho dù cô ấy có thích tớ, tớ cũng nhường cậu!”.

...

Khi bốn mắt nhìn nhau, những dòng chảy xưa cũ tăm tối va đập vào nhau, sôi trào lên. Thường Kiếm Hùng không biết Thời Việt có nhớ lại những chuyện cũ này như mình không, nhưng Thời Việt cup mặt xuống, lạnh lùng quay đi.

Thường Kiếm Hùng bỗng cảm thấy không còn gì để nói nữa, anh ta đi ra chỗ khác.

Ngoài ban công lộ thiên, thời tiết rất đẹp. Thời tiết đẹp nhất ở Bắc Kinh

cũng chỉ đến thế mà thôi. Nước hồ trong trẻo, hoa sen mọc thành cụm, bóng núi in xuống mặt hồ.

Nam Kiều đứng thẳng người bên lan can. Gió từ dưới hồ thổi bay mái tóc dài và chiếc váy ngủ mỏng tang của cô, những đường cong quyến rũ của người phụ nữ trưởng thành lộ ra cả. Cô hết sức thản nhiên, không hề có chút thẹn thùng.

Cô mạnh mẽ đứng đó, nói rằng: “Anh có gì muốn nói với em không?”.

Thời Việt tựa hai cánh tay lên lan can, hai bàn tay đan vào nhau, hờ hững nhìn về phía xa: “Em đã nghe thấy rồi, anh cũng không còn gì để nói”.

“Wings là của anh”.

“Anh không có cổ phần ở Wings, nhưng nó là tâm huyết của anh mấy năm trước”.

Tâm huyết, vậy nghĩa là có quan hệ rất thân thiết với Hác Kiệt, người quản trị web của Wings. Bất kể thế nào, GP hợp tác với Tức Khắc Phi Hành hay với Wings, với anh cũng chẳng qua là đổi tiền từ tay trái sang tay phải mà thôi.

“Tại sao Wings nhất định phải đẩy Tức Khắc Phi Hành ra khỏi cuộc chơi?”

Thời Việt mỉm cười, giống như lần đầu họ gặp nhau.

“Chắc em quên rồi, anh là dân làm ăn”.

Anh nhấn mạnh câu nói này. Nghĩa là sao? Nam Kiều khởi nghiệp cũng được ba năm, tất nhiên hiểu điều các nhà đầu tư coi trọng là tối đa hóa lợi nhuận của các nhóm đầu tư. Họ không hề bận tâm việc hy sinh một vài phi vụ

trong số đó để đổi lấy lợi ích lớn hơn.

Tức Khắc Phi Hành của cô chẳng qua cũng chỉ là một trong số đồng trứng gà nằm trong giỏ của Thời Việt mà thôi. Bây giờ gà con đã nở, anh cũng muốn bán hết gà đi để lấy lợi nhuận rồi.

“Chuyện An Ninh là sao?”. Cái tên này rất đặc biệt, lần trước, sau khi Âu Dương Ý vượt tường lửa lấy cho cô xem một bài báo về chị ta xong, cô bèn nhớ được cái tên này.

Thời Việt bật cười “ha ha”, đôi mắt hơi nheo lại lạnh lùng, “Em đã biết từ lâu rồi, sao còn phải hỏi”.

Ngón tay Nam Kiều chậm rãi miết mạnh lên thành lan can, để lại một vệt hằn mờ mờ trên lớp rêu mỏng khô ráo.

Đúng vậy, cô đã biết từ lâu rồi. Nhưng chuyện này nghe người khác nói và chính miệng anh nói ra có thể giống nhau được sao? Thà rằng anh lừa cô, nhưng bây giờ, câu nào anh nói ra cũng là thật, câu nào cũng là một lưỡi dao.

“Vậy nên em chính là thú tiêu khiển của anh lúc nhàm chán. Bây giờ An Ninh không vui nên anh định rút quân”.

“Em thật thông minh”. Thời Việt lạnh nhạt nói, anh nhìn mặt hồ trong vạt rộng mênh mang, mím chặt môi, ánh nắng chiếu vào mắt anh vừa nhạt vừa trong suốt.

“Hai mươi triệu tệ, chơi với tôi một ván...”, Nam Kiều đột nhiên cười lạnh lùng, “Thời Việt, anh thật là hào phóng”.

Cô chậm chậm bước lại gần Thời Việt, ngón tay chạm vào trước ngực anh: “Tôi vẫn phải cảm ơn anh, không có hai mươi triệu của anh, Tức Khắc Phi Hành của tôi cũng không đi được đến hôm nay. Không có cuộc chạy đua

của anh trên đường Trường An, Phoenix của tôi cũng không bán được nhiều như thế”.

Cô lau sạch vết son đỏ lộn xộn, nhưng lại nhìn thấy mặt trong áo sơ mi của anh cũng bị dính không ít son.

“Xin lỗi, làm bẩn áo anh rồi”. Nam Kiều ngờ ngàng nói.

Tim Thời Việt thắt mạnh. Ánh nắng vô cùng ấm áp, nhưng ngón tay vừa ấn lên ngực anh lại lạnh ngắt.

Anh cố kìm chế, đưa tay đóng cúc áo, lạnh nhạt đáp: “Vốn đã bẩn sẵn rồi”.

“Được”. Nam Kiều đáp ngắn gọn. Cô quay đi, bước xuống khỏi ban công, không ngoảnh lại một lần.

Lúc cô thay đồ trong phòng, cô lại nhìn thấy mấy vết đỏ trên vai. Vết son đỏ có thể xóa sạch. Vậy còn vết răng thì sao? Nó thấm qua lớp da, khắc vào tận trong xương.

Cô nhớ Âu Dương Ý từng nói tình cảm thường không công bằng. Bạn cho đi càng nhiều thì tổn thương sẽ càng sâu. Đối với Châu Nhiên, cô không biết thế nào là đau đớn đến xé ruột gan. Nhưng bây giờ, cô đột nhiên lại hiểu cảm giác đó.

Nam Kiều dùng quần áo che đi mấy dấu vết, kéo vali ra cửa, khi nhìn thấy lỗi vào, đột nhiên một cơn đau quặn thắt từ dạ dày xộc mạnh lên, xuyên qua lồng ngực lan ra hai bên xương quai xanh.

Cô cúi người, nín thở một lúc mới đứng thẳng dậy, lạnh lùng ra khỏi cửa.

Thời Việt đứng tựa vào cột bê tông trên ban công, nhìn cô gái áo trắng tóc

đen đỏ cùng Thường Kiếm Hùng lên xe phía xa. Bánh xe cuốn lên một lớp bụi rồi lao vút đi, nhanh chóng biến mất không chút dấu vết.

Tất cả đều trống rỗng

Trống huếch trống hoác.

Anh cười méo xệch, dập tắt điếu thuốc. Trong gạt tàn bằng đá cẩm thạch đã có một đồng tàn thuốc. Sớm biết có ngày hôm nay, sao lúc đầu còn làm như vậy?

Chuông điện thoại reo vang, Hác Kiệt, người quản trị web của Wings gọi tới.

“Xong việc rồi, ra ngoài chơi chút không?”.

“Nhảy dù à?”.

“Không, không, không, hôm nay không kịp rồi”. Hác Kiệt cười trong điện thoại, “Đua xe đi, lâu lắm không đua rồi”.

“Kim Cánh à?”.

Hác Kiệt cười hào sảng: “Tuyến đường chạy xe việt dã của Kim Cánh sao mà đủ cho anh chơi được?”. Anh ta nói về bí hiểm, “Người anh em vừa tìm được một con đường núi rất tuyệt ở Bát Đạt Lĩnh, dài 11,2 cây số, thế nào? Có muốn thử không? Gọi cả Khích Hạo đi đi”.

Thời Việt hít sâu một hơi, nhắm mắt lại dưới ánh nắng chói mắt.

“Đi”.

Nam Kiều ngồi xe của Thường Kiếm Hùng, anh Q mang theo máy móc, phải thuê riêng một chiếc xe bán tải của sơn trang.

Thường Kiềm Hùng thấy Nam Kiều ngồi trên ghế lái phụ, suốt dọc đường cứ im lặng nhìn ra ngoài cửa xe, sắc mặt trắng bệch và lặng lẽ, trong lòng thấy khó chịu vô cùng. Anh ta cũng không ngờ Thời Việt vô tình đến thế, nói cắt đứt là cắt đứt luôn. Nhưng Thời Việt ghê gớm thế nào mà mới chỉ có mấy ngày đã khiến Nam Kiều có phản ứng hoàn toàn khác hẳn lần chia tay với Châu Nhiên?

Lần trước Nam Kiều chỉ tức giận. Nhưng anh ta có thể cảm thấy lần này, cô thực sự bị tổn thương rồi.

Thường Kiềm Hùng ghen tị, ghen tị với Thời Việt.

Nhưng dù thế nào, Thời Việt cũng để lại Nam Kiều cho anh ta và đi rồi. Hơn nữa, từ phản ứng của Nam Kiều, có thể thấy Thời Việt vẫn chưa nhắc gì tới chuyện bản luận văn. Anh ta thực sự không biết trong lòng Thời Việt nghĩ gì.

Thường Kiềm Hùng giảm tốc độ, gọi: “Nam Kiều”.

Nam Kiều khẽ đáp một tiếng.

Thường Kiềm Hùng khéo léo nói một cách từ tốn: “Anh biết bây giờ em chắc chắn không thể đón nhận anh, nhưng bao nhiêu năm qua, tình cảm anh dành cho em chưa bao giờ thay đổi”.

Nam Kiều ngơ ngẩn đưa mắt từ ngoài cửa sổ về phía trước. Một lúc sau, cô nói: “Thường Kiềm Hùng, đừng lãng phí thời gian với em nữa”.

Thường Kiềm Hùng chần động, nói rất kiên quyết: “Thời gian của anh đều là của em, bất kể em thế nào, anh cũng ở bên cạnh em”

Nam Kiều lặng lẽ nói: “Em là em, anh là anh, Em không thuộc về bất cứ ai, cũng không cần bất cứ ai thuộc về mình”.

Thường Kiếm Hùng thở dài, “Nam Kiều, rốt cuộc anh phải làm thế nào, em mới đón nhận anh”

Nam Kiều đột nhiên khẽ cười. Có những người không cần làm gì, cô chỉ nhìn một cái đã sinh lòng cảm mến. Tình cảm là thứ thuộc về trái tim, anh hỏi cô, sao cô biết được?

Nam Kiều cúi đầu, chợt phát hiện trên tay vẫn còn đeo chiếc nhẫn Thời Việt tặng. Cô định tháo ra, nhưng chiếc nhẫn đó như mọc rễ trên tay, cô thử thêm mấy lần nữa rồi bỏ cuộc.

“Vô lại”. Cô khẽ nói

...

Dưới chân một đỉnh núi vô danh ở vùng Bát Đạt Lĩnh, Hác Kiệt, Khích Hạo, Thời Việt và một người anh em trong Wings thường chơi cùng hội tên Lão Sài tụ tập lại.

Hác Kiệt là dân chơi đẹp trai, giàu có, cao ráo, là người đàn ông độc thân sáng giá trong mắt phái nữ, anh ta lái một chiếc Porsche đến. Khích Hạo lái con xe Hatchback mới tậu, xe Lão Sài là một chiếc xe Muscle Mỹ hầm hố.

Chỉ một mình Thời Việt vẫn lái chiếc Phaeton.

Hác Kiệt bước lên vỗ vỗ đầu xe của Thời Việt, nhướn mày nói: “Nghèo quá hay bị làm sao à?”.

Khóe miệng Thời Việt nhếch lên, uể oải tựa vào thành xe, gõ khớp ngón tay lên cửa sổ mấy cái, “Lái Phaeton là nghèo sao? Vô lý?”.

Hác Kiệt hất cằm chỉ con đường núi toàn là sỏi đá: “Đã nói trước với mày là đường núi rồi, tao còn tưởng mày sẽ lái một con xe thể thao tới. Kể cả lái

xe thường, ít nhất mày cũng phải độ lại một chút chứ?”

Thời Việt nheo đôi mắt sắc lại, ngẩng đầu lên: “Coi thường con xe này của tao à? Tao chạy cho mày xem”.

Hác Kiệt cười bất lực, anh ta cảm thấy hôm nay Thời Việt ngoan cố khác thường, nói trắng ra là tự mình làm tội mình. Chưa nói đến xe, anh ta, Lão Sài, Khích Hạo đều mặc trang bị bảo hộ, ngộ nhỡ xảy ra sự cố, ít nhất còn giữ được cái mạng, chỉ có mình Thời Việt là không mặc, đúng là “anh hùng”.

Hác Kiệt đưa mắt ra hiệu cho Lão Sài để hỏi ý và xác nhận. Lão Sài cũng khá thân quen với hội Thời Việt, anh ta cũng nhận ra, cười gật đầu rồi lại lắc lắc đầu với vẻ bó tay với Hác Kiệt.

Hác Kiệt là bạn bè nhiều năm của Thời Việt, mắt còn tinh hơn mắt sói, thấy mắt Thời Việt hơi thâm, thần sắc còn thoáng có chút... chán nản và không cam tâm, liền trêu Thời Việt: “Này, đêm qua chắc là chơi với em nào hả? Có phải lúc tao gọi mày vẫn đang ôm gái chưa dậy không?”.

Thời Việt cười nhạt mấy tiếng.

Khích Hạo biết rõ chuyện của Thời Việt nhất, bèn đi tới nói đỡ: “Anh Thời đang quay chương trình đó mà, tối qua có tiệc rượu, sáng nay vừa từ Phố Đà sơn trang về. Chịu chơi thế còn gì”.

Hác Kiệt và Lão Sài đều tỏ vẻ vỡ lẽ, hiểu rồi, hiểu rồi.

Khích Hạo nghĩ bụng, shit, giải thích chả khác quái gì chưa giải thích, thừa lúc Hác Kiệt và Lão Sài không nhìn thấy liền lén hỏi: “Cắt đứt rồi à?”.

Thời Việt gật đầu, mở cửa vào xe, đóng “sâm” cửa xe một cái.

Khích Hạo: “...”.

Vòng đầu tiên chỉ là để thử đường, làm quen với các khúc cua, đảm bảo trên đường không có người đi bộ và xe cộ. Về cơ bản, con đường này là đường quốc lộ loại hai, rất ít xe cộ, không có người bảo trì, đặc biệt đoạn gần chân núi thường xuyên có đá sỏi từ trên núi rơi xuống, mặt đường sắp biến thành đường đất rồi.

Thời Việt chạy hai lượt rất từ tốn. Hác Kiệt lái lượt thứ hai đã tăng tốc rồi, tiếng động cơ gầm rú, vượt qua ba chiếc xe còn lại như một tia chớp. Lúc xuống núi, anh ta chạy qua nói: “Thế nào! Tao đã nói với mày rồi, con xe này không chạy đường núi được đâu! Chú ý độ nóng của dầu đấy! Còn nữa, lúc xuống núi đừng lái nhanh quá, không phanh được đâu! Mòn má phanh ghê lắm!”.

Thời Việt chê anh ta nhiều lời, lạnh lùng đáp lễ: “Cút! Xuống núi chờ đấy!”.

Lão Sài ở dưới chân núi nói với Hác Kiệt: “Lão Thời tìm điểm apex rất chuẩn”.

Hác Kiệt “ờ” một tiếng, nói: “Con đường này nhiều khúc cua như thế, có mà nhớ bằng mắt! Đều dựa vào cảm giác hết”.

Khích Hạo ngậm thuốc đi tới: “Có mấy khúc cua rất khó tìm điểm apex, lại còn là rẽ trái, không dám vượt cua, các anh em cẩn thận đấy”.

Điểm apex chính là điểm gần đỉnh của khúc cua nhất. Thông thường khi đua xe trên đường núi, các tay đua cực đoan đều chọn cách lái cực đoan nhất để đạt được tốc độ lớn nhất. Vượt cua cũng vậy, bán kính cua càng lớn, tốc độ cua càng cao. Khi lựa chọn cách đi đó, điểm apex trở nên vô cùng quan trọng, nó có ý nghĩa cực kỳ lớn trong việc phán đoán để khống chế tốc độ xe.

Lượt thứ ba, đã sắp đua chính thức, mấy người đều rất nghiêm túc, tập

trung. Trong xe, Thời Việt thắt chặt dây an toàn, đóng kín cửa sổ, tháo tai nghe bluetooth trên tai, tắt di động và cất cả hai vào một cái hộp nhỏ trên xe.

Trong xe yên tĩnh tuyệt đối.

Porsche của Hác Kiệt là nổi bật nhất, vừa đến giờ một cái là tiếng lốp xe ma sát tốc độ cao với mặt đường rít lên chói tai, khói trắng bốc lên, chiếc xe lao đi với một đường lướt đẹp mắt.

Ba chiếc xe còn lại cũng không chịu lép vế, bám sát đằng sau. Thời Việt không sử dụng kỹ thuật “độp lốp” nên xe của anh yên lặng nhất, thế nhưng đồng hồ tốc độ trên bảng điều khiển thoáng cái đã đạt một trăm cây số trên giờ, sau đó chạy thẳng lên con số ba trăm.

Bốn chiếc xe rượt đuổi nhau trên đường núi, lao qua hết khúc cua này đến khúc cua khác như những ánh chớp, nhìn từ dưới chân núi, chỉ thấy trên núi khói bụi mịt mù, thỉnh thoảng lại có bóng mấy chiếc xe vụt qua.

Tới một khúc cua lớn, Hác Kiệt cẩn thận giảm tốc độ, đây là một khúc cua đòi hỏi kỹ thuật cao, chắc phải có đến ba, bốn điểm apex, đúng là một thách thức không hề nhỏ. Thế như chiếc Phaeton đen tuyền không chút bắt mắt của Thời Việt lại đột ngột vượt sát sườn xe Hác Kiệt như một cơn gió.

“Shit! Thời Việt điên rồi!”.

Hác Kiệt đuổi sát phía sau thì thấy Thời Việt bắt đầu điên cuồng vượt mặt! Qua mỗi khúc cua, anh đều áp sát mép đường khiến Hác Kiệt có cảm giác xe của anh sắp mất lái và bay ra ngoài rồi! Con đường này không có lan can bảo vệ, không có khu vực taluy âm, Hác Kiệt đâu còn tâm trí mà đua xe, anh ta sắp bị Thời Việt dọa cho tè ra quần rồi!

Nhưng bên rìa đường núi nguy hiểm nhất, xe của Thời Việt lại luôn vượt cua một cách suôn sẻ như kỳ tích, khi thoát cua, mã lực mạnh mang theo

tiếng gầm rú của lớp xe ma sát vào mặt đường. Để nghe ngóng tình hình trên đường, Hác Kiệt mở cửa sổ xe, ong hết cả tai vì âm thanh này.

“Shit, kinh thật...”.

Trên đỉnh núi, Hác Kiệt toát mồ hôi lạnh. Anh cởi trang bị, xuống xe, đắm Thời Việt đang đứng bên đường hút thuốc ngắm cảnh một cú.

“Này, đua xe cũng là để chơi thôi, có ai liều mạng như mày không?”.

“Đâu có, liều mạng thì tao còn đứng đây được sao?”. Thời Việt thở ra một làn khói, lạnh nhạt đáp.

“Tao phục mày rồi”. Hác Kiệt thấy khôn thể so đo với một tên điên được.

Trên đường về, Khích Hạo hơi không yên tâm, đeo tai nghe bluetooth gọi riêng cho Thời Việt: “Anh Thời, anh có sao không?”.

Thời Việt nói: “Không sao”.

“Không sao cái con khỉ, em bảo này, anh Thời, anh thật lòng đấy à?”

Thời Việt: “Mày, lại nữa rồi”.

Khích Hạo: “Thích thì đừng có cắt đứt, chị An đâu thể giữ anh cả đời được, đúng không? Anh Thời, anh nói rõ mọi chuyện với cô ấy đi, dù gì cũng đều muốn tốt cho cô ấy, anh lại đòi giả làm người xấu, thế chẳng phải tự làm khổ mình sao?”

Thời Việt nói: “Mày im đi được chưa?”

Khích Hạo: “Anh cáu rồi chứ gì? Cáu tức là để em nói trúng rồi. Nói thật nhé em cũng cảm thấy cô gái này được đấy, cô ấy là mối tình đầu của anh đúng không?”.

Thời Việt: "... Su!"

Sau khi quay về Tức Khắc Phi Hành, Nam Kiều vào phòng thực nghiệm hơn hai tháng liền không ra ngoài, coi công ty là nhà. Đa số mọi người trong đội nghiên cứu phát triển đều là đàn ông độc thân chưa lập gia đình, vì thế cũng cùng điên với cô luôn.

Mỗi lần Ôn Dịch hỏi cô: "Chuyện huy động vốn thế nào?" Nam Kiều đều nói: "Không vội, chờ thêm chút nữa! Hợp đồng ký với Thời Việt có thời hạn hai năm, bây giờ vẫn còn sớm"

Ôn Dịch lo lắng: Hoàng đế không vội, nhưng thái giám vội rồi! Nhân lúc Phoenix đang bán tốt, đây chính là thời cơ tốt nhất để đàm phán với nhà đầu tư. Nhờ qua đợt này, lại mất thế hợp tác với GP, muốn đàm phán được giá tốt thì khó đấy.

Cô ấy chửi Thời Việt: "Tên này đúng là đồ gian thương! Đồ lừa đảo! Lúc trước chúng ta còn thấy anh ta tử tế nữa, đúng là mù mắt mà!".

Ôn Dịch lay lay Nam Kiều: "Cậu lại còn yêu anh ta nữa! Lại còn hẹn hò với anh ta nữa!" Ôn Dịch ôm ngực nói: "Tớ cũng thấy tan nát cõi lòng thay cậu, thà yêu Ôn Dịch này còn hơn!".

Nam Kiều cúi đầu viết phần mềm, không nói gì.

Ôn Dịch thở dài: "Cũng tốt, là gian thương cũng tốt. Ít nhất cũng không vô liêm sỉ như tên trước, chia tay là rút hết tiền".

Tháng chín, Nam Kiều đột nhiên kéo Ôn Dịch vào phòng thực nghiệm. Cả đội nghiên cứu phát triển ai cũng râu ria lởm chởm nhưng tinh thần phấn chấn, tươi cười rạng rỡ.

Ôn Dịch hỏi: "Xem cái gì?".

Nam Kiều khẽ cười, Tần Thời Vũ đứng cạnh điều khiển cầm tay, một chiếc máy bay hoàn toàn mới bay lên, giống y như một con chim ưng dũng mãnh quắp chặt con mồi, phía dưới máy bay có một cái giá nhỏ nhắn, bên trên là một ống kính máy quay mắt cá có thể tự động xoay 180 độ, bất kể bay đến đâu, nó cũng luôn bám theo Ôn Định.

Trên màn hình của trạm điều khiển mặt đất, Ôn Định ngẩng đầu, từ từ lộ ra vẻ mừng rỡ và kinh ngạc đến tột độ.

“Tất cả mọi người dám giấu tôi!”.

Nam Kiều nhẹ nhàng nói: “Kế hoạch Nirvana”

Tần Thời Vũ nói: “Phoenix đời thứ hai. Sếp, cái giá đỡ này là của chúng ta, máy quay này là của chúng ta, kỹ thuật truyền tải hình ảnh là của chúng ta, tất cả sáng chế đều là của chúng ta, công ty GP biến xéo! Ba tháng, khủng không?”.

Ôn Định trợn tròn mắt.

Nam Kiều nói: “Phượng hoàng đều tái sinh từ tro tàn”.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Tình Yêu Là Hai Đường Thẳng Song Song

Chương trình truyền hình thực tế về các ông bố ngôi sao và con cái mà Thời Việt đầu tư vô cùng nổi tiếng. Chương trình này đề cao tình thân gia đình, đề xướng giáo dục cởi mở, tự do đối với trẻ nhỏ nên tạo được hiệu ứng xã hội rất lớn, trở thành đề tài hot được nhiều người bình luận, đồng thời cũng nhận được sự đồng tình ủng hộ của các quan điểm giá trị truyền thống, được truyền bá rộng rãi trên nhiều trang báo chính thống.

Trong một thời gian ngắn, từ Nam đến Bắc, từ thành thị đến nông thôn, các trung tâm thương mại, bến tàu bến xe, gần như không có nơi nào là không bật bài hát chủ đề của chương trình do Tiêu Dực đích thân sáng tác.

Còn ảnh đế Lư Châu cũng từ “thịt già” vốn đã được thăng cấp lên hàng “diễn viên thực lực” trở thành ngôi sao “thần tượng”, thu hút được một lượng fan 9X đổ lại, tên tuổi luôn xếp số một trên bảng tìm kiếm của Baidu và Weibo. Trong một thời gian ngắn không biết có bao nhiêu thiếu nữ từ fan “thịt tươi” trèo tường thành fan “chú già”

Trước yêu cầu cuồng nhiệt của một lượng lớn người hâm mộ, chương trình tăng số tập từ mười hai lên mười sáu, thời gian phát sóng kéo dài từ tháng Tám sang tháng Mười Hai, quay từ mùa hè đến mùa đông, đồng thời sắp sản xuất một bộ phim điện ảnh sẽ ra rạp vào dịp Tết Âm lịch này.

Thời Việt không xuất hiện trước mặt các thành viên Tức Khắc Phi Hành nữa, nhưng hợp đồng giữa chương trình và Tức Khắc Phi Hành vẫn tiến hành như đã ký. Anh Q và Ôn Định dẫn đầu, thành lập một công ty con tên là

“Truyền thông Tức Khắc”, chuyên khai thác các dịch vụ quay phim trên không chuyên nghiệp”.

Cái gì Thượng đế thì thuộc về Thượng đế, cái gì Satan thì thuộc về Satan. Mọi người đều là người trưởng thành có lý trí, không ai ngu ngốc mà lẫn lộn chuyện tình cảm với công việc.

Anh Q là người cuồng máy bay, có hứng thú với máy bay thể hệ mới hơn là chuyện tình ba xu của sếp. Vì thiếu lời làm chứng quan trọng của anh Q, mấy lời đồn trong công ty về Nam Kiều và Thời Việt cũng như thả một hòn đá xuống biển, chỉ gợn lên chút sóng rồi nhanh chóng biến mất.

Sau khi hoàn thành Phoenix II, Nam Kiều như người thợ lặn cuối cùng cũng ngoi lên mặt nước, lại thấy ánh mặt trời. Nhịp điệu cuộc sống và công việc chậm lại, cô mới có thời gian soi xét lại chính mình.

Nỗi đau trong tim không còn cào xé như lúc đầu nữa, không chỉ có trở ngại về trí nhớ, cảm xúc của cô cũng không nhạy như người thường, tình cảm cũng vì thế không phong phú như họ.

Gần đây, mẹ cô bị bệnh phải nằm viện, cô tới bệnh viện Giải phóng quân 301 chăm sóc mẹ một thời gian. Lúc đầu chẩn đoán sơ bộ, bác sĩ xem phim chụp, nghi ngờ là ung thư kết tràng giai đoạn cuối. Sau khi trao đổi với bác sĩ, chị Nam Cần liền bật khóc tức tưởi, không thể khống chế được cảm xúc của mình. Anh Nam Tư và ba cô cũng đều sốc đến nỗi không thể biểu hiện như bình thường được.

Là cô về nói với mẹ không có vấn đề gì lớn, chỉ là một khối u nhỏ, phẫu thuật cắt bỏ là khỏi. Mẹ cô nghe xong thở phào nhẹ nhõm, đêm đó ngủ rất ngon.

Mấy hôm sau có kết quả xét nghiệm, bác sĩ hội chẩn, hoàn toàn loại trừ

khả năng bị ung thư. Đúng là một phen hú hồn, tất cả những người biết nội tình đều như được sống lại, mẹ cô hoàn toàn không biết còn có chuyện này, từ lúc nhập viện luôn giữ tâm trạng vui vẻ thoải mái tiếp nhận trị liệu rồi nhanh chóng hồi phục và về nhà.

Ông Nam Hoành Trụ tuy biết may có Nam Kiều bình tĩnh mới êm đẹp như vậy, nhưng vẫn không kìm được phàn nàn với Nam Cần: Con bé út này đúng là vô tâm vô tình! Nghe nói mẹ đẻ có khả năng bị ung thư giai đoạn cuối mà không tỏ ra đau buồn chút nào. Thế nhưng Nam Kiều đau buồn ít hơn họ thật sao? Chỉ là cô không thể biểu hiện ra ngoài. Nỗi đau của cô thể hiện về sinh lý nhiều hơn. Giống như khi cô và Thời Việt chia tay, có lúc nghĩ tới, ngực cô vẫn đau tức từng cơn.

Nhưng cô vẫn có thể chịu đựng được tất cả.

Tháng Mười, Tức Khắc Phi Hành chuẩn bị xong xuôi, mở cuộc họp báo ra mắt sản phẩm Phoenix II. Vào ngày thứ Sáu tổ chức họp báo, trong chương trình thực tế về các ông bố ngôi sao và con cái của họ, các ông bố đóng vai siêu anh hùng, dẫn đầu đội quân các bạn nhỏ chiến đấu với quái vật xâm lăng Trái Đất. Đội quân máy bay vô cùng xuất sắc, nghe theo sự chỉ huy của các bạn nhỏ, ném lựu đạn hoa quả từ trên không trung vào đám quái vật, khiến chúng hoảng hốt bỏ chạy.

Trước đó, bọn trẻ chỉ nhìn thấy máy bay bay như chim trên đầu, lần này, máy bay lại có thể lập thành một đội tác chiến trên không vô cùng oai phong đáp xuống trước mặt, bọn trẻ vui sướng chết đi được, sau khi quay xong chương trình còn quần lấy các phi thủ của Tức Khắc đòi chơi tiếp.

Khán giả trước màn hình tivi lần đầu tiên nhìn thấy loại máy bay bốn cánh quạt hình thù kỳ lạ này, đều thi nhau thảo luận xem đó là gì. Các tờ báo công nghệ nhảy bén trong nước đánh hơi được sức nóng của đề tài này, lạnh lẽo xin hèn phỏng vấn với Tức Khắc Phi Hành.

Khả năng làm PR xuất sắc của Ôn Định đã được thể hiện, cô ấy sắp xếp các buổi phỏng vấn diễn ra sau cuộc họp báo, tiếp tục giữ bí mật sản phẩm mới sẽ ra mắt trong buổi họp báo.

Đêm trước ngày họp báo, Lư Châu đăng một đoạn video ngắn lên tài khoản weibo có hơn bảy mươi triệu fan của mình:

Anh giờ cánh tay lên, một chiếc máy bay hoàn toàn mới mang logo của Tức Khắc Phi Hành bay vút lên không, mang một chiếc nhẫn đến chỗ một bàn tay khác.

“Tình yêu của anh xuyên qua bầu trời. Cho dù thời gian trôi đi, tuổi xuân không còn, anh vẫn mãi mãi yêu em như ngày đầu tiên. Mừng cho tình yêu của chúng ta tròn tám năm tuổi”. Anh ta viết trên weibo như vậy.

Dòng weibo này lập tức vô cùng nổi tiếng. Bao nhiêu năm qua, con cái cũng lớn cả rồi, nhưng đây là lần đầu tiên Lư ảnh đế công khai chuyện tình cảm. Dù người kia chỉ để lộ một bàn tay nhưng vẫn khiến các fan phát cuồng, chỉ trong mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi đã có mấy trăm nghìn lượt chia sẻ và bình luận, thế mà số lượng vẫn tiếp tục tăng mạnh theo thời gian. Hình ảnh chiếc máy bay mang theo nhẫn đôi trong video cũng nhanh chóng xuất hiện trên trang nhất các tờ báo lớn.

Thật là đáng sợ. Sức mạnh lan truyền của mạng xã hội thật là đáng sợ.

Ôn Định tắt di động, chạy tới nói với Nam Kiều: “Trời ơi! Sao ảnh đế lại đăng weibo như thế vào thời điểm này!”.

“Điện thoại của tớ sắp bị gọi nhiều đến phát nổ rồi!”.

Sau khi quay xong tập chiến đấu với quái vật, Lư Châu xin anh Q một chiếc máy bay Phoenix II đang trong quá trình bảo mật, nói là để cho con chơi. Sau khi nhận được sự đồng ý của Nam Kiều và Ôn Định, anh Q bèn

tặng một chiếc máy bay cho anh ta.

Không thể ngờ Lữ Châu lại tạo ra một niềm vui bất ngờ lớn đến như vậy.

Ôn Định cuống lên: “Cậu có nghĩ Lữ Châu cố tình không? Nếu trả tiền quảng cáo thì phải mất mấy chục triệu tệ đấy! A a a a a Nam Kiều ơiiii!!!”. Cô ấy kích động đến nỗi không nói được gì

Nam Kiều cũng cảm thấy khó hiểu. Rốt cuộc ảnh để Lữ Châu có ý trồng hoa hay là vô tình cảm liễu, ai mà biết được? Cô cũng chỉ gặp Tiêu Dực vài lần, không quen biết gì với Lữ Châu. Nếu nói Lữ ảnh để có ý giúp Tức Khắc Phi Hành tạo sự chú ý thì đúng là có phần vô lý. Thế nhưng hành động đăng một weibo như vậy vào lúc này, lại thêm câu “Tình yêu của anh xuyên qua bầu trời” dường như rất khác thường.

Dù sao buổi họp báo ra mắt Phoenix II cũng thu hút một sự chú ý vô cùng lớn, thương hiệu và sản phẩm của Tức Khắc được người dân trong nước biết tới trong một thời gian ngắn. Mọi người lần đầu tiên biết rằng, ồ, hóa ra còn có một sản phẩm đỉnh và chất như máy bay không người lái! Trong nước còn có công ty công nghệ kiểu mới chuyên sản xuất máy bay không người lái như Tức Khắc Phi Hành!

Buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới của Tức Khắc Phi Hành diễn ra như dự kiến. Ban đầu họ vốn chỉ định đặt hội trường có sức chứa một nghìn người, nhưng vì số lượng các tờ báo trong và ngoài nước và người trong giới công nghệ muốn được tham quan và phỏng vấn trực tiếp tại chỗ quá đông, họ buộc phải chuyển sang trung tâm hội nghị quốc gia vào phút chót, thế nhưng trong hội trường vẫn đông nghịt người, ở cửa cũng chật cứng người muốn chen vào.

Ý tưởng thiết kế hội trường họp báo của Ôn Định vô cùng độc đáo và mới lạ. Buổi họp báo bắt đầu, đèn trong hội trường được tắt hết, ánh đèn hồng

ngoại như những hàng rào 3D bắt đầu quét ngang dọc hội trường, các phi thủ Túc Khắc đeo kính đen, mặc áo khoác đen xuất hiện xung quanh, cảnh tượng như trong phim khoa học viễn tưởng.

Khi giai điệu kinh điển của bài “Mission impossible” trong bộ phim vang lên, nhiều chiếc máy bay không người tạo hình độc đáo bay ra từ nhiều góc, đèn cảm ứng màu đỏ dưới thân máy bay chớp sáng chớp tắt, bay ngang dọc hội trường với một tốc độ đáng kinh ngạc, linh hoạt tránh tất cả các tia hồng ngoại nhanh như cắt. Tiếng cánh quạt chuyển động với tốc độ lớn, tiếng máy bay bay ma sát trong không khí đều mang lại sự hưởng thụ thị giác và thính giác hoàn toàn mới cho các khán giả trong hội trường, tiếng xuýt xoa, tiếng kêu lên kinh ngạc vang lên từng hồi, đèn flash không ngừng lóe sáng.

Trong nước có công ty nào ra mắt sản phẩm như thế này chứ? So với trải nghiệm công nghệ trực diện và đầy kích thích như thế này, các buổi họp báo ra mắt di động, máy tính, máy tính bảng khác đúng là quá kém!.

Ngay lúc đó đã có người tham gia họp báo chụp ảnh đăng lên Weibo: Được tham dự một buổi họp báo như thế này, lúc trước có muỗi mặt xin vé cũng đáng!

Tiết mục quan trọng nhất còn ở phía sau. Ôn Định, CEO của Túc Khắc Phi Hành bước ra, cô ấy có ngoại hình rất bắt mắt. Phía dưới các báo công nghệ rĩ tai nhau: Công ty này đúng là ăn gian mà! Ai không biết giới công nghệ toàn được rửa, người đẹp hiếm như hoa tươi mùa đông, Túc Khắc Phi Hành lại còn dùng một người đẹp ngực khủng thế này làm CEO! Đám trai kỹ thuật lại chẳng lao vào xin gia nhập à!.

Thế nhưng sự thông minh của Ôn Định lại nhanh chóng giáng cho họ một đòn đau khác. Ôn Định tốt nghiệp Học viện Thương mại ở một trường đại học thuộc Ivy League, Mỹ, khả năng diễn thuyết rất tốt, kết hợp với các video flycam được lựa chọn cẩn thận từ khắp nơi trên thế giới, Phoenix II hoàn toàn

mới không phụ sự mong đợi của mọi người, hoàn toàn gây chấn động cho những người có mặt.

Ôn Định nói: “Hàng nghìn vạn năm trước, loại người đã có khát vọng được lặn dưới nước như cá, bay trên không như chim. Ngày nay, con người đã có thể dựa vào sự trợ giúp của các thiết bị lặn tự do bơi lội dưới đáy biển, nhưng bay trên trời thì vẫn phải dựa vào sự trợ giúp của các thiết bị đắt tiền như máy bay, điều khiển... Series Phoenix của Túc Khắc Phi Hành chúng tôi muốn mang đôi mắt có thể dự do nhìn ngắm thế giới từ trên cao đến cho mọi người!”.

“Chúng tôi luôn cố gắng hạ thấp giá thành, nâng cao tính năng của máy bay, giúp người người đều có thể dễ dàng điều khiển. Chúng tôi tin rằng sẽ có một ngày, máy bay củ chúng tôi sẽ vào được hàng triệu hộ gia đình sở hữu, để cho mỗi người đều có thể sở hữu tầm nhìn của đại bàng”.

“Túc Khắc Phi Hành, lập tức cất cánh. Just here, just the moment!”.

Mấy nghìn người trong hội trường sau một hồi im lặng như chìm đắm vào bài diễn thuyết, đột nhiên bùng lên một tràng pháo tay vang rền như sấm dậy!

Thế giới này đã thay đổi rồi.

Bill Gates giành lấy đặc quyền sử dụng máy vi tính của một số ít người, khiến máy vi tính cá nhân trở thành công cụ bắt buộc trên bàn của nhân loại.

Bây giờ, Túc Khắc Phi Hành lại muốn giành lấy quyền sử dụng máy bay không người lái của quân đội, của một số cực nhỏ các công ty hàng không, để mỗi người dân bình thường đều có thể hưởng thụ khoái cảm được ngắm nhìn thế giới từ trên không!

Trào lưu thay đổi thế giới là không thể đảo ngược. Mỗi hạt giống kỹ thuật mới nổi ưu tú đều không phải là đóa Thiên Sơn tuyết liên trên núi cao, xa rời

đời sống đại chúng, mà buộc phải trải ra khắp mọi góc ngách của thế giới mới có thể trở nên có ích cho con người.

Nam Kiều im lặng đứng một góc sau cánh gà nhìn không khí nóng hừng hực như lửa trong hội trường, lòng thầm nghĩ tới bố mình.

Bố, rồi một ngày bố sẽ hiểu con.

“Wired”, tờ tạp chí nổi tiếng nhất trong giới công nghệ, có ảnh hưởng lớn nhất của Mỹ đã đăng một bài viết của tổng biên tập kinh ngạc vì không ngờ Trung Quốc lại có một công ty sản xuất máy bay không người lái tầm cỡ thế giới như vậy, Tức Khắc Phi Hành thậm chí được gọi là Apple trong giới máy bay không người lái.

Có thể sánh ngang với Apple, điều đó có nghĩa là gì?

Điều đó đồng nghĩa với các trào lưu công nghệ mới nhất, đột phá nhất, tiên tiến nhất, đồng nghĩa với việc tạo ra các sản phẩm cao cấp bậc nhất!

Trước kia, các sản phẩm phần cứng của Trung Quốc phần lớn vốn đều là hàng nhái, xe hơi, máy vi tính, điện thoại di động, ... đều đi sau các ông lớn trong ngành.

Thế nhưng lần này, người ta sao có thể không kinh ngạc được, khi một ngành nghề đầy tính tương lai, hoàn toàn do công ty Trung Quốc sáng lập lại đột ngột xuất hiện, dẫn đầu thế giới, định ra quy tắc trò chơi?

Trong một thời gian ngắn, khái niệm máy bay không người nổi tiếng khắp thế giới, ngay cả các ông lớn về công nghệ như Google, Amazone, cũng đều xây dựng kế hoạch máy bay không người của mình.

Ôn Định là CEO của công ty, từ ngày họp báo ra mắt sản phẩm mới, lịch làm việc của cô ấy luôn kín mít với các cuộc hẹn phỏng vấn với các tờ báo

trong và ngoài nước, giao lưu với người trong giới, họp mặt với các nhà đầu tư... Cô ấy vốn là một người cuồng công việc, lúc nào có việc là tràn đầy sinh lực, gặp kẻ địch mạnh lại càng mạnh hơn, thế nên giờ đây ngày nào cũng tươi tắn phấn khởi.

Nam Kiều hoa cả mắt vì bộ ngực khủng của Ôn Định đang đưa qua đưa lại trước mặt.

Toàn công ty đều làm việc với năng suất một trăm phần trăm, mượn lời tổng kết của Tiểu An, người đã được nhận làm chính thức từ lâu thì đó là: Mục tiêu và hy vọng rõ ràng.

Trạng thái này thể hiện rõ ràng nhất là sau khi mỗi người được thưởng một chiếc Mercedes Benz vào dịp cuối năm.

Kỹ năng PR của Ôn Định đã đạt đến độ hoàn hảo, sau khi Nam Kiều quyết định tung tiền là Tán Tài đồng tử, cô ấy bèn quyết đoán dùng chuyện này để gây sự chú ý, thế là Tức Khắc Phi Hành cùng tin bộ phim điện ảnh về chương trình thực tế của các ông bố ngôi sao và con cái ra rạp lại một lần nữa trở thành từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất.

Sau khi thương hiệu đã được mọi người biết đến, lượng tiêu thụ sản phẩm cũng tăng nhanh một cách đáng kinh ngạc. Tổng doanh thu cuối năm vượt mốc ba trăm triệu.

Điều quan trọng hơn là khi các công ty sản xuất máy bay không người lái trong và ngoài nước khác bắt đầu mọc lên, âm thầm hay thẳng thắn muốn giành nhân tài của Tức Khắc Phi Hành, phần thưởng cuối năm “Khủng” như thế đã chặn ngay một bầu cửa bùng thép trước mặt họ, giống như lời Nam Kiều nói lúc quyết định thưởng xe: Phải có cả lý tưởng và bánh mì.

Ôn Định khi đó đã hỏi Nam Kiều: Tiền bỏ ra để mua xe thuộc về lợi

nhuận của cổ đông, cậu có cần thương lượng với Thời Việt không?

Khi đột ngột nghe thấy hai tiếng “Thời Việt”, Nam Kiều chấn động, trầm mặc không trả lời. Cô gọi vào số điện thoại của Thời Việt. Máy thông, bên kia không có tiếng nói.

Nam Kiều nói: “Thời Việt”.

Bên kia đáp một tiếng, đúng là anh. Thời Việt lạnh nhạt hỏi: “Có chuyện gì?”.

Nam Kiều nói ngắn gọn chuyện phần thưởng cuối năm.

Thời Việt nói: “Tùy em”, cô vừa dứt lời, anh bèn nói vậy.

Nam Kiều im lặng một lát: “Vậy tôi cúp máy đây”.

Thời Việt nói: “Ừ”

Nam Kiều bỏ máy xuống, thoáng cảm thấy một năm vừa qua không chân thực chút nào.

Tính cô vốn thoải mái, tổng kết cuối năm, kế hoạch năm mới đều không phải là việc cô buộc phải làm. Dù sao cô cũng là sếp của Tức Khắc Phi Hành, các nhân viên khác đều phải làm theo quy định của Ôn Định, người có thể quản lý được cô lại chỉ có mình cô.

Lần đầu tiên Thời Việt nói “Tùy em” với cô dường như mới chỉ là ngày hôm qua.

Nam Kiều đứng dậy, nhìn tuyết bay ngoài cửa sổ, nghĩ đến chuyện tuổi hai mươi bảy của cô đã trôi qua rồi. Có lúc cô có một ảo giác rất lạ lùng, như thể Thời Việt chưa từng rời xa cô. Họ sống trong cùng một thành phố, giống như hai đường thẳng song song, ngày ngày đi lại lúc mặt trời lên mặt trời lặn.

Trong dòng người đông đúc giữa thành phố, họ thường đi lướt qua nhau. Khi anh thức dậy đánh răng rửa mặt, cô đang dùng bữa sáng với bánh mì và sữa tươi. Anh dắt ba con chó đi dạo vào buổi tối, cô đang thử nghiệm phần mềm cuối cùng, chuẩn bị tắm rồi đi ngủ.

Cô dường như luôn cảm nhận được anh ở đó.

Có lúc buổi tối về nhà, cô như chợt cảm thấy điều gì đó, đẩy cửa sổ phòng tắm ra. Dưới lầu là những hàng cây tối đen, ánh đèn chiếu vào tạo ra những cái bóng xiên xẹo nhập nhòa, nhưng không một bóng người, hoàn toàn tĩnh mịch.

Buổi họp báo giới thiệu sản phẩm ngày đó, Ôn Định là nhân vật chính dưới ánh đèn pha. Cô ăn mặc bình thường giả làm nhân viên xuất hiện trong hội trường, không để ai biết, nhưng cô luôn cảm thấy có một đôi mắt lạnh lẽo nhìn mình chăm chú, khi cô nhìn về phía đó lại không tìm thấy gì.

Theo lịch trình quay chương trình của Thời Việt khi ấy, có lẽ anh đang ở Úc rồi.

Nam Kiều khẽ cười, thầm nghĩ mình sao thế này. Đúng là cô yêu anh, đúng là cô không thể chấp nhận chuyện anh đùa bỡn với tình cảm của cô. Nhưng hai cảm xúc này không hề vì mâu thuẫn với nhau mà nhạt đi.

Hơn hai mươi năm qua, hiếm khi cảm xúc của cô thay đổi rõ rệt, cực kỳ vui mừng hoặc cực kỳ đau khổ. Bây giờ cuộc sống cho cô điều đó, cô cũng坦然 đón nhận.

Yêu là yêu, đau là là đau. Đến bên nhau thì đến bên nhau, chia xa thì chia xa. Không có gì phức tạp cả.

...

Tết vẫn phải về nhà. Sau trận ốm, mẹ càng cảm thấy gánh nặng của tuổi tác rõ rệt hơn, sức khỏe yếu đi nhiều, có điều dưỡng e cũng không được mấy năm nữa. Bọn trẻ nhà Nam Cần và Nam Tư đã hơn mười tuổi, vừa khỏe mạnh vừa thông minh, bà không còn gì tiếc nuối nữa, duy vẫn còn lo lắng cho cô con gái út Nam Kiều.

Ông Nam Hoành Trụ và bà lấy nhau đã nhiều năm, đồng cam cộng khổ, tình cảm rất sâu nặng. Tuy ông là tư lệnh viên lạnh lùng cứng nhắc trong quân đội, nhưng trước Tết, khi nghe tin chẩn đoán nhầm về bệnh tình của vợ, ông cũng như già đi mấy tuổi. Ông trách bà nói linh tinh, bây giờ kỹ thuật y khoa phát triển, cái bệnh cởn con đó đã ăn thua gì? Không sống đến tám, chín mươi tuổi thì không phải là vợ của Nam Hoành Trụ. Hai chị em Nam Cần và Nam Tư tất nhiên cũng đều nói lời hay ý đẹp cho mẹ yên lòng.

Ông Nam Hoành Trụ không nói gì nhưng lời vợ nói cứ canh cánh trong lòng. Vì quyền cao chức trọng nên dịp Tết, ông phải xã giao rất nhiều, dù đi đến đâu, gặp ai, ông cũng đều đưa Nam Kiều đi cùng. Nam Kiều cảm thấy mình là cái bình hoa cũ kèm chức năng nhắc lại đang chờ được định giá, ai ra giá cao thì bán.

Hành động của bố cô quả nhiên hiệu quả, đã có người nhanh chóng phản hồi. Trong đám người đó có một người tên là Thạch Lịch ưu tú về mọi mặt. Hai gia đình cùng ăn một bữa cơm, nói chuyện ra mới biết Thạch Lịch cũng từng học ở Đức, cùng trường cô, nhưng lại học trên cô năm khóa, cho nên hai người chưa từng chạm mặt. Sau khi về nước, anh làm việc về mảng tàu chiến của hải quân, là chuyên gia về tàu sân bay.

Thạch Lịch dáng cao, mặt thư sinh, đeo kính, mang vẻ nghiêm túc vững vàng của các chuyên gia quân sự, cũng có sự quả cảm kiên trì của quân nhân. Người nhà họ Nam rất quý anh. Người nhà họ Thạch cũng hài lòng với Nam Kiều, cảm thấy hai người trai tài gái sắc, khí chất hòa hợp.

Sau khi biết Nam Kiều là đàn em khóa dưới, Thạch Lịch rất có cảm tình, trên bàn tiệc, anh chăm sóc cô như đàn anh khóa trên. Anh gọi thẳng tên Nam Kiều, nhưng từ đầu đến cuối, Nam Kiều đều không muốn gọi tên anh. Cuối cùng Thạch Lịch nhận ra điều này, lúc đi rửa tay, anh tình cờ gặp Nam Kiều. Ánh mắt hai người gặp nhau qua tấm gương sáng loáng, Thạch Lịch thân thiện hỏi: “Nam Kiều, em không có hứng thú hẹn hò với anh à?”.

Hai gia đình ăn cơm với mục đích gì, hai nhân vật chính này hiểu rõ nhất. Thạch Lịch cũng xuất thân từ gia đình quân nhân, không nói chuyện vòng vo.

Nam Kiều vẩy nước trên tay lấy khăn lau. Bóng cô trong gương không có biểu cảm gì, không buồn cũng không vui. Cô nói: “Cũng không phải vậy”.

“Vậy tại sao em không gọi tên anh?”.

Tay Nam Kiều hơi khựng lại một chút, nhưng vẫn thẳng thắn đáp: “Tên anh giống tên người trước kia em thích” (1)

“Hả?”. Thạch Lịch cảm thấy thú vị.

“Chữ khác”.

(1) Đồng âm giữa Thạch Lịch và Thời Việt.

Thạch Lịch bật cười, nói: “Anh biết rồi. Nam Kiều, thực ra chúng ta giống nhau”.

Nam Kiều lạnh nhạt nhìn anh trong gương.

“Anh có một người bạn gái lâu năm, vốn đã sắp kết hôn”. Anh dừng lại một chút, nói tiếp: “Nhưng ba năm trước đã hy sinh khi làm nhiệm vụ trên biển”.

“Vậy nên đến giờ anh vẫn chưa kết hôn, cũng chưa từng nghĩ tới chuyện

lấy ai khác”.

Nam Kiều nói: “Xin lỗi anh”.

Thạch Lịch cười cười: “Không cần phải thấy áp lực đâu, chúng ta đều muốn làm ba mẹ vui lòng. Anh gặp em, thấy rất hợp nên nói hơi nhiều một chút. Nếu em không ngại, chúng ta có thể làm bạn, nhớ một ngày nào đó hai chúng ta đều nghĩ thông, đôi bên cũng là người đáng tin cậy cả. Em thấy sao?”.

Nam Kiều như trút được gánh nặng: “Cảm ơn anh”.

...

Sau bữa cơm, ông Nam Hoàn Trụ kiên quyết coi Thạch Lịch là con rể tương lai. Tính ông vốn độc đoán, tuy không cùng quân chủng với ba Thạch Lịch, nhưng cả tuổi tác và địa vị đều cao hơn một bậc nên đương nhiên ông được ngồi ghế chủ tọa, cuối cùng tất nhiên cũng là người nói vài lời tổng kết sau buổi gặp mặt.

Sau ba tuần rượu, mặt ông đỏ hồng, các bậc trưởng bối bên bàn ăn cũng tươi cười rạng rỡ.

Ông nói: “Hai đứa này vừa ý rồi chứ hả?”.

Thạch Lịch nhìn Nam Kiều một cái, cười đáp: “Chỉ tiếc là gặp nhau quá muộn ạ”.

Nam Kiều chỉ muốn nhanh chóng kết thúc bữa cơm, dùng chiêu thức duy nhất của mình, cúi đầu không nói gì.

Mẹ Thạch Lịch nhìn thấy, trong lòng mừng lắm, bà rất thích những cô gái e lệ như vậy. Bà vui vẻ nói: “Con gái dễ xấu hổ, chúng ta đừng ép Tiểu Kiều

nói nữa!”.

Ông Nam Hoàn Trạ rất hài lòng, mẹ Nam Kiều cũng thấy có hy vọng, cười không khép miệng lại được. Ông nói: “Rất tốt, rất tốt! Bọn trẻ các con chẳng phải quan trọng chuyện hẹn hò lắm sao, vậy cần hẹn hò thì hẹn hò, cần yêu đương thì yêu đương đi ! Cái lễ Tình nhân gì ấy nhỉ, ba thấy hai đứa cùng đi chơi lễ Tình nhân đi! Đây là lệnh, không được trái lệnh!”

Mẹ Thạch Lịch cười ha ha : “Đúng đấy, bọn trẻ các con đều thích tự do, hai đứa ra ngoài chơi, chụp nhiều ảnh chung vào nhé, mang về cho bố mẹ xem cho vui!”.

Nam Kiều vẫn nén nhịn được, không lộ gì ra mặt, Thạch Lịch trước đó đã nói chuyện với cô, tất nhiên anh biết trong lòng cô sắp không chịu được nữa rồi, bèn vỗ vỗ vào tay mẹ mình, khuyên: “Mẹ! Bọn con có phải trẻ con đâu mà chụp ảnh với chơi đùa gì đó!”.

Ông Nam Hoàn Trạ phát tay: “Nhất định phải chụp ảnh! Đây cũng là nhiệm vụ, phải báo cáo chứ!”

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 9.2

Năm nay Tết âm đến sớm, lễ Tình nhân vào đúng cuối tuần đầu tiên sau kỳ nghỉ Tết. Nam Kiều đương nhiên không muốn hẹn hò với Thạch Lịch. Ngoài ăn cơm, xem phim, cô cũng không nghĩ ra cách hẹn hò nào đặc biệt, lẽ nào phải cùng nhau thảo luận các vấn đề học thuật trong phòng thực nghiệm? Điều quan trọng nhất là cô không muốn ở riêng với một người đàn ông không quen thân. Cảm giác không có gì để nói còn đau khổ hơn là giết cô.

Cô không biết vì sao lúc trước mình và Thời Việt có thể tự nhiên đến thế.

Bất giác, Nam Kiều đến chỗ Âu Dương Ý. Âu Dương Ý là một người phóng khoáng, ba mẹ đều có gia đình riêng, có con cái riêng, cô không dựa vào bên nào, một mình đến Nam Mỹ hưởng thụ mùa hè. Lúc Nam Kiều đến, Âu Dương Ý vừa mới về nước, làn da rám nắng hơi đen, tóc tết thành từng lọn nhỏ trong rất hoang dã.

Trong phòng bật máy sưởi nên rất ấm áp, Âu Dương Ý cởi quần áo, chỉ mặc bộ đồ lót đi qua đi lại trong phòng, sắp xếp hành lý. Thỉnh thoảng Nam Kiều lại giúp một tay. Âu Dương Ý vứt cho cô một bức tượng hình người bằng đá mắc ma, “Tặng cậu đấy!”. Nam Kiều nhìn kỹ, bức tượng có hai hàng lông mày sắc sảo, mái tóc tết lọn nhỏ sát chân tóc, bức tượng này chẳng phải chính là Âu Dương Ý sao?

Nam Kiều hỏi: “Cậu làm gì vào lễ Tình nhân?”

Âu Dương Ý bỏ đồng quần áo trên tay xuống, ngồi xõm dưới đất ngắm nghía Nam Kiều: “Sao thế? Cậu muốn đi chơi vào ngày lễ này à?”.

Nam Kiều đáp: “Bố mẹ tớ sắp xếp cho tớ một người. Tớ không muốn ở riêng với anh ta”.

Âu Dương Ý cười khanh khách: “Thế à. Lễ Tình nhân tớ có kế hoạch rồi, không biết cậu có muốn đi cùng không”.

Nam Kiều hỏi: “Làm gì?”.

“Cuộc chạy bộ cầu vòng của người đồng tính ở công viên rừng Olympic”.

Cuộc chạy bộ Cầu vòng vào lễ Tình nhân ở công viên rừng Olympic do một tổ chức công ích có tên “Blue” phát động, với mong muốn cổ vũ những người trẻ tuổi dùng cảm thể hiện mình, thể hiện tình yêu. Hoạt động chạy bộ Cầu vòng vốn rất mới mẻ nên thu hút được rất nhiều bạn trẻ tham gia.

Thời Việt về Vụ Nguyên ăn Tết, mừng bảy mới về Bắc Kinh. Khi trở về, nhìn căn hộ trống trải, anh cảm thấy lạnh lẽo vô cùng. Tiếng gõ cửa vang lên, anh vừa mở ra, ba con chó đồ xộc vào trước Hác Kiệt. Lão Nhị, Lão Tam mỗi con ôm một chân Thời Việt vừa cắn vừa vẫy đuôi, Lão Đại thì nhảy thẳng lên ôm vai anh.

Thời Việt cười nhắc nhắc Lão Đại lên, nói: “Được đấy, không nhẹ đi, còn béo lên. Hác Kiệt, đồ ăn nhà mày không tệ”.

Hác Kiệt ngồi phịch xuống sofa nói: “Ba con chó của mày béo ra, tao thì gầy đi”.

Thời Việt tất nhiên không rảnh để thông cảm cho anh ta.

Hác Kiệt cảm thấy ưu thế duy nhất của mình so với ba con chó chính là anh ta biết nói. Anh ta châm một điếu thuốc, trong lúc một người ba chó nhà kia đang âu yếm quần quýt nhau để bày tỏ niềm vui được trùng phùng, anh ta chồm vào hỏi: “Lễ tình nhân có hẹn chưa?”

Thời Việt nói: “Lễ tình nhân là cái gì?”.

Hác Kiệt cười, “Thế thì tốt, đi tham gia một hoạt động với anh em”.

Thời Việt uể oải nói: “Nói”.

Hác Kiệt đáp: “Ở công viên rừng Olympic có cuộc chạy bộ Cầu vồng, nhiều trai xinh gái đẹp lắm”.

Thời Việt vuốt lông chó, nói: “Liên quan quái gì đến tao?”.

Hác Kiệt bó tay với anh, đành nghiêm chỉnh nói: “Là hoạt động tài trợ truyền thông đầu tiên mà Wings và GP hợp tác cùng làm trong năm mới, mày là người dắt mối, không đi thì đâu có được, đúng không?”.

Mùa đông năm nay khá ấm áp. Tuy vẫn còn là tháng Giêng nhưng thời tiết rất ấm, không có gió, ánh nắng rực rỡ lấp lánh như vàng, vô cùng dễ chịu. Đến trưa, mặc áo khoác cũng thấy nóng.

Thời Việt và Hác Kiệt lái xe đến công viên Olympic. Nơi diễn ra hoạt động đã tụ tập khá đông người, tất cả đều mặc áo phông trắng tinh do bên tổ chức hoạt động “Blue” phát bên ngoài quần áo bình thường, trên đó in slogan của cuộc chạy bộ Cầu vồng lần này. Rất nhiều bạn trẻ còn đội tóc giả hoặc khăn trùm đầu màu sắc bắt mắt, có người còn cosplay một nhân vật hoạt hình hay truyện tranh nào đó, trông vừa nổi bật lại vừa náo nhiệt.

Wings là nhà tài trợ hoạt động này, Thời Việt và Hác Kiệt được đón tiếp rất chu đáo. Hác Kiệt và đại diện bên GP tham gia nghi thức xuất phát, Thời Việt không lên sân khấu, đứng dưới trò chuyện với một số nhà tài trợ khác. Cuối cùng, Hác Kiệt kéo Thời Việt lên sân khấu đề chữ vào bức tường ký tên.

Thời Việt hỏi: “Viết cái gì?”.

Người dẫn chương trình của ‘Blue’ là một cô gái xinh đẹp, thân hình bốc lửa, tươi cười bước tới nói: “Hai anh viết dài chút nhé”.

Hác Kiệt nhìn quanh, bảo Thời Việt: “Chúng ta chép lại slogan của họ, tao chép tiếng Trung, mày chép tiếng Anh”.

Thời Việt nói: “Sao mày không chọn việc phức tạp hơn?”.

Hác Kiệt phản pháp: “Nét của tao nhiều hơn!”.

Thời Việt đành làm theo, chép lại slogan một lượt rồi ký tên “Thời Việt”.

Hác Kiệt chạy tới liếc một cái: “Ồ, không ngờ chữ cũng đẹp phết”.

Thời Việt nheo mắt lại, giọng lạnh như băng: “Hóa ra mày luôn nghĩ tao mù chữ?”

Hác Kiệt cười, đẩy Thời Việt một cái, “Bình thường mày có thể hiện đâu, ai mà biết được?”.

Thời Việt nói: “Mày tưởng ai cũng thích khoe khoang như mày chắc?”. Anh xuống sân khấu nghe điện thoại, lúc quay lại thì phát hiện Hác Kiệt vừa đang xoay xoay chùm chìa khóa con Porsche trong tay vừa tán tỉnh cô gái dẫn chương trình, liếc mắt đưa tình đến là nồng nhiệt. Anh thầm chửi một tiếng, nhường sân khấu lại cho họ.

Thời Việt đi giữa dòng người rực rỡ sắc màu. Gương mặt nào đập vào mắt anh cũng tươi cười trẻ trung và đầy sức sống. Họ đi có đôi có cặp, không ngừng chạy về phía trước. Trên chiếc áo phông trắng của họ vẽ “Tôi là tôi, pháo hoa với màu sắc khác biệt”, “Không đổ máu không gọi là tuổi trẻ”, “Còn không nói yêu là chúng ta già mất”.

Bột màu đủ màu sắc được rắc khắp trời, nhuộm mặt mũi, áo trắng của mọi

người thành đủ thứ màu sắc xanh đỏ. Hai bên đường là cảnh sát giữ trật tự về mặt nghiêm nghị, những người chạy bộ nhiệt tình sôi nổi ném cả bột màu về phía họ, chia sẻ với họ niềm vui và sự buông thả độc đáo của riêng cuộc chạy bộ Cầu Vòng.

Thời Việt hai tay dứt túi, đi chậm rãi trong đám đông chạy bộ. Có cậu sinh viên trẻ tuổi đeo băng buộc đầu, nhảy qua anh, vẫy tay hét lên: “Chạy đi! Điên lên đi!”.

Thời Việt đột nhiên cảm thấy mình già thật rồi, trong biển người vui vẻ điên cuồng này, trong không khí sôi nổi náo nhiệt này, anh lại không hề muốn cử động, uể oải vô cùng.

Chạy. Chạy rồi sao?

Trên đường có người sánh vai cùng anh, nhất quyết đòi chứng tỏ mình có thể theo kịp tốc độ của anh một cách trẻ con không?

Ở đích đến có người đang đợi anh, để anh được ôm người đó vào lồng ngực đầm đìa mồ hôi không?

Khóe miệng anh nhếch lên một nụ cười giấu nhai.

Còn không nói yêu là chúng ta già mất. Đúng là những lời nói ngốc nghếch của người trẻ tuổi, ngốc nghếch đến đáng yêu.

Anh có thể nói không? Anh đã già rồi.

Anh đi lang thang không mục đích. Anh chợt nghi ngờ mình bị ảo giác, anh nghe thấy có người đang gọi: Thời Việt! Thời Việt! Giọng nói đó quá quen thuộc, hơn nửa năm qua, anh đã hồi tưởng lại giọng nói này biết bao lần trong trí nhớ?

Đã nói đừng nhớ nữa, nhưng không lâu sau, anh vẫn lôi ký ức đó ra. Khả năng tự kiểm chế của anh chưa bao giờ kém đến vậy. Anh nghĩ chắc anh gặp ma rồi. Có lúc đi dạo lang thang, vừa ngẩng đầu lên, anh đã thấy mình đang đứng dưới tòa nhà đó. Đêm năm trăm trọc khó ngủ anh mua chuyến bay đêm từ Sydney về Bắc Kinh, vào trung tâm hội nghị quốc gia chỉ để tìm người đó, lén nhìn người đó một cái.

Như bị ma ám.

Anh nghĩ giọng nói này cũng là do anh tưởng tượng ra, nhưng anh vẫn nhìn về phía tiếng gọi.

Nam Kiều rủ Thạch Lịch cùng tham gia cuộc chạy bộ Cầu vòng với Âu Dương Ý. Thạch Lịch cũng rất hài lòng với sự sắp xếp này, có Âu Dương Ý ở giữa làm sợi nối bầu không khí, anh và Nam Kiều cũng đỡ ngại.

Âu Dương Ý thấy Nam Kiều và Thạch Lịch cũng dần trở nên thân quen, không khí giữa hai người không còn gượng gạo như lúc đầu nữa, bèn kéo Nam Kiều qua một bên, nói: “Sao lại là cái tên này? Cậu rơi xuống hố không bò lên được à?”.

Nam Kiều hơi mím đôi môi mỏng, gương mặt lạnh lùng lắc đầu.

Âu Dương Ý chỉ chỉ tay vào ngực Nam Kiều, nói: “Nghe lời chỗ này của cậu nè”. Cô nhìn sang bên cạnh, mấy nam nữ thanh niên cùng tuổi cô thân thiện chào cô và Nam Kiều.

“Tớ vốn hẹn cùng chạy với mấy đứa bạn đại học, tớ qua đó nói chuyện với bọn nó một chút, lát nữa quay lại tìm cậu sau!”.

Nam Kiều gật đầu.

Âu Dương Ý hôn “chụt” một cái lên má cô, cười khanh khách nói: “Cậu

không có di động, đừng lạc nhé!”.

Thạch Lịch là người yêu thích nhiếp ảnh, anh chưa từng tham gia hoạt động kiểu này trong nước, suốt dọc đường cứ cầm máy chụp hết cái này đến cái kia, ngay cả người không thích chụp ảnh như Nam Kiều cũng bị chụp mấy bức.

“Anh thích chụp biển và hạm đội nhất. Hoạt động này cũng rất thú vị, anh thích các hoạt động quy mô lớn, có tổ chức, thống nhất”.

“Trình độ của anh cũng ngang với thợ ảnh trong studio đấy, ảnh cưới mấy đồng nghiệp của anh đều do anh chụp. Em là đàn em khóa dưới mà lại không muốn được anh chụp à”.

Thỉnh thoảng Thạch Lịch lại vò đầu Nam Kiều như anh trai.

Nam Kiều: “...”, cô quả thực không quen được chiều chuộng như em gái thế này.

Thạch Lịch đứng cạnh Nam Kiều, bị bột màu dính đầy người, Nam Kiều được anh che chắn nên mặt khá sạch sẽ.

Thạch Lịch cười nói: “Như vậy không công bằng, phải để em đứng một mình chịu rắc bột mới được. Anh đi mua nước, em đứng đây chờ anh”.

Nam Kiều nhìn Thạch Lịch chạy ra khỏi đám đông, đi tìm chỗ mua nước. Một lúc sau, anh xách hai chai nước suối về, nhưng lại có một đám đông hò hét chạy tới, bột màu rắc xuống như mưa. Nam Kiều nhìn thấy Thạch Lịch giơ máy ảnh lên, ai đó va vào anh làm chai nước trong tay rơi xuống đất, sau đó bóng anh khuất sau đám đông.

Đội đám đông điên cuồng này chạy qua, Nam Kiều đi về phía đó nhưng không thấy Thạch Lịch đâu. Cô nhìn quanh tất cả mọi người đều mặc đồ

giống nhau, trên mặt và trên người đều bôi đầy màu xanh xanh đỏ đỏ, trông như vệt bảy màu, không phân biệt được ai là ai nữa.

Nam Kiều thầm nghĩ Âu Dương Ý lại nói trúng rồi, cô không mang điện thoại, nếu lạc nhau thì Thạch Lịch tìm cô thế nào?

Cô không còn cách nào khác, bèn gọi tên Thạch Lịch. Gọi mấy tiếng, trong lòng mơ hồ có cảm giác gì, cô quay phắt lại, nhìn thấy một gương mặt khác cách đó mấy mét.

Trong khoảnh khắc đó, thời gian dường như trôi rất chậm.

Bột màu ngũ sắc được các tình nguyện viên ở hai bên đường ném lên không trung, chỗ đậm chỗ nhạt, chỗ ít chỗ nhiều, như màu loang trong nước.

Gương mặt sắc cạnh có chút lạnh lùng ẩn hiện giữa những màu sắc trong không trung.

Anh đang nhìn cô.

Khi bị ném bột màu vào người, người bình thường sẽ nhắm mắt né tránh theo quán tính. Nhưng anh thì không. Đôi mắt hơi trong và sáng đó đang lặng lẽ mà chăm chú nhìn cô qua làn bột ngũ sắc.

Giây phút ấy, Nam Kiều như đông cứng lại.

Đột nhiên cô cảm thấy đôi mắt đó chứa đầy nỗi u buồn, nhưng rồi nhanh chóng biến mất, chỉ để lại sự lạnh lùng, lạnh lùng nhưng chăm chú.

Nam Kiều nghĩ chắc chắn đây là ảo giác, cô gọi tên Thạch Lịch, tại sao anh lại xuất hiện? Cảm giác bị lừa dối trước kia ập đến khiến lòng cô tự nhiên nảy sinh ham muốn làm một việc gì đó độc địa.

Thạch Lịch đi tới, tay cầm máy ảnh, dưới cánh tay kẹp hai chai nước mới.

Nụ cười trên mặt vừa ôn hòa vừa điềm tĩnh, anh thân mật gọi : “Tiểu Kiều!”.

Nam Kiều không nhìn Thời Việt nữa, cô lạnh lùng quay người, cầm hai chai nước của Thạch Lịch. Thạch Lịch xoa xoa đầu Nam Kiều, tự nhiên kéo cô lại gần, phấn phởi cho cô xem bức ảnh mình vừa chụp: “Bộ dạng tìm anh của em lúc này quá thú vị... anh không kìm được trốn vào một chỗ chụp thêm mấy bức”.

Nam Kiều nhìn thấy Thời Việt trong tấm ảnh. Bố cục ảnh của Thạch Lịch vô cùng chuyên nghiệp, được chụp từ một góc xiên đối diện, tiêu cự tập trung trên người Thời Việt, bóng lưng màu trắng ngưng đọng của cô và mái tóc đen nhánh ở phía dưới bên phải bức ảnh, đám đông xung quanh vì di chuyển nên nhòe đi thành những bóng người màu trắng hoặc đa sắc, mang lại cảm giác chuyển động không lời.

Còn Thời Việt xuất hiện rõ nét ở góc bên trái bức ảnh, bộ quần áo đen trắng trở nên vô cùng nổi bật giữa đám bột màu rải xuống như mưa, trông như một thân cây lớn lạnh lùng cô độc, không chút ăn nhập với cảnh trí xung quanh.

Thạch Lịch chỉ vào anh, hỏi: “Em quen anh ta à?”.

Nam Kiều siết chặt ngón tay, lạnh nhạt đáp: “Không quen”.

Thạch Lịch cười cười: “ Người này thật là đặc biệt”.

Nam Kiều khoác tay anh, nói: “Chúng ta đi đi, ở đây đông người quá”.

Thạch Lịch nói: “Đông người mới có không khí chứ”. Anh nhìn gương mặt lem bột màu của cô, cười cười: “Thế này mới đúng chứ, chúng ta chụp chung một tấm ảnh ở đây để về nộp bài đi”.

Nam Kiều nói: “Vâng”.

Thạch Lịch nhờ một cậu sinh viên cũng chơi máy ảnh chụp hộ. Anh nói bên tai Nam Kiều: “Giả vờ cho giống vào, em không ngại nếu anh mạo phạm một chút chứ?”.

Nam Kiều lắc đầu.

Thạch Lịch bèn khẽ khàng ôm lấy cô, nụ cười thân thiện, ra dấu “OK” cho cậu sinh viên. Chụp xong, anh bỏ cô ra.

Thạch Lịch xem xét tấm ảnh, cười nói: “Em phối hợp tốt thật đấy. Chắc bức ảnh này có thể giúp chúng ta được yên ổn nửa năm”.

Nam Kiều mỉm cười.

Khi hai người rời khỏi, Nam Kiều rốt cục vẫn không tìm được quay đầu lại nhìn một cái. Đã không còn thấy bóng dáng Thời Việt đâu nữa.

Buổi chiều, Âu Dương Ý nhận một cú điện thoại, là bạn cô ấy ở sở thú gọi đến, nói bác sĩ thú y của Thế giới Hải dương gặp một sự cố nhỏ, muốn nhờ cô ấy đến làm thay.

Âu Dương Ý tươi cười nhìn Nam Kiều và Thạch Lịch: “Hay lắm, hai người muốn đi xem không?”

Nam Kiều lắc đầu: “Tớ hơi mệt nên về trước đây”.

Âu Dương Ý nhìn sắc mặt Nam Kiều là biết có chuyện gì đó đã xảy ra. Hai người là bạn bè bao năm như vậy, trong lòng Nam Kiều nghĩ gì là cô ấy biết ngay. Nam Kiều muốn được ở một mình. Âu Dương Ý nhìn Thạch Lịch, cười tươi roi rói, nói vẻ nũng nịu: “Anh Thạch, chắc anh không mệt đúng không? Anh thích chụp ảnh như vậy, thời tiết thì đẹp, anh cùng đến sở thú với em nhé?”

Thạch Lịch là người dễ tính, anh cười đáp: “Được”.

Âu Dương Ý lén nhìn Nam Kiều với vẻ đặc ý.

Thạch Lịch đưa thẻ nhớ máy ảnh cho Nam Kiều: “Chiếc thẻ này đầy rồi, anh sẽ dùng thẻ dự phòng. Em mang về chuyển ra máy tính rồi gửi cho bố em trước đi”.

Nam Kiều một mình bắt taxi về công ty. Văn phòng không có ai. Cô mở máy tính nhưng không có tâm trạng làm việc. Cô cắm thẻ vào máy để lấy ảnh, tận mấy chục Gigabyte, có điều vì đều là ảnh HD nên thực ra cũng không nhiều lắm. Nam Kiều lặng lẽ bật hết bức này qua bức khác. Thạch Lịch quả thực chụp ảnh rất có kỹ thuật, bức nào cũng khá đẹp.

Trong đó có rất nhiều bức chụp cô. Cô hiếm khi nhìn mình liên tục như vậy, đột nhiên lại thấy rất xa lạ. Cô biết rõ thực ra mình muốn nhìn thấy bức ảnh đó. Nhưng đến một bức ảnh nọ, ánh mắt cô đột nhiên lại bị hút chặt.

Nền ảnh là một bức tường ký tên rất lớn. Dù tiêu cự không ở trên bức tường, nhưng cô vẫn nhìn thấy hai chữ “Hác Kiệt” rờn bay phượng múa ở một vị trí nổi bật. Và bên dưới chữ ký ‘Hác Kiệt’ chính là hai chữ “Thời Việt” và một dòng tiếng Anh.

Ánh mắt cô dính chặt vào dòng chữ tiếng Anh đó. Chăm chú nhìn một lúc, cô bắt đầu click mạnh vào hai nút di chuyển muốn tìm một tấm ảnh bức tường ký tên rõ nét hơn.

Sao không ký tên?

Chữ quá xấu, không muốn mất mặt với cô Nam.

Thời Việt, anh còn lừa em bao nhiêu chuyện nữa?

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Sự Lựa Chọn Của Anh

Nam Kiều phóng to hết cỡ một tấm ảnh chụp bức tường chữ ký rồi in ra. Cô ngồi bên bàn làm việc, nhìn chăm chăm vào dòng chữ tiếng Anh do Thời Việt viết. Cô chắc chắn mình đã từng nhìn thấy nét chữ này. Nó quá quen thuộc, như thể in sâu vào đầu cô vậy. Viết được chữ tiếng Anh liền nét, Thời Việt vốn biết tiếng Anh, nhưng trước kia anh nói thế nào?

Cả bản luận văn tôi chỉ hiểu được mỗi chữ năm “20xx”.

Lúc đó cô Nam mới mười sáu tuổi đúng không? Vậy mà đã đọc những thứ chuyên sâu như vậy rồi.

Nam Kiều đứng phắt dậy, lấy bản luận văn MEMS chép tay Thời Việt từng đọc trước kia ra.

So sánh giữa hai bên, nét chữ cơ bản giống nhau y hệt. Độ nghiêng, cách viết liền nét đều có một phong cách đặc biệt rất riêng. Nếu đây là chữ của một đứa trẻ thì chắc chắn đứa trẻ này không thuộc kiểu học trò được thầy cô yêu mến.

Hai nét chữ chỉ khác nhau ở một điểm, ấy là nét chữ trên bản luận văn đầy sắc bén, cứng quá thường dễ gãy; còn chữ anh viết hôm nay có lực nhưng đã giấu hết sự sắc bén vào trong.

Phản ứng đầu tiên của cô là gọi điện cho Thường Kiểm Hùng, nhưng khi sắp bấm số của anh ta, cô lại quay sang bấm một số điện thoại khác.

“Chị”.

“Nam Kiều à, em gọi điện cho chị sao?”. Đầu dây bên kia, Nam Cần vô cùng kinh ngạc. Nam Kiều có bao giờ chủ động gọi cho chị đâu.

“Chị, em muốn nhờ chị giúp em tra hồ sơ học bạ của một người”.

“Ai?”.

“Có ai họ Thời học cùng Thường Kiếm Hùng không?”.

Cuối cùng cô cũng nhớ ra, khi Thường Kiếm Hùng mới gặp Thời Việt đã từng hỏi anh có quen một người tên là Thời gì đó không. Trí nhớ của cô càng lúc càng rõ ràng.

Tại sao Thời Việt lại đồng ý đầu tư vào Tức Khắc Phi Hành? Anh hiểu máy bay không người lái, rất hiểu là khác. Vì chính bản thân anh xuất thân từ Học viện Quân sự Không quân phương Bắc cơ mà! Anh tới phòng thực nghiệm của cô một lần đã rút ra được bản luận văn MEMS có ảnh hưởng vô cùng lớn đối với cô!

Thời Việt và Thường Kiếm Hùng là người quen cũ, nhưng tại sao anh lại phải giấu cô tất cả mọi chuyện?.

Nam Cần giữ chức quản lý hành chính cao cấp trong Học viện Quân sự Không quân phương Bắc, có quyền hạn tra cứu hồ sơ của bất kỳ sinh viên nào. Chỉ sau một ngày làm việc Nam Cần đã gọi điện cho Nam Kiều:

“Em điều tra người này làm gì?”

Nam Kiều nói thật: “Có thể anh ta chính là nhà đầu tư của công ty em”.

“Thời Tuấn Thanh ư?”.

Nam Kiều sững ra một lát, đáp: “Có thể”.

Nam Cần nói: “Thế thì em chú ý chút nhé, người này có thể có tiền án đánh cắp thông tin đấy”. Nam Cần nghiêm nghị dạy dỗ cô: “Tức Khắc Phi Hành của em cũng có thể coi là một công ty công nghệ cao, kỹ thuật cốt lõi chính là thứ quan trọng nhất, nếu bị đối thủ cạnh tranh đánh cắp, Tức Khắc Phi Hành của em lập tức sẽ thành con số không”.

Nam Cần gửi một file scan qua fax cho Nam Kiều, dặn cô đọc xong phải hủy ngay. Thời Tuấn Thanh còn từng là ứng cử viên dự bị của “Kiểm sắc trên trời xanh” nên hồ sơ có mức độ bảo mật càng cao hơn.

Góc trên bên trái hồ sơ là một bức ảnh 3x4. Nam Kiều liếc mắt liền biết ngay không sai vào đâu được nữa.

Tuấn tú, trẻ măng, nụ cười trẻ trung đầy sức sống. Hoàn toàn khác với vẻ lạnh lùng ngang ngược bây giờ.

Nam Kiều tiếp tục nhìn xuống dưới, dấu “Khai trừ” bắt mắt đập thẳng vào mắt cô. Nó đỏ sậm, màu mực đóng dấu cũ đến nỗi bắt đầu chuyển sang màu đen. Cô nhìn thấy dòng lý do khai trừ bên dưới, bỗng lạnh toát sống lưng. Cô quay lại lấy bản luận văn MEMS, chợt thấy nó như nặng ngàn cân.

Nam Kiều nhắc điện thoại lên, lại gọi cho Nam Cần.

“Chị, nhận định về sai phạm của Thời Tuấn Thanh còn có thể lật lại được không?”

“Em nói sao?”

Nam Kiều nhắc lại, Nam Cần mới tin là mình không nghe nhầm, giọng chị trầm xuống. “Ý em là sao?”.

“Bản luận văn MEMS bị mất nằm trong tay em”.

“Em nói lại lần nữa xem!”. Đầu biên kia, Nam Cần đột nhiên đứng phắt dậy.

Nam Kiều bình tĩnh thuật lại đầu đuôi sự việc.

Nam Cần cầm di động đi đi lại lại trong phòng làm việc, nói với Nam Kiều bằng giọng nghiêm khắc: “Lúc đó em ngây thơ cả tin đến thế à?”.

Nam Kiều nghiêng răng nói: “Là lỗi của em, có trách nhiệm gì em chịu”.

“Em thì có trách nhiệm gì được chứ!”. Nam Cần quát: “Trách nhiệm là của Thường Kiểm Hùng! Là chị! Chị không nên để em tới học viện đưa đồ cho chị, để em tiếp xúc với đám sinh viên đó!”.

Nam Kiều mím chặt môi, không nói lời nào.

Nam Cần bình tĩnh lại, suy nghĩ một lát rồi nói: “Chuyện này đã qua hơn mười năm rồi, có lật lại cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Cho dù có trả lại sự trong sạch cho Thời Tuấn Thanh, cậu ta cũng không thể trở lại “Kiểm sắc trên trời xanh” được nữa, mà ngược lại còn kéo theo việc xem xét lại trách nhiệm và xử phạt Thường Kiểm Hùng, em, chị và các nhân viên liên quan trong phòng thực nghiệm nữa, vậy là làm lớn chuyện lên mà không để làm gì”.

Nam Cần suy xét một lúc rồi nói tiếp: “Nếu vậy, những gì Thường Kiểm Hùng làm được trong quá khứ sẽ bị phủ định hết, tiền đồ và danh dự cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn. Việc này cũng không có lợi gì cho Tức Khắc Phi Hành của em. Như em nói, rõ ràng Thời Tuấn Thanh đã biết hết mọi chuyện nhưng lại từ bỏ việc tố cáo Thường Kiểm Hùng”.

“Em tự mình suy nghĩ cho kỹ đi, nghĩ xem có muốn lật lại vụ án cho Thời

Tuấn Thanh hay không rồi bảo chị”.

Nam Cần cúp máy.

Nam Kiều ngồi trong phòng làm việc, đối diện với tập hồ sơ của Thời Việt trên bàn, khoe miệng tái xanh. Cô gọi vào số điện thoại của anh, nhưng trong ống nghe lại vang lên giọng nữ không chú cảm xúc: “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được”.

Nam Kiều cúp máy, thu dọn đồ đạc rồi vội vã rời khỏi công ty. Cô đến thẳng trước cửa chung cư của Thời Việt. Cô bấm chuông, gõ cửa, gọi tên anh nhưng không ai trả lời. Lúc này cửa thang máy mở ra, một người môi giới nhà đất đưa một đôi vợ chồng trẻ đến xem nhà. Người môi giới cầm một chùm chìa khóa mở cửa căn hộ của Thời Việt, thấy Nam Kiều đứng bên cạnh bèn ngơ ngác hỏi: “Cô là...?”.

Nam Kiều hỏi: “Người thuê căn nhà này trước đó đâu?”.

Người môi giới nói: “Ý cô nói đến vị nuôi ba con becgie đó hả? Hôm qua vừa mới trả nhà và chuyển đi rồi”.

Nam Kiều cảm ơn rồi vội vàng rời khỏi.

Anh chuyển đi rồi, ngay ngày hôm qua, sau khi nhìn thấy cô và Thạch Lịch ở công viên Olympic.

Nam Kiều bỗng thấy rất hận, cô hận Thời Việt, hận muốn điên lên mất. Trong lòng anh không hề có cô sao? Nếu không có thì sao phải chuyển đi!.

Nam Kiều đến thẳng Mộng Cảnh Tinh Tháo. Quán bar vẫn ồn ào, huyền ảo, chói mắt như mọi khi, các thượng đế vẫn ném một đồng tiền vào đó.

Nam Kiều lạnh lùng ngồi vào ghế, lấy ra một chiếc thẻ ngân hàng VIP

bạch kim ấn lên mặt quầy bằng kính.

“Tôi tìm Thời Việt”

Nhân viên phục rất khó xử: “Sếp lớn lâu lắm rồi không đến đây ạ”.

Nam Kiều lạnh nhạt nói: “Gọi điện bảo anh ta đến đây”.

Nhân viên phục vụ: “...”. Cậu ta ấp úng, “Thưa chị, việc này thực sự không được...”

“Vậy tôi muốn gặp sếp nhỏ của các anh, người rất thân với Thời Việt ấy”.

Tấm thẻ VIP bạch kim kia không phải ai cũng làm được, cậu nhân viên không biết Nam Kiều có vai vế thế nào nhưng thấy cô gọi thẳng tên Thời Việt thì đâu dám chậm trễ, lập tức ra phía sau tìm Khích Hạo.

Khích Hạo vừa uống mấy ly với mấy vị khách ruột thường xuyên đến bar nên hơi say. Đi ra nhìn thấy Nam Kiều bèn ngồi xuống, chào hỏi không chút thân thiện: “Là cô à, cô Nam”.

“Anh tên gì?”.

“Khích Hạo”.

“Thời Việt ở đâu?”.

Khích Hạo cười vô cùng khinh bỉ, “Cô Nam thuận lợi cả về sự nghiệp và tình cảm, còn tìm anh Thời nhà chúng tôi làm gì?”.

“Tôi có việc cần tìm anh ấy”.

“Cô Nam có việc gì, nói với tôi cũng được”.

“Tôi phải gặp anh ấy”.

“Cô Nam!”, Khích Hạo gần giọng, “Nếu cô muốn tìm anh ấy để hỏi tội thì tôi chắc chắn sẽ không để cô gặp anh ấy đâu!”. Đôi mắt anh ta đầy vẻ cảnh giác và bảo vệ, nói: “Anh Thời nhà chúng tôi chưa từng làm gì có lỗi với cô Nam cả”.

Nam Kiều lạnh nhạt hỏi: “Là sao?”.

Khích Hạo vẫy tay, phục vụ bê hai ly rượu tới. Khích Hạo đưa cho cô một ly, còn mình uống một ly: “Thời Việt là tên gốc”.

Anh ta nhìn Nam Kiều, dường như hạ quyết tâm bất chấp tất cả,, nói hết ra: “Nếu anh ấy đã không muốn nói, tôi nói giúp cho vậy!”.

“Những chuyện trong quá khứ của anh Thời, tôi nghĩ chắc cô đều biết rồi, tôi cũng không giấu giếm thay anh ấy nữa. Cô chế giễu anh ấy cũng được, khinh thường anh ấy cũng được, nhưng lâm vào hoàn cảnh như anh ấy, mọi người chưa chắc đã dùng cảm được như anh ấy đâu!”.

“Các cô đưa video của anh ấy và cô lên mạng, lại có người cho chị An xem ảnh hai người, chị An ép anh ấy cắt đứt quan hệ với cô, giành hợp đồng của cô với GP để chứng minh quyết tâm của anh ấy”.

“Cô tưởng anh Thời vì muốn kiếm tiền mà giật hợp đồng với GP của cô sao? Không phải thế! Anh ấy sợ chị An hủy hoại Tức Khắc Phi Hành của cô! Chị An là người như thế nào chắc cô cũng biết, khu đất có giá nhất khu Đông Đơn Vương Phủ Tỉnh đều là của chị ấy! Chị ấy là nhà cái lớn nhất! Lúc đó Tức Khắc Phi Hành của cô còn nhỏ xíu! Không tiền, không danh tiếng, chị An mà muốn phá các người thì chỉ cần búng búng mấy ngón tay là xong!”.

“Cô có biết lúc nghe nói video bị phát tán lên mạng, anh Thời lo lắng thế nào không? Anh ấy từ A Nhĩ Sơn trở về, mất ngủ mấy ngày liền, nghĩ cách

đối phó với chị An. Nhưng anh ấy có nói với công không? Anh ấy không nói tiếng nào! Các người muốn dùng anh ấy để quảng bá, anh ấy thuận theo ý các người, còn phiền toái của mình, anh ấy tự gánh hết!”.

“Cô Nam Kiều! Cô nhìn lại công ty các cô bây giờ xem! Cô thử nghĩ xem, nếu hợp tác thành công với GP, công ty các cô yên ổn làm ăn, hưởng thụ thành quả đã đạt được thì sẽ có hậu quả gì? Nếu không vì mất hợp đồng với GP, các cô bị buộc phải tự mình làm tất cả mọi thứ, nghiên cứu tích hợp kỹ thuật, thành tựu ngày hôm nay có thể có được không?”.

“Anh Thời từng nói với tôi, anh ấy nói anh ấy hiểu suy nghĩ của cô, cô muốn làm máy bay không người lái hoàn toàn thuộc về mình, không muốn bị người khác ảnh hưởng, nhất là các công ty quốc tế lớn. Anh ấy chưa bao giờ nghĩ cô và một công ty mạnh như GP hợp tác là một ý hay, cho nên khi chị An bắt anh ấy giành hợp đồng GP của cô, anh ấy liền đồng ý”.

Khích Hạo càng nói càng kích động, tâm trạng càng lúc càng mất kiểm soát.

“Cô Nam Kiều, chưa nói đến GP, anh Thời nhà chúng tôi đầu tư công ty của cô, giúp các cô bao nhiêu các cô không thấy sao? Anh ấy thiếu gì cách kiếm tiền, tại sao lại dây vào Tức Khắc của các cô làm gì? Nửa năm nay anh ấy sống thế nào, cô có biết không? Sai lầm lớn nhất của tôi lúc đó là lười biếng, để anh ấy đưa cô đang say rượu về nhà!”.

Khích Hạo lại gọi ly rượu nữa rồi nốc một hơi cạn sạch. Anh ta nói:

“Anh Thời nhà chúng tôi thích cô, vô cùng, vô cùng, vô cùng thích cô”.

Nam Kiều đã đến rất nhiều nơi nhưng lại hiếm khi đi du lịch. Âu Dương Ý từng khinh thường nói: “Cậu có thể dùng mọi cơ hội chơi bởi nghỉ ngơi thành một cuộc khảo sát học thuật được không?”.

Cho nên khi nghe cô nói muốn đi du lịch ba, bốn ngày, Ôn Định sốc đến nỗi suýt rớt cả cằm.

Phần cứng phải không ngừng nâng cấp thay đổi, sáng tạo không ngừng nghỉ, chỉ hơi chậm chân một bước là sẽ bị người phía sau vượt qua. Có kinh nghiệm với hai đời sản phẩm Phonenix, Nam Kiều đã có kế hoạch rất rõ ràng cho con đường phát triển kế tiếp của Tức Khắc Phi Hành.

Trước mắt, một phần tư số nhân viên của bộ phận nghiên cứu phát triển tập trung vào khai thác mảng quay phim chuyên nghiệp quay phim chuyên nghiệp bằng máy bay không người lái, sản phẩm về cơ bản cũng đã thành hình – chiếc “Phi Thiên” tám cánh quạt. “Phi Thiên” không giống dòng Phoenix có vỏ ngoài vô cùng thời thượng và đơn giản, mà giống như một chiếc đồng hồ đeo tay Tourbillon để lộ hết kết cấu bên trong, có thể nhìn thấy tất cả các linh kiện tinh xảo và sơ đồ đường dây. Tám cánh quạt hình xoắn ốc trông giống hệt một con nhện đen giữa không trung, có động cơ rất mạnh.

Đó chính là vì “Phi Thiên” vốn không được thiết kế cho người dùng phổ thông, nó nhấn mạnh vào việc thực hiện các hiệu ứng siêu việt khi quay phim từ trên cao. Thao tác của nó tỉ mỉ và phức tạp hơn, chức năng cũng phong phú hơn, bắt buộc phải do phi thủ chuyên nghiệp điều khiển. Đây chính là thiết bị chuyên dụng và là vũ khí bí mật của “Truyền thông Tức Khắc”.

Còn số nhân viên còn lại đang tiến hành nghiên cứu một ý tưởng sản phẩm mới của Nam Kiều theo kế hoạch.

Nam Kiều sắp xếp công việc của công ty đâu ra đấy rồi rời khỏi thành phố vào đầu tháng Ba. Cô không đi máy bay mà đi tàu cao tốc. Khi màu nâu xám biến thành màu xanh non mơn mơn ngút mắt, khi trong toa tàu bắt đầu có mùi hơi nước man mát, cô biết mình đã đến đích.

Cô xuống tàu chuyển sang đi xe khách, khi nước xuống xe, trước mắt cô

là bạt ngàn hoa cải dầu vàng tươi. Bên dưới những bông hoa vàng rực rỡ là một màu xanh mát mẻ khiến lòng người thư thái. Giữa những ngọn núi xanh um tươi tốt là thôn xóm nằm tựa lưng vào núi, nhìn ra sông, tường trắng ngón đen, những bức tường đầu ngựa xếp lớp lên tên xuống xuống như theo một tiết tấu nhịp nhàng.

Nam Kiều đeo ba lô đi trên cánh đồng, ánh chiều tà chiếu khắp mặt đất, lác đác có mấy bác nông dân đi thành nhóm nhỏ hai, ba người trở về nhà. Trên đường làng cạnh cánh đồng, đàn ông đi xe máy chở nông cụ, phụ nữ bế con đi lại, thỉnh thoảng dừng lại chuyện trò đôi câu.

Ngôi làng này không phải là điểm du lịch của Vụ Nguyên nên không có du khách nào. Khắp nơi là không khí làng quê giản dị, thuần phác, thanh bình.

Nam Kiều hỏi một bác gái: “Bác ơi, cho cháu hỏi cô ‘Việt Tú Anh’ sống ở đâu ạ?”.

Bác gái là người nhanh mồm nhanh miệng, chỉ sang bên kia sông, nói tiếng phổ thông giọng địa phương: “Cháu tìm nhà chị Thời hả? Nhà kia kìa, đúng rồi, chính là cái nhà ở đầu cầu đá bên kia sông ấy”.

Nam Kiều tuy vẫn mặc sơ mi trắng quần bò, bên ngoài khoác áo gió màu be trông rất đơn giản, nhưng chỉ nhìn một cái đã biết cô là con gái thành phố từ vùng khác tới. Bác gái nọ thấy cô xinh xắn, bèn cười tí mắt hỏi: “Cháu gái, cháu tìm nhà chị Thời làm gì?”.

Nam Kiều nói: “Cháu từng ăn bánh Thanh Minh cô Việt làm”.

Bác gái kêu lên: “Úi chà chà!” rồi chỉ tươi cười ngắm nghía Nam Kiều một hồi, trên gương mặt béo tròn là nụ cười tươi roi rói.

Nam Kiều tìm thấy nhà bà Việt Tú Anh, đó là một căn nhà theo kiểu Huy

Châu vô cùng điển hình và phổ biến, cửa có mái che bằng gạch, cửa sổ có các lỗ thoáng, tuy căn nhà không lớn nhưng sạch sẽ gọn gàng, toát lên vẻ cổ kính giản dị và đơn giản.

Cổng vào sân không đóng, Nam Kiều đứng ở cổng, nhìn thấy trong sân trồng một cây nhót tây cao lớn sum suê, sân được lát gạch xanh rất sạch sẽ, sát bên chân tường là mấy bụi cỏ xanh.

Chủ nhà vừa bê một cái rá to bằng nửa từ trong gian nhà chính đi ra. Bà khoảng ngoài năm mươi tuổi, mặc đồ màu lam giản dị gọn gàng, khéo miệng hơn nhoeo lên vẻ hiền từ. Ngón tay bà quấn bằng dím, chỉ nhìn qua đã biết đây là một người phụ nữ hay lam hay làm. Mắt bà rất đẹp, giống hệt mắt Thời Việt, trong veo. Chỉ có điều sự thấu suốt trong đôi mắt bà mang vẻ bình yên, có sự khôn ngoan riêng của những người ở tuổi này. Khi còn trẻ, có lẽ bà từng là một người phụ nữ miền Nam rất đẹp.

Bà Việt Tú Anh cũng nhìn thấy Nam Kiều, thấy cô đứng cạnh cổng nhìn mình, ánh mắt như trông đợi điều gì, bèn ân cần hỏi: “Cháu gái, cháu tìm cô à?”.

Nam Kiều : “...”.

Đột nhiên cô không biết nói gì. Cô không biết nói dối, ngập ngừng nói: “Cháu tới đây... du lịch”.

Bà cười: “Sao lại đến làng cô? Làng cô nhỏ lắm, giờ này hết xe rồi”.

Nam Kiều quay đầu nhìn hai bên đường rồi lại quay đầu nhìn bà.

Bà Việt Tú Anh nhìn bộ dạng ngơ ngác bối rối của cô, bèn nói: “Thế này đi, cháu gái, con trai cô mua cho cô hai căn nhà trên thị trấn Vụ Nguyên, chuyên cho khách du lịch thuê, sạch lắm, cô còn chưa từng ở nữa. Cô nhờ người đưa cháu đến đó nhé? Cháu ở tạm, cô cũng không lấy tiền đâu”.

Nam Kiều lắc đầu: “Không ạ”.

Bà Việt Tú Anh bật cười: “Cháu gái này, lớn bằng này rồi mà sao cứ như trẻ con nhỉ, giống hệt con trai cô”.

Nam Kiều nói: “Cô ơi, cháu có thể ở đây một đêm được không?”.

Bà cười hiền hậu, đáp: “Vừa rồi cô còn sợ người thành phố như cháu chê người nhà quê bọn cô bẩn nữa. Nhà cô nhỏ, nhưng vẫn có giường. Nếu cháu ở được thì ở đây đi”.

Căn nhà này xây cũng đã nhiều năm, bố cục theo kiểu cũ. Từ cửa chính đi vào gian nhà chính, sau đó bốn góc là ba phòng ngủ, và một gian bếp.

Bà sắp xếp cho Nam Kiều ở phòng của Thời Việt. Bà chỉ gian phòng ở góc trong cùng bên phải, nói: “Gian kia luôn để trống nhưng các cụ đã mất từng ở đó, sợ cháu kiêng kị”.

Bà lại chỉ phòng Thời Việt, nói thêm: “Đây là phòng con trai cô. Nếu nó lấy vợ thì đây là phòng cưới của nó. Có điều nó toàn ở Bắc Kinh, chắc cũng không về đây lấy vợ đâu”. Nói tới Thời Việt, trên mặt bà luôn có một vẻ dịu dàng hiền từ đặc biệt. Nam Kiều nhìn bà, thoáng nhớ lại mẹ cô cũng từng nhìn chị Nam Cần trên giường bệnh với vẻ mặt như thế.

Bà Việt Tú Anh nói: “Cô đã dọn sạch sẽ phòng này rồi, cả ga gối cũng mới thay, cháu gái, cháu cứ yên tâm mà ngủ nhé”.

Nam Kiều nhìn căn phòng này, trên tường có không ít ảnh Thời Việt, dán theo thứ tự từ nhỏ tới lớn. Xem ảnh có thể thấy hồi nhỏ anh là một đứa trẻ cực kỳ ương bướng và nghịch ngợm. Bức mới nhất, cũng là bức được treo ở vị trí bắt mắt nhất, là một bức ảnh phóng to in hình Thời Việt khoảng hai mươi tuổi mặc quân phục không quân đang đứng nghiêm chào, vô cùng oai phong và khí phách.

Bà Việt Tú Anh thấy cô nhìn bức hình không chớp mắt, bèn cười bảo: “À, đây chính là con trai cô đấy”.

“Rất giống cô ạ”.

Bà cười tự hào, nói: “Giống bố nó nhiều hơn. Chỉ có điều... ôi, thằng bé này giỏi hơn bố nó nhiều”.

Bà Việt Tú Anh đi nấu cơm. Nam Kiều từng thấy Thời Việt nấu mấy lần, cũng biết thói quen nấu nướng của người Vụ Nguyên, bèn giúp bà rửa rau, thái rau, còn biết nêm gia vị nữa.

Bà thấy thế rất ngạc nhiên: “Sao cháu gái ở thành phố đến lại biết cách nấu món ăn Vụ Nguyên?”.

Nam Kiều mỉm cười: “Nhìn cô làm là biết thôi ạ”.

“Cháu cũng là người miền Nam à?”

Nam Kiều gật đầu: “Tỉnh H ạ”.

Bà nhìn cô, càng nhìn càng thấy quý, vừa xào rau vừa tiếu nuối nói: “Tiếc là cháu không ở Bắc Kinh. Bao giờ thằng bé nhà cô mới mang một cô con dâu như cháu về, rồi đẻ thêm thằng cu là đời cô coi như mãn nguyện”.

Nam Kiều nhìn bà, nói: “Cô là người có phúc đấy ạ”.

Bà Việt Tú Anh thấy nói chuyện với Nam Kiều rất hợp, nhà lại ít người đến chơi nên trò chuyện rất rôm rả. Nam Kiều cũng luôn tiếp được câu chuyện một cách thần kỳ, hai người một già một trẻ nói chuyện rất vui vẻ, buổi tối còn cùng xem một bộ phim về show truyền hình giữa những ông bố ngôi sao và con của họ chiếu trên ti vi.

Bà vẫn chưa bỏ cuộc việc giới thiệu Thời Việt cho Nam Kiều: “Phim này

do con trai cô đầu tư đấy”.

Nam Kiều mỉm cười, cô hỏi: “Cô luôn sống ở đây một mình sao ạ? Sao cô không đến Bắc Kinh sống cùng anh ấy?”.

Bà hơi nheo mắt lại giống Thời Việt, như nhớ lại chuyện rất lâu về trước. “Cô từng ở Bắc Kinh một thời gian khá dài, nhưng thấy ở đây vẫn thoải mái hơn. Con trai cô có vùng trời riêng của nó, trong lòng nó có người mẹ này là đủ rồi”.

Nam Kiều nói: “Cô từng ở Bắc Kinh ạ?”.

Bà Việt Tú Anh thở dài đáp: “Ừ, trước kia cô bị bệnh khớp, có lúc đau đến đi còn không đi nổi. Con trai cô hiếu thảo, sau khi đi lính ở miền Bắc đã tìm một bác sĩ chuyên gia ở Bệnh viện Quân y, đón cô đi khám bệnh.

“Khỏi bệnh rồi thì ông chồng cô lại gây chuyện”. Bà nắm tay Nam Kiều, “Cũng vì thấy cháu hiền lành nên cô mới kể những chuyện vụn vặt trong nhà này với cháu”.

Nam Kiều gật đầu: “Cô nói đi, cháu nghe đây ạ”.

“Ông chồng cô tháo vát, giỏi tính toán, phải cái ham cờ bạc. Vì chuyện này, con trai cô từ nhỏ đã không ít lần đánh nhau với người khác để bảo vệ bố. Lúc đó, con trai cô còn quỳ xuống khuyên bố nó, đánh cược với bố nó, nếu có thể được chọn làm lính đặc chủng thì bố nó phải cai bạc”.

“Con trai cô thực sự rất giỏi giang, nó được chọn thật. Ông chồng cô sau đó cũng ngoan ngoãn được mấy năm. Khi cô đi Bắc Kinh chữa bệnh, ông ấy cũng đi cùng chăm sóc”.

“Bọn cô đều là người nhà quê, thấy Bắc Kinh đúng là một thế giới phồn hoa náo nhiệt, bao nhiêu người học đòi thói xấu. Lúc cô gần khỏi bệnh, ông

chồng cô rảnh rồi, không ngờ lại sa vào cờ bạc. Không biết ông ấy đắc tội với ai mà bị đánh gần chết, chỉ kịp nhìn mặt con trai cô lần cuối rồi ra đi... lại còn nợ một đồng tiền. Bao nhiêu là số không, cả đời cô cũng chưa thấy nhiều tiền như thế! Đừng nói là làm thuê trả nợ, kể cả có bán cô đi, thậm chí bán mười cô đi cũng không được nhiều tiền như thế!”.

Nam Kiều nghe đến đó mà chấn động, trong lòng cũng cảm thấy nặng nề theo, hỏi bà: “Sau đó thì sao ạ?”.

“Con trai cô tới, những người đó liền nói bố nợ thì con trả. Con cô nói được, lúc đó cô muốn ở lại Bắc Kinh làm công, tuy cô không biết làm gì, nhưng cũng có thể dọn vệ sinh, trông trẻ cho người ta, ít nhiều cũng là tiền phải không cháu? Con cô đưa cô về đây, nói là chuyện này cô không cần bận tâm, nó có thể trả được. Cô nói con không đi lính nữa à? Con cô liền cười, nói đi lính không có tiền, nó giải ngũ rồi trả món nợ của bố nó, cô mới được hưởng cuộc sống yên ổn thế này”.

Bà Việt Tú Anh nhắc lại chuyện xưa, giọng hơi ghen ngào, nhưng nói đến đây liền trở nên vui vẻ.

“Con trai cô giỏi, thực sự rất giỏi. Nợ nhiều như thế mà rồi nó trả được thật, lại còn kiếm được tiền. Giờ đây về nhà, nó đều mang cho cô bao nhiêu đồ, cô dùng làm sao hết được? Nó nói cô có tuổi rồi, làm ít việc đồng áng thôi, bèn mua cho cô hai căn nhà trên thị trấn, thu tiền thuê nhà là có thể sống thoải mái rồi. Ôi, cô đã quen sống thế này rồi, biết nó sống tốt cô cũng vui, cần nhiều tiền như thế làm gì? Người trong làng này đều thật thà, đều tốt, ở đây có phải còn thoải mái hơn ở Bắc Kinh với thị trấn nhiều không? Chỉ tiếc là ông chồng cô không được hưởng phúc...”.

Nam Kiều cảm thấy đôi tay đang nắm tay cô thô ráp nhưng ấm áp, cô chưa từng có cảm giác này. Cô nói với bà: “Chuyện qua là tốt rồi cô ạ”.

Bà cười nói: “Ừ, bây giờ cô mãi nguyên lắm. Chỉ có mỗi lần con cô về, thấy nó một thân một mình lạnh lẽo lắm. Nhất là lần này về nghỉ Tết, cứ thỉnh thoảng nó lại ngó người ra, cô còn cười nó cô còn chưa già chưa lẫn, nó đã lẫn trước rồi”.

Nam Kiều khẽ mỉm cười.

Đêm đó, cô ngủ rất yên giấc.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 10.2

Chủ đề của Mộng Cảnh Tinh Táo tối nay là bến Thượng Hải. Đã là bến Thượng Hải, tất nhiên không thể thiếu ca sĩ có khí chất cổ điển, mặc sườn xám xẻ cao yếu điệu hoặc các vũ nữ trang điểm sặc sỡ như chim trĩ.

Trên sân khấu, ca sĩ quyến rũ cất giọng hát, khắp quán bar dập dìu tiếng nhạc vừa mê mị vừa sa đọa. Khách khứa phía dưới không điên cuồng như ngày thường mà dường như say mê đắm đuối hơn, từng đôi từng cặp ôm nhau đung đưa trên sàn nhảy.

Khích Hạo xem đồng hồ, hỏi Triệu Tử Hi đứng bên cạnh: “Sao anh Thời vẫn chưa tới?”.

Triệu tử Hi, sếp nhỏ của Mộng Cảnh Tinh Táo là một người phụ nữ như hoa hồng đen, môi đỏ da trắng, vừa đẹp vừa mạnh mẽ, là người làm chủ cuộc chơi.

Triệu Tử Hi nói: “Vừa gọi điện rồi, anh ấy nói bên ngoài đang mưa to, tắc đường rồi”.

Khích Hạo kéo rèm cửa sổ ra xem, sắc trời quả nhiên tối đen như mực, ánh đèn neon rực rỡ của Tam Lý Đồn hoàn toàn nhạt nhòa trong màn mưa. Anh ta thở dài: “Chắc đều tắc đường rồi”.

Đến tận hơn tám giờ, Thời Việt mới tới. Xe bị cấm lưu thông hôm nay nên anh đành ngồi taxi, anh không bị ướt nhưng tắc đường khiến anh có vẻ hơi khó chịu.

Anh ngồi xuống vị trí Khích Hạo dành riêng cho mình, đoạn hỏi: “Có gì ăn không?”. Ban ngày đi họp, từ khi ăn sáng xong đến giờ vẫn chưa có hạt cơm nào vào bụng, lại còn tắt đường hơn hai tiếng, anh đã sắp đói đến mờ cả mắt.

Khích Hạo nhìn bộ dạng anh, “ờ” một tiếng, nói: “Được rồi, bắt đầu đi”. Anh ta bật tay đánh tách một tiếng về phía bảng điều khiển đèn, ánh đèn trong quán liền tối đi, ca nữ trên sân khấu liền đổi sang hát bài “Trăng tròn hoa đẹp” của Châu Tuyền. Mấy người anh em chơi khá thân với Thời Việt, Khích Hạo đẩy một cái xe ra từ lối đi nhỏ bên cạnh.

Thời Việt day day trán: “Mày làm cái trò gì đấy hả?”.

Khích Hạo nghĩ bụng, làm cái trò gì á? Sắp xếp của anh em bị cơn mưa lớn bất ngờ này phá hỏng hết rồi. Nhưng dù sao cũng phải cắn răng mà xông lên thôi.

Nấp chiếc xe được mở ra, bên trong là một cái bánh ga tô ba tầng và một bát mì trường thọ.

Khích Hạo nói: “Anh Thời, hôm nay là sinh nhật anh, chắc anh cũng quên. Bọn em không làm to, chỉ có mấy anh em ăn sinh nhật với anh thôi. Đáng lẽ... ừm, mà thôi”.

Trong ánh nến, mấy gương mặt quen thuộc đều tươi cười rạng rỡ, “Anh Thời, chúc mừng sinh nhật !”.

Thời Việt đứng dậy, bật cười, sau đó nói: “Các cậu thật là.. rách việc”.

“Rách việc thì rách việc!”, Khích Hạo nói, “Anh em chúng ta có thể cùng hưởng phú quý cũng có thể cùng chung hoạn nạn, cho dù không tổ chức sinh nhật cho anh Thời cũng phải thường xuyên tụ tập, đúng không?”.

Mọi người ngồi xuống, cắt bánh, rót rượu, cười đùa nhìn Thời Việt ăn mì. Trong không khí ma mị tinh tế của bến Thượng Hải xưa, họ lại tạo ra một khoảng trời riêng sôi nổi thoải mái.

Một cô bé chạy tới, cố chen vào ngồi cạnh Thời Việt, nói với vẻ không vui: “Thời Việt, anh lại còn lén lút tổ chức sinh nhật nữa! Chuyện lần trước còn chưa tính sổ với anh đâu!”.

Thời Việt nhìn cô ta một cái, đây chẳng phải là Nhiễm Nhiễm sao? Hôm nay Thời Việt vui vẻ, bèn chỉ cô ta, nửa đùa nửa thật hỏi người khác: “Ai cho cái cô Trái Trái này vào đây?”.

Nhiễm Nhiễm bất bình: “Sao em không được tới đây chứ? Anh tưởng bố em có thể quản được em cả đời chắc?”.

Thời Việt lắc đầu cười: “Ghê thật”.

Nhiễm Nhiễm kéo tay Thời Việt: “Thời Việt, em thật sự rất thích anh, anh chiều em đi!”.

Mọi người phá ra cười, Thời Việt rút tay ra, quát: “Đừng đùa nữa”.

Triệu Tử Hi ngồi xuống, kéo Nhiễm Nhiễm ra khỏi người Thời Việt, nói đùa: “Em gái được mấy tuổi rồi, em giữ được người đàn ông này sao?”.

Nhiễm Nhiễm tức tối đẩy cô ta ra và nói: “Tôi không giữ được thì ai giữ được? Chị chắc?”.

Mọi người còn chưa nói gì, bỗng nghe thấy một tiếng cười vừa nhạt vừa lạnh, là tiếng cười của phụ nữ, có vẻ khinh thường và rất khí thế.

Mọi người đột nhiên im phắc, nhìn về phía tiếng cười.

Một người phụ nữ quý phái mặc váy dài màu đen đang chậm rãi đi tới.

Đêm nay An Ninh trang điểm rất tinh tế. Đôi môi đỏ căng mọng, tóc vấn cao, làn da trắng như đánh phấn, váy sát nách để lộ ra hai cánh tay tròn lẳn, đôi găng tay đồng màu với trang phục kéo qua khuỷu tay.

Không ai để ý rằng khách khứa trong quán đang được từ từ đưa ra ngoài, chỉ giữ lại giai điệu du dương cổ điển từ máy hát loa kèn và giọng hát uyển chuyển của ca nữ trên sân khấu.

Triệu Tử Hi có hơi sợ hãi nhìn An Ninh, kéo Nhiễm Nhiễm lùi về phía sau, xung quanh Thời Việt là một khoảng trống rất rộng.

Nhiễm Nhiễm không biết đang xảy ra chuyện gì, cô bé thoáng cái đã bị người phụ nữ đang đi tới trấn áp, không dám nói gì, ngoan ngoãn để Triệu Tử Hi kéo sang một bên. Khích Hạo nhìn An Ninh, không rõ tại sao chị ta lại biết Thời Việt tổ chức sinh nhật ở đây, nhưng cũng chỉ dám tức tối trong lòng mà không dám nói.

An Ninh cười cao ngạo, ánh mắt lướt qua Nhiễm Nhiễm và Triệu Tử Hi, thông thả tháo găng tay, nói với Thời Việt: “Bên cạnh cậu có không ít cô gái nhí, lại còn là một con nhóc mới lớn nữa, khaair vik đa dạng thật”.

Tâm trạng vui vẻ bị quét sạch, Thời Việt biết chị ta không đến đây với ý tốt, lạnh nhạt hỏi: “Sao chị lại đến đây?”.

An Ninh nhìn ghế sofa ngồi kín người, không thềm ngồi xuống, chỉ đưa găng tay cho người đi cùng, nói với Thời Việt: “Đến mừng sinh nhật cậu”.

Chị ta nhìn cách bài trí tổng thể của Mộng Cảnh Tinh Táo đêm nay, có vẻ rất hài lòng.

“Nếu đã là bến Thượng Hải, vậy nhảy với tôi một điệu đi”.

Vũ khúc vừa uyển chuyển vừa du dương, ánh đèn đầy hoa lệ.

Đêm nay An Ninh rất mềm mại, rất gợi cảm, đôi mắt ngược lên nhìn Thời Việt như long lanh nước.

Thời Việt cùng chị ta nhảy chậm chậm, cười nhạt: “Chị An, chị thiếu đàn ông đến thế cơ à?”.

Trước khi vào sàn nhảy, An Ninh đã cười áo vest của Thời Việt, lúc này, đôi tay mềm mại từ thắt lưng lướt lên lưng anh, cảm nhận từng đường nét và sức mạnh cơ bắp dưới làn áo sơ mi của anh.

“Thời Việt ba mươi hai tuổi rồi nhỉ”.

An Ninh khẽ nói, hơi thở phả vào phần cổ đã được anh mở một chiếc cúc.

“Càng ngày càng nồng nàn ... sớm biết thế này đã không thả cậu đi”.

“Chắc tối nay chị An uống say rồi”. Thời Việt lạnh nhạt nói.

An Ninh cười khẽ, giơ tay lên, trên ngón tay là chìa khóa chiếc Maybach. Chị ta xoay xoay chìa khóa, giơ trước mắt anh: “Tặng cậu”.

Thời Việt nói: “Tôi có xe rồi”.

“Xe mà còn chê nhiều sao?”, chị ta cười ung dung, hơi thở thơm mát: “Xe chỉ là đồ chơi của đàn ông các cậu thôi. Đàn ông mà, đều không lớn nổi, chỉ có đồ chơi càng ngày càng cao cấp mà thôi”.

“Tôi không cần”.

An Ninh cười dịu dàng, lại lấy ra một chiếc thẻ màu vàng huơ huơ trước mắt mình, bỏ vào túi áo anh cùng với chìa khóa xe.

Đó là thẻ vào cửa một câu lạc bộ cao cấp.

Mặt Thời Việt biến sắc, đột nhiên dừng lại, đẩy An Ninh ra nói: “Chị An, chị định nuốt lời đấy à?”.

An Ninh cười tươi roi rói, khoe miệng cong lên: “Chỉ một đêm nay thôi, nếu cậu nghe lời, sau này cậu thích yêu ai thì yêu, thích cưới ai thì cưới, tôi sẽ không xen vào nữa, được không?”.

Thời Việt lạnh lùng: “Bây giờ chị có thể nói lời không giữ lời, sao tôi biết sau này chị có lại thất hứa nữa không?”

An Ninh cười đầy quyến rũ: “Cậu tự xem xét đi”, rồi vỗ vai anh mà nói: “Được rồi, vụ Tức Khắc Phi Hành cậu làm rất sạch sẽ, tôi rất hài lòng. Cậu mà cứ ngoan như thế là tôi vui lắm”.

Chị ta gọi đám tùy tùng, trước khi đi còn nháy mắt tình tứ với Thời Việt, ánh mắt nhìn vào túi áo trước ngực anh, khoe miệng cong lên một nụ cười sâu xa, duyên dáng rời khỏi quán bar.

Thời Việt ngồi vào chỗ cũ, Khích Hạo cuống lên: “Chị An nói gì với anh thế?”

Thời Việt bực bội đáp: “Không có gì”.

Lúc này, Nhiễm Nhiễm mới tỉnh ra nói: “Người phụ nữ đó chỉ nhìn thôi đã thấy ghét rồi, ai thế?”.

Triệu Tử Hi vội ngăn cô ta lại: “Này, đừng nói linh tinh”.

Nhiễm Nhiễm cáu kỉnh: “Dám giành đàn ông với tôi, tôi bảo bố tôi chém chết cô ta!”.

Thời Việt bảo Triệu Tử Hi: “Em đưa con bé về đi”.

Triệu Tử Hi gật đầu, đứng dậy lôi Nhiễm Nhiễm đi. Nhiễm Nhiễm còn

định bướng bỉnh không chịu về, nhưng Triệu Tử Hi cũng là một người cứng rắn, bịt mồm cô ta lại: “Cô nghe tôi nói đây, đến bố cô cũng không dám dây vào người đàn bà này đâu...”.

Bữa tiệc sinh nhật vui vẻ biến thành một đầm nước chết như thế đó.

Thời Việt nhìn chiếc bánh ga tô lổn nhồn, bát mì trương phềnh, cười lạnh lùng. Anh thả lỏng người tựa vào thành sofa, châm một điếu thuốc.

Một lúc sau, anh nói: “Xin lỗi, lại để các cậu cười chê rồi”.

Khích Hạo nói: “Anh Thời, thực ra bọn em gọi...”.

Anh ta còn chưa nói xong, Thời Việt đã nói: “Giải tán đi”.

Khích Hạo thở dài một tiếng rõ to: “Anh Thời, anh phải nghĩ cách thoát khỏi chị An mới được!”.

“Thoát ra thế nào?”. Thời Việt lạnh lùng nói, anh ngậm thuốc, xòe tay ra: “Những việc tao đang làm hiện giờ, có việc nào là không bị chị ta khống chế?”

Khích Hạo nghiêng chặt răng, dấm mạnh lên bàn, chiếc khay bằng bìa đựng bánh gato nhảy cả lên.

“Anh Thời, hay là chúng ta tìm...”.

Khích Hạo cảm thấy có bóng người từ phía đối diện đi tới, vừa ngẩng lên, quả nhiên đã thấy một bóng người cao ráo mang theo hơi nước lạnh lạnh đang lạnh lùng đứng trước mặt Thời Việt.

“Cô Nam Kiều!”

Khích Hạo ngạc nhiên kêu lên. Anh ta vốn định nói sao bây giờ cô mới

tối? Nhưng nhìn gấu quần và mái tóc ướt sũng, lồng ngực hơi phập phồng của Nam Kiều là biết cô cũng bị tắc đường, vừa vội vàng chạy tới đây. Lại nhìn gương mặt lạnh đến mức tái xanh của cô, tất cả mọi điều anh ta muốn nói đều trôi tuột xuống cổ họng.

“Thời Việt, anh ra đây”. Nam Kiều lạnh lùng nói, giọng cô cứng nhắc đầy vẻ kiên quyết.

Thời Việt nhìn Nam Kiều, đầu tiên hơi sững ra, sau đó nhanh chóng thay đổi sắc mặt. Anh hờ hững đứng dậy, dúi đầu thuốc vào gạt tàn: “Có chuyện gì?”.

Nam Kiều đưa anh ra ngoài Mộng Cảnh Tinh Táo, tới trước cửa thang máy. Khích Hạo và các anh em khác đưa mắt nhìn nhau, cũng đi theo, thò đầu thò cổ xem trộm.

Lúc này, khách khứa trong Mộng Cảnh Tinh Táo đã về hết. Ngoài ánh đèn u ám bên trong, tiếng hát nỉ non những giai điệu Thượng Hải xưa và tiếng mưa gió âm âm vọng vào từ hành lang, nơi này gần như hoàn toàn tĩnh mịch.

Thời Việt không muốn đối diện với ánh mắt sắc bén của Nam Kiều, anh tựa vào tường, bực bội nói: “Không phải chúng ta đã chia tay từ lâu rồi sao? Còn tìm đến làm gì?”.

Chỉ nghe “bộp” một tiếng rất mạnh, Nam Kiều tát anh không chút nể tình.

Thời Việt bị tát đến ngớ người, Khích Hạo và đám anh em nhìn thấy cảnh ấy cũng ngẩn ra.

Bàn tay Nam Kiều tát thẳng vào mặt Thời Việt, cô lạnh giọng nói:

“Cái tát này là vì anh đã chơi đùa với tình cảm của em”.

“Anh thực sự coi Nam Kiều này là loại phụ nữ tùy tiện à? Muốn hôn thì hôn, muốn ôm thì ôm, muốn chơi trò mất tích thì chơi trò mất tích sao?”.

“Thời Việt, em nói cho anh biết, em chưa bao giờ đánh giá cao trò âm thầm hy sinh không vụ lợi gì đó. Em muốn tình yêu phải bình đẳng! Thà nhìn một kẻ tiểu nhân đường đường chính chính chứ không cần loại quân tử co đầu rút cổ!”

Cuối cùng Thời Việt cũng tỉnh ra, anh bật cười, “Ai nói linh tinh gì với em...”.

Nam Kiều lạnh lùng nói: “Anh im đi”.

Cô tiến thêm một bước, đứng trước mặt Thời Việt, hạ giọng nói: “Thời Tuấn Thanh? Kiểm sắc trên trời xanh? Nếu vậy chắc phải rõ Nam Kiều này là người thế nào?”

Nam Kiều cười nhạt, tiếp tục: “An Ninh là cái thá gì? Nam Kiều này sợ chị ta chắc? Tức Khắc Phi Hành là do một tay em làm nên, nó sống hay chết, tốt hay xấu, em tự có cân nhắc, không cần anh phải cuối đầu trước An Ninh!”.

Thời Việt nghe cô nói vậy liền cau mày, lạnh lùng nói: “Ấu trĩ”.

Nam Kiều tiến gần thêm bước nữa, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào mắt anh, nghiêng răng nói từng tiếng: “Anh quá coi thường em rồi”.

Thời Việt ngẩng đầu lên, không nhìn vào mắt cô nữa, lạnh nhạt nói: “Nói những điều này thì có ích gì? Anh có thích em đâu”.

Nam Kiều hơi sững ra, cô nghiêng răng, cầm tay anh đặt lên ngực anh, nói: “Anh dám nói thật lòng không?”.

Thời Việt cúi đầu, nói ngay không chút do dự: “Không thích”.

Nam Kiều dăm dăm nhìn gương mặt anh lạnh lẽo, cực kỳ ngoan cố, không thể thay đổi. Bất giác, cô thấy tức giận lạ lùng: “Kể cả em yêu người đàn ông khác, anh cũng không bận tâm chút nào sao?”.

Thời Việt lạnh nhạt nói: “Không bận tâm. Em muốn yêu ai thì yêu”.

Câu nói này như kim đâm vào tai Nam Kiều, ánh mắt trở nên lạnh như băng, cô gật đầu , nói: “VẬY xem ra em vẫn nhìn lầm anh rồi”.

Cô bấm thang máy đi xuống rồi bước vào, thân hình cao ráo đứng thẳng tắp và cứng cỏi. Khi cửa thang máy sắp khép lại, cô nói:

“Thời Việt, anh là đồ hèn”.

“Từ nay về sau, đừng ai nấy đi, không cần gặp lại nữa”.

Cửa thang máy đóng lại, trái tim Thời Việt bỗng chùng xuống.

Từ nay về sau, đừng ai nấy đi, không cần gặp lại nữa

Cô ấy đã nói ra rồi, cô ấy đã nói ra lời này thật rồi.

Tay Thời Việt siết chặt lại, run run, anh ngẩng đầu lên nhìn thang máy, nhưng làm gì còn ai ở đó nữa? Cô gái này đâu phải là người con gái bình thường! Nếu không phải tâm ý đã quyết, cô ấy sẽ nói ra những lời như vậy sao?

Tim anh như bị một bàn tay bóp chặt rồi xé ra thành từng dải dầm dìa máu tươi! Lần này, anh sắp mất cô thật rồi sao?

Hơn nửa năm qua, anh còn có thể mơ. Ít nhất anh biết cô vẫn còn yêu anh, cô hận anh nhưng trong lòng chưa nguôi lạnh! Anh mộng tưởng rằng mình

đang ở bên cô, chỉ là ở khoảng cách rất xa. Mỗi lần anh lén đứng từ xa nhìn cô, nhìn cô khẽ cau mày, nhìn gương mặt bình thản của cô, lòng anh liền thấy yên ổn – chỉ cần trái tim cô vẫn là của anh, cô vẫn còn là của anh.

Cảm giác đó làm anh nguôi lòng, nó là niềm an ủi duy nhất của anh. Anh biết suy nghĩ đó ích kỷ, nhưng cũng giống như kẻ nghiện, anh không thể khống chế được bản thân mình!

Anh muốn nhìn cô, nhìn cô nhớ nhung mình. Hôm thấy cô ở công viên Olympic, dù cô tỏ ra thân thiết với người đàn ông khác, nhưng chỉ thoáng nhìn thôi anh cũng biết trái tim cô vẫn thuộc về anh! Thế nhưng từ lúc đó, anh đã bắt đầu sợ, bắt đầu ghen, người đàn ông đó rất ưu tú, lại có tên giống anh! Nam Kiều ở bên hẳn lâu, liệu có chuyển hết tình cảm vốn dành cho anh sang cho hẳn không?...

Thời Việt cười tự giễu, tát cho mình một cái thật mạnh. Ích kỷ, sau ích kỷ là trốn tránh, sau trốn tránh là phủ định. Đồ hèn... Nam Kiều nói không sai chút nào, anh đúng là một thằng hèn!

Cô đã quay lại rồi! Cô đã hỏi anh rõ ràng như thế rồi, nhưng anh vẫn không thể nói ra lời!

Anh luôn tự nhận là dứt khoát quyết đoán, thế mà bây giờ lại kì kèo được mất, sợ sệt nhát chết như thế này! Nụ cười của anh đặng chát mà đau khổ, năm ngón tay bấu chặt vào tường, răng nghiến ken két.

Khích Hạo và mấy người anh em không thể nhìn anh như vậy được nữa, vội vàng chạy tới bấm thang máy rồi đẩy anh vào trong, lớn tiếng mắng:

“Anh Thời, anh đừng điên nữa! Đuổi theo mau lên!”.

“Anh Thời, anh là thằng ngu! Nói thích người ta thì chết à!”

“Mưa to thế này, chắc hẳn cô ấy chưa chạy xa được đâu, anh mau đuổi theo người ta đi, dù có quỳ xuống cũng phải xin lỗi người ta đấy!”

“Đúng đấy anh Thời, đừng làm anh em mất mặt!”

...

Thang máy không dừng giữa chừng mà đi thẳng xuống tầng một. Nếu lúc trước Thời Việt còn có thể khống chế trí nhớ của mình, thì bây giờ, chúng đang lồng lên trong đầu anh như ngựa hoang.

Gương mặt mơ màng và hơi ngơ ngác lúc ngủ dậy buổi sáng, trong trẻo như đoá hoa trắng vừa được nhúng nước.

Lúc nấu cơm cô ôm lấy anh từ sau lưng, khẽ gọi tên anh.

Thời Việt...

Thời Việt...

Đời này sẽ không có cô gái nào gọi tên anh hay như cô nữa, từng tiếng lại từng tiếng trôi vào lòng anh...

Cô gối lên đầu gối anh mà ngủ, tiếng gió và tiếng lá cây đều trở nên tĩnh lặng.

Cơ thể mềm mại, không chút hương thơm của cô, đôi môi mỏng nhỏ nhắn, anh chỉ khẽ nhấp là có thể chiếm trọn nó trong miệng mình.

Tất cả giống như hàng nghìn hàng vạn chiếc móc đang móc xé máu thịt anh, giằng xé lục phủ ngũ tạng của anh thành mảnh vụn.

Anh điên cuồng chạy ra khỏi tòa cao ốc, lao vào màn mưa tối đen như mực. Tiếng nói trong lòng anh đang gào thét: Ở lại đi! Những gì anh nói lúc

này đều là giả! Thời Việt này là một kẻ dối trá! Không có câu nào là thật hết!

Mưa to như trút quét qua mặt anh, làm người anh ướt sũng, cũng quét sạch chút kiêu căng cuối cùng còn sót lại trong lòng anh.

Anh hét lên: “Nam Kiều!”

“Nam Kiều!”.

Nhưng anh không thấy cô đâu cả.

Trên đường rất ít xe cộ, thỉnh thoảng có một chiếc lao qua vũng nước bắn, làm nước bắn khắp người anh.

Nhưng anh không tìm thấy Nam Kiều.

Nước mưa theo cánh mũi chảy vào miệng anh, anh nhổ ra, anh không thể chịu được nữa, anh gào lên như một thằng điên: “Nam Kiều! Anh thích em! Em ra đây!”.

Nhưng làm gì có ai đáp lời?

Anh nghĩ chắc cô về nhà rồi, nhưng dù cô về nhà anh cũng phải đuổi theo cô. Anh giơ tay chặn xe, nhưng mưa to thế này làm gì có taxi? Mãi một lúc lâu mới có một chiếc còn trống, anh chạy thẳng ra giữa đường dang tay ra, tài xế chiếc xe đó vội vàng đánh vô lăng, chiếc xe tránh qua người anh. Tài xế thò đầu ra chửi: “Thằng ngu! Mà chán sống à!”. Ánh đèn chỉ xe còn trống trên nóc taxi lập tức tối đi.

Mấy người anh em đuổi theo xuống tầng một thấy thế đều cuống hết lên, có một người định đi lấy xe của mình để chở Thời Việt thì bị Khích Hạo kéo lại:

“Không thấy con gái nhà người ta đang đứng sau lưng anh Thời à? Mà

xen vào làm gì! Anh Thời đúng là tự làm khổ mình! Đáng đời!”

Thời Việt đang sốt ruột thì chợt nghe thấy một tiếng gọi khẽ ở sau lưng:

“Thời Việt”.

Tiếng gọi đó như xuyên qua tầng tầng lớp lớp sương mù trong màn đêm, khiến sự hỗn loạn nơi này đột nhiên trở nên rõ ràng. Thời Việt chờ người ra rồi quay phắt đầu lại, quả nhiên nhìn thấy ở bến xe bus sau lưng anh dưới mái tóc đen ướt sũng nước mưa, một gương mặt không son phấn đang bình thản nhìn anh chăm chú qua màn mưa.

Anh vui sướng điên cuồng. Vui sướng đến nỗi không thể khống chế nổi bản thân. Anh quay người lao về phía Nam Kiều như một mũi tên, đè cô lên tấm biển xe bus sau lưng cô, mượn ánh đèn đường mờ mờ ngấm ngấm cô thật kỹ. Ngón tay anh lau đi nước mưa trên mặt cô hết lần này đến lần khác, da cô mịn màng như sứ.

Là thật.

Đúng là cô thật.

Nam Kiều nhìn gương mặt đã mất vẻ bình tĩnh thường ngày, gần như phát cuồng của anh, thở dài, khẽ nói: “Anh việc gì phải khổ thế...”.

Anh cúi mạnh xuống, đè lên môi cô.

Dường như muốn xả hết mọi nỗi nhớ nhung đè nén hơn nửa năm qua, nụ hôn của anh như thể muốn nuốt cô vào bụng, Nam Kiều thả lỏng cơ thể, để cho anh làm gì tùy ý.

Cô thấy đau, nhưng nỗi đau này rất thật...

Thời Việt khẽ thở dốc, cúi đầu áp trán vào trán cô, nắm ngón tay đan vào

nắm ngón tay cô rồi siết chặt. Anh thì thầm: “Nam Kiều, anh không thích em, anh yêu em”.

Nam Kiều mỉm cười, cô giờ tay vuốt ve má anh, khẽ nói: “Chúng ta về đi”.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 10.3

Thời Việt ôm chặt lấy Nam Kiều. Có lẽ Nam Kiều không thể hiểu được bốn tiếng “Chúng ta về đi” này có ý nghĩa thế nào với anh. Đó là khi trái tim của một kẻ phiêu bạt cô độc suốt mười hai năm cuối cùng đã có được điểm tựa.

Thời Việt: “Chỉ có thể về chỗ em rồi”.

Nam Kiều nói: “Anh ở đâu?”.

Thời Việt cười gượng: “Cô gái anh thích đi mất rồi, tất nhiên là anh không còn chỗ ở”.

Nam Kiều hừ một tiếng.

“Anh ở nhờ chỗ Hác Kiệt”.

“Đến chỗ em tắm rửa thay quần áo đi”.

Họ bắt một chiếc taxi dù. Tài xế mở miệng là đòi hai trăm tệ. Bây giờ Thời Việt còn kì kèo với ông ta chắc? Anh cời áo vest ra đắp lên người Nam Kiều, “Lộ quá”, anh nói có vẻ không vui, khóe miệng Nam Kiều nhướn lên.

Suốt quãng đường, anh nắm chặt tay Nam Kiều, sờ lên chiếc nhẫn mảnh vẫn ở trên ngón út của cô, không ngừng toét miệng cười.

Nam Kiều cảm thấy anh như đổi tính, khẽ nói: “Ngốc”.

Họ tới cửa hàng tiện ích mở cửa 24/24 ở dưới tầng một của tiểu khu Nam Kiều, Thời Việt lấy một bộ đồ vệ sinh cá nhân, khăn và quần áo, dép lê để dùng tạm. Anh thấy Nam Kiều vẫn bình thản lấy thực phẩm hằng ngày như thường: bánh mì, trứng gà, quả bơ bơ, nước khoáng ... Chỉ có điều tất cả đều là hai phần.

Cảm giác lâu lắm rồi anh không cảm thấy đã trở lại. Hơn nữa, lần này còn tuyệt vời hơn trước kia.

Anh không thể kiềm chế bản thân không mỉm cười khi nhìn cô. Anh bỗng cảm thấy chuyện vui nhất đời cũng chỉ đến thế này .

Anh đi về phía cô, thấy cô đang lấy một hộp Okamoto, mặt tỉnh như không. Anh chạm nhẹ vào cô, cô ngẩng lên nhìn anh đầy cảnh giác, trông như một chú chim chuẩn bị xù lông lên bất cứ lúc nào.

Anh mỉm cười, liếc nhìn giỏ hàng của cô: “Em mua cái này...”

Nam Kiều lạnh mặt ngắt lời anh: “Đề phòng ngộ nhỡ”.

“Không phải”. Thời Việt cười khẽ, nói bên tai cô: “Ý anh là em không thể mua cỡ tiêu chuẩn được, nhỏ rồi”.

Nam Kiều liền không giữ được vẻ mặt thản nhiên nữa.

Hai người ướm như chuột lột xách một đồng hồ về chung cư của Nam Kiều, bật đèn lên, nhìn nhau rồi đột nhiên có cảm giác như đã cách xa cả một đời. Họ không kiềm chế được lại ôm hôn một lúc, nước trên sàn nhà đã đọng thành vũng. Hai người nhìn bộ dạng nhếch nhác của nhau, lại nhìn nhau cười.

Nam Kiều đẩy Thời Việt: “Anh đi tắm trước đi”.

Thời Việt nói: “Em tắm trước, anh không dễ bị cảm đâu”.

“Em có thể thay quần áo ướt trước, anh tắm trước đi”.

Thời Việt cười cười, cúi đầu hôn chụt lên môi cô một cái rồi vào nhà tắm.

Nam Kiều thay đồ lau nhà xong, tự hỏi Thời Việt không biết tại sao lại tắm chậm thế, cô nghĩ một lát, liền thay ga gối mới cho chiếc giường gấp và lấy thêm một chiếc gối mới ra.

Chiếc giường vốn không phải loại giường đơn chật hẹp lắm, nhưng với thân hình của Thời Việt, hai người cùng nằm thì chỉ có thể nằm sát mép giường. Nam Kiều nghĩ, ngủ tạm vậy.

Thời Việt thay đồ sạch sẽ bước ra, mái tóc ngắn đen nhánh vẫn còn dính hơi nước, trông đẹp trai chết đi được, tim Nam Kiều lỡ một nhịp, cô cúi đầu nói: “Em đi tắm đây”.

Thời Việt nhìn ga và vỏ chăn màu đỏ nhạt mới, nheo mắt, “Trông vui tươi quá nhỉ”.

Nam Kiều cắn răng, đi vào nhà tắm như không nghe thấy gì. Phòng tắm ẩm ướt, hơi nước bốc lên khắp phòng. Lúc này, cô mới chợt cảm nhận được rõ ràng, cô không chỉ có một mình nữa rồi. Đây là phòng tắm anh vừa dùng, anh chia sẻ tất cả những thứ mình vừa dùng với cô.

Nghĩ tới chuyện từ nay về sau, trong đời cô sẽ có thêm một người cùng cô chia sẻ mọi thứ, trái tim chậm chạp của cô bỗng cảm thấy ngọt ngào và đau đớn. Đây là cảm giác mà cô chưa từng có trong nhiều năm chung sống với Châu Nhiên.

Đây mới là tình yêu đúng không, nó tràn đầy hơi thở của cuộc sống thường nhật với dưa cà, mắm muối. Cô được anh kéo vào nhân gian từ thần điện cao vời mà lạnh lẽo.

Cô từ từ cởi quần áo, đột nhiên liếc thấy trong túi rác mới thay có một chiếc chìa khóa và một tấm thẻ đã bị bỏ làm bốn. Cô nhặt những mảnh vỡ đó lên ghép vào, nhìn thấy chữ viết trên đó, gương mặt vô cảm, lại vứt vào thùng rác.

Cô tắm thật cẩn thận, sấy khô tóc, bôi kem dưỡng ẩm rồi mới ra ngoài.

Thời Việt đang chơi điện tử, anh đeo kính thực tế ảo và thiết bị cảm ứng toàn thân, đi vòng quanh phòng, thỉnh thoảng lại làm động tác bắn súng. Bộ thiết bị trò chơi điện tử thực tế ảo này do Nam Kiều đặt mua ở nước ngoài về, cô vốn định cùng chơi thử với Châu Nhiên lúc rảnh nên mới mua thiết bị đôi, thế nhưng thiết bị còn chưa tới, hai người đã chia tay, vậy nên thỉnh thoảng, cô đành chơi một mình. Không có đồng đội, rất nhiều cửa không thể chơi được.

Nam Kiều khẽ cười, đeo bộ thiết bị của cô vào.

Trong trò chơi, Thời Việt vào vai một chiến binh, một mình đánh thắng hai cửa, sau khi vào cửa ba anh cảm thấy rõ ràng kẻ địch có sức mạnh quá lớn, khó mà một mình đối phó được. Đặc trưng của trò chơi thực tế ảo này là do người chơi cảm giác như ở trong không gian trò chơi thật, người chơi chính là nhân vật, động tác của cơ thể chính là động tác của nhân vật. Tương tự, nếu nhân vật bị thương, người chơi cũng có thể đau.

Trong trò chơi, anh bị đánh gãy một cánh tay, vậy nên bây giờ, cả cánh tay trái của anh đau không chịu nổi. Anh nghĩ bụng trò chơi này của Nam Kiều ghê gớm thật, cứ chơi tiếp thì tối nay coi như xong.

Khi anh còn đang nghĩ ngợi, trong hoang mạc anh đang đứng lại xuất hiện một đồng ma thú. Anh bắn chết một đám rồi vội vàng rút lui, đột nhiên, một vật thể khổng lồ nhảy ra trước mắt anh, rút kiếm chém giết.

“NQ, đồng đội của bạn đã online”.

Thời Việt: “...”

Nhân vật Nam Kiều chọn có hình dáng một con quái thú hình người có miệng kiểu hàm nhai, xấu không để đâu cho hết, nhưng năng lực chiến đấu siêu mạnh. Thời Việt nghĩ thôi được, cô gái anh thích vốn nên như vậy. Sau khi chấp nhận tạo hình này, quả nhiên anh liền thấy nó thuận mắt hơn nhiều.

Hai người phối hợp với nhau, việc qua cửa thuận lợi hơn rất nhiều. Họ qua được bản đồ hoang mạc, anh đang hai tay làm tư thế ôm với Nam Kiều.

Quái thú hình người nhảy về phía anh, cúi xuống, cái hàm dưới trông như của châu chấu khê rung động. Bên tai Thời Việt vọng lại tiếng kêu “chiu chiu”.

“...” Trò chơi này có độ chân thực quá cao, không ngờ nhân vật ở hình dạng này còn không biết nói.

Thời Việt đưa tay ôm lấy con quái thú, ôm lấy cô gái của anh.

Quái thú há cái mồm dữ tợn ra nghiêng về phía anh.

“Ôi, thôi được rồi”. Anh nghiêng đầu về phía nó, hôn con quái vật xấu xí này.

Cảnh vật đột nhiên dừng hình, sau đó tối đen như mực. Nam Kiều tắt máy rồi. Thời Việt tháo hết thiết bị trên người ra, thấy Nam Kiều đang mím đôi môi mỏng, nhìn anh mím cười.

“Thế mà anh cũng hôn được”.

Thời Việt cười giảo hoạt, lại gần cô, “Anh tưởng em có ý tưởng gì độc đáo, định xử lý luôn anh trong thực tế ảo”.

Bây giờ anh vui vẻ thoải mái rồi, nên lại bắt đầu nói nhăng nói cuội. Nam Kiều cũng quen, từ nhỏ cô đã tiếp xúc nhiều với quân nhân, đàn ông ngồi với nhau, kể cả là người được giáo dục cao thế nào, khi nói chuyện cũng chêm vào mấy câu bậy bạ. Cô thản nhiên đáp: “Em cũng muốn lắm, nhưng nhân vật anh chọn chỉ có đặc trưng giới tính thứ hai chứ không có đặc trưng giới tính thứ nhất”.

Thời Việt sống ra một lúc mới hiểu – không ngờ cô nàng này cũng biết nói chuyện mờ ám, lại còn nói một cách hết sức nghiêm túc nữa chứ.

Anh bước từng bước lại gần, ép cô lùi lại, đè cô lên lan can ban công. Sau mấy tiếng loạt xoạt, anh ưỡn cơ thể rắn chắc của mình lên...

Dù vẻ mặt Nam Kiều vẫn bình tĩnh nhưng sắc mặt đột nhiên lại đỏ lựng. Anh lấy cơ thể mình làm mẫu, nheo đôi mắt sắc bén lại: “Sao? Đặc trưng giới tính thứ nhất á?”.

Nam Kiều chỉ mặc một chiếc váy ngủ bằng lụa, vạt dưới cũng chỉ dài đến nửa đùi. Làn da mịn màng nhạy cảm phía trong giờ như đang bị đóng dấu sắt nung. Cô khẽ cắn môi, đôi mắt bắt đầu long lanh sóng nước. Cô kéo kéo cái áo ba lỗ trên người anh, “Cởi ra”.

Anh chiều theo ý cô. Vai rộng thân dài, eo nhỏ mà chắc, cơ bắp trên người anh không hề nổi lên cuồn cuộn mà đẹp đẽ vừa phải, mạnh mẽ mà cân đối như một con báo.

Cô nheo mắt ngắm nhìn anh.

Anh hỏi: “Nhìn gì?”.

Nam Kiều ngẩng lên, thản nhiên đáp: “Ngày đầu tiên đã muốn nhìn rồi”.

Thời Việt nhớ lại buổi sáng Nam Kiều tỉnh dậy sau đêm say đó, cũng là ở đây, cô ngắm nhìn anh một cách trắng trợn, không chút kiềm chế, đầy vẻ tán thưởng.

Mắt anh càng lúc càng đen hơn. Anh kéo vạt váy ngắn cũn của cô lên, chỉ kéo một cái, có thứ vải gì rất mỏng rơi xuống đất.

“Anh...”. Nam Kiều khẽ kêu lên, đầu ngón chân co lại, cơ thể khẽ run lên, hai tay tì lên lồng ngực rắn chắc của anh, cắn răng khẽ nói: “Vô liêm sỉ”.

Thời Việt vén tóc cô ra sau tai, cắn lên vành tai nhỏ xinh của cô.

“Bây giờ mới nói thì muộn rồi”.

Anh khẽ thở ra, chậm chậm mà chắc chắn cọ sát vào cô, “Chẳng phải em thích vô liêm sỉ sao”.

Nam Kiều cắn chặt môi, không nói tiếng nào.

Tay anh không ngoan ngoãn để yên một chỗ. Nam Kiều giãy vài cái rồi bỏ cuộc, quần áo trên người chỉ là đồ trang trí, dài rộng đến mức chỉ có thể mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Cô không thấp bé nhưng khi ở trong lòng anh, cô cũng chỉ như một chú chim nhỏ. Chỗ nào tay anh đi qua, da cô cũng đều tím lên, thế nhưng sức mạnh đó khiến cô thấy dễ chịu.

Cô bị đè lên lan can, cơ thể ngã về phía sau, hai tay bám chặt tóc của người đàn ông trước ngực. Cô hít sâu, cố đứng thẳng lên nhìn anh. Vừa lúc anh cũng ngước mắt lên, đôi mắt vốn lạnh lùng và hơi thấu suốt lúc này nhuộm màu ham muốn, trông càng sâu hơn, mê hồn hơn, nhưng đồng thời cũng mạnh mẽ đến mức khiến người ta tuân phục.

Anh vẫn đang lần xuống dưới.

“Đừng...”.

Nhưng đã muộn rồi, cô suýt bị sặc, “Lên giường đi...”.

Thời Việt nửa quỳ bên giường, đè cô xuống, vuốt ve bờ má đỏ hồng mà căn mìn của cô, thì thầm: “Xấu hổ cái gì? Đâu phải em chưa từng làm bao giờ”.

Mặt Nam Kiều càng đỏ ửng, nóng bừng, cô quay đầu đi. Những gì Thời Việt vừa làm, cô chưa bao giờ thử. Kinh nghiệm của cô đều đến từ Châu Nhiên, thế nhưng lúc đó Châu Nhiên theo đuổi cô, luôn có chút kiêng nể, kể cả sau này sống chung, cũng chưa bao giờ buông thả.

Thời Việt nhìn cô cũng hiểu bảy, tám phần. Trái tim anh mềm đi, bèn cúi xuống hôn cô rất lâu, rất dịu dàng. Bấy giờ Nam Kiều mới dần quen, chậm rãi đáp trả anh một cách cuồng nhiệt. Ngón tay cô miết sâu xuống phía dưới lưng anh, trọng lượng cơ thể Thời Việt dần dần đè lên người cô. Đang lúc hai người đều say đắm thì bỗng nghe thấy “rầm” một tiếng, cơ thể hai người đột ngột rơi xuống...

Cái giường gấp bị sập rồi.

“...”.

Thời Việt ôm cô, tiếng cười trầm trầm vang bên cổ cô.

Nam Kiều hết cách: “Làm thế nào bây giờ?”

Thời Việt đáp: “Như bình thường thôi”

Họ không bật đèn, trên ổ cắm cắm đèn ngủ tiết kiệm điện hình cái cây. Dưới ánh đèn mờ ảo, đôi mắt của người đàn ông rực sáng đầy phấn khích.

Nam Kiều vẫn còn đang nghĩ “như bình thường” là sao thì bỗng cảm thấy phía dưới hơi đau.

“Anh...”

Thời Việt ấn cô xuống, “Suyt...”.

Cô nhanh chóng không thể nói được gì nữa. Anh hôn cô trong bóng tối, động tác rất dịu dàng và nâng niu, giúp cơ thể cô hoàn toàn thả lỏng, cô có cảm giác khó chịu kỳ lạ. Cô vốn ngậm chặt miệng, không phát ra tiếng nào, lúc này cô không kìm được bất an lo lắng bầu chặt vào cánh tay anh, cổ họng phát ra tiếng nức nở. Đôi mắt cô mở lớn, nhìn anh trong ánh sáng mờ mờ.

Anh cúi xuống hôn lên những giọt mồ hôi trên trán cô, hôn lên mái tóc ướt đầm của cô.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Trong Mắt Anh, Ánh Hoàng Hôn Đang Rực Cháy

Phía chân trời vừa sáng lên, Nam Kiều đã tỉnh. Trong đầu cô như có một cái đồng hồ báo thức sinh học, chỉ cần trong lòng đã lên kế hoạch, dù có buồn ngủ thế nào, ngày hôm sau cô cũng dậy từ sớm. Mắt cô còn chưa mở ra hẳn, thứ đầu tiên kích thích các giác quan của cô đã là mùi đàn ông nam tính và mãnh liệt bao bọc toàn thân.

Đêm qua, họ đã làm những gì sau đấy nhỉ?

Thời Việt vẫn ngủ say, hơi thở khẽ và rất đều, vòng tay vừa ấm áp vừa mạnh mẽ. Nam Kiều gối lên cánh tay anh, bàn tay to lớn của anh phủ lên vai cô, cô cảm thấy dễ chịu đến nỗi không muốn động dậy.

Cô nghĩ người xưa hay nói vòng tay của người đàn bà là chốn êm ái nhất, nhưng lẽ nào vòng tay của Thời Việt lại không như thế

Nam Kiều nhắm mắt lại, khẽ khàng bỏ tay Thời Việt ra, lặng lẽ bò ra khỏi giường. Cô đứng cạnh giường, im lặng quan sát Thời Việt một lúc, sau khi chắc chắn là anh không tỉnh dậy bèn đi chân trần vào nhà vệ sinh, đánh răng rửa mặt, lấy đồ rồi nhẹ nhàng ra khỏi nhà.

Trên đường phố còn rất vắng người, cô dễ dàng bắt được taxi. Cô cầm một mảnh giấy, trên đó viết tên một câu lạc bộ bằng bút kẻ lông mày, địa chỉ trên đường Trường An.

Đến câu lạc bộ, cô báo cho nhân viên trực cổng số phòng rồi cho biết tên mình. Không lâu sau, có người mời cô vào nói chuyện, Nam Kiều ung dung

bước vào. Cô không biết khi mình vừa đi vào, phía sau đã có một bóng người xẹt qua bồn hoa bên đường. Người này mặc áo phông trắng, quần soóc, lại còn đi thêm một đôi dép lên xỏ ngón. Anh ta đi tới, khoác vai bá cổ một người gác cửa, thân quen trò chuyện với người đó vài câu rồi thản nhiên vào tòa cao ốc như vào chốn không người.

Nam Kiều được đưa lên vườn hoa lộ thiên ở trên tầng cao nhất, vườn hoa này hoàn toàn theo phong cách châu Âu, những khóm hoa tươi tắn rực rỡ sắc màu được cắt tỉa rất đẹp mắt.

An Ninh đang ngồi một mình phía trong, ăn mặc khá thoải mái với áo ngủ trắng tinh, tóc vừa mới gội, vẫn còn được giữ bằng băng đô. Thế nhưng gương mặt lại được trang điểm kỹ lưỡng.

Chị ta chậm rãi dùng điểm tâm sáng, thấy Nam Kiều đi tới bèn giơ tay gọi: “Qua đây ngồi đi”.

Nam Kiều không hề khách sáo ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh chị ta. Nhân viên phục vụ mặc áo đuôi tôm mang thực đơn tới, Nam Kiều lắc đầu, chỉ gọi một ly nước muối ấm.

Ánh mắt An Ninh chậm chậm lướt trên mặt Nam Kiều.

“Cô Nam đi du học nước ngoài mấy năm?”.

“Một vài năm”.

“Học kỹ thuật à?”.

“Vâng”.

An Ninh hỏi rất từ tốn, Nam Kiều bình thản uống nước muối ấm, cũng từ tốn trả lời.

“Vậy chắc cô Nam không hiểu biết nhiều về lịch sử Trung Quốc”.

“Quả là không hiểu lắm”.

An Ninh ung dung cười: “Cô Nam biết Quắc Quốc phu nhân không?”

“Không”.

An Ninh vắn một bông hoa rục rở trong bình hoa, nói: “Quắc Quốc phu nhân là chị Dương quý phi. Bà ta cậy mình xinh đẹp, lần nào gặp Đường Minh Hoàng cũng không trang điểm. Vì thế, câu nói ‘không phấn son lên triều gặp nhiều thiên tử’ ra đời. Loại phụ nữ như Quắc Quốc phu nhân này...”.

An Ninh cười quyền rũ, nhìn Nam Kiều: “... Thật là đáng ghét”.

Nam Kiều khẽ cau mày: “”Tôi không hiểu chị nói gì lắm”.

An Ninh đột nhiên nghiêng người, nhắm mắt ngửi ngửi người cô rồi lại mở mắt ra: “Người vẫn đầy mùi của cậu ta”.

Nam Kiều nhăn mày.

An Ninh vuốt chuối tràng hạt trên cổ tay, nói: “Mới sáng sớm, mặt trời vừa lên, cô đã tới chỗ tôi uống trà, xem ra Thời Việt đêm qua kém hơn trước rất nhiều”.

Nam Kiều lạnh lùng ngồi yên, không nói gì.

An Ninh lại tiếp: “Thời Việt rất biết hầu hạ phụ nữ”. Chị ta nhìn đồng hồ đặt bên cạnh, “Từ tối qua đến giờ, hai người ở bên nhau năm, sáu tiếng đồng hồ phải không”.

Chị ta dựa vào thành ghế, cao ngao xoay tràng hạt, “Trong lòng cô có

khúc mắc, làm chuyện đó sao vui vẻ được”.

Nam Kiều không nói nhiều với chị ta, lấy ra chìa khóa chiếc Maybach, đặt lên mặt bàn thủy tinh, đẩy về phía An Ninh.

An Ninh liếc nhìn một cái, cười dịu dàng: “Ồ? Sao cậu ta không tự tới trả?”.

Nam Kiều lạnh nhạt đáp: “Anh ấy vứt đi”.

An Ninh cười nhạt.

Nam Kiều nói: “Bây giờ anh ấy đang ở bên tôi”.

An Ninh kéo chiếc băng đô trên đầu xuống, lắc lắc đầu, mái tóc đen hơi ẩm xoa xuống vai, trông vô cùng mặn mà quyến rũ. Chị ta tỏ vẻ vô tội: “Hừm, cố vấn đề gì ư? Tôi cũng không bận tâm chơi ba người, dù sao có thêm mấy người nữa thì cậu ta cũng ứng phó được, đúng không?”.

Nam Kiều lạnh lùng nhìn chị ta.

An Ninh lại cười yếu điệu mà đắc ý, áp sát Nam Kiều nói: “Cô Nam à, tôi thật không hiểu cô. Cô có tài có sắc, có quyền có thế, tại sao lại tranh giành một thằng đàn ông thấp hèn với tôi, làm thế khác nào tự hạ thấp mình?”.

Nam Kiều lạnh nhạt đáp: “Tôi không tranh với chị, chị không xứng để tranh với tôi”

“Ha!”. An Ninh cười nghe rất chói tai.

Nam Kiều nói: “Chị coi anh ấy là đồ chơi, còn tôi coi anh ấy là người yêu. Tôi không thấy anh ấy thấp hèn, chỉ cảm thấy chị đáng thương. Chị giẫm đạp đàn ông dưới chân, cả đời này cũng không tìm được một người đàn ông thật lòng tôn trọng chị”.

An Ninh giậm dũ quát lên: “Tôi cần sao?”.

Nam Kiều lạnh lùng nhìn chị ta một cái: “Vậy chị trang điểm làm gì”.

An Ninh vừa định nổi điên thì chợt nhận ra cảm xúc của mình lại bị một cô gái trẻ dẫn dắt, thế là lại thả lỏng, cười nhạt: “Tôi đánh giá thấp cô quá. Tôi nói cho cô biết, cô Nam, cô cũng là một người phụ nữ rất mạnh mẽ, đừng để đàn ông dắt mũi. Đàn ông thì chơi bời chút là được rồi, nếu coi trọng quá là thua đấy”.

Nam Kiều lạnh nhạt nói: “Tôi và anh ấy hoàn toàn bình đẳng, độc lập với nhau. Anh ấy không điều khiển được tôi, tôi cũng tôn trọng mọi việc của anh ấy”.

Cô đứng dậy, nói với với An Ninh: “Chị đã biết rõ lý do tôi đến đây rồi. Nếu chị thực sự thấy tôi ngứa mắt, thì cứ tấn công tôi. Nếu còn giở trò mèo như lần trước, kéo Thời Việt vào chuyện này thì thật là mất phong độ của chị An quá”.

Nói xong, cô thản nhiên bỏ đi.

An Ninh ngồi một mình giữa những khóm hoa, móng tay đỏ rực kẹp hạt trầm hương tròn bóng bấy, đột nhiên khẽ cười một tiếng đầy vẻ sâu xa.

Nam Kiều vội vàng bắt taxi về nhà. Đến nơi, cô xem giờ, mới một tiếng đồng hồ, bây giờ bà bảy giờ. Chắc Thời Việt không dậy sớm vậy đâu, cô nghĩ, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Nhưng vừa ra khỏi cửa thang máy tầng mười sáu, cô chợt nhìn thấy một người đứng dựa tường bên cạnh cây trầu bà ở cửa.

Người này mặc áo phông trắng, quần soóc, đi dép xỏ ngón, chẳng phải chính là Thời Việt đó sao? Tối qua quần áo anh đã giặt hết, bây giờ vẫn còn

chưa khô, không ngờ anh lại ăn mặc thế này ra ngoài, lại còn bị khóa ở ngoài cửa. Sắc mặt anh hơi sầm xuống, màu mắt khá nhạt, khiến người ta có cảm giác sâu xa khó đoán.

Nam Kiều hỏi anh: “Anh ra ngoài làm gì?”

Thời Việt đáp: “Tỉnh dậy không thấy em đâu, anh ra tìm một vòng trong tiểu khu cũng không thấy, nghĩ em không có di động, anh đành quay về đợi”.

Nam Kiều hơi hồi lỗi nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Ôn Định đột nhiên tìm em có việc, em đến công ty một chuyến, muốn để anh ngủ thêm nên không nói với anh”.

Đây là lần đầu cô nói dối, nhìn đôi mắt đen của anh chăm chú nhìn mình, cô bất giác thấy chột dạ, lại giải thích thêm: “Ôn Định sống theo giờ bên Mỹ”.

Thời Việt đáp: “Ừ”

“Anh giận à?”.

Thời Việt nhìn cô một cái, “Làm gì có”.

Nam Kiều có cảm giác Thời Việt hơi khác thường nhưng lại không rõ khác thường chỗ nào. Hai người cùng mở cửa ra, cô chợt ngửi thấy trên người anh có mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Nam Kiều hỏi: “Anh lại hút thuốc à?”.

Thời Việt gật đầu.

“Hút ít thôi. Anh vốn đã lớn hơn em mấy tuổi rồi”.

Thời Việt bỗng quay sang nhìn cô, mỉm cười nói: “Chẳng lẽ em muốn

sống với anh đến bảy, tám mươi tuổi thật à?”

Nam Kiều im lặng một lúc, ấn ngón vô danh bên tay trái lên khóa vân tay, ngẩng đầu thản nhiên nói: “Nếu anh đồng ý”.

Ánh mắt Thời Việt sâu thẳm, đột nhiên anh mím chặt môi lại.

Cửa mở, Nam Kiều khởi động thiết bị khóa vân tay, hỏi: “Anh muốn dùng ngón nào?”

Thời Việt mỉm cười: “Em muốn cho anh ra vào tùy ý à?”.

Nam Kiều hỏi lại: “Chẳng lẽ không nên làm vậy sao?”.

Thời Việt cười khê: “Thế thì anh thực sự nên chuyển đến...”. Môi anh cọ lên đỉnh đầu cô, thì thầm : “Sống chung với em như vợ chồng”.

Tim Nam Kiều khẽ run lên, cô chưa từng sống chung sao? Không, cô đã sống chung với Châu Nhiên mấy năm, nhưng tại sao cảm giác khi nghe Thời Việt nói câu này lại khác hẳn, đầy hàm ý, khiến cô động lòng?

Sống như vợ chồng...

Trong mấy năm sống cùng Châu Nhiên, cô chưa khi nào có khái niệm kết hôn. Cô luôn cảm thấy có kết hôn hay không cũng không có gì khác biệt. Chẳng qua chỉ là một tờ giấy hôn thú, chịu sự ràng buộc của pháp luật mà thôi, cuộc sống hai người hoàn toàn không thay đổi vì hôn nhân.

Nhưng lần này dường như khác hẳn.

Thời Việt hỏi: “Sao em lại dùng ngón vô danh bên tay trái?”

Nam Kiều bình thản giải thích: “Vì ngón vô danh chỉ sự kiên trì”.

Thời Việt bèn dùng ngón vô danh bên tay phải ấn lên đó, để khóa thông minh lấy vân tay của mình.

Lúc lấy vân tay, chiếc máy quét hết vòng này đến vòng khác, nhận biết vân tay của anh, phát ra tiếng “xoẹt xoẹt” rất khẽ. Thời Việt ngoảnh đầu nhìn Nam Kiều, vừa lúc Nam Kiều cũng quay sang nhìn anh. Khi mắt họ gặp nhau, trong lòng cũng cảm thấy bình yên theo tiếng “xoẹt xoẹt” đó, dường như hai dấu vân tay lồng khít vào nhau, hai tâm hồn kết nối với nhau, chỉ trong chớp mắt đã nhìn được vào lòng đối phương.

Nam Kiều đi vào nhà, Thời Việt đột nhiên ôm lấy cô từ phía sau, áp sát vào cổ cô nói: “Đã đến công ty rồi thì có phải hôm nay em không cần đi nữa không?,

“...”.

Nam Kiều không ngờ Thời Việt sẽ hỏi như vậy. Cô không muốn lời nói đối bị lộ, đành phải gạt đầu: “Ừ”.

Thời Việt cúi đầu sau gáy cô cười khe khẽ, ngửi mùi trên cơ thể cô, tóc cô. Anh hạ giọng hỏi: “Tai sao lại yêu anh như thế?”.

Nam Kiều sửng ra: “Có sao?”.

Thời Việt cười, đôi tay chậm chậm vuốt ve vùng ngực và bụng mềm mại của cô, chân cô ... gây rối khắp nơi.

Nam Kiều giữ lấy tay anh, phản đối một cách yếu ớt: “ Thời Việt!”.

Nhưng anh khàn giọng nói sau lưng cô: “Anh muốn em”.

“...”.

“Ngay bây giờ”.

Nam Kiều mù mị nằm sấp trên tấm đệm bừa bộn, những ngón tay thọc sâu vào gối. Anh dán sát bên tai cô, nói từ phía sau:

“”Hôm nay chúng ta có thể đi mua một cái giường...”.

“Anh muốn bên em đến bảy, tám mươi tuổi vẫn chưa đủ, anh muốn một cậu con trai tên là Tiểu Thụ, một cô con gái tên là Tiểu Diệp Tử...”.

Hôm đó, không biết vì sao anh nói rất nhiều, Nam Kiều sau đó gần như ngất xỉu, có câu nhớ được, có câu không nhớ lắm, nhưng trong giấc mơ của cô, tất cả đều nở thành hoa.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 11.2

Thời Việt chuyển tới nhà Nam Kiều ở thật. Lúc tới nhà Hác Kiệt lấy đồ, anh giới thiệu Nam Kiều với Hác Kiệt: “Đây là chị dâu chú, Nam Kiều, Nam trong phương Nam, Kiều trong Đại Tiểu Kiều”.

Hác Kiệt phì cười, đấm anh một cái, “Shit! Mà lại còn đòi làm anh tao á, em dâu! Em dâu biết chưa?”.

Thời Việt nói: “Ăn nói lịch sự chút”.

Nam Kiều mỉm cười.

Bấy giờ Hác Kiệt mới tươi cười nói với cô: “Chào em dâu, em dâu đẹp thế này, thằng Thời Việt này đúng là hời quá!”, lại quay sang bảo Thời Việt: “Ê, tổ tiên nhà mà tích đức mấy trăm đời mà kiếm được ô vợ tốt thế này”.

Anh giơ tay về phía Nam Kiều, nói: “Hác Kiệt, quản trị của Wings”.

Nam Kiều vừa định giơ tay lên thì bị Thời Việt nắm lấy.

Ánh mắt sắc như dao của Thời Việt nhìn tay Hác Kiệt, Hác Kiệt bỏ tay xuống, “Shit ... nhỏ nhen dữ vậy... “.

Nam Kiều gật đầu với Hác Kiệt: “Nghe danh đã lâu”.

Thời Việt không có nhiều đồ, chỉ đóng mấy thùng giấy là hết, đồ đạc của ba con becgie Đức thì phải đóng thêm hai thùng to nữa. Dọn đồ xong, Hác Kiệt đưa cho Thời Việt một điều thuốc, Thời Việt nói: “Cai rồi”.

Hác Kiệt: "...", anh ta khoác vai Thời Việt khẽ nói: "Thế là mày định vứt bỏ anh em mà đi lấy vợ trước đây à? Định bao giờ làm to bụng em dâu?".

Thời Việt nhìn Nam Kiều đang bình thản giao lưu tình cảm với Lão Nhị ẩm ực ngoài ban công, khéo môi cong lên: "Tùy cô ấy".

"Chẹp chẹp chẹp chẹp!". Hác Kiệt phát ra tiếng chẹp chẹp như nổi da gà, lắc đầu nói: "Khác rồi, khác thật rồi". Anh ta vỗ mạnh một cái vào người Thời Việt, "Ngọt ngào quăn quýt thế này, làm anh em nhìn cũng muốn thoát đời độc thân".

Hác Kiệt kéo Nam Kiều sang một bên nói: "Em dâu à, anh nói em nghe, thằng người yêu em vô cùng đáng tin cậy! Đừng thấy nhiều người chửi nó là đồ mất dạy, chỉ cần nó đối tốt với em là nó sẽ đối tốt thật, tốt đến mức dóc ruột dóc gan".

Nam Kiều đáp: "Em biết".

"Có điều, chỉ có một vấn đề, thằng này bình thường thì không sao, nhưng cứ đến cúp Thế giới là thay đổi, không tắm không rửa bát không dọn dẹp nhà cửa không thay quần lót không thay tất, gọi nó nó cũng không thừa. Em cẩn thận đấy".

Thời Việt dắt ba con chó đi tới, "Nói cái gì thế, thằng này!".

Nam Kiều mỉm cười: "Em biết rồi".

Tuy căn hộ thông hai phòng của Nam Kiều không nhỏ nhưng nuôi thêm ba con chó thì quá chật chội, thế là Thời Việt thuê luôn phòng bên cạnh cho riêng ba con chó ở.

Âu Dương Ý không bình luận gì nhiều chuyện Nam Kiều và Thời Việt tái hợp, chỉ nhắc nhở Nam Kiều: Phải cẩn thận. Còn ba con chó thì bắt đầu được

hưởng ưu đãi đặc biệt ở bệnh viện thú cưng của Âu Dương Ý.

Phía Túc Khắc Phi Hành thì khó chấp nhận Thời Việt hơn một chút. Thậm chí Ôn Định còn gọi riêng Nam Kiều ra để tỏ ý bất mãn. Nhưng Nam Kiều có thể nói ra những chuyện lắt léo sau lưng Thời Việt sao? Cô cũng chỉ có thể giải thích là hiểu lầm mà thôi. Người của Túc Khắc Phi Hành bán tín bán nghi nhưng dù sao đó cũng là quyết định của Nam Kiều, hơn nữa đó lại là chuyện riêng của cô, họ cũng không thể phán đoán thêm gì.

Đến tháng Sáu, chiếc máy bay mẫu đời đầu tiên làm theo ý tưởng mới của Nam Kiều đã được sản xuất. Nam Kiều và Thời Việt cùng đến công xưởng ở Lang Phường lấy hàng.

Tuy đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng khi nhìn thấy mẫu máy bay mới, Thời Việt vẫn vô cùng kinh ngạc trước vẻ đẹp của nó. Chiếc máy bay này lớn hơn series Phoenix một chút, nhưng hình dáng lại hoàn toàn thay đổi. Nó lặng lẽ đứng trên bàn, trông như con quái vật có vẻ ngoài khiến người ta ấn tượng mạnh trong phim khoa học viễn tưởng “Starship Troopers”.

Những khớp nối mạnh mẽ, phần thân phòng to một cách dị dạng, trông nó như đang chuẩn bị tấn công bất cứ lúc nào.

Nam Kiều nhìn Thời Việt một cái, rồi thao tác chiếc điều khiển từ xa màu bạc.

Đèn LED ở trước sau vỏ động cơ sáng lên, đèn phía trước màu đỏ, phía sau màu xanh, chiếc máy bay đột ngột phóng vọt lên không trung.

Nó yên tĩnh một cách lạ thường. Ngoài tiếng cánh quạt quay, các tạp âm khác khi bay gần như đã bị loại bỏ. Hơn nữa sau khi tiến vào trạng thái bay ổn định, tạp âm của tiếng cánh quạt cũng gần như biến mất.

Chiếc máy bay dừng lại giữa không trung, bắt đầu biến hình một cách

lặng lẽ. Bộ càn máy bay bằng sợi carbon bắt đầu từ từ nâng lên, bốn cái cánh quạt vốn ở phía dưới thân máy bây giờ đã nâng lên phía trên thân máy, hình dáng của nó lại giống như phi cơ chiến đấu tương lai trong trò chơi “Call of Duty”.

Thời Việt thốt lên đầy tán thưởng “Ồ”.

Nam Kiều mỉm cười.

Thời Việt hỏi: “Định đặt tên mẫu này là gì?”.

Nam Kiều nhìn đôi mắt đầy sắc bén và cơ thể nhanh nhẹn đến mức gần như bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu có được do rèn luyện trong một thời gian dài của Thời Việt.

“Jaeger”.

“Nghĩa là gì?”

“Là ‘thợ săn’ trong tiếng Đức”.

Thời Việt nheo mắt cười : “Cái tên nghe quyết liệt vậy?”.

Nam Kiều nghiêm túc nói: “Lần này không chỉ là quay phim trên không mang tính giải trí nữa, nó còn nhiều tác dụng khác”. Cô nhìn Thời Việt, nói tiếp: “Tháng sau bọn em phải đến cao nguyên Thanh Tạng để thử nghiệm tính năng của máy bay, anh rảnh không?”

Thời Việt ôm lấy eo cô từ sau lưng, khẽ cù vào đó: “Vợ anh cùng một đám đàn ông chạy đến Thanh Tạng chơi, em bảo anh làm sao mà yên tâm được?”.

Nam Kiều bị anh chọc cười, muốn giãy ra lại bị anh ôm lại. Lần này, anh không động tay động chân nữa, chỉ im lặng ôm lấy cô, nhìn cô thử các tính

năng cơ bản của Jaeger, giúp cô ghi lại số liệu trên máy tính bảng. Anh có kiến thức cơ bản học hồi xưa, dù hệ thống điều khiển và các số liệu tham khảo của Jaeger phức tạp hơn nhiều, lại hoàn toàn sử dụng tiếng Anh, cũng không làm khó được anh.

Nam Kiều nói: “Lúc trước, Ôn Định muốn nhờ anh quay video quảng cáo cho công ty”.

Thời Việt cúi đầu ấn vào số liệu, thờ ơ nói: “Em nhờ để người đàn ông của mình lộ mặt ra cho người ta ngắm nghía sao?”.

Nam Kiều mím môi, khẽ cười: “Giờ xem ra cũng không phải là không được”.

Thời Việt : “...”

Nam Kiều không nói đùa, sau khi về công ty liền báo Ôn Định sắp xếp quay video quảng cáo thật - đó chính là video quảng bá đầu tiên của Jaeger. Không phải cô nhất thời nảy ra ý tưởng này, cái tên Jaeger vốn được đặt vì Thời Việt. Cô là người đầu tiên đưa ra ý tưởng về mẫu máy bay này, tuy sau này hình dáng máy bay được các kỹ sư chuyên nghiệp của Đức thiết kế, nhưng trong đó vẫn bao hàm cảm hứng của cô có được từ Thời Việt.

Khí chất của Thời Việt phù hợp với mẫu sản phẩm này nhất.

Cô chính là một cô gái ương bướng như vậy đấy, cứ muốn làm là làm luôn.

Thời Việt phản đối lúc đầu, Tức Khắc Phi Hành nhấn mạnh việc do người Trung Quốc chế tạo nhưng vẫn luôn giữ đặc điểm quốc tế hóa rất rõ nét, tất cả các video quảng bá đều dùng hai ngôn ngữ Trung – Anh.

Bao nhiêu năm đã qua, tuy Thời Việt vẫn nhớ được từ ngữ nhưng lại

không thể phát âm, vậy là sau khi xem xong hiệu ứng lồng tiếng, anh tìm thêm một giáo viên người nước ngoài, bỏ ra ba ngày liền để luyện phát âm đoạn lời thoại trong video quảng cáo.

Nam Kiều nằm trên giường, nghe anh đeo tai nghe phát âm đi phát âm lại suốt hai tối liền như bị ma ám, cuối cùng không nhin nổi nữa, ngồi lên người anh giật tai nghe ra, bịt miệng anh lại, nói:

“Anh im miệng cho em ...”.

Trong lúc mây mưa, Thời Việt đột nhiên nhớ ra có một từ phát âm không đúng lắm, bèn dừng lại bảo cô: “Anh đọc cho em nghe một đoạn nhé?”.

Nam Kiều: “...”.

Thời Việt đọc cho cô nghe thật.

Nam Kiều lạnh lùng nhìn anh: “Đọc sai rồi”.

Thời Việt: “?”.

Nam Kiều không cảm xúc nhìn anh chăm chăm: “Không phải là facilitate you’, mà là ‘[bad word] you’”.

Thời Việt cúi xuống căn cô: “Sao em lại bậy như vậy, bậy hơn cả tưởng tượng của anh”.

Nam Kiều lạnh lùng đáp: “Từ nhỏ mắt thấy tai nghe”.

Thời Việt cười khê: “Ờ, suýt quên mất”, rồi đột nhiên đẩy mạnh phiến cô phát ra tiếng rên rĩ rời rạc: “Thế thì anh còn giả vờ làm người lịch sự gì nữa, giả bộ hoài làm ông đây mệt chết đi được...”.

Cuối tháng Bảy, vào lúc thời tiết nóng nhất, Nam Kiều, Thời Việt và đội

phi thủ chuyên nghiệp chủ chốt như Tần Thời Vũ, anh Q, Tiểu An chuẩn bị xong xuôi, mang theo một lượng lớn máy móc bay đi Thành Đô lái xe tới núi tuyết Cống Ca, hơn một ngày sau thì đến điểm bay thử khe núi Tử Mai.

Tử Mai Ô Khẩu ở độ cao khoảng năm nghìn mét so với mực nước biển. Độ cao lớn đồng nghĩa với khí áp thấp, khí áp thấp có nghĩa là mật độ không khí thấp. Nếu máy bay bay cao một nghìn mét, nhiệt độ không khí sẽ giảm xuống khoảng âm hai mươi độ, mật độ không khí cũng chỉ còn một nửa so với ở mặt nước biển. Điều này là thách thức to lớn đối với máy bay nhiều cánh quạt.

Mật độ không khí càng thấp thì trong tình trạng tốc độ quay của cánh quạt không đổi, sức nâng sẽ càng nhỏ, vì vậy phải tiêu hao công suất lớn hơn.

Tiêu hao nhiều năng lượng, nhiệt độ không khí thấp nhất đều đòi hỏi pin phải có tính năng rất tốt. Khi máy bay phản lực còn chưa phổ biến, tỉ lệ máy bay cánh quạt gặp tai nạn ở cao nguyên Thanh Tạng luôn rất cao cũng chính là vì nguyên nhân này.

Mặt khác, nhiệt độ thấp và gió lớn trên cao nguyên cũng buộc hệ thống điều khiển bay của máy bay phải đủ ổn định mới có thể chống chọi được ảnh hưởng của môi trường bay khắc nghiệt. Chỉ khi vượt qua được cửa ải bay trên cao nguyên, Jaeger mới có thể trở thành “thợ săn” thực thụ.

Trên đường lái xe tới núi tuyết Cống Ca, Nam Kiều và Thời Việt là đội tiên phong cùng đi một chiếc Land Cruiser. Thời Việt lái xe, Nam Kiều ngồi trên chiếc ghế phụ phía sau để đẩy máy bay và các loại máy móc. Đường đi gập ghềnh, có lúc vô cùng hẹp, có khu vực còn có đá rơi. Thời Việt tập trung toàn bộ sự chú ý, lái rất êm và nhanh. Xe chạy liên tục đến hơn mười giờ tối mới đến được thị trấn tiếp theo để tìm chỗ ở.

Nam Kiều thấy Thời Việt đã lái cả ngày, bèn hỏi: “Có cần em lái thay

không?”.

Thời Việt đáp: “Chuyện nhỏ ấy mà”.

Nam Kiều hỏi: “Không mệt à?”.

Thời Việt cười ha ha, mắt vẫn nhìn thẳng phía trước: “Đến nơi, chúng mình vẫn còn làm được ba tầng”.

Nam Kiều: “...”.

Tuy gần đây cô đã dần quen với lối nói chuyện sau khi được thả tự do của anh, nhưng thỉnh thoảng mấy câu bậy bạ đột ngột kiểu này vẫn khiến cô hơi đỏ mặt, suýt nữa thì không thể nhìn thẳng vào anh.

Một lúc sau, Nam Kiều mới bình tĩnh lại, muốn trò chuyện với anh.

“Sao anh lại đổi tên?”.

Đôi lông mày sắc của Thời Việt khẽ nhíu, “Anh đã là một người khác rồi. Thời Tuấn Thanh là người tốt, Thời Việt thì không”.

“Em thích Thời Việt”.

“Em thích anh à? Em chưa từng nói thích anh. Nào, nói lại lần nữa đi”.

“Em thích cái tên ‘Thời Việt’”.

“...”.

“Tại sao lại lấy tên này?”.

“Mẹ anh họ Việt. Nhưng anh cứ cảm thấy ‘Thời Việt’ quá ngô ngồ nên mới thêm chữ ‘mộc’ vào”.

“Ừ”.

“Anh muốn trở lại làm Thời Tuấn Thanh không?”.

Thời Việt khẽ cười, “Không muốn nữa”.

“Tại sao?”.

Anh nhìn Nam Kiều một cái: “Em thích là được”.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 11.3

Vừa tới thị trấn, mọi người đã cảm nhận được rõ rệt khí lạnh ban đêm của vùng nằm ở độ cao lớn so với mực nước biển. Nhà nghỉ rất tuềnh toàng nhưng sạch sẽ, Nam Kiều và Thời Việt ở chung một phòng, những người khác cũng tự chia ra hai người một phòng.

Hai người lấy nước nóng lau rửa qua rồi lên giường ngủ. Nam Kiều không quen mặc quá nhiều đồ khi ngủ nhưng giường chiếu lạnh ngắt, Thời Việt bèn ôm trọn cô trong lòng.

Thời Việt hỏi: “Trước kia bọn em cũng từng tới đây bay thử rồi à?”.

Nam Kiều “ừ” một tiếng: “Từng cho chiếc Phoenix đời đầu bay ở khu cắm trại Everest”.

Thời Việt hỏi: “Bay cao được bao nhiêu mét?”

Nam Kiều thật thà trả lời: “Hơn 700 mét”.

Thời Việt khẽ bật cười. Anh quặp đôi chân mịn màng nhưng lạnh ngắt của cô chặt hơn. Nam Kiều cảm thấy chân anh vừa ấm vừa mạnh mẽ, bất giác khẽ cọ chân vào. Đầu cô vùi vào ngực anh, mùi trên người anh khiến cô ngây ngất.

Thời Việt ôm cô chặt hơn.

“Đừng động dậy nữa”. Anh khàn giọng nói, “Ở nơi cao gần năm nghìn

mét vốn đã tiêu hao thể lực rồi, em có muốn tiêu hao tiếp nữa không”.

Nam Kiều nhắm mắt lại.

Thời Việt nói: “Lần trước đi Everest, em ở thế nào?”.

Nam Kiều nói: “Ở một mình”.

“Sau này anh đi cùng em”. Thời Việt vò vò đôi tai lành lạnh của cô, thổi hơi cho ấm. “Ngủ đi”.

Trưa hôm sau, cả đoàn tới khe núi Tử Mai. Thời tiết rất đẹp, trên mặt đất phủ đầy đá vụn và cỏ màu xanh tối. Khe núi Tử Mai nằm giữa những đỉnh núi, bao nhiêu vụn mây mỏng như tơ uốn lượn phía trên.

Đỉnh Cổng Ca tráng lệ nằm giữa biển mây mênh mang, hùng vĩ và cao lớn như vương giả xứ tuyết.

Đội phi thủ lắp đặt các thiết bị đo lường, điều chỉnh ba chiếc Jaeger mang theo. Tiểu An lắp một chiếc giá ba chân, dùng máy quay quay lại toàn cảnh quá trình bay thử. Ngoài ra, còn một chiếc Phoenix II cũng bay lên ghi hình quá trình bay thử từ trên không.

Thời Việt mặc áo jacket, đứng bên vách khe núi Tử Mai, dõi mắt nhìn ra xa.

“Thật là đẹp”, anh nói, Nam Kiều nhìn anh mỉm cười.

Đội phi thủ chọn ra chiếc Jaeger có tính năng và trạng thái ổn định nhất hiện nay, Tần Thời Vũ đặt sẵn điểm quay đầu, khởi hành hệ thống bay trước ánh mắt chăm chú của mọi người.

Đèn trên chiếc Jaeger nhấp nháy, nó bay lên trời xanh một cách ổn định.

Nam Kiều quan sát số liệu độ cao ở trạm mặt đất: 100 mét, 200 mét, 300 mét...

Tất cả nín thở và im lặng nhìn chiếc Jaeger trông như một chiếc máy bay chiến đấu loại nhỏ dần biến thành một chấm đen bé tí.

Gần 700 mét rồi. Sắp phá vỡ kỷ lục bay thử của chiếc Phoenix I rồi! Trên mặt mọi người đều có vẻ mừng rỡ và chờ đợi.

Thế nhưng thời tiết ở khe núi Tử Mai thoát cái là thay đổi. Sương mù dày đặc đột ngột kéo đến, chỉ thấy biển mây giữa những dãy núi cuộn trào như sóng. Núi tuyết Cống Ca dường như đang lùi xuống, nhanh chóng biến mất không thấy nữa.

Sắc mặt của anh Q và Tần Thời Vũ đều có vẻ nghiêm trọng, Tiểu An kêu lên: “Làm thế nào bây giờ! Chẳng nhìn thấy gì cả!”.

Jaeger đã biến mất trong sương mù nhưng đường truyền hình ảnh có độ nét cao của nó vẫn đang hoạt động ổn định, chỉ có điều ảnh truyền về toàn một màu xám, không thấy gì cả.

Tình huống này khiến phi thủ không thể điều khiển bằng mắt mà chỉ có thể hoàn toàn dựa vào cảm nhận và khả năng phán đoán các số liệu một cách chính xác. Với Jaeger thì lại càng nguy hiểm: Cực kỳ dễ mất liên lạc, mất liên lạc sẽ rơi máy bay, chiếc máy bay phải coi như bỏ.

Anh Q và Tần Thời Vũ nhìn Nam Kiều. Nam Kiều nhìn thời gian bay, hai phút năm mươi tư giây. Thời gian bay bình thường của Jaeger là từ mười lăm đến hai mươi phút, trong thể hoạt động như bình thường, trong khi tốc độ hạ cánh an toàn lại chỉ bằng một nửa tốc độ bay lên.

Quay đầu lúc nào hoàn toàn dựa vào phán đoán chính xác của cô về động cơ máy bay và thời gian pin chạy liên tục.

Tần Thời Vũ hỏi cô: “Có tiếp tục lên cao nữa không?”.

Đã vượt qua kỷ lục lần trước rồi, họ đã đạt được mục tiêu cơ bản. Nếu bay tiếp, bất cứ lúc nào máy bay cũng có thể rơi. Chỉ cần Jaeger không thể quay lại, lần bay thử này coi như thất bại. Nam Kiều bình tĩnh nhìn các tham số bay trên màn hình hiển thị ở trạm mặt đất, điềm đạm đáp: “Tiếp tục”.

Độ cao của Jaeger tiếp tục tăng lên.

Chỉ cần Jaeger không thể quay lại, lần bay thử này coi như thất bại.

900 mét, 1000 mét, 1200 mét ...

“Xuyên qua tầng mây rồi!”. Tiểu An vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc kêu lên. Ảnh Jaeger truyền về là trời xanh ngấn ngắt, biển mây bao la, cảnh đẹp vừa tráng lệ vừa rộng lớn.

Nhưng Nam Kiều lại không dám lơ là cảnh giác chút nào. Cô nhìn chăm chăm vào các số liệu tốc độ gió, hướng gió, thời gian bay, tốc độ, nhiệt độ không khí, trong đầu tính toán rất nhanh động cơ của hệ thống động cơ máy bay tiêu hao đến đâu và thời gian pin có thể hoạt động.

Các phi thủ khác cũng đều vô cùng lo lắng căng thẳng, chốc chốc lại nhìn Nam Kiều, dù độ cao của Jaeger càng lúc càng khiến họ mừng rỡ và ngạc nhiên, vượt xa mong đợi của họ. Ai cũng lo hết pin rơi máy bay, công sức đổ sông đổ bể, thậm tự hỏi tại sao vẫn chưa cho máy bay quay lại.

1400 mét, 1450 mét ...

Khi tiếng chát vắn trong lòng các phi thủ đạt đến mức cao nhất, Nam Kiều hạ lệnh: “Bay về”.

Tần Thời Vũ gạt cần bay về. Tiếp theo phải xem chính Jaeger rồi. Mọi

người đều nhìn chăm chăm trạm điều khiển mặt đất. Tín hiệu truyền về thỉnh thoảng lại có những rung động ngắn và mạnh, các phi thủ đều căng thẳng đến mức tim vọt lên cổ họng. Từ trường của khu vực cao nguyên gây nhiễu tín hiệu điện từ và hệ thống định vị GPS, có thể chống chọi được không là nhờ tính ổn định của hệ thống điều khiển bay.

Thời Việt khá bình tĩnh, ôm vai Nam Kiều nói: “Chúng ta đánh cược đi, anh cược là địa điểm hạ cánh cách điểm cất cánh không quá ba mươi mét”.

Nam Kiều liếc anh một cái: “Còn chưa biết có quay về được không. Anh tin em thế cơ à?”

Thời Việt nói: “Phần mềm em viết, sao anh có thể không tin được?”.

Nam Kiều mím môi, mỉm cười, tay phải nắm chặt lấy tay trái của anh.

Tiểu An tinh mắt là người đầu tiên phát hiện ra chiếc Jaeger đang quay lại, cậu ta chỉ vào một cái chấm đen giữa màn sương mù dày đặc, kêu lên: “Về rồi!”.

Cả đám phi thủ nhảy lên hoan hô vui như hội, Nam Kiều lạnh lùng nói: “Có lẽ sắp hết pin rồi, đổi sang điều khiển bằng tay xem thế nào”.

Tần Thời Vũ đổi sang chế độ điều khiển bằng tay, nhìn một cái, quả nhiên còn không tới 8% năng lượng, lại còn đang giảm rất nhanh.

“Shit ... nguy hiểm!”. Mọi người lại trở nên căng thẳng.

Nhưng Nam Kiều lại hoàn toàn thả lỏng: “Gần xong rồi”.

Jaeger ngày càng gần, sau đó hạ cánh một cách ổn định. Càng lên xuống vừa chạm đất, tất cả các đèn báo hiệu đều tắt ngóm – điện năng hết sạch.

“... Tính toán chính xác quá!”.

“Sếp là thần rồi!”.

Đám phi thủ đều mừng rỡ như bắt được vàng, chạy tới đập tay ăn mừng với Nam Kiều, Tiểu An còn đẩy về ngưỡng mộ, hai mắt lấp lánh nhìn Nam Kiều. Nếu là trước kia, cậu ta chắc chắn sẽ lao tới ôm sếp một cái, nhưng bây giờ bên cạnh sếp đã có thêm một người đàn ông giữ sếp như giữ của, lại còn là người lần trước dùng mìn tấn công cậu ta nữa. Chắc chắn lần trước gã này đã ngứa mắt khi thấy cậu ta và sếp đi cùng nhau rồi, đáng ghét!

Tần Thời Vũ nói: “Lần bay thử này quá thành công! Chúng ta phá kỷ lục thế giới rồi! Chúng ta về cắt ghép video, khi tổ chức họp báo ra mắt Jaeger, cả giới phi hành nhất định chấn động!”.

Anh Q gật đầu.

Nam Kiều vẫn vô cùng bình tĩnh, không tỏ ra vui mừng như các phi thủ khác, cô đã nhìn thấy tương lai huy hoàng của Jaeger khi được đưa ra thị trường. Cô mỉm cười nói: “Mọi người vất vả rồi, đều về cả đi. Để lại hai chiếc máy bay còn lại cho tôi”.

Mọi người ngạc nhiên, Tần Thời Vũ hỏi: “Sếp, sếp vẫn muốn bay à?”

Nam Kiều nói: “Lần này điểm cất cánh ở 4500 mét so với mực nước biển, máy bay bay cao 1450 mét, tổng cộng là 6000 mét. Mục tiêu cuối cùng của chúng ta là hy vọng máy bay có thể bay lên đỉnh Everest. Như vậy sẽ có ý nghĩa ứng dụng cực kỳ to lớn trong việc vận chuyển hàng hóa ở khoảng cách xa, tự động tuần tiễu và tìm kiếm người gặp nạn. Đã đến đây rồi, tôi muốn lên núi tuyết Cổng Ca thử xem sao”.

Đỉnh núi chính của núi tuyết Cổng Ca cao 7556 mét so với mực nước biển, bay thử trên đó quả thực có thể thử được giới hạn cao nhất của Jaeger.

Anh Q trình trọng nói: “Như vậy không được, núi Cống Ca quá nguy hiểm. Tỷ lệ tử vong là 64,8%, còn cao hơn đỉnh Everest và đỉnh K2”.

Tần Thời Vũ nói: “Đúng đấy, sếp nếu nhất quyết muốn đi bay thử thì chúng tôi cũng đi cùng”.

Nam Kiều lắc đầu nói: “Không sao đâu, tôi không định lên đỉnh núi, xem có thể bay thử ở khu cắm trại C2 ở độ cao 6200 mét không. Mọi người đều không có kinh nghiệm leo núi, đừng đi cùng”.

Cô ngẩng đầu nhìn Thời Việt rồi nói: “Anh ấy đi cùng tôi, không sao đâu”.

Mọi người đều không nói gì nữa. Nam Kiều và Thời Việt mang theo hai chiếc máy bay lái xe về phía núi Cống Ca. Họ không định leo núi, cứ lái xe một mạch đến độ cao không thể lái xe tiếp được nữa mới chuyển sang cưỡi hai con ngựa của dân Tạng, chở theo máy bay và lều bạt lên núi, đêm đó ngủ lại chùa Cống Ca.

Đêm đó, Nam Kiều đi vệ sinh, Thời Việt đi cùng đến bên ngoài. Nhà vệ sinh xây sát vách núi, được ghép lại bằng mấy tấm ván, phía dưới là vực sâu vạn trượng.

Thời Việt nói: “Này, anh vào trong kéo em nhé, nhờ xảy ra chuyện gì thì làm thế nào? Anh mà nói với người ta là vợ anh bị rơi xuống hố phân ...”.

“Cút đi!”.

Sáng sớm hôm sau, hai người tiếp tục cưỡi ngựa lên núi, quãng đường dài tám cây số đi mất năm tiếng đồng hồ mới tới được bãi cắm trại C1. Bãi cắm trại C1 ở độ cao 5300 mét so với mực nước biển, hai người nghỉ ngơi chỉnh trang lại một chút, Nam Kiều hơi thở dốc, Thời Việt bèn cho cô ngậm hai lát sâm Tây Dương.

“Có sao không? Có đau đầu không?”.

Nam Kiều lắc đầu: “Em từng lên độ cao 7000 mét. 5300 mét không sao, chỉ là con đường lúc này hơi dốc thôi”.

Thời Việt nhìn cô, nói đầy ẩn ý: “Thế là do em vận động ít quá, sau này phải vận động nhiều hơn”.

Nam Kiều tức tối nhìn anh.

Thời tiết vẫn khá đẹp. Hai người định ở lại một đêm rồi đi tiếp, đi được bao xa thì đi, sau đó bay thử rồi đến tối quay lại bãi cắm trại. Phía sau họ còn có một đội leo núi người Tây Ban Nha, đều mang theo thiết bị chuyên nghiệp, có vẻ rất hăng hái phấn khởi, muốn thách thức đỉnh Cống Ca. Đội leo núi nhanh chóng đuổi kịp hai người, còn chào hỏi họ với vẻ vô cùng kiêu ngạo.

Thời Việt và Nam Kiều mỉm cười với họ, hai người nhường đường cho họ đi qua.

Nam Kiều nói: “Tâm thế của anh không tồi”.

Thời Việt: “Sao cơ?”.

Nam Kiều nói: “Em còn tưởng anh sẽ muốn so cao thấp với họ”.

Thời Việt bật cười: “Em nghĩ anh mới hơi hai mươi tuổi đầu sao?”

Anh ấn gáy Nam Kiều, ôm cô vào lòng, “Em đã ở trong tay anh rồi, anh còn tranh giành gì nữa?”.

Nam Kiều khinh bỉ nói: “Sến quá”.

Hai người tiếp tục leo lên. Qua bãi cắm trại C1 khó leo hơn, Thời Việt sợ

Nam Kiều không theo được, bèn đeo tất cả máy bay và trang bị, dắt tay Nam Kiều. Lúc lên độ cao khoảng 5800 mét, họ nhìn thấy một dốc băng rất lớn và dốc đứng ở phía xa, còn dưới núi đã bắt đầu có sương mù. Thời Việt nhìn Nam Kiều: “Ở đây nhé?”.

Nam Kiều gật đầu, hai người bắt đầu điều chỉnh Jaeger, chuẩn bị cất cánh. Lúc này, đột nhiên họ nghe thấy tiếng xáo động ở phía trên, có lẽ là đội leo núi người Tây Ban Nha lớn tiếng hét gì đó, tiếng hét vang lên dồn dập, có vẻ vừa hoảng sợ vừa lo lắng.

Có một người leo núi trong đội chạy xuống, Nam Kiều hỏi bằng tiếng Anh: “Có chuyện gì vậy?”.

Người đó chỉ cái dốc băng phía trên, cuống cuồng nói: “Chúng tôi định trèo qua dốc băng này lên núi, có hai người trong đội bị ngã,, bây giờ mất liên lạc rồi! Hiện tại đang liên lạc với đội cứu hộ, các bạn có nhìn thấy họ không?”.

Nam Kiều và Thời Việt lắc đầu, Nam Kiều nói: “Rơi ở hướng nào?”.

Người leo núi kia cũng là dân chuyên nghiệp, anh ta nhanh chóng nói ra phương hướng chuẩn xác.

Thời Việt nói: “Dùng Jaeger thử xem”.

Nam Kiều gật đầu, hủy cài đặt tốc độ an toàn của Jaeger , điều khiển nó nhanh chóng cất cánh, bay về phía có người leo núi bị ngã. Thời Việt mở máy tính bảng trong tay ra, trên đó là góc nhìn rất rộng của Jaeger. Người leo núi Tây Ban Nha kia kinh ngạc kêu lên một tiếng, vô cùng mừng rỡ! Anh ta lớn tiếng hét gì đó với các bạn đồng hành trên núi, vẫy tay nói: “Có hai bạn Trung Quốc giúp chúng ta rồi! Có máy bay không người lái! Chúng ta có hy vọng sớm tìm ra họ rồi!”.

Anh ta nói không sai, liên lạc với đội cứu hộ mất thời gian, nhất là người nước ngoài phải trải qua thủ tục đề xuất, máy bay chở đội cứu hộ không thể đến ngay được. Thế nhưng cứu hộ là việc cần chạy đua từng giây từng phút với thời gian, sớm xác định được rõ ràng vị trí của người bị nạn, đội cứu hộ càng có thể cứu người sớm hơn.

Việc tìm kiếm người bị nạn thế này còn căng thẳng hơn bay thử. Lại còn bay vượt tầm nhìn, Nam Kiều, Thời Việt và các thành viên đoàn leo núi Tây Ban Nha đều mắt không chớp chăm chú theo dõi từng góc ngách trong các hình ảnh Jaeger truyền về.

Hình ảnh bị rung. Nam Kiều điều khiển cần điều khiển từ xa, mắt dán vào một loạt tham số trên hình ảnh, cảm thấy rõ ràng gió lớn trên núi gây cản trở rất lớn đối với Jaeger. Càng xuống dưới sương mù càng dày, sắc trời cũng đã sẫm xuống.

Thời Việt nhìn chăm chăm vào dốc núi trong hình, đột nhiên nói: “Ở đây có dấu vết trượt ngã, xuống nữa đi!”.

Lúc này Jaeger đã bay mười ba phút, gần đạt đến cực hạn hoạt động của pin năng lượng, lợi dụng hình ảnh tìm thấy trong giây cuối cùng, Nam Kiều nói với Thời Việt: “Ghi lại định vị không gian, hết pin rồi”.

Hình ảnh đột nhiên trở nên trắng xóa – Jaeger bị rơi ròi. Nhưng trong giây phút cuối cùng, các thành viên đoàn leo núi đã nhìn thấy một mảnh vải quen thuộc và dây thừng. Họ đều kêu lên đầy tiếc nuối và thất vọng nhưng Nam Kiều đã khởi động chiếc máy bay thứ hai, bay xuống dưới với tốc độ cao nhất theo số liệu định vị không gian mà Thời Việt lưu lại lúc nãy.

Chiếc Jaeger thứ hai xuyên qua màn sương, tìm kiếm trong khó khăn. Tám phút nhanh chóng trôi đi, nó hoàn toàn không thể nào bay về được nữa.

Người trong đoàn leo núi đều nín thở. Vẫn còn năm phút hi vọng, không ai bỏ cuộc.

Hai phút cuối cùng.

Một phút.

Trên hình ảnh đột nhiên xuất hiện một bàn tay đang khẽ vẫy vẫy!

“Oh my God!”

“Oh my God!”

Tìm thấy rồi!

Nam Kiều điều chỉnh ống kính của Jaeger, hình ảnh trên tay Thời Việt xuất hiện một gương mặt lấm lem máu, nhưng anh ta vẫn còn sống! Anh ta đang vẫy tay với máy bay!

Các thành viên đoàn leo núi gần như sắp bật khóc vì vui mừng, Thời Việt tải bức ảnh tọa độ được truyền về xuống, đưa cho họ. “SOS”, anh nói.

Nam Kiều mỉm cười nhìn Thời Việt, nói với đoàn leo núi bằng tiếng Anh: “Mau gửi cho đội cứu hộ đi”.

Đèn cảnh báo trên máy điều khiển nhấp nháy, chiếc Jaeger thứ hai cũng bị rơi.

Đoàn leo núi không biết nên bày tỏ lòng cảm ơn như thế nào, chỉ ôm chặt lấy Nam Kiều và Thời Việt, muốn chụp chung với họ, còn xin cả tên và điện thoại, lại chụp tên và logo trên chiếc hộp họ đựng máy bay nữa.

“Các bạn cứu mạng bạn chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ đền đáp các bạn!”.

Nam Kiều và Thời Việt nhìn nhau cười. Vừa rồi để điều khiển máy bay tốt hơn, Nam Kiều đã cởi đôi găng tay dày cộp ra, bây giờ đôi tay cô trắng bệch và lạnh ngắt. Thời Việt cởi khăn quàng cổ ra, cầm hai tay cô đặt vào cổ mình.

“Ấm không?”.

Nam Kiều vòng tay qua cổ anh, ngón tay lạnh lẽo cọ cọ lên làn da vừa ấm nóng vừa rắn chắc trên gáy anh, đầu tựa vào xương đòn của anh, khẽ cười.

“Cười gì vậy?”.

“Vui”.

“...”

“Hai chiếc Jaeger bị rơi mà em cũng vui”.

“Vui”

Cô ngẩng đầu hôn lên cái cổ họng chắc nịch của anh.

“Có anh ở đây, càng vui hơn”.

Máy bay trực thăng của đội cứu hộ nhanh chóng đến nơi, căn cứ vào vị trí mà Nam Kiều và Thời Việt cung cấp, họ cứu được hai thành viên trong đoàn leo núi Tây Ban Nha gặp nạn. Trong đó có một người bị thương rất nặng, bác sĩ cấp cứu nói nếu chậm thêm mấy phút nữa thì rất có thể đã không cứu nổi.

Đoàn leo núi cảm ơn Nam Kiều và Thời Việt rồi rút, nhất quyết đòi cảm ơn bằng tiền mặt nhưng bị hai người chối từ. Sau khi chắc chắn hai thành viên đoàn leo núi gặp nạn kia không còn nguy hiểm đến tính mạng, hai người mới quay lại bãi cắm trại C1 nghỉ ngơi. Đã muộn lắm rồi, hai người không còn thời gian xuống núi nữa, đành phải cắm trại trên núi.

Trong bãi cắm trại có không ít người leo núi khác đến từ khắp nơi trên cả nước, mọi người nói giọng đủ các vùng miền còn có một số người nước ngoài nữa. Họ đều đã biết chuyện đoàn leo núi Tây Ban Nha gặp nạn vào buổi chiều nên vô cùng tôn trọng và chào đón Thời Việt, Nam Kiều, mời họ cùng ăn tối, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới bể để giết thời gian buổi tối dài dằng dặc.

Thời Việt nói chuyện hay, lại từng trải, chỉ cần anh muốn là có thể nói chuyện với tất cả mọi người, ai cũng rất thích anh. Chỉ dăm ba câu chuyện, anh đã trở nên thân quen với người trong bãi cắm trại. Còn Nam Kiều không quen ở nơi đông người như vậy lắm, cô chỉ im lặng ngồi cạnh anh, nghe anh nói. Ánh mắt cô phản chiếu ánh lửa đỏ rực trong lò, vừa sáng vừa đằm tĩnh. Cô như thế khiến người khác tò mò, nhất là mấy anh chàng người châu Âu.

Thời Việt cảm thấy rõ ràng Nam Kiều không muốn nói chuyện với người lạ, bèn hỏi bên tai cô: “Ăn no chưa?”.

Nam Kiều gật đầu.

“Ăn no rồi thì chúng mình đi”.

“Đi á?”. Nam Kiều nghi hoặc hỏi, “Chúng ta không ở đây đêm nay sao?”.

Thời Việt khẽ bầu bầu tai cô, hạ giọng đáp: “Ở đây thì làm sao mà có thể giới riêng được?”.

Nam Kiều mỉm cười: “Anh lại nghĩ ra trò gì đấy”.

Thời Việt đưa Nam Kiều đi xuống núi một đoạn, tìm thấy một chỗ thụt vào giữa hai vách núi. Cái hốc này rất vắng vẻ, nhìn thẳng về phía Đông, vừa bằng phẳng lại vừa tránh gió, vừa khéo có thể chứa được một cái lều lớn.

Nam Kiều thích nơi này, cô hỏi: “Sao anh tìm thấy vậy?”

Thời Việt dựng lều, tiện miệng đáp: “Biết em chỉ quen ngủ với anh, trên đường đi anh đều để ý”.

Mặt Nam Kiều phớt hồng, may mà trời tối đen, có đèn cũng không nhìn rõ được.

Thời Việt nói: “Ở đây có thể ngắm mặt trời mọc”.

Tim Nam Kiều khẽ rung động. Trên núi tuyết Cống Ca, ngắm mặt trời lên giữa biển mây đúng là tuyệt vời. Ở một nơi toàn các đỉnh núi cao, sông băng bao phủ thế này, cảnh tượng mặt trời lên là một cảnh quan kỳ vĩ rất khác biệt so với ngắm mặt trời mọc ở Thái Sơn và trên biển.

Thời Việt và Nam Kiều hợp lực cùng dựng được một cái lều rất chắc chắn. Họ chui vào túi ngủ. Độ cao lớn so với mực nước biển khiến thể lực bị tiêu hao rất nhiều, hai người lại đều leo leo liên một mạch không nghỉ cả ngày nên vừa nhắm mắt lại là đã ngủ liền một mạch đến tận khi chuông báo thức réo vang.

Vách lều quay về phía Đông trong suốt, hai người bò ra khỏi túi ngủ, dùng giấy ướt và nước trong túi nước nóng lau mặt lau tay, súc miệng, quần chăn lông cừu dày cộp cùng ngắm mặt trời lên.

Đường chân trời vẫn còn là một dải màu vàng, màu lam tối trên vòm trời nhạt dần về phía Đông, biển mây menh mông cuộn cuộn chuyển động, lan dần ra các đỉnh núi xung quanh. Trên dãy núi hùng vĩ, đường phân cách là một màu lam hoàn toàn khác với màu lam của bầu trời, nhìn vào đó khiến người ta thấy lòng thư thái và rộng mở.

Thời Việt ôm Nam Kiều trong lòng, hai người im lặng ngắm nhìn cảnh đẹp tráng lệ vô cùng vô tận này.

Thời Việt khê gọi: “Nam Kiều”.

Nam Kiều “ừ” một tiếng.

“Em đã nghe rất nhiều chuyện của anh, nhưng chưa bao giờ kể chuyện của mình cho anh cả”.

“Thực ra em chẳng có chuyện gì cả”.

“Thế thì cho anh biết vài bí mật của em. Ví dụ như chuyện của em hồi nhỏ, cả chuyện tại sao em lại muốn nghiên cứu máy bay nữa”

Nam Kiều nhìn bên ngoài lều, nơi đường chân trời phía Đông, ánh sáng đỏ đang mở rộng lãnh thổ của mình. Những ngọn núi thần thực trong im lặng dường như đang rạp mình bái lạy dưới chân núi tuyết Cống Ca.

Đây chính là góc nhìn từ trên không của chim muông.

Hồi ức dần hiện lên rõ ràng trước mắt Nam Kiều. Cô nhớ hồi mình còn nhỏ xíu, chị Nam Cần không khỏe, luôn ở bệnh viện, phần lớn thời gian ba mẹ đều chăm sóc chị ấy. Con anh Nam Tư lại đúng vào thời kỳ nổi loạn, suốt ngày ra ngoài chơi bời với lũ bạn. Để cho “an toàn”, cô bị nhốt trong phòng sách nhỏ, chỉ có thể xem sách giáo khoa của anh chị, một cái ti vi kiểu cũ và đầu đĩa VCD.

Nam Kiều sẽ gọi quãng thời gian ba năm trước tuổi đi học đó là “thời kỳ cấm túc” trong biên niên sử cuộc đời cô, một thời kỳ méo mó nhưng tràn đầy thần bí và cảm hứng.

Trong “thời kỳ cấm túc”, cô thừa thời gian đến mức mỗi con số trong sách toán đều như mang một ý nghĩa nào đó. Thế nhưng điều hoàn toàn thay đổi thế giới của cô là cô đã phát hiện ra hai đĩa VCB trong một thùng sách phủ đầy bụi, hình như là do bố cô, ông Nam Hoàn Trụ sưu tập thời trẻ.

Trên đĩa in hình ba người nước ngoài, chất lượng in ấn rất tệ, họ có những gương mặt đầy vẻ từng trải sương gió, người đàn ông có mái tóc màu trắng trông rất nổi bật, còn người phụ nữ có đôi môi đỏ rực như lửa. Phong cách vẽ đầy mới mẻ và rỗng rãi đó khiến cô cảm thấy rất ấn tượng, thế nhưng vẫn không thể sánh được với sự chấn động mà nội dung cái đĩa đem đến cho cô.

Khi ấy cô vẫn chưa biết tiếng Anh, nhưng có lẽ khi người ta càng nhỏ thì trở ngại ngôn ngữ càng chẳng đáng gì. Cô xem hết từ đầu tới cuối, đồng thời nhớ được tên của bộ phim đó: Blade runner. Phim sản xuất năm 1982, lúc bộ phim được quay, thậm chí cô còn chưa ra đời.

Điều khiến cô thấy ấn tượng mạnh nhất là chiếc máy bay mang hình dạng xe hơi bay lên trong màn mưa trên con đường tối tăm, thân máy nhấp nháy đèn neon, cô gái mỉm cười quyến rũ trên màn hình điện tử lớn đang hạ xuống. Tầm nhìn chợt rộng mở, tòa cao ốc chọc trời hình đa diện xoay tròn bên dưới, thành phố ồn ào trôi trong màn mưa.

“Em luôn nhớ những chiếc máy bay lượn qua những tòa cao ốc san sát nhau”. Nam Kiều khẽ nói.

“Em luôn cảm thấy rồi một ngày nào đó, thế giới của chúng ta cũng sẽ có vô số máy bay, dựng nên mạng lưới thông ở độ cao tầm thấp. Chúng vận chuyển hàng hóa, thông tin và các vật dụng thiết yếu, giúp đỡ tất cả những người cần giúp đỡ”.

Nam Kiều chợt khẽ cười, quay sang nhìn Thời Việt, “Anh có cảm thấy em quá lý tưởng hóa không?”

Cô cũng từng nói chuyện này với Châu Nhiên, nhưng Châu Nhiên chỉ cười bảo: “Em nghĩ xa quá rồi! Đến lúc chết chưa chắc đã thấy được cảnh đó!”.

Thời Việt bật cười khẽ, đáp : “Em điên thật đấy”.

Nam Kiều cảm thấy hơi thất vọng. Nhưng lại nghe Thời Việt nói tiếp: “Em muốn điên anh sẽ điên cùng em”. Anh ôm chặt lấy eo cô, nói: “Điên đến lúc bảy, tám chục tuổi”.

Tim Nam Kiều chột run lên. Cô quay người lại, ngồi quỳ trên chân anh, mặt đối mặt với anh.

“Sao vậy?”, Thời Việt mỉm cười, chăm chú nhìn thật kỹ gương mặt cô, miết lên môi cô, “Em thật đẹp”.

Anh cũng thật đẹp. Nam Kiều thầm nói trong lòng.

Đôi mắt anh vô cùng sáng, vừa sắc bén vừa trong trẻo. Cô còn nhớ sự lạnh lùng trong mắt anh vào lần đầu họ gặp nhau, nhưng lúc này, nó đã chuyển thành sự cố chấp khác. Từ trong đôi mắt đen láy và sáng trong của anh, cô nhìn thấy mặt trời đã nhô lên từ giữa biển mây và đỉnh núi phủ tuyết, tỏa ra ánh hào quang vạn trượng. Ánh sáng bao la đó rực cháy như lửa trên tuyết trắng.

Nam Kiều nói: “Thời Việt, thực ra ngoài trở ngại về trí nhớ ra, em còn một bí mật”.

Thời Việt tò mò “ồ” lên một tiếng.

“Thực ra em dốt văn”. Nam Kiều nghiêm túc nói: “Ngoài luận văn khoa học nghiêm túc ra, em không thể viết được bất cứ cái gì”.

“Ha!”, Thời Việt cười nói, “Thư thì sao? Em chưa từng viết thư à? Cả thư tình nữa?”.

Nam Kiều lắc đầu, “Em viết những thứ mang sắc thái chủ quan rất lộn

xộn. Em chưa bao giờ đủ điểm môn văn cả”.

“Trời ơi”. Thời Việt khoa trường nói: “Anh cảm thấy anh mất đi nhiều thứ quá”.

“Anh muốn đọc à?”. Nam Kiều chau mày hỏi. Cô biết, với người xuất thân quân nhân, quả thực “thư” có ý nghĩa vô cùng đặc biệt. Vì không thể thoải mái giao lưu với người yêu bằng điện thoại và internet như người thường, những lá thư chính là cầu nối tốt nhất để họ thể hiện và đón nhận tình cảm, nhất là người lính trong thời đại đó, phần lớn đều có tình cảm đặc biệt với những lá thư.

Thời Việt cười nói: “Em nói lời tình tứ với anh, hoặc đọc thơ tình của người khác cũng được”.

Nam Kiều suy nghĩ một lúc, nói: “Trong ba năm cầm tù, quả là em đã từng đọc một tuyển tập thơ. Sau này em không đọc thêm cuốn sách văn học nào nữa”.

“Đọc đi”. Thời Việt cười nói, anh thích nhìn dáng vẻ nghiêm túc này của Nam Kiều. Kể cả anh nói đùa, Nam Kiều cũng sẽ coi là thật. Nếu anh nói muốn cô hái trứng cho anh, chắc chắn cô sẽ tính toán khả năng và giá thành lên mặt trắng, sau đó cho anh biết lúc nào có thể lên được đó.

Mới đầu anh cảm thấy cô gái này thật ngu ngốc, nhưng bây giờ, anh lại thấy cô ngốc nghếch một cách đáng yêu, ngốc đến mức anh lúc nào cũng nghĩ về cô, ngốc đến mức khiến anh thương cô.

Nam Kiều nhìn chăm chú vào mắt anh và đọc:

Anh nhớ em của mùa thu năm ngoái.

Em là mũ bê rê xám, là trái tim lặng yên.

Trong mắt em, ánh lửa hoàng hôn rực cháy

Những chiếc lá rơi xuống mặt nước tâm hồn.

Cô nghiêm túc đọc từng chữ, chữ nào chữ nấy đều phát âm rất chuẩn. Trong suốt cả cuộc đời, Thời Việt không bao giờ quên được khoảng khắc này. Người con gái anh yêu say đắm buông xả tóc dài đen nhánh hơi rối, cùng anh quấn một chiếc chăn, dưới ánh mặt trời vừa lên giữa biển mây và đỉnh núi phủ tuyết trắng, gương mặt không chút phấn son đầy vẻ nghiêm nghị, nghiêm túc đọc cho anh nghe một bài thơ phương Tây.

Anh được hưởng một nền giáo dục rất truyền thống, sau chín năm giáo dục bắt buộc, anh vào Học viện Quân sự không quân phương Bắc. So với một thứ mơ hồ bất định như văn chương, anh thích hưởng thụ cảm giác lạnh lẽo và cứng cỏi của súng ống, sự đơn giản thẳng thắn của từng năm đắm thui lên da thịt hơn.

Thậm chí anh không biết “ánh lửa rực cháy” nghĩa là gì, không biết logic của cả đoạn thơ này là gì.

Nhưng anh hiểu.

Có lẽ đó chính là ma lực của ngôn từ và thơ ca, nếu không trong thời kỳ chưa có chữ viết, con người vẫn còn mông muội kia, tại sao “Sử thi Homer”, “Mahabharata” lại được người người truyền miệng từ đời này qua đời khác, không bao giờ biến mất?

Vẻ mặt Nam Kiều khi đọc thơ vẫn nghiêm nghị như lúc đầu, ngữ điệu đều đều, nhưng anh biết mỗi câu cô đọc đều dành cho anh cả, anh cảm nhận được tình cảm mãnh liệt dưới vỏ ngoài bình dị ấy.

Trong mắt anh là lửa hoàng hôn đang rực cháy.

Từng câu từng chữ cô đọc cũng rơi xuống mặt nước tâm hồn anh.

Em nắm chặt lấy tay anh như dây leo quấn quýt

Lá thu hứng giọng em, bình yên và chậm rãi

Giàn lửa đầy kính sợ nơi khao khát anh cháy bỏng

Đóa phong tin tử xanh biếc dịu dàng vấn vít hồn em.

Anh cởi bỏ mọi vật cản giữa hai người, hôn lên ngực cô. Cánh tay cô quấn chặt lấy cơ thể anh như dây leo. Ngón tay anh khiêu khích mọi nơi mềm mại hay rắn chắc, khô ráo hay ẩm ướt trên người cô.

Cô cũng đáp lại anh, nơi mạnh mẽ đó càng lúc càng trở nên kích động giữa những ngón tay thon dài.

Anh thấy đôi mắt em phiêu lãng, mùa thu đã xa khuất

Mũ bê rê xám, tiếng chim hót, như trái tim của một căn nhà

Những khát khao sâu sắc của anh hướng về nơi ấy

Ngàn nụ hôn của anh rơi xuống, tự hồ phách vui tươi.

Anh thở dốc gấp gáp, vùi sâu khát khao của mình vào nơi chốn sâu kín nhất của cô.

Anh không kịp để ý đến tiếng kêu đau đớn của cô khi anh xông vào lúc cô chưa hoàn toàn rộng mở. Anh hôn lên đôi môi mỏng của cô, cùng cô nhấp nhô trong tấm chăn lông dày. Mỗi lần, sống lưng cô đều chà mạnh lên tấm chăn, cô bị đẩy mạnh như một chiếc thuyền giữa muôn trùng sóng biển, dường như chỉ giây tiếp theo là sẽ vỡ vụn.

Bầu trời đến từ con thuyền, cánh đồng đến từ những ngọn đồi

Ký ức của em làm từ ánh sáng, từ làn khói, từ ao nước lặng yên!

Nơi xa kia, vượt qua đôi mắt em là màn đêm đang rực sáng

Lá thu khô khốc cuộn xoáy trong hồn.

...

Trên núi tuyết, giữa biển mây, vầng mặt trời đỏ rực tỏa sáng, chiếu rọi lên người họ.

Đá Mani im lặng chất chồng trên núi thần Cống Ca, những lá cờ nguyện đủ màu sắc bay phần phật, ca tụng linh khí và sự tốt lành của đất trời.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Tôi Có Thể Nâng Cậu Lên, Cũng Có Thể Dìm Cậu Xuống

Sau khi xuống núi, Nam Kiều và Thời Việt nghỉ ngơi một đêm rồi cùng đội bay trở về. Trên đường, Thời Việt lái xe, Nam Kiều cầm điện thoại của anh, giúp anh kiểm tra mail và tin nhắn.

Khu vực núi Cống Ca gần như không có tín hiệu 3G hay 4G, trừ lúc có chuyện gấp, Khích Hạo và Hác Kiệt sẽ gọi điện cho anh, còn đâu, anh vẫn còn rất nhiều việc chưa xử lý.

“Hi anh Thời, em là Tần Tiểu Ca, chắc hẳn anh vẫn còn nhớ em. Anh cho em số điện thoại công việc là thiếu thành thật đấy nhé! ... Weixin của em là zhuzhuxiaoge, không add em là đồ con cún!”.

Thời Việt: “...”

Phía dưới email còn đính kèm một bức ảnh tự sướng chu môi. Nam Kiều còn chút ấn tượng với người này, cô gái này đã từng lên chương trình giải trí mới “Biến thời gian”, ngoại hình đáng yêu trong sáng, tính cách phóng khoáng hài hước đề bẹp Susie, trở thành một trong các nghệ sĩ mới được công ty giải trí Á Ngu tập trung đầu tư hiện nay.

Nam Kiều nhìn cột người nhận, chắc vì Thời Việt không cho địa chỉ email, cô Tần Tiểu Ca này đành thử gửi mail cho tất cả các hộp thư có tên “thoiviet”, kể cả gmail, hotmail, 126..., cuối cùng cũng gửi đúng.

Thời Việt lạnh nhạt nói: “Lắm chiêu thật, em để chế độ chặn đi”.

Nam Kiều: “...”.

Lúc này điện thoại đổ chuông, là Ôn Định gọi tới, Nam Kiều bèn bắt máy.

“Nam Kiều! Tổ bảo này, xảy ra chút rắc rối”.

Đôi mày thanh tú của Nam Kiều hơi cau lại, nếu Ôn Định gọi thẳng cho cô, lại nói bằng giọng cấp bách thế này thì không thể chỉ là “chút rắc rối” được.

“Cậu cứ nói từ từ”.

Ôn Định nói: “Code của Phoenix bị lộ rồi”.

Nam Kiều giật mình. Lộ code đúng là chuyện nghiêm trọng liên quan đến sống còn. Đợt trước chị Nam Cần cũng từng nói Tức Khắc Phi Hành là công ty công nghệ cao, kỹ thuật cốt lõi chính là thứ quan trọng nhất. Mà cốt lõi của kỹ thuật cốt lõi chính là code phần mềm hệ thống điều khiển bay.

Nam Kiều nhanh chóng bình tĩnh lại, hỏi: “Sao cậu chắc chắn là đã bị lộ? Bị lộ đến mức độ nào?”

“Có một nick ẩn danh đăng một chủ đề trên diễn đàn 5iMX, trong đó có mấy đoạn code. Chủ đề này nhanh chóng được chú ý, bây giờ còn bị chuyển lên Twitter và các diễn đàn về máy bay không người lái quốc tế nữa. Người của chúng ta đã xem rồi, đúng là code lập trình của Phoenix, nhưng mới chỉ dính dáng đến một số thứ ngoài rìa thôi, cũng không hoàn chỉnh lắm”.

Nam Kiều nghe xong, sắc mặt sa sầm, “Người tung cái này lên có mục đích gì?”.

“Chắc là để chèn ép chúng ta, tiện thể kiếm tiền”. Ôn Định giận dữ nói.

Nam Kiều im lặng suy nghĩ, Thời Việt nhìn cô, qua lời nói và thần thái

của cô đã biết có chuyện gì xảy ra. Anh chau mày, không định cắt ngang suy nghĩ của cô. Môi trường khởi nghiệp ở Trung Quốc chính là như vậy. Một khi có người đạt được thành công trong một lĩnh vực mới, lập tức sẽ có vô số người lao vào thị trường, biến đại dương xanh (1) thành đại dương đỏ trong nháy mắt.

(1) “Đại dương xanh” là thị trường chưa có ai khai phá, đối lập là “đại dương đỏ” tức là thị trường đã có sự cạnh tranh khốc liệt và ngày càng nóng hơn.

Trên thực tế, sau khi Phoenix II gặt hái được tiếng vang vào năm ngoái, trong nước đã nhanh chóng xuất hiện một số công ty máy bay không người lái mới. Tức Khắc Phi Hành nhờ có dòng tiền tốt và sản phẩm chất lượng cao, đã có tiếng nói khá có trọng lượng trong giới, vô cùng cần trọng trong việc lựa chọn nhà đầu tư cho đợt rót vốn mới. Không ít nhà đầu tư sau khi biết mình không có cơ hội đầu tư Tức Khắc Phi Hành, lại không muốn mất cơ hội bước chân vào một thị trường tiềm năng to lớn, bèn chuyển hướng đầu tư và ủng hộ các công ty máy bay không người lái mới thành lập khác.

Như vậy, người dẫn đầu thị trường là Tức Khắc Phi Hành trở thành hòn đá cản đường họ. Mấy tháng qua, những đối thủ cạnh tranh được rót vốn đầu tư này đã mời được một số người ở Tức Khắc Phi Hành với mức lương và chức vụ cao về phe mình, cũng có mấy người có tham vọng, chủ động từ chức để ra khởi nghiệp.

Code lập trình bị những người này truyền ra ngoài sao? Cây lớn thì gió lay, Tức Khắc Phi Hành đã trở thành đối tượng bị các bên trong thị trường đặc biệt quan tâm, chỉ cần có chút động tĩnh là lập tức có báo chí đưa tin và tung ra đủ lời đồn đoán.

Việc nghiên cứu và thử nghiệm Jaeger cũng vậy, tuy luôn tiến hành trong trạng thái bảo mật cao nhưng hình ảnh vẫn bị rò rỉ trên thị trường. Chỉ vì

những điều đó đều không có gì quan trọng, Ôn Dịch mới mắt nhắm mắt mở, dựa vào đó để tạo thành thế cho lễ ra mắt sản phẩm mới trong năm nay.

“Bây giờ cậu có ý kiến gì không?”, Nam Kiều hỏi Ôn Dịch.

Ôn Dịch nói: “Đã liên hệ với cảnh sát mở cuộc điều tra rồi. Thực ra tớ hơi nghi ngờ đây chỉ là đòn tung hỏa mù. Phần mềm và kỹ thuật lõi chẳng phải đều nằm trong tay cậu sao? Bọn họ cũng chỉ có thể lấy code và thuật toán của những thứ ngoại biên như khung đỡ, máy quay, truyền tải hình ảnh thôi”.

“Nhưng vấn đề lớn nhất bây giờ là sau khi tin này được tung ra, nó chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc định giá của công ty chúng ta. Giờ là thời điểm mấu chốt cho đợt rót vốn mới, mấy nhà đầu tư đã đàm phán xong ý định hợp tác chỉ chờ phát hành sản phẩm mới Jaeger, phản hồi thị trường xuất sắc là tiền sẽ về ngay”.

Nam Kiều nói: “Đúng vậy”.

Ôn Dịch: “Thị trường hiện đang đợi chúng ta đưa ra câu trả lời chính thức về vụ việc này. Tớ đang nghĩ Jaeger đã hoàn thành bay thử trên cao nguyên, có thể tổ chức lễ ra mắt sản phẩm mới của năm nay sớm hơn được không. Đợi cậu về, chúng ta chuẩn bị một chút rồi bắt đầu luôn”.

Nam Kiều đáp: “Được”.

Cô cúp máy, Thời Việt hỏi: “Bị lộ code à?”

Nam Kiều nói: “Của Phoenix”.

Anh hỏi: “Jaeger thì sao?”. Anh chợt nhớ ra, “Hai chiếc bị rơi lần trước có vấn đề gì không?”

Cô lắc đầu đáp: “Em cẩn thận hơn trong việc nghiên cứu và phát triển

Jaeger nhiều, không có vấn đề gì đâu. Máy bay mẫu chúng ta cho bay thử đều có thiết bị tự hủy, dù mất liên lạc hay bị rơi đều sẽ tự động phát nổ”.

Thời Việt gật đầu: “Thế thì tốt”.

Mắt anh nhìn thẳng con đường trước mặt, vẻ mặt vừa lạnh nhạt vừa lạnh lùng, không có biểu cảm gì.

Nam Kiều nghĩ tới chị An. Dù cô là người thẳng tính cũng không thể không nghĩ tới chị An.

Nếu chị thực sự thấy tôi ngứa mắt, thì cứ tấn công tôi.

Tất cả những người rời khỏi Tức Khắc Phi Hành đều ký điều khoản bảo mật và điều khoản không cạnh tranh rất nghiêm ngặt với công ty. Trừ phi được một món hời lớn, nếu không, không ai dám mạo hiểm làm vậy.

Có lúc cô cũng cảm thấy mấy tháng vừa rời ở bên Thời Việt đúng là quá thuận buồm xuôi gió. Sự ngọt ngào này ngọt ngào đến độ có lúc cô bỗng cảm thấy không chân thật. Chị An kiên nhẫn chờ đến thời điểm này để cho Tức Khắc Phi Hành của cô một đòn chí mạng sao? Cô không dám chắc chắn, tình hình trước mắt địch tối ta sáng, cô chỉ có thể im lặng chờ diễn biến tiếp theo.

Cô không muốn kéo Thời Việt vào vũng nước này, liếc nhìn anh, cô bình thản nói: “Anh không cần lo lắng, em không nghĩ họ lấy được code lõi của Phoenix. Chuyện này rồi sẽ rõ ràng cả thôi”.

Thời Việt “ừ” một tiếng rồi cả hai đều im lặng.

Sau khi trở về Bắc Kinh, Nam Kiều và Thời Việt bèn lao vào công việc riêng của mình. Trong thời gian đó, Thời Việt có gặp Thường Kiếm Hùng một lần. Sắc mặt Thường Kiếm Hùng hơi nhợt nhạt, có vẻ mệt mỏi sau một thời gian dài lo lắng và làm việc vất vả. Đột trước bố anh ta đột nhiên bị xuất

huyết não, may mà cấp cứu kịp thời nên vẫn sống sót, thế nhưng một người đàn ông tinh thần minh mẫn và đầy quyết đoán trước kia nay đã trở nên ngây ngây dại dại, đi lại khó khăn.

Thường Kiếm Hùng còn một cậu em trai cùng cha khác mẹ những vẫn còn nhỏ tuổi. Bây giờ gánh nặng của cả công ty bảo vệ Chấn Viễn đều đè cả lên một mình Thường Kiếm Hùng.

Thời Việt nói: “Có chuyện gì cần giúp thì bảo tao một tiếng”.

Thường Kiếm Hùng đăm đăm nhìn anh rất lâu, hỏi: “Mày vẫn ở bên cô ấy”.

Thời Việt gật đầu.

Thường Kiếm Hùng nói: “Chắc đó là số mệnh rồi. Đối xử tốt với cô ấy vào, nếu không tao không tha cho mày đâu”.

Lễ ra mắt Jaeger tiến hành sớm một tháng, tổ chức vào đầu tháng Chín. Mọi việc đều rất thuận lợi, Jaeger lại một lần nữa không làm mọi người thất vọng, thu phục được tất cả cánh nhà báo và người trong nghề có có mặt tại đó. Khi video quảng bá của Jaeger, trong đó có một đoạn bay thử ở khe núi Tử Mai được phát, mọi người trong hội trường đều đứng dậy vỗ tay khen ngợi.

Đối tượng khách hàng lần này thậm chí còn rộng hơn lần trước, có sự tham dự của các chuyên gia trong nhiều lĩnh vực như chính trị, nông nghiệp, bảo vệ, vận chuyển hàng hóa ... Có cả đơn hàng ký ngay tại chỗ giá trị lên đến mấy trăm triệu.

Tiếp đó là mục hỏi đáp tại chỗ, sau khi đặt câu hỏi về tính năng của Jeager, tất cả mọi người đều biết tiếp theo sẽ là vấn đề cực kỳ nhạy cảm.

Ôn Định đứng trên sân khấu như một nữ hoàng. Nam Kiều đứng trong một góc sau cánh gà, im lặng quán mọi thứ phía ngoài.

Thời Việt ngồi ở hàng ghế khách mời với tư cách nhà đầu tư.

Câu hỏi được đưa ra rất bình thường, là của một nhà báo kênh công nghệ của một cổng thông tin điện tử có tiếng trong nước: “Xin hỏi tổng giám đốc Ôn, Tức Khắc có gì muốn nói về vụ việc rò rỉ code cách đây không lâu?”.

Ôn Định trả lời chắc nịch: “Đó đều là tin đồn thất thiệt do kẻ có ý đồ xấu tung ra. Tức Khắc Phi Hành chúng tôi có biện pháp bảo mật rất nghiêm ngặt đối với kỹ thuật lõi, những thứ truyền ra đó chỉ là một số ít các đoạn code đã bị loại bỏ. Chúng tôi cũng đã tiến hành truy cứu trách nhiệm pháp luật đối với những người làm lộ bí mật công ty”

Lại một nhà báo khác đứng lên: “Vậy là các vị thừa nhận quả thực có chuyện rò rỉ code lập trình”.

Cả hội trường trở nên im ắng. Đây hoàn toàn không phải là một câu hỏi, nhà báo đó gần như ép người phát ngôn của Tức Khắc Phi Hành đích thân thừa nhận chuyện này.

Ôn Định ngập ngừng một chút rồi nói: “Đúng vậy”.

Nhà báo đó lại tiếp tục truy hỏi một cách gay gắt: “Nhưng theo như người tiết lộ cho hay, họ có toàn bộ code lập trình hệ thống Phoenix của các vị”.

Ôn Định nói: “Chúng tôi hy vọng các nhà báo có thể điều tra chân tướng sự thật, nhìn nhận đúng sự việc chứ không chỉ nghe và tin một chiều, dẫn dắt chiều hướng dư luận một cách sai lầm. Đoạn code quan trọng nhất của Phoenix nằm trong tay nhân viên kỹ thuật cốt lõi của chúng tôi, không thể bị rò rỉ toàn bộ được”.

Nhà báo đó nói: “Theo tôi được biết, chuyên ngành của tổng giám đốc Ôn là tài chính và quản lý, không hề liên quan đến máy bay không người lái. Chúng tôi có ý do tin rằng người sáng lập thực sự của Tức Khắc Phi Hành không phải là cô. Không biết quý công ty có thể mời người lãnh đạo kỹ thuật ra đây trò chuyện với chúng tôi không. Tôi nghĩ tất cả mọi người trong ngành đều vô cùng mong đợi”.

Sắc mặt Ôn Định lập tức sầm xuống. Ngược lại, khách mời và khán giả có mặt đều rất phấn khích, liên tục rỉ tai nhau, ai cũng đều có vẻ phấn khởi và tò mò.

Không sai, trong cuộc họp báo lần trước, mọi người có thể còn chưa nhận ra vấn đề này, nhưng buổi họp báo lần này, rất nhiều người đã rõ. Tức Khắc Phi Hành hết lần này đến lần khác giao một bài thi hoàn hảo cho thị trường, đưa ra sản phẩm khiến người ta kinh ngạc vì tính năng vượt trội của nó, sau lưng chắc chắn có một người tài năng xuất chúng là linh hồn của công ty.

Đối với công ty khởi nghiệp, người sáng lập thường đều sẽ đứng ra quảng bá cho lý thuyết của mình và quảng bá sản phẩm với thị trường, nhưng linh hồn của Tức Khắc Phi Hành lại chưa từng lộ mặt, sao có thể không khiến mọi người muốn nhìn thấy được.

Ôn Định còn đang cân nhắc, bên dưới đã có người không kìm được đứng dậy kêu lên:

“Hãy để người thiết kế Jaeger đứng ra nói chuyện đi!”.

“Đúng! Có thể cho chúng tôi trực tiếp trao đổi với người nghiên cứu phát triển sản phẩm không?”.

“Cô nói kỹ thuật quan trọng đều nằm trong tay nhân viên kỹ thuật cốt lõi của các vị, vậy có thể để anh ta chứng thực không?”

“Đúng vậy! Tôi đồng ý!”.

Người ở dưới càng nói càng ồn ào, càng lúc càng lớn tiếng. Ôn Định đột nhiên gõ vào micro, nói: “Mọi người yên lặng một chút. Nhân viên kỹ thuật của chúng tôi không quen diễn thuyết trước đám đông, vì vậy vô cùng xin lỗi, không thể thỏa mãn nguyện vọng này của mọi người được”.

Phía dưới là tiếng kêu thất vọng của khán giả.

Ôn Định ra hiệu cho mọi người im lặng, đang định nói tiếp thì đột nhiên bên dưới vang lên một giọng nói rất vang:

“Mọi người đoán không sai! Công ty này quả thực có một người sáng lập không dám ra mặt! Để tôi cho mọi người biết đó là ai! Mọi người chắc đều từng xem video chạy đua trong đêm ở bến tàu điện ngầm rồi chứ! Cô gái mặc đồ trắng đã được làm mờ mặt trong đó chính là người sáng lập thực sự của Tức Khắc Phi Hành!”.

Cả hội trường lập tức trở nên ồn ào, mọi người lũ lượt lấy điện thoại ra,, mở video đó để tìm kiếm.

Ôn Định nhìn xuống, người vừa nói chính là Cơ Minh, giám đốc đầu tư cao cấp của quỹ đầu tư Quang Tốc! Tên Cơ Minh này vì bỏ lỡ cơ hội đầu tư vào Tức Khắc Phi Hành nên bị người trong công ty dèm pha chỉ trích. Sau đó hắn ta lại đến tìm Ôn Định xin được tham gia vào đợt đầu tư mới, tất nhiên là bị Ôn Định từ chối. Hắn ta thấy mất mặt, cũng không chịu được việc sếp suốt ngày lôi chuyện này ra sỉ nhục, bèn giận dữ từ chức. Không ngờ hôm nay lại đến đây!

Ôn Định gọi bảo vệ: “Không được để người này nói thêm nữa, mời hắn ta ra ngoài”.

Thế nhưng Cơ Minh ngồi trong đám đông, bảo vệ muốn tiếp cận cũng

không phải là chuyện dễ dàng.

Cơ Minh lại cao giọng nói: “Tôi tiết lộ thêm một tin nữa! Tất cả các nhà đầu tư nghe cho kỹ đây! Các quỹ đầu tư lớn có cơ hội đầu tư vào công ty rác rưởi này, các người đừng tưởng mình nhặt được vàng! Người không đầu tư được mới là may mắn đấy!”.

“Cho các người biết, nhà đầu tư đợt trước của công ty rác rưởi này là một kẻ lừa đảo! Đúng! Không sai! Chính là người đàn ông trong video quảng bá và video chạy đua trong đêm đó!”.

Cơ Minh giơ tay chỉ về phía Thời Việt: “Mọi người nhìn cho kỹ đi! Chính là người ngồi ở phía trước kia! Người này tên Thời Việt, trước kia từng bị Học viện Quân sự khai trừ vì đánh cắp bí mật quân sự! Sau khi bị đuổi học, hắn vẫn không thay đổi thói cũ, lừa đảo đánh nhau, từng ngồi tù một năm rưỡi! Sau khi ra tù lại ngoắt mình biến thành nhà đầu tư!”.

Mọi người có mặt đều ồ lên hỗn loạn, chấn động vô cùng. Ôn Định gõ vào micro, “Mọi người yên lặng! Đừng nghe hững lời hoang đường này! Phiên bảo vệ duy trì trật tự trong hội trường!”.

Nam Kiều đứng sau cánh gà, hai tay nắm chặt đến mức gân xanh nổi lên, cô gần như đã đi ra thì nhìn thấy Thời Việt ngồi ở hàng ghế đầu với ánh mắt lạnh lùng, khẽ lắc đầu với cô.

Hai bảo vệ chạy tới giữ Cơ Minh, kéo người này ra ngoài. Thế nhưng Cơ Minh vẫn điên cuồng gào lên: “Thời Việt là kẻ lừa đảo! Hắn ta lừa cô gái kia, làm bạn trai của cô ta! Là hắn ta ăn trộm code của Tức Khắc Phi Hành! Hắn ta đầu tư hơn hai mươi triệu vào Tức Khắc Phi Hành là vì muốn nhân đợt rút vốn lần này rút vốn ra!”.

“Các nhà đầu tư, định giá mấy tỉ đấy! Các vị tính xem, đây là món lời gấp

trăm lần! Bây giờ các vị đầu tư vào Tức Khắc Phi Hành, lúc đó Thời Việt rút ra rồi bán code với giá cao, Tức Khắc Phi Hành lập tức không còn chút giá trị nào! Không còn chút giá trị nào !”

“Chó không đổi được tính thích ăn phân đâu! Ăn cắp được một lần sẽ ăn cắp cả đời! Các vị nghĩ kỹ xem ...”.

Cả hội trường náo động, các nhà đầu tư đã bước đầu đạt được hiệp thương đều lộ thần sắc nghiêm trọng, ánh mắt bán tín bán nghi.

Ôn Định đang cố gắng bình ổn cơn phong ba này, Nam Kiều vội vã đi ra ngoài, Thời Việt đuổi theo cô, kéo cô lại ở cửa:

“Em đi đâu!”.

Nam Kiều giật tay ra, lạnh lùng nói: “Em đi tìm chị em, không thể để anh tiếp tục gánh cái oan này nữa”.

“Không được đi!”.

Thời Việt nắm lấy cổ tay cô, kéo cô về, sắc mặt vừa lạnh lùng vừa hung dữ:

“Anh đã nói rồi! Không được đi!”.

Thời Việt kéo Nam Kiều vào một phòng nghỉ ở bên cạnh, đóng cửa xong liền hét lên: “Nam Kiều, sao em vẫn không hiểu? Em đi tìm chị em, khôi phục danh dự cho anh thì có ích gì? Hôm nay Cơ Minh đã nói hết những gì cần nói rồi, lẽ nào còn vãn hồi được sao? Được! Cho dù chứng minh được anh không đánh cắp thông tin, vậy những chuyện khác thì sao? Anh chưa từng lừa đảo đánh nhau sao? Anh có! Anh mượn tay An Ninh, xử lý hết những kẻ hại bố anh năm đó! Anh chưa từng ngồi tù sao? Anh đã ngồi tù rồi! Bị xử mười năm! Là An Ninh đưa anh ra! Những việc này có thể xóa nhòa

bằng một cuộc khôi phục danh dự đơn giản hay sao?”.

Nam Kiều mím chặt môi, hai bàn tay siết chặt đến trắng bệch. Thời Việt chột bình tĩnh lại, anh bắt đầu hối hận, hối hận mình nói năng nặng lời như vậy. Vừa rồi bị Cơ Minh bôi nhọ, anh cũng rất phẫn nộ. Cuộc sống khó khăn bao năm qua tuy đã mài mòn mọi góc nhọn của anh, nhưng đâu thể rửa sạch bầu máu nóng của một người đàn ông.

Anh thật sự phẫn nộ. Nhưng Nam Kiều có lỗi gì chứ? Tại sao anh lại trút hết cơn giận vào cô? Cô là người phụ nữ anh yêu, là người anh muốn che chở cả đời. Anh giờ tay ôm chặt Nam Kiều vào lòng.

“Anh xin lỗi”.

Một tay anh ôm Nam Kiều, tay kia tách từng ngón tay đang cắm sâu vào lòng bàn tay của cô ra.

“Anh không quan tâm bọn họ nhìn anh thế nào”.

Anh áp tay cô lên tim mình, “Ở đây trong sạch, em biết điều đó, thế là đủ rồi”.

Nam Kiều vùi đầu vào ngực anh.

Thời Việt nói: “Em nghe này, Nam Kiều, anh sẽ chuyển 40% cổ phần cho em, cả số nợ nữa”.

Nam Kiều đột nhiên đẩy anh ra, cắn răng nói: “Anh tưởng em thực sự bận tâm đến mấy nhà đầu tư đó à? Không thích đầu tư thì rút!”. Cô hoàn toàn mất hết bình tĩnh trong cơn nóng giận.

Thời Việt khẽ cười: “Em hơi bướng bỉnh quá rồi đấy”.

Cô lạnh lùng nói: “Em không bướng bỉnh, em nói nghiêm túc”.

Anh vuốt má cô: “Không phải em muốn điên sao? Không có đủ vốn thì em điên sao được?”.

Cô lạnh lùng tiếp: “Em không cần tiền của anh”.

Thời Việt mỉm cười: “Sau này còn có ‘của em’, ‘của anh’ sao?”.

Nam Kiều sững ra, chợt hiểu ra ý Thời Việt nói là tài sản thuộc sở hữu chung sau khi cưới. Sắc mặt lập tức tươi tắn trở lại, cô chậm chậm nắm lấy tay anh, ngẩng lên nhìn anh.

Thời Việt hiểu ánh mắt mong chờ của cô, anh khẽ cười, kéo cô vào lòng, nghiêng đầu hôn lên má cô. Nam Kiều bật cười, ôm lấy anh.

Thời Việt áp sát vào mái tóc dài của cô, ánh mắt lạnh lùng sắc bén, trên mặt không còn nụ cười nào nữa.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 12.2

Các nhà đầu tư thảo luận lại việc rút vốn vào Tức Khắc Phi Hành với Ôn Địch. Trong lòng họ đã nghĩ trước đủ các cách từ chối, nhưng thứ chờ đợi họ lại là một bản hiệp thương chuyển nhượng cổ phần và giấy nợ. Thời Việt hoàn toàn rút lui khỏi vũ đài của Tức Khắc Phi Hành.

Các nhà đầu tư trợn mắt nhìn.

Ôn Địch nói: “Những gì Cơ Minh nói hôm đó là thật hay giả, các vị tự cân nhắc. Cây ngay không sợ chết đứng, đâu cần phải biện minh? Nếu nhà đầu tư trước kia của chúng tôi tồi tệ như Cơ Minh nói, tại sao lại tình nguyện từ bỏ 40% cổ phần vốn thuộc về mình?”.

Các nhà đầu tư không biết phải nói gì nữa.

Ôn Địch nhìn họ, tiếp lời: “Người sáng lập của Tức Khắc Phi Hành muốn nói với các vị một câu, thời gian sẽ chứng minh tất cả. Các vị đầu tư cũng được, không đầu tư cũng xong, cuối cùng Tức Khắc Phi Hành vẫn sẽ lên sàn chứng khoán”.

...

Thời Việt đi cùng Khích Hạo làm thủ tục chuyển nhượng cổ phần và khoản nợ. Xong việc, Khích Hạo kéo anh đi uống rượu. Họ lái xe đi rất xa, từ Triều Dương đến tận Trung Quan Thôn, tới khi sắc trời tối dần. Họ tìm một quán bán cánh gà nướng ở đường Hải Điện.

Khích Hạo gọi một đồng bia, xiên nướng và cánh gà, còn đặc biệt gọi riêng ba xiên nướng siêu cay.

Thời Việt nói: “Ăn cay thế làm gì? Về lại bị vợ chê đấy”.

Khích Hạo nheo mắt liếc anh một cái, đáp: “Tưởng nhớ thời trẻ hào hùng”.

Thời Việt lắc đầu cười khẽ.

Thời trẻ... chợt cảm thấy quá xa xôi. Anh quay đầu nhìn con đường này, còn nhớ lúc đó, anh bán đĩa lậu ở đây, dán quảng cáo khắp các bức tường, nhìn thấy người liền áp sát hỏi với vẻ bí ẩn: “Có cần đĩa không?”. Ai nhìn con becgie Đức bên cạnh anh cũng sợ hãi chạy mất.

Giờ đã không còn ai bán đĩa ở đây nữa. Ngay cả các hàng xiên nướng, cá nướng, các quán bán đồ nướng lưu động đã từng đông đúc cũng chẳng còn lại mấy.

Khích Hạo gọi chủ quán lại nói: “Ông Phó! Còn nhận ra bọn tôi không?”.

Chủ quán cánh gà nướng tóc đã bạc trắng nhìn họ hồi lâu, lắc đầu: “Ôi, già rồi, không nhận ra nổi”.

Khích Hạo cười hà hà: “Xem ra chúng ta cũng già rồi”.

Chủ quán lau bàn tay đầy mỡ lên tạp dề: “Là khách quen thì giảm giá 30%! Ăn thoải mái đi ! Dù sao mấy hôm bữa quán của tôi cũng đóng cửa ...”.

Khích Hạo ngạc nhiên hỏi: “Sao lại đóng cửa?”.

Chủ quán thở dài: “Chính đốn bộ mặt đô thị. Quán chúng tôi khói than mù mịt, hai anh đến muộn mấy hôm thì không được ăn đồ ở đây nữa rồi!”.

Hóa ra vật còn người mất, mọi thứ đều thay đổi quá nhanh.

Khích Hạo cắn cánh gà, khen: “Lâu lắm rồi không ăn, ngon thật!”.

Thời Việt bật cười, uống một cốc bia lớn.

Khích Hạo uống nga nga liền bắt đầu nhớ lại chuyện xưa. Hoặc có lẽ nơi này khiến người ta tự nhiên muốn hoài niệm quá khứ. Anh ta vẫn thấy tiếc: “Khoản đầu tư hơn hai mươi triệu đổi được tí đấy, anh Thời, anh quả là nhìn xa trông rộng”.

Thời Việt cười, ăn xiên nướng, không nói gì.

“... Thế mà bảo không cần là không cần luôn, anh Thời, anh sắp cưới cô Nam thật à?”.

Thời Việt cúi đầu, lại rót đầy cốc bia, bọt bia trắng tràn ra ngoài: “Không biết”.

“Ừm ...”. Khích Hạo thở dài, “Nhớ hồi đó, anh phải mất bao công sức mới mua được cái biệt thự ở khu suối nước nóng Tiểu Thang Sơn... Bây giờ nói không cần là không cần luôn”. Anh ta lặp đi lặp lại không đầu không cuối, rồi lại bật cười. “Nghĩ lại anh em mình trải qua bao mưa gió đi đến hôm nay, thật không dễ dàng chút nào! May mà bây giờ cũng coi như có chút thành công! Nhớ lại thì đó đều là những năm tháng huy hoàng cả. Nào, anh Thời, cạn ly!”.

Thời Việt nâng cốc thủy tinh lên, chạm “cạch” một tiếng vào cốc của anh ta. Hai người ngửa đầu uống một hơi cạn cốc bia, thật là quá đã. Khích Hạo lại mở hai chai nữa, đưa cho Thời Việt một chai, miệng hát bài : “Năm tháng huy hoàng”.

“Hôm nay chỉ còn thân xác tàn tạ đón chờ năm tháng huy hoàng, ôm chặt lấy tự do trong mưa gió. Một đời trải qua đủ mọi giằng xé hoang mang, tự tin có thể thay đổi tương lai, thử hỏi ai có thể làm được ... “.

Khích Hạo cầm đĩa đã gấp món nộm vào đĩa lạc rang chủ quán mang đến: “Anh Thời, hôm nào đi hát karaoke không? Lâu lắm rồi không được hát một trận ra trò”.

Thời Việt cười, nheo mắt nhìn ra ngoài: “East Scala cũng đóng cửa rồi nhỉ?”.

“Em không biết”, Khích Hạo đáp, “Hàng karaoke rẻ tiền như thế, bây giờ chắc chẳng ai đi nữa”.

Khích Hạo rót đầy cốc cho Thời Việt, Thời Việt cũng không từ chối, một hơi uống cạn, hỏi: “Mộng Cảnh Tình Táo thế nào rồi?”.

Khích Hạo xua tay, vẻ hơi say, “Đừng nhắc đến nữa! Đám anh Thái và Lưu Thanh Sơn gần đây hoạt động rất mạnh. Nghe nói bên trên sắp làm chặt, họ nhân lúc gió chưa nổi làm mấy vụ lớn”.

Đôi mày sắc bén của Thời Việt cau lại: “Thế không được”.

Khích Hạo thở dài, xòe tay bất lực: “Hai đám người này ghê gớm lắm. Trước kia không phải chúng ta từng nghĩ cách lén tố cáo họ mấy lần đấy à? Cảnh sát bắt được thì đã sao? Không nắm được chứng cứ, anh Thái chỉ cần đưa một thằng đàn em ra chịu tội, ra ngoại lại như không có chuyện gì, còn đến đập phá quán của chúng ta nữa! Chút hàng thỉnh thoảng chúng ta lục soát được hoàn toàn không thể làm gì anh Thái!”.

Thời Việt lạnh lùng nói: “Để đó tao nói chuyện với họ”.

“Đừng làm thế, anh Thời!”, Khích Hạo nắc lên, xua tay cuống quýt nói,

“Bây giờ anh đang ở đầu sóng ngọn gió, đừng có dây vào việc này. Chúng ta nhìn được thì nhìn, đợi bên trên ra tay, coi như chúng ta cũng được yên thân”.

Thời Việt chậm rãi uống cạn cốc bia trong tay, nói: “VẬY chúng mày phải cẩn thận một chút”.

Khích Hạo đáp: “Em biết rồi, anh Thời, em sẽ cho mấy thằng để ý”.

...

An Ninh đang đợi Thời Việt. Chị ta ngồi trên chiếc ghế lớn mềm mại, nhìn chăm chăm vào những bức tranh sơn dầu được treo lệch nhau trên bức tường đối diện. Đó đều là tác phẩm đầy vẻ quý tộc nho nhã của các họa sĩ lớn.

Thế nhưng trước mắt chị lại là con đường bẩn thỉu bừa bãi ở Trung Quan Thôn. Chị ta tới đây để bàn việc làm ăn. Nếu không phải vì có một vị lão đại lập dị sống ở đây, chắc cả đời này chị ta cũng không muốn đặt chân đến.

Trước đây, chị ta rất thích một chú chó Poodle lông xoắn, đi đâu cũng ôm theo không rời tay. Hôm đó, chị ta lên lầu bàn công chuyện, giao con Poodle cho một đàn em bế, đợi ở dưới lầu. Khi bước ra, chị ta nghe thấy con Poodle thường ngày ngoan ngoãn của mình đang sủa điên cuồng.

Khi cất tiếng sủa, chú chó nhỏ xíu lại có sức mạnh hoàn toàn không tương xứng với thể hình. Đàn em bế con chó, có vẻ rất lúng túng. Chị ta nhìn theo ánh mắt của con chó, cách đó mấy mét, có một con becgie Đức khổng lồ nằm bên ngoài một cửa hàng tên là “Vua mì thịt bò Lan Châu”.

Trước tiếng sủa của con Poodle, con becgie kia rất điềm tĩnh, vẫn thè lưỡi nằm đó, hai chiếc tai nhọn dựng đứng. Thình thoảng, nó ngước lên nhìn con Poodle một cái, đôi mắt to đen láy trông vừa hiền lành vừa kiên định, mang cảm giác vô cùng có kỷ luật.

An Ninh nhìn một cái là nhận ra đây là chó quân đội, từng được huấn luyện nghiêm ngặt. Nó có vẻ cũng chưa già lắm, không biết sao lại giải ngũ? Hay là vì không thể rời xa người chủ đã rời khỏi quân đội nên lén trốn ra ngoài?

Chị ta bế con Poodle, đúng lúc này, một chàng trai trẻ vội vã từ trong cửa hàng bước ra. Cậu ta mặc áo nhân viên có logo của chợ điện tử, quần dài cũ kỹ trông vô cùng nhà quê, không khác gì những người làm thuê ở khu Trung Quan Thôn khác. Thế nhưng bộ đồ vừa hề không che giấu nổi thân hình vai rộng chân dài rất đẹp kia. Cậu ta dùng giấy ăn lau qua khóe miệng vẫn còn chút dầu mỡ.

Cậu ta vừa xuất hiện, con becgie Đức kia liền nhảy lên, lao về phía cậu ta. Cậu ta vuốt đầu nó, nghi hoặc nhìn An Ninh đang bế con Poodle một cái.

Chỉ bằng một ánh nhìn, An Ninh đã nhớ được cậu ta. Ánh nhìn ấy vô cùng sắc bén, lại mang vẻ cảnh giác khiến nhịp tim chị ta đập nhanh hơn.

An Ninh vuốt mớ lông xoắn của con Poodle, nhìn cậu ta đầy thâm ý.

Cậu ta không chút bận tâm, quay người bỏ đi. Bóng dáng vừa cao lớn vừa thẳng tắp như một cái cây lớn cành lá rậm rạp tràn đầy sức sống tươi trẻ, hoàn toàn không tương xứng với cách ăn mặc rẻ tiền.

Chị ta chậm chậm mỉm cười. Nhắm trúng cậu ta rồi.

...

Thời Việt bước vào mang theo khí thế của kẻ xâm phạm ngôi xuống trước mặt An Ninh, đôi mắt vừa đen vừa tối lạnh đến vô cùng.

An Ninh khẽ cười, nhìn anh một lượt: vest đen tuyền rất phong cách kết hợp áo sơ mi trắng, thân hình cao ráo, gương mặt lạnh lùng, từng cử chỉ đều

đượm vẻ thương lưu.

Đây chính là Thời Việt chị ta đã mất bao nhiêu năm dạy dỗ mới có thể từ cậu nhóc con năm đó thành một người đàn ông như thế này. Thời Việt là ly Margarita của riêng chị. Người xưa trồng cây, người nay hưởng bóng mát là một chuyện thật đáng ghét, chị ta là một người phụ nữ, nhưng chị ta không muốn làm một người phụ nữ đáng thương.

“Đều do chị làm”.

“Đúng vậy”. An Ninh cười đáp: “Cậu thấy thủ đoạn của tôi có được không?”.

“Đủ rồi! An Ninh!”.

“Vẫn chưa đủ”. An Ninh nói nhẹ bằng. Chị đứng dậy bước ra sau lưng Thời Việt, ôm lấy cổ anh.

Thời Việt hơi giãy ra, bị chị giữ chặt đầu, để anh nhìn thẳng vào tấm gương đối diện.

“Thời Việt, tôi có thể nâng cậu lên, cũng có thể dìu cậu xuống. Cậu là người của tôi, biết chưa?”

Thời Việt lạnh lùng nói: “Chị trả nợ cho tôi, giúp tôi tránh cái họa mười năm ngồi tù, tôi vô cùng biết ơn chị. Mười năm qua tôi đã trả hết cho chị rồi, chị còn muốn thế nào nữa?”.

An Ninh không đáp, cứ tự nói: “Thời Việt, cậu hãy nhìn lại mình đi. Cậu có thể đối xử tốt với một người phụ nữ như thế, tại sao người phụ nữ đó không thể là tôi chứ?”

“Không thể là chị được!”.

Anh đáp thẳng thừng như vậy, An Ninh cuối cùng cũng nổi nóng, “Thời Việt! Cô ta có hiểu cậu như tôi không? Cô ta biết thứ cậu muốn có nhất là gì không?”

“Tôi muốn gì?”. Anh lạnh nhạt hỏi.

An Ninh đứng ra trước mặt anh, nhìn thẳng vào đôi mắt sắc lạnh của anh, đáp: “Phức cảm quân nhân ... ha, cậu muốn có danh dự, muốn có tôn nghiêm, muốn được rửa sạch oan uổng. Lúc đầu cậu tìm cô ta không phải là vì điều đó sao? Sao sau này cậu lại quên đi mất?”.

“Chị nhầm rồi”. Anh lạnh lùng đáp, “Tôi chưa bao giờ quên cả”.

Đôi mày được tỉa rất cẩn thận của An Ninh hơi nhướn lên, chị ta cao ngạo đứng thẳng dậy, nói: “Tôi hỏi cậu lần nữa, danh dự hay là cô ta?”.

“Cô ấy”.

An Ninh đột nhiên bật cười ha hả, nghiêng răng nghiêng lợi nói với Thời Việt:

“Cậu cứ chờ đấy, trò chơi còn chưa kết thúc đâu!”.

Trước ngày Trung Thu, Nam Kiều có chút việc nên tan sở rất muộn, Thời Việt đã chuẩn bị xong hết thức ăn, chỉ chờ Nam Kiều về, hâm nóng là có thể ăn ngay. Anh thấy trong tủ lạnh vẫn còn một ít ngó sen, nghĩ chắc phải một lúc nữa Nam Kiều mới về, chi bằng nấu một nồi sườn hầm ngó sen vậy? Đây là món ăn nổi tiếng của tỉnh H, Nam Kiều từng miêu tả với anh – sườn mang theo hương thơm thanh mát của ngó sen, ngó sen được hầm nhừ, cắn một miếng, tơ sen còn vương, vừa mềm dính vừa thơm ngọt.

Ngó sen của miền Bắc tất nhiên không ngon như ngó sen ở ao hồ miền Nam, có điều anh chưa bao giờ làm món này, có thể thử xem sao. Thời Việt

cầm tiền xuống lầu, tới siêu thị gần nhà mua một cân sườn và các phụ liệu, gia vị khác. Khi anh xách một túi đồ to, bước tới cổng, cậu bảo vệ chào hỏi anh như mọi khi.

“Anh Thời, anh đi mua thức ăn về đây à?”. Vừa rồi Thời Việt ra ngoài, cậu bảo vệ mới đổi ca, đã thấy anh ra khỏi tiểu khu.

“Đúng”.

Cậu bảo vệ cười nhiệt tình, “Vừa rồi có một người phụ nữ mang theo một đứa trẻ đến tìm cô Nam, nói là chị gái cô Nam. Tôi thấy họ khá giống nhau nên cho chị ấy vào rồi”.

Thời Việt hơi giật mình hỏi: “Còn có gì nữa không?”.

Cậu bảo vệ đáp: “Chị ấy hỏi nhà có người không, tôi nghĩ thường thì giờ này cô Nam đã về nhà rồi, nên nói có, chỉ có anh ra ngoài mua thức ăn rồi thôi”.

Dạo này Thời Việt rảnh rồi, còn về phần Nam Kiều, chỉ cần công ty không có việc gì gấp, cô sẽ đều về nhà ăn cơm đúng giờ, nếu phải làm thêm, ăn cơm xong Thời Việt sẽ dắt chó đi dạo, tiện thể đưa cô về công ty. Dắt chó đi mấy vòng, cả người và chó đều vận động đủ, anh lại đón cô từ công ty về nhà.

Thời Việt hỏi: “Không hỏi gì khác à?”.

“Có hỏi, có hỏi”. Cậu bảo vệ nói, “Chị ấy hỏi anh là ai, tôi nói là chồng cô Nam chứ ai!”.

Tâm trạng Thời Việt liền trở nên nghiêm trọng. Thời gian qua, mỗi tuần Nam Kiều về nhà một lần. từ sau khi bức ảnh chụp trong ngày hội marathon cầu vồng ở công viên rừng Olympic được gửi về, bố mẹ Nam Kiều càng thêm

tin chắc Thạch Lịch là con rể tương lai của mình.

Sau khi Nam Kiều và Thời Việt đến với nhau, dù bề ngoài trông vẫn lạnh lùng như trước, nhưng cả nhà đều nhận ra sự thay đổi về tâm trạng và thần sắc của cô, họ đều tưởng cô và Thạch Lịch thành đôi thật rồi.

Lúc mấy người phụ nữ chuẩn bị thức ăn trong bếp, chị dâu của Nam Kiều còn cố tình trêu cô, hỏi khéo xem chuyện giường chiếu của cô và Thạch Lịch có hài hòa không, định bao giờ kết hôn với có con. Nam Kiều không biết nên trả lời thế nào. Mẹ cô thì vui lắm, bẹo má cô cho con dâu xem, “Con xem này, vừa hồng hào vừa mịn màng, khỏi cần ăn tổ yến nữa”.

Chị dâu Nam Kiều cười nắc nẻ: “Đúng là đại bố”.

Nam Cần khá nam tính, không chịu nổi mẹ và em dâu, chỉ vỗ vỗ đầu Nam Kiều rồi ra ngoài.

Mẹ cô mỉm cười, nói rất chân thành: “Kiều à, năm nay con đã hai tám, hai chín rồi, đây là tuổi sinh con tốt nhất của phụ nữ. Nếu con thích Thạch Lịch, mẹ thấy hai nhà chúng ta làm đám cưới đi, mau chóng đẻ lấy thằng cu, mẹ và bố con đều nghỉ hưu rồi, cũng có niềm vui mới”.

Nam Kiều mấy lần định nói với mẹ người mình yêu là Thời Việt, không phải Thạch Lịch, nhưng thấy tinh thần bà tốt lên rất nhiều sau cơn bệnh nặng, cô lại lo nếu nói thẳng ra như vậy, bà có nhất thời không chịu nổi không. Dù sao bác sĩ đã nói bây giờ hệ tiêu hóa của bà rất yếu, cảm xúc biến động sẽ gây ảnh hưởng rất lớn đến sức khỏe của bà, mọi người phải luôn giúp bà giữ tâm trạng vui vẻ.

Có lẽ cần một thời cơ thích hợp hơn. Nam Kiều nói với mình như vậy.

Sau đó việc Jaeger ra đời, bay thử, chuẩn bị lễ ra mắt sản phẩm, chuẩn bị số lượng sản phẩm ... làm cô bận tối tăm mặt mũi, không có thời gian nghĩ

đến chuyện khác nên việc này bị gác lại.

Sắp đến Trung Thu rồi, bố mẹ cô đột nhiên bảo cô muốn gặp Thạch Lịch, hay là đưa anh ta về nhà ăn bữa cơm đoàn viên. Dù sao nhà họ Thạch nhiều con trai, vắng Thạch Lịch cũng không sợ thiếu, họ đã nói trước với bên nhà họ Thạch rồi.

Nhận được điện thoại của bố mẹ xong, Nam Kiều vô cùng phiền não, bèn về nhà bàn bạc với Thời Việt.

Thời Việt nghĩ ngợi một lát rồi nói, em và Thạch Lịch về đi.

Nam Kiều hỏi tại sao.

Anh bảo trong lễ ra mắt sản phẩm của Tức Khắc Phi Hành mới xảy ra chuyện, tên tuổi anh e là không tốt. Nhờ bố mẹ Nam Kiều biết chuyện, phát hiện anh và Nam Kiều ở bên nhau thật, lại còn giấu họ bao nhiêu lâu nữa thì sẽ nghĩ thế nào? Chi bằng đợi phong ba này qua đi rồi tính.

Nam Kiều nghĩ kỹ lại, cũng cảm thấy anh nói có lý, bèn đồng ý. Thạch Lịch rất dễ tính, sau khi biết Nam Kiều và Thời Việt quay lại với nhau, anh ta rất mừng cho cô, lại bảo cô nếu cần thì cứ tiếp tục giả vờ, dù sao anh ta cũng không chịu nổi việc bố mẹ suốt ngày căn nhắc bên tai.

Nói thì nói vậy, nhưng có người đàn ông nào giương mắt nhìn cô gái mình yêu khoác tay người đàn ông khác về nhà vào Trung Thu, lại còn phải giả vờ làm người yêu, tỏ ra âu yếm thân mật mà không khó chịu trong lòng chứ? Nếu có thì người đó đúng là thánh rồi.

Thế là đêm đó, Nam Kiều lại bị giày vò. Thời Việt không nói nhiều, chỉ không ngừng quẩn luyến cô. Nam Kiều thở dốc, mắng anh là đồ trẻ con, rõ ràng rất thích kẹo mà cứ phải giả vờ hào phóng cho người khác một cái. Thời Việt kẹo cho cô mắng, dùng ưu thế của mình ép cô nói những lời vô cùng xấu hổ.

Nam Kiều không chịu, anh tất nhiên có cách ép cô, dụ cô, kích thích cô. Nam Kiều cảm thấy cơ thể không còn là của cô nữa, hồn phách cũng bay đâu.

...

Bảo vệ đang nói chuyện với Thời Việt, Thời Việt chỉ liếc mắt một cái là nhìn thấy Nam Cần dẫn Trịnh Hạo ra từ cửa lớn khu nhà. Trước kia từng gặp Nam Cần ở Học viện Quân sự Không quân phương Bắc, nên bây giờ anh nhận ra chị ngay. Anh còn chưa kịp nghĩ xem nên đi tới hay tránh mặt, Trịnh Hạo tinh mắt đã phát hiện ra anh, lớn tiếng gọi:

“Chú Thời ơi!”.

Thời Việt nghĩ bây giờ có tránh cũng vô dụng. Anh gật đầu với Trịnh Hạo qua tấm cửa sắt của tiểu khu, “Tiểu Hạo đấy à”.

Nam Cần nhìn thấy anh liền bước tới mấy bước, đôi mắt nghi hoặc nhìn anh, “Thời Tuấn Thanh?”.

“Không phải đâu!”, Trịnh Hạo có vẻ rất hiểu biết, giới thiệu cho mẹ mình, “Chú ấy tên là Thời Việt, là bạn của dì, sống ở tiểu khu bên kia”. Nó chỉ về phía khu nhà trước kia Thời Việt từng ở.

Nam Cần lạnh lùng nhìn Thời Việt, sự lạnh lùng của chị khác của Nam Kiều, nó mang theo một áp lực đầy uy nghiêm và khó lòng chống đỡ, “Thế à?”.

Thời Việt biết Nam Kiều từng nhờ Nam Cần điều tra hồ sơ của anh ở Học viện Quân sự, bây giờ đứng trước mặt Nam Cần, anh hoàn toàn ở vào thế không có gì che chắn: “Trước kia là thế?”.

“Bây giờ thì sao?”.

Thời Việt không đáp, chỉ trả lời bằng một cái nhìn thản nhiên.

“Vào trong nói chuyện”.

Bảo vệ chủ động mở cửa cho Thời Việt, còn cười với anh. Nam Cần lạnh nhạt nhìn mọi việc.

Thời Việt đi thẳng vào đơn nguyên, Nam Cần và Trịnh Hạo đi sau. Trịnh Hạo cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng nhìn thần sắc nghiêm túc có chút giận dữ của mẹ, nó không dám hé răng nói câu nào.

Thời Việt mở cửa bằng vân tay.

“Bao lâu rồi?”, Nam Cần hỏi.

“Nửa năm”.

Thời Việt để thức ăn vào bếp, Nam Cần đứng ngắm căn hộ này. Chị thấy quần áo của hai người phơi lẫn vào nhau ngoài ban công, hai chiếc gối đặt sát nhau, mọi đồ dùng đều là đồ đôi hai màu đen trắng. Căn hộ được bày biện vô cùng gọn gàng sạch sẽ, ngay cả chăn cũng được gấp thành một khối chữ nhật vuông vắn, hoàn toàn mang tác phong trong quân doanh.

Một căn hộ không chia phòng như vậy, có thể nhìn rõ mọi góc ngách của nó, mỗi nơi đều nhắc nhở chị một cách rõ ràng rằng, hai người đã sống chung rất lâu rồi, hơn nữa còn vô cùng hòa hợp.

Thời Việt hỏi: “Hai người ăn tối chưa?”.

Nam Kiều đáp: “Ăn rồi”.

“Mẹ ...”, Trịnh Hạo có vẻ ầm ức, “Con ăn mỗi một cái hamburger, còn chưa no ... chú Thời nấu cơm ngon lắm”.

Thời Việt nhìn Trịnh Hạo: “Thế chú đi nấu nhé”.

Nam Cần lại vào bếp nhìn ngó. Lúc này, khóa cửa vân tay kêu vang, Thời Việt bất giác đi ra cửa, Nam Kiều mở cửa bước vào, ôm hôn anh theo thói quen.

Mọi thứ đều quá tự nhiên, trở thành hành động bản năng không cần suy nghĩ của cả hai người. Khi Nam Kiều buông anh ra, ánh mắt lướt qua vai anh, nhìn thấy chị Nam Cần đứng sau lưng anh.

Cô chau mày: “Chị, chị đến làm gì?”.

Nam Cần cười nhạt: “Không đến khi không biết, đến đây đúng là giật cả mình”.

Đằng nào chị Nam Cần cũng biết rồi, Nam Kiều tỏ ra坦然 nhiên: “Chuyện là như thế, em muốn nói với chị lâu rồi”.

Thời Việt vào bếp nấu cơm, Nam Kiều ở ngoài kể hết đầu đuôi sự việc cho Nam Cần nghe.

Bữa cơm giải quyết trong bầu không khí trầm mặc. Nam Cần chỉ ăn tượng trưng mấy miếng, cuối cùng buông đũa, quyết định: “Nếu hai đứa đã đến với nhau lâu như vậy, tết Trung Thu mà đưa Thạch Lịch về nhà thì còn ra thể thống gì nữa? Lại để người ta cười chê à!”.

Chị nghiêm khắc nhìn Nam Kiều và Thời Việt, nói: “Hai đứa chuẩn bị, hai hôm nữa là Trung Thu, cùng về nhà gặp bố mẹ đi”.

Chị mắng Nam Kiều: “Em đúng là không hiểu chuyện! Có gì mà phải giấu? Em tưởng giấu được hôm nay sẽ giấu được cả ngày mai à? Lần này bố mẹ muốn gặp Thạch Lịch là định cho hai đứa đính hôn. Nếu không phải hôm nay chị tới đây định nhắc em mua bánh Trung Thu, đến lúc đó biết làm thế

nào!”.

Nam Cần ra về, bảo rằng phải đánh tiếng trước với bố mẹ, tránh để hai người bị sốc.

Nam Kiều và Thời Việt không biết nên mừng hay nên lo, có điều dù sao đây cũng là lần đầu ra mắt bố mẹ Nam Kiều, Thời Việt chuẩn bị rất cẩn thận. Thời Việt còn đi cắt ngắn tóc, mua một bộ đồ có vẻ chín chắn hơn, mặc vào trông rất chỉnh tề.

Anh hỏi Nam Kiều: “Bố mẹ em có thích thế này không?”.

Nam Kiều vuốt cái cổ áo trắng muốt thẳng thớm của anh, đáp: “Dù anh không chỉnh trang, bố mẹ em vẫn thích”.

Anh nói: “Sắp gặp thủ trưởng, anh vẫn thấy căng thẳng lắm”.

Cô khẽ cười: “Ngay từ đầu anh đã biết em là ai, sao không thấy anh căng thẳng?”.

Thời Việt khẽ thì thầm bên tai cô: “Đêm ngủ với em, anh cũng hơi căng thẳng đấy”.

Nam Kiều đá anh một cái thật mạnh: “Anh biến đi”.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Vĩnh Biệt Quá Khứ

Nam Kiều vốn định mua ít bánh Trung Thu cao cấp ở Bắc Kinh mang về nhà là được, nhưng Thời Việt lại bay sang Hồng Kông, đi về ngay trong ngày, đặt một bậc thầy làm bánh Quảng Đông vô cùng có tiếng làm riêng một hộp. Hác Kiệt biết chuyện, cười anh chẳng qua chỉ là đi gặp bố vợ thôi, có gì mà phải nghiêm trọng thế. Thời Việt cười cười, không giải thích nhiều.

Chiều hôm Trung Thu, Thời Việt và Nam Kiều lái xe về nhà Nam Kiều. Nhà cô ở gần hồ Nhạn Tê, Hoài Nhu, phía Bắc thành phố Bắc Kinh.

Khi gần tới nơi là tầm năm sáu giờ. Tiết giữa thu, cuối chân trời là vạt nắng cuối ngày. Giữa nơi non xanh nước biếc, xung quanh ngôi biệt thự nhỏ của gia đình Nam Kiều trồng toàn ngân hạnh. Người nhà cô không quét hết lá khô nên trên thảm cỏ, dưới mỗi gốc ngân hạnh đều phủ kín một lớp lá vàng.

Cảnh vệ ra mở cổng. Họ vào đến sân vườn rồi mà cũng không có ai ra đón, nơi này yên tĩnh đến đáng sợ. Nam Kiều thầm cảm thấy có gì đó không ổn. Thường ngày, Trịnh Hạo và hai đứa nhóc nhà anh Nam Tư đã chơi đùa trong sân hoặc chạy khắp biệt thự, hò hét ầm ĩ rồi. Hôm nay dường như quá yên tĩnh.

Rèm cửa sổ kéo ra một nửa, có thể nhìn thấy trong nhà đã bật đèn. Nam Kiều đi đến cửa bỗng dừng bước.

Thời Việt hỏi: “Sao thế?”

Nam Kiều hít sâu một hơi, cố gắng gạt cảm giác bất an và bức dọc vô cớ

trong lòng qua một bên. Cô lắc đầu, thở ra nói: “Không có gì” nhưng lại nắm lấy tay anh.

Tay anh rất ấm và mạnh mẽ.

Cô lại gần anh, khẽ nói: “Ôm em đi”.

Thời Việt cười, thì thầm: “Em làm sao vậy”. Anh nhìn xung quanh, hai bên cửa lớn có hai cảnh vệ đứng nghiêm, mắt nhìn thẳng về phía trước. “Có người...”.

Nam Kiều không cho anh phản đối, nhấn mạnh hơn: “Ôm em một chút đi”.

Thời Việt cười vẻ chiều chuộng, một tay cầm hết mấy túi quà, tay kia ôm cô vào lòng, hôn lên đỉnh đầu cô: “Em làm sao vậy? Đây là nhà em mà”.

Nam Kiều áp sát đầu vào cổ anh, cảm nhận nhịp đập mạnh mẽ ổn định của động mạch trên cổ anh, hít sâu mùi cơ thể vừa thanh mát vừa ấm áp thuộc về riêng anh, lúc này mới thấy yên lòng đôi chút.

Thời Việt mò vò tai cô, buông cô ra cùng cô bước vào. Phòng khách nơi mọi người thường tụ tập không có một ai, ti vi cũng tắt.

Nam Kiều đặt đồng hồ trong tay Thời Việt xuống, bắn khoản gọi: “Bố ới? Mẹ ới?”.

Nam Cần đi ra, gương mặt vô cùng nghiêm nghị.

“Hai đứa đi theo chị”.

Nam Kiều nhìn Nam Cần chăm chăm, cảnh giác hỏi: “Chị, có chuyện gì vậy?”.

Ánh mắt Nam Cần lướt qua Thời Việt, gương mặt bình thường vốn đã nghiêm túc càng nhắc lúc này càng khó đoán định.

“Bố muốn gặp hai đứa”.

“Tại sao lại có thái độ này?”. Nam Kiều đi sau Nam Cần, lạnh lùng hỏi.

Nam Cần không nói một lời.

Thư phòng của ông Nam Hoàn Trụ rất rộng, tư liệu quân sự và sách vở liên quan được xếp ngay ngắn trong tủ sách bằng kính, mặt kính sạch bong, không vương chút bụi. Bản đồ treo trên tường, phía dưới là mô hình sa bàn lớn. Ông ngồi phía sau chiếc bàn làm việc rộng rãi.

Ông mặc áo sơ mi quân đội màu lam, đeo kính đôi mắt, trên vai là quan hàm nền màu lam tối, gắn ba ngôi sao và cành tùng màu vàng vô cùng rực rỡ. Ông có thân hình cao lớn vạm vỡ, gương mặt nghiêm nghị đầy chính trực rất có uy. Ông có cái miệng cương nghị và chắc chắn, khóe miệng hơi trễ xuống, khiến người ta thấy khó gần. Tuy ông đã sau mười tuổi nhưng thân hình không thay đổi nhiều so với thời trẻ, vẫn vô cùng uy nghiêm và trang trọng khi khoác quân phục trên người.

Có điều lúc này, sắc mặt ông sẫm lại như bầu trời mây đen vần vũ trước cơn mưa gió.

Từ nhỏ đến lớn, Nam Kiều đã nhìn thấy ông nổi giận rất nhiều lần, nhưng chưa bao giờ thấy ông như thế này.

“Bố”.

Nam Kiều lạnh lùng gọi.

Thời Việt đang định mở miệng, ông Nam Hoàn Trụ đã nói.

“Cậu chính là Thời Việt?”.

Ông đẩy gọng kính lên, ánh mắt sắc lạnh ánh lên phía sau mắt kính, giọng nói trầm trầm cứng nhắc, lạnh lùng, dù không có vẻ áp đảo người khác nhưng cũng đủ khiến người đối diện khó thở.

Thời Việt là người vô cùng nhạy bén với nhân tình thế thái, bầu không khí trong nhà thế nào, từ khi bước vào đã rõ ràng như vậy, sao anh có thể không nhận ra có chuyện không hay đang đợi mình? Lòng hơi chùng xuống, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh, anh khẳng khái đáp: “Vâng”.

“Đội viên dự bị của ‘Kiểm sắc trên trời xanh’, từng học ở Học viện Quân sự Không quân phương Bắc?”.

“Vâng”.

“Còn nhớ khẩu hiệu của trường không?”.

“Nhớ”.

Ông Nam Hoành Trụ hỏi một cách uy nghiêm, Thời Việt đáp rất ngắn gọn dứt khoát.

“Độc!”.

Thời Việt hít sâu, đứng thẳng, đồng dục nói: “Danh dự, trung thành, trách nhiệm!”.

Ông Nam Hoành Trụ cười nhạt, bỗng nhiên nghiêm giọng quát: “Bị khai trừ thì coi những điều này như cỏ rác à?”

Thời Việt ưỡn ngực ngẩng đầu, cao giọng trả lời như trong quân đội: “Chưa từng dám quên! Sống là người của Không quân phương Bắc, chết là ma của Không quân phương Bắc!”.

Ông Nam Hoàng Trụ đập “rầm” một cái lên bàn.

“Nói láo!”.

Hai ngón tay ông vung ra ngoài, một bức ảnh bay về phía Thời Việt, “Thế cái này là cái gì!”.

Bức ảnh đó bay tới trước mặt Thời Việt rồi rơi xuống. Thời Việt cúi đầu nhìn, ngay lập tức, cả cơ thể như rơi vào hầm băng!

Tại sao lại có bức ảnh này! Đầu óc anh như sắp nổ tung, anh cảm thấy khó thở như thể có một bàn tay thít chặt lấy cổ họng mình, ý đồ làm anh ngạt thở. Khi ấy anh đã rất chú ý rồi, điều kiện duy nhất anh đưa ra với An Ninh là không được có bất cứ thứ gì có chức năng ghi hình như máy quay, điện thoại, di động... An Ninh cũng đã đồng ý. Lần nào anh cũng đều đích thân kiểm tra, thế mà anh vẫn đánh giá thấp con cáo già như An Ninh.

Đây là ảnh cắt từ một video, trong đó không có An Ninh, nhưng lại có anh và mấy người phụ nữ bị xóa mặt, là đám bạn bè trong giới thượng lưu của An Ninh.

Anh cắn chặt răng, mắt nhìn chăm chăm vào bức ảnh dưới đất, không nói được một tiếng, cũng không thể động đậy được. Đối diện là ông Nam Hoàng Trụ, bên cạnh là Nam Kiều. Anh chợt cảm thấy tất cả mọi thứ của mình bị đánh cho tan nát, vỡ vụn thành từng mảnh, chúng đang ào ào rơi xuống, danh dự của anh, tôn nghiêm của anh, lý trí của anh, dũng khí của anh ... tất cả đều vỡ ra thành từng mảnh loang lổ rồi tuyệt vọng rơi xuống vực thẳm tối đen sâu hun hút.

Anh tưởng mình có thể quên đi tất cả.

Anh tưởng mình có thể phớt lờ tất cả từ lâu, thoát khỏi An Ninh, có thể

làm người đàn ông không sợ hãi điều gì.

Anh tưởng nụ hôn của Nam Kiều có thể chữa lành mọi vết thương trong quá khứ.

Nhưng không.

Khi sự thật bị xé toạc ra, anh vẫn chảy máu đầm đìa. Sự sỉ nhục này là sự sỉ nhục ngấm sâu vào tủy xương tủy.

Toàn thân Thời Việt lạnh như băng, máu huyết như chảy ngược.

Sau phút sững sờ ngẩn ngui, Nam Kiều đột nhiên cúi xuống, nhặt bức ảnh đó lên xé vụn! Cô bước lên một bước, lạnh lùng giơ tay về phía ông Nam Hoàng Trụ.

“Đưa cho con”.

“Mày nói năng với bố mày bằng cái giọng đấy à!”, ông Nam Hoàng Trụ giận dữ quát.

Gương mặt Nam Kiều không chút cảm xúc, cô vẫn cố chấp giơ tay ra: “Còn những bức khác nữa, đưa hết cho con”.

“Nam Kiều!”

Ông Nam Hoàng Trụ gầm lên, đứng phắt dậy! Ông chỉ Thời Việt, không thể kìm nổi cơn nóng giận: “Mày mang loại đàn ông này về nhà à? Cuối cùng mày lại mang loại đàn ông này về ra mắt bố mày à?”.

“Mẹ mày giận đến nổi phải vào viện rồi mày biết chưa?”.

Nghe tin mẹ bị ốm, Nam Kiều hơi lão đảo, nhưng cô vẫn ngẩng đầu nói: “Đó đều là chuyện rất lâu rồi, lúc đó, anh ấy không còn lựa chọn nào khác”.

Cô lạnh lùng nhìn bố mình: “Thời Việt không phải loại người như bố nghĩ”.

“Ha ha ha!”, ông Nam Hoàn Trụ giận quá bật cười, “Không phải loại người đó à? Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời! Mà bảo nó không còn lựa chọn nào khác, còn tao thì nói nó không biết thế nào là liêm sỉ! Không có giới hạn! Lại còn nói cái gì mà danh dự, trung thành, trách nhiệm, tao cảm thấy nhục thay cho Không quân phương Bắc khi cho loại người này vào học!”.

‘Bố!’, Nam Kiều giận đến run cả người, “Bố không ở trong hoàn cảnh của anh ấy lúc đó! Anh ấy phải chăm sóc mẹ, lại còn phải trả một món nợ khổng lồ! Lẽ nào bố muốn anh ấy chết đi à!”.

“Ăn nói láo toét! Tao cũng chỉ vì muốn tốt cho mày!”.

Ông Nam Hoàn Trụ cố gắng kiềm chế lửa giận: “Một thằng đàn ông có thể bán rẻ linh hồn vì tiền thì còn gọi gì là đàn ông nữa! Giả dụ chuyện này lại xảy ra lần nữa, nếu đặt mày ở cạnh bên nó, há chẳng phải nó cũng sẽ bán rẻ mày!”.

Không! Không bao giờ!

Thời Việt lắc đầu một cách máy móc, miệng mở ra nhưng không thể thốt được một lời. Chắc chắn không bao giờ có chuyện đó! Chắc chắn không bao giờ xảy ra lần nữa!

Nam Kiều dăm dăm nhìn bố: “Suy luận của bố không logic chút nào”.

“Vớ vẩn! Mày lại còn đòi logic nữa à! Nhà họ Nam gia phong đảng hoàng chính trực, không thể chứa chấp loại người này được!”, ông Nam Hoàn Trụ cuối cùng cũng gầm lên, “Một câu thôi, có chia tay không!”.

Nam Kiều đáp lại vừa lạnh lùng vừa cứng rắn: “Tại sao phải chia tay!”

“Không chia tay? Vậy sau này đừng gọi tao là bố nữa! Quan hệ bố con của chúng ta coi như cắt đứt!”.

“Bố! Bố làm vậy chỉ do nóng giận nhất thời!”.

Nam Kiều vẫn đang cố tranh luận thì “bốp” một tiếng, bàn tay thô ráp của ông Nam Hoàng Trụ đã tát thẳng lên má trái của cô. Cái tát này được ông dùng hết lực, lại chất chứa mọi lửa giận nên vô cùng mạnh!

Nam Kiều bị ông đánh ngã ra đất, má sưng vù, miệng rỉ máu.

“Mày muốn làm tao và mẹ mày tức chết hả!”.

Thời Việt định giơ tay ra đỡ thì bị ông Nam Hoàng Trụ đẩy mạnh ra, lạnh lùng nói: “Con gái tôi, cậu có tư cách đụng vào sao?”

Thời Việt sững lại, bàn tay từ từ thông xuống.

“Cút”. Ông Nam Hoàng Trụ nắm cổ tay Nam Kiều, kéo cô dậy, lạnh lùng quát Thời Việt.

Thời Việt định thần lại, im lặng nhìn Nam Kiều một cái rồi quay lưng bước ra.

“Thời Việt!”, Nam Kiều hét lớn.

Nhưng Thời Việt không dừng lại.

Nước hồ Nhạn Tê lấp lóa ánh xanh tối trong màn đêm. Ánh trăng chiếu xuống mặt hồ và cây cỏ xung quanh, tạo cảm giác lạnh lẽo mơ hồ.

Thời Việt nhìn ngôi nhà của Nam Kiều. Dưới ánh trăng sáng, nó rất yên tĩnh, rất đẹp đẽ, đứng bên hồ trông như trong truyện cổ tích.

Anh lấy bao thuốc trong xe ra, anh đã để đó từ rất lâu về trước. Anh lặng lẽ châm lửa. Mùi thuốc vừa quen thuộc vừa có chút xa lạ.

Mười lăm tháng Tám, đêm trăng tròn, người đoàn viên. Lúc đầu, anh vốn muốn đưa Nam Kiều về Vụ Nguyên mừng Trung Thu. Hoa quế ở đó rất thơm. Anh muốn đưa Nam Kiều về gặp mẹ. Mẹ chắc chắn sẽ rất thích Nam Kiều. Cô ấy hoàn hảo, mạnh mẽ, lại dũng cảm như thế, mẹ thích mẫu con gái như vậy nhất.

Nhìn thấy Nam Kiều, chắc chắn mẹ sẽ mừng đến nỗi cười suốt, hớn hở chạy qua chạy lại trong sân. Chỉ nghĩ thế thôi, anh đã thấy vui lắm rồi. Hai người phụ nữ quan trọng nhất trong đời anh sẽ gặp nhau, cả hai đều ở bên anh.

Anh khẽ cười. Khói thuốc và hơi nước từ hồ bốc lên quyện vào nhau lãng đãng.

Di động đổ chuông. Một số lạ gọi điện, anh nhắc máy, không ngờ lại là giọng Nam Kiều.

“Thời Việt, anh đang ở đâu?”.

“Ở bên ngoài. Em đừng lo”. Anh bình tĩnh nói.

“Bố phải hai cánh vệ canh giữ em rồi”. Giọng cô rất sốt ruột, “Em giắt điện thoại của họ. Anh về nhà trước đi, em sẽ quay về tìm anh”.

“Nam Kiều”. Thời Việt khẽ gọi, anh phải cố gắng rất lâu mới nói: “Nghe lời bố em đi”.

“Tại sao? Lẽ nào anh muốn chia tay?”.

“Ông ấy là bố em”.

Trên đời này, đó là người thân thiết nhất với em, người có quan hệ máu mủ với em, người mãi mãi yêu em, luôn luôn nghĩ cho em một cách vô tư nhất.

Không có anh, em vẫn có thể sống tốt. Nhưng không có bố mẹ, em sẽ hối hận cả đời.

Anh cũng mãi mãi yêu em. Nhưng anh không thể để em vì anh mà trở mặt thành thù với bố mẹ được.

Thời gian sẽ chứng minh tất cả.

Ông Nam Hoành Trụ là người đã nói là làm. Nếu thực sự phải có người làm kẻ hèn nhất trong mối tình này, hãy để anh làm người đó.

“Thời Việt!”.

Điện thoại của Nam Kiều đột nhiên bị ngắt.

Thời Việt cắt điện thoại, dập thuốc, dứt khoát đi về phía xe ô tô.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 13.2

Sáng sớm hôm sau, Thời Việt xuất hiện ở Vụ Nguyên với dáng vẻ bơ phờ. Bà Việt Tú Anh vừa mở cổng thì thấy con trai đang mỉm cười đứng ngoài, mái tóc đen ướt hơi sương buổi sớm.

“Mẹ”.

Bà ngạc nhiên, vội đón lấy túi đồ trong tay anh, đưa anh vào nhà.

“Thanh à, sao con lại về?”

Thời Việt cười dịu dàng: “Hôm qua Trung Thu con không về được. Bây giờ về có muộn không mẹ?”

“Không muộn không muộn!”, bà vội đáp rồi đưa anh vào nhà, “Cái thằng bé này, hôm nay nói năng gì lạ vậy. Đây là nhà con, con muốn về lúc nào thì về!”.

“Sáng sớm thế này, con đi máy bay hả?”

“Vâng ạ”.

Thời Việt không nói chuyện sáng không đủ sớm, anh đáp chuyển bay cuối cùng của đêm qua. Ngồi ở sân bay một đêm, sáng sớm mới bắt ô tô về nhà.

“Con chưa ăn sáng đúng không?”

“Chưa ạ”.

“Thật là ...”, bà Việt Tú Anh trách, lại thấy xót con, “Có mệt không! Mẹ lúc nào chẳng ở nhà, sao phải vội vàng thế!”.

Thời Việt im lặng, chỉ cười, cứ thế nhìn mẹ tất bật đi qua đi lại.

Bà vào bếp làm bữa sáng, anh cũng vào theo.

“Ra ngoài, ra ngoài!”.

“Ấy ... con chỉ đứng đây nói chuyện với mẹ cũng không được sao?”

Bà nhìn anh cười: “Cái thằng ngốc này”.

Thời Việt nhìn mẹ bận rộn trong bếp, trên những ngón tay thô ráp vẫn quần băng dính. Mẹ bị bệnh khớp, dù đã chữa khỏi từ trước ở Bắc Kinh, nhưng sau đó là bà lại không chịu nghỉ ngơi hưởng thụ cuộc sống an nhàn, nhất quyết đòi lao động, nên có lúc vẫn bị đau.

“Mẹ”.

“Ừ”.

“Nếu sau này con không xu dính túi thì sao?”

Bà Việt Tú Anh nguẩy nôi cháo rau, cười sang sảng: “Không xu dính túi à? Chúng ta vốn không xu dính túi mà, chẳng phải sao?”

“Thế thì không thể mua đồ ngon đồ đẹp cho mẹ nữa”

Bà lại cười lớn hơn, chỉ chỉ căn phòng bên cạnh: “Con sang mà xem, những thứ con mang về cho mẹ mấy năm qua, ngoài điện thoại di động ra, còn lại mẹ đâu nữa dùng? Sắp xếp đầy một phòng rồi!”

Bà gõ gõ cái muôi vào thành bếp, “Gạo mẹ tự trồng, rau mẹ tự chăm. Có

gạo có rau là đủ rồi, con đâu cần phải làm gì nữa? Mẹ đã nói bao nhiêu lần là đừng lãng phí, con cứ mua mua mua ... đúng là phá gia chi tử!”.

Thời Việt mỉm cười.

“Đừng cò bạc như bố con đấy!”. Bà Việt Tú Anh cảnh giác nói.

“Không đâu, mẹ yên tâm”.

Nồi cháo rau và mấy món ăn kèm được kê lên bàn, bà múc cho Thời Việt một bát to đầy ụ. “Toàn món ở Bắc Kinh không được ăn, con ăn nhiều vào”

Thời Việt gật đầu.

Hai mẹ con chậm rãi ăn sáng. Không khí buổi sớm rất trong lành, bà Việt Tú Anh bẻ mấy cánh hoa quế cắm vào lọ thủy tinh đặt trong phòng, hương thơm nức mũi. Bên ngoài, tiếng chim lách cha lách chách, ánh sáng rạng rỡ chiếu xuống giếng trời.

Ăn xong, bà chợt nhớ ra một chuyện.

“À, Thanh này, nửa năm trước có một cô gái đến nhà mình, còn ở lại một đêm nữa. Trí nhớ mẹ kém quá, mấy lần định nói với con, nhưng cứ nhìn thấy con là lại quên mất”.

“Cô gái nào?”.

“Nhìn có vẻ giống như đang đi chơi, nhưng nói chuyện một hồi lại thấy không giống”.

Thời Việt bật cười, “Chỗ chúng ta hẻo lánh thế này, ai lại đến Vụ Nguyên làm gì? Lại còn chọn đúng nhà chúng ta ... “

Anh chợt dừng lại.

“Sao thế?”, bà Việt Tú Anh nhìn thần sắc đột ngột thay đổi của anh, quan tâm hỏi.

Thời Việt từ từ nhìn mẹ: “Cô ấy trông thế nào ạ?”.

Bà cười hớn hở; “Cao, tóc dài, xinh gái lắm, Nếu không phải cô ấy là người tỉnh H thì mẹ còn muốn kéo về làm con dâu đấy!”.

Bà lấy điện thoại ra, vung về mở album ảnh: “Đây, con dạy mẹ chụp ảnh, mẹ còn lén chụp cô ấy một tấm”.

Trong màn hình nhỏ xíu, cô gái trẻ đang đứng bên bếp nhà anh, mở vung nồi bằng gỗ ra, hơi nghiêng người nhìn thức ăn nấu trong đó. Mái tóc dài đen nhánh ngoan ngoãn rủ xuống chiếc sơ mi trắng, hơi nước trong nồi bốc lên càng tôn lên làn da trắng mịn của cô. Cô có đôi chân dài thon thả, đi một đôi giày đế bằng, sau mông có lá cờ đỏ nhỏ xinh.

Suýt chút nữa thì Thời Việt rơi nước mắt.

Tối hôm Trung Thu, giữa một bữa tiệc BBQ ồn ào đông đúc, An Ninh canh đúng thời gian mỉm cười nhắn tin cho Thời Việt:

“Dear, tối nay gặp bố vợ có vui không?”

Thời Việt không trả lời. Ba, bốn ngày liền không trả lời.

Cuối cùng, An Ninh nổi cáu. Chị ta thù ghét cảm giác bị phớt lờ này. Chị ta cảm thấy Thời Việt hận chị ta đến tận xương tủy cũng được, chí ít anh cũng phải có chút phản ứng với những việc chị ta làm chứ.

Chị mở vòng tròn bạn bè của Thời Việt ra, phát hiện status anh đăng khi mới đăng ký Weixin vẫn lẻ loi năm đó. Chỉ có một bức ảnh chụp con begie Đức đầu tiên anh nuôi, A Đang chính là con chó anh huấn luyện trong quân

đội lúc đó. Sau khi anh bị đuổi, A Đang chỉ nhận chủ, không ăn không uống, cuối cùng cũng được đưa ra ngoài. Đến khi được bạn trong quân ngũ thông báo cho biết, anh liền tìm đủ mọi cách đưa A Đang về.

A Đang đi theo anh tám, chín năm trời. Lúc chụp bức ảnh này, nó đã già lắm rồi, không lâu sau thì mất. Thời Việt luôn lưu bức ảnh này trong vòng bạn bè, chưa từng đăng thêm thứ gì khác.

An Ninh nhớ lại, có lẽ điều chị ta đã từng làm khiến Thời Việt vui nhất là tìm được một con begie Đức thuần chủng làm bạn đời cho A Đang. Ba con chó con mà A Đang sinh ra chính là Lão Đại, Lão Nhị, Lão Tam bây giờ.

An Ninh bấm vào bức ảnh này, phía dưới còn lời bình của chị ta lúc đó:

“A Đang trông hơi gầy”.

Lúc đó Thời Việt trả lời:

- Nó bị ốm.

Không biết tại sao, nhìn thấy đoạn đối thoại từ rất lâu về trước này, An Ninh đột nhiên có cảm giác nhẹ nhõm trong lòng. Chị vẫn xem được bức ảnh này, đọc được dòng chữ này, cho thấy Thời Việt vẫn giữ Weixin của chị ta, không chặn chị ta.

Vậy tại sao anh không trả lời. Lẽ nào anh không nên nổi giận, chất vấn, báo thù chị ta hay sao?

Chị ta không thể chịu đựng được. Cuối cùng chị ta gửi cho Thời Việt hai tin nhắn:

Dear, trò chơi này thú vị không? Chúng ta có nên chơi tiếp không nhỉ?

Chúng ta tung tin Nam Kiều là con gái Nam Hoành Trụ ra, cậu thấy sao?

Nghe nói Tức Khắc Phi Hành đang tiến vào lĩnh vực an ninh và tuần tra trên không, đồng thời bắt đầu chuẩn bị lên sàn chứng khoán. Cậu nói xem, nếu thị trường biết Nam Kiều là con gái của tư lệnh viên Không quân phương Bắc, họ sẽ liên tưởng đến điều gì?

Ngón tay bấm một cái, tin nhắn được gửi đi.

Khóe miệng đỏ thắm của An Ninh nhoẻn một nụ cười vừa tự tin vừa quyến rũ.

Tối hôm đó, quả nhiên An Ninh nhận được tin trả lời của Thời Việt

“Chị đang ở đâu?”.

An Ninh mỉm cười, gõ chữ:

“Trên giường”.

Đúng là chị ta đang ở trên giường thật, không mảnh vải che thân, nằm sấp trên chiếc giường lớn hình trái tim rải đầy cánh hoa hồng. Hai chàng trai khóa thân lực lưỡng đang phục vụ chị ta, dùng tinh dầu thơm nước xoa khắp cơ thể chị ta, xoa bóp, mát xa.

“Ở đâu?”

“Chỗ cũ”

“Mười phút nữa tôi đến”.

“Sao mà vội vàng vậy?”

Thời Việt không trả lời nữa. An Ninh bật cười. Chàng trai trẻ bên cạnh rụt rè lấy lòng chị ta, hỏi: “Chị An xem gì mà cười vui thế?”

An Ninh đột nhiên ngừng cười, lạnh lùng quay đầu lại nói: “Không phải việc các người nên hỏi thì đừng hỏi”.

Chàng trai đó giật mình, không dám nói thêm gì nữa.

Thời Việt nhanh chóng đến nơi, mở thẳng cửa phòng ...

Hai chàng trai trẻ trên giường liền đứng dậy quát: “Anh là ai? Thật là to gan!”..

“Còn không mau rút ra ngoài!”.

An Ninh ngàn nhẫn nhịn nhìn phản ứng của Thời Việt, nhưng anh không đổi sắc mặt, lạnh lùng nói: “Mặc quần áo vào”.

Hai cậu thanh niên cuống lên: “Mày còn dám ...”.

“Ai bảo hai người nói chuyện?”, An Ninh đột nhiên mắng, “Tôi ghét nhất là đàn ông lắm lời!”.

Họ lập tức ngậm miệng lại, ánh mắt nhìn Thời Việt đầy vẻ bất phục.

An Ninh mặc áo ngủ vào, thắt hồ chiếc đai lưng. Chị đến gần Thời Việt, thấy anh cầm một túi da rất dày. Chị cười tự phụ, khiêu khích nói: “Trong này là gì? Dao à? Hay a-xít? Định móc tim tôi ra xem nó đen thế nào à?”

Thời Việt không phản nộ và mất hết lý trí như chị tưởng. Ngược lại, anh vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến chị gần như không nhận ra. Chị thoáng cảm thấy có cái gì đó đã thay đổi bên trong Thời Việt, nhưng chị không thể nói rõ ra.

Thời Việt nói: “Ra ngoài đi dạo chút đi”.

Bên ngoài là một hành lang trần cao rất dài, trên đỉnh và mặt bên toàn

bằng kính cường lực, gắn theo hình tam giác, phản chiếu ánh đèn lấp lánh như kim cương. Đây là nhà riêng của An Ninh. Trên hàng lang rộng rãi trống trải, ngoài một dãy tượng điêu khắc mang màu sắc hậu hiện đại ra, chỉ còn hai người họ.

Thời Việt đứng bên rìa hành lang, qua lớp tường kính sáng loáng có thể nhìn thấy đường Trường An rực rỡ ánh đèn, lung linh như một dải sáng khổng lồ chạy dài về hai phía Đông, Tây của thành phố. Những toà nhà cao tầng bên phía khu trung tâm thương mại Đông Phương Tân Thiên Địa và nhà hàng Bắc Kinh mọc san sát như rừng, đài phun nước trước cửa khách sạn Hyatt đang mở, ánh đèn màu ngũ sắc lấp loáng như thơ như mộng.

Thành phố phồn hoa, thành phố không đêm.

An Ninh nói: “Lần đầu tiên tới đây, cậu đã đứng đây nhìn rất lâu”.

Thời Việt gật đầu.

“Mấy năm không tới, có phải lần này cậu vẫn thấy rất đẹp không?”.

Thời Việt lạnh nhạt đáp: “Hôm nay trông còn đẹp hơn lúc trước”.

An Ninh phá ra cười. Tòa nhà này là của chị ta. Đặc biệt, cái hành lang cao vút này là do đích thân chị ta thiết kế cho chính mình. Ông chồng kiến trúc sư nổi tiếng bỏ chị ta mà đi, chị ta bèn thề không có người đó, chị ta vẫn có thể tạo ra tòa nhà sang trọng nhất, hoa lệ nhất đường Trường An này. Chị ta phải dùng tòa nhà này để chứa đựng sự kiêu ngạo, dã tâm và dục vọng bất tận của mình.

An Ninh đột nhiên lạnh giọng: “Còn nhớ khi ra đi, tôi đã nói gì với cậu không?”

“Nhớ”.

“Lúc đó tôi đã nói, cậu đứng khi rời khỏi chỗ tôi thì phải quỳ mà quay lại”.

Chị nhìn Thời Việt một cách ngạo mạn: “Bây giờ, chỉ cần cậu chịu cúi đầu trước tôi...”.

Chị dang rộng hai tay trước bức tường kính không lồ sáng lóa.

“Từ nay về sau, tòa nhà này, tất cả mọi thứ ở đây đều là của cậu”.

Thời Việt khẽ cười.

“Chị có biết tại sao hôm nay tôi thấy chỗ này đẹp hơn xưa không?”

An Ninh chậm rãi liếc nhìn anh.

Thời Việt ngẩng đầu lên: “Vì hôm nay tôi không muốn gì cả”.

Lúc trẻ thiếu hiểu biết, nhìn thấy Vương Phủ Tĩnh, đường Kim Bảo, Đông Đơn rực rỡ đèn hoa, trong mắt chỉ còn lại dự vọng trở thành người thành công, giàu có. Khi bị đuổi ra khỏi “Kiếm sắc trên trời xanh”, lại mất bố, anh không nghĩ ra mình còn thứ gì đáng trân trọng nữa. Bản chất của anh rất giống bố mình, cả hai đều là những con bạc dám đánh cược mọi thứ.

Còn bây giờ thì sai? Anh chợt phát hiện con đường Trường An này vẫn là con đường Trường An đó; thành Bắc Kinh này vẫn là thành Bắc Kinh đó. Anh nhận ra mình đã mơ một giấc mơ, một giấc mơ dài mười năm.

Thời Việt mỉm cười:

“May nhờ có chị, chị khiến bố Nam Kiều chửi tôi một trận, nhờ đó tôi mới tỉnh ra”.

“Tôi vốn tưởng mình đã nhìn thấu mọi sự, đã buông bỏ mọi sự. Thực ra

không phải vậy. Tôi vẫn không nỡ, không nỡ vứt bỏ mọi thứ chị cho tôi. Tôi tưởng mình đường đường chính chính, nhưng kỳ thực vẫn là một kẻ tiêu nhân tham già sang phú quý”.

Anh giơ cái túi da dày cộp lên, lần lượt mở từng nút thắt trên đó. Bên trong toàn là hợp đồng.

“Đây là hợp đồng chuyển nhượng cổ phần của Mộng Cảnh Tinh Táo”.

“Đây là hợp đồng chuyển nhượng quyền sở hữu của Khải Việt, Đông Trục Môn”.

“Đây là thỏa thuận chuyển nhượng quyền sở hữu của trang trại rượu nho Thanh Hà”.

“Đây là...”.

Thời Việt chia từng tập hợp đồng ra, để lên bệ đỡ các bức tượng, cả đám kéo dài đến hơn mười mét.

An Ninh trợn mắt ra nhìn, sau đó sắc mặt trở nên trắng bệch, toàn thân run rẩy.

“Không có vụ làm ăn lớn mà lúc đầu chị cho tôi, tôi không thể kiếm được tiền vốn. Không có khoản tiền vốn đó, tôi không thể kiếm được nhiều sản nghiệp như bây giờ”.

“An Ninh, chị cho tôi cái gì, bây giờ tôi trả lại hết cho chị. Từ nay về sau, tôi không nợ chị một xu nào cả”.

Trong đồng giấy tờ đó, An Ninh nhìn thấy chiếc ô tô của anh, nhìn thấy tất cả tài khoản ngân hàng của anh. Mấy năm qua chị ta giám sát anh rất chặt, tất nhiên biết rõ anh có bao nhiêu tiền.

Anh thực sự chuyển toàn bộ tài sản cho chị ta!

Người đàn ông này rất quả quyết, dứt khoát, tàn nhẫn, không chừa cho mình một đường lùi nào, càng đừng nói đến chị ta! An Ninh nghiêng răng ken két, cả người run lên, lửa giận bùng lên trong mắt, “Thời Việt, cậu nghĩ cho kỹ đi. Từ nay trở đi, cậu đã trở thành một kẻ nghèo kiết xác không xu dính túi!”.

Thời Việt dường như đã tháo gỡ hết gánh nặng ngàn cân, nhẹ nhõm nói: “Đúng vậy, năm đó nhìn thấy chị trước hàng mì, chẳng phải tôi vốn đã là như vậy sao?”.

“Bỏ phí mười năm tuổi trẻ, cậu thấy đáng sao?”

“Dùng mười năm trả hết nợ nần, thế cũng đáng rồi”.

Anh nở nụ cười cuối cùng, ánh đèn được bức tường kính phản chiếu xuống khuôn mặt anh, khiến các đường nét trên đó càng trở nên rõ ràng sắc nét, toát lên một vẻ đẹp phóng khoáng lạ thường.

“Không hẹn ngày gặp lại”.

Anh đi một mạch ra khỏi hành lang, không hề ngoảnh lại. An Ninh sửng người ra rồi đột ngột gào lên: “Thời Việt! Cậu tưởng cậu làm vậy thì có thể đến với Nam Kiều à? Cô ta là công chúa cao quý, thứ cô ta theo đuổi cần tiền! Một kẻ nghèo kiết xác ngu ngốc như cậu có thể chơi được không! Có theo được không!”.

Giọng nói đanh sắc và điên cuồng của An Ninh vang vọng trong hành lang trống trải.

Lẽ nào Thời Việt lại quay đầu?

Anh không hề dừng bước, chỉ xoay người, biến mất sau một khúc ngoặt lúc xuống lầu. Thân hình cao lớn đó, gương mặt tuấn tú lạnh lùng và ánh mắt lúc nồng nhiệt lúc lạnh lẽo đó ... chị ta không bao giờ được thấy nữa.

Chân An Ninh nhũn ra, chị loạng choạng, đột nhiên xua tay gạt hết đồng giấy tờ và đám tượng đất tiền xuống đất! Chị ta nhặt một bức tượng người bằng đồng lên, chạy về phía trước điên cuồng đập tan tất cả số tượng còn lại, chỉ nghe tiếng “ binh binh binh binh” vang lên không ngớt, mảnh vụn tung tóe khắp hành lang!

Hai chàng trai trẻ nghe tiếng động chạy ra, muốn ngăn lại nhưng chị ta chỉ nhìn họ với ánh mắt đỏ như mắt dã thú, quát lớn: “Cút đi!”.

Chị ta chống hai tay vào lan can, gập người xuống không ngừng thở dốc.

“Tôi lớn hơn cậu tám tuổi, cậu có thấy tôi già không?”

“Ngày nào chị cũng hỏi, không thấy phiền sao?”

“Cậu dám bảo tôi phiền sao?”.

“Chị đẹp nhất, chị không già chút nào”.

Đã từng có lúc, chàng trai trẻ vốn chính trực đó cũng học được cách giả tình giả ý. Chị ta muốn nghe gì nhất, Thời Việt đều nói cho chị ta nghe. Thời Việt nói lời ngon ngọt khiến chị ta vui sướng mừng rỡ, chị ta muốn gì, Thời Việt đều đáp ứng. Không người đàn ông nào học nhanh bằng Thời Việt, nghe lời chị ta bằng Thời Việt.

Chị ta rất rõ một điều, chị ta chỉ yêu bản thân mình, chị ta vốn cũng chỉ muốn có một người chung chăn chung gối có thể khiến mình vui vẻ mà thôi. Thế nhưng có một ngày nọ, khi chị ta bắt đầu cảm thấy mình không thể rời xa người kia, chị ta thoáng cảm thấy hoảng sợ.

Chị ta là người phụ nữ quyền lực, mạnh mẽ, người phụ nữ như chị ta sao có thể bị đàn ông khống chế lần nữa được? Cho nên khi Thời Việt nói muốn đi, An Ninh bèn thuận nước đẩy thuyền, thả cho đi. Từ đó, chị ta đeo tràng hạt, không gặp lại Thời Việt nữa. Tất cả đàn ông đều chỉ là cỏ rác. Nhưng sau đó, chỉ một bức ảnh đã đánh thức tâm ma giấu kín bao lâu của chị ta.

Chị ta có yêu người đó không? Hay là yêu cái kẻ mà chị ta tự tay nhào nặn? Hoặc chị ta chỉ yêu bản thân mình?

An Ninh cũng không thể phân biệt rõ ràng được.

Ánh mắt chị ta dần nhìn xuống tràng hạt bằng trầm hương trên cổ tay, nghiêng răng dứt mạnh, những hạt châu đen tuyền rơi hết ra hành lang, lăn lông lốc về phía xa.

Từng hạt từng hạt đều là dục vọng khó có thể thỏa mãn trong đáy lòng con người.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 13.3

Nam Kiều bị ông Nam Hoành Trụ nhốt đúng một tuần. Cô đã không ít lần bị bố nhốt. Hồi nhỏ bị ốm, không muốn đi học, bị nhốt. Môn văn không đạt điểm chuẩn, bị nhốt. Sau khi du học về nước, xin nghỉ việc ở viện nghiên cứu bố sắp xếp, bị nhốt...

Giữa cô và bố dường như hình thành một cuộc tranh đấu âm thầm.

Hai bên không thể trò chuyện để hiểu nhau được, bèn dùng hành động để thể hiện.

Ông Nam Hoành Trụ: Tuyệt đối không được ...

Nam Kiều: Con phải...

Cô chưa bao giờ có thể thay đổi mệnh lệnh của bố. Vậy là Nam Kiều bèn im lặng trong phòng, không khóc lóc, không gào thét, không tranh cãi, không thanh minh, ăn cơm, nghỉ ngơi vô cùng đúng giờ, những lúc khác thì viết phần mềm, vẽ mẫu thiết kế sản phẩm.

Dù sao việc bị nhốt chưa bao giờ có thể thay đổi suy nghĩ của cô. Trong cuộc chiến giằng co lâu dài này, người kiên trì đến phút cuối chính là người chiến thắng. Nhưng lần này, ông Nam Hoành Trụ dường như ngoan cố hơn bình thường.

Bảy ngày sau, Nam Kiều được thả về công ty, nhưng lại có thêm hai cảnh vệ mặc thường phục lái một chiếc xe Jeep, Nam Kiều đi đâu cũng phải hộ

tổng theo cùng. Cô bị nghiêm cấm liên lạc với bên ngoài, điện thoại di động, máy tính, hòm thư, kể cả vòng tay của cô cũng đều bị giám sát.

Cô còn bị nghiêm cấm tiếp xúc với người khác ngoài tầm mắt của cảnh vệ, dù đó là Ôn Định.

Sau khi trở về, đêm đầu tiên ở trong chung cư của mình, nửa đêm cô mở cửa đi ra ngoài, bất ngờ phát hiện có người đứng gác ngoài cửa. Cô đóng sầm cửa lại.

Hai cảnh vệ đó một người tên Đinh Viễn, một người tên Giải Tư, Nam Kiều hỏi họ: “Bao giờ các anh đi”.

Hai người ngẩng đầu ưỡn ngực, đồng thanh trả lời: “Thủ trưởng bảo đi là chúng tôi đi ngay!”.

Nam Kiều không hỏi thêm nữa, khi ở nhà nấu cơm, cô gọi họ vào ăn cùng.

Hai người cùng từ chối: “Thủ trưởng đã dặn phải cảnh giác với mọi âm mưu quỷ kế muốn chạy trốn của đồng chí Nam Kiều”.

Nam Kiều : “...”

Cô sang căn nhà bên cạnh dưới sự giám sát của hai cảnh vệ, phát hiện ba con becgie đã bị đưa đi. Cô chạy về chung cư của mình, tìm kiếm thật kỹ, phát hiện trong nhà không thiếu gì khác, chỉ thiếu một tờ giấy in ảnh của cuộc thi chạy Cầu vòng.

Thời Việt không thích chụp ảnh, cô lại càng không thích, thậm chí cô còn không có điện thoại di động, thế là bức ảnh Thạch Lịch chụp hai người nhìn nhau giữa những hạt phấn ngũ sắc trở thành bức ảnh chụp chung duy nhất của họ.

Lúc in bức ảnh Thời Việt ký tên lên tường, cô đã tiện tay dùng máy in màu in luôn cả bức ảnh đó ra. Nhìn thấy vậy, Thời Việt rất xấu hổ, nhưng Nam Kiều lại thầm thích sự xấu hổ đó của anh.

Anh đã về đây. Nhưng cô không gặp được anh.

...

Thời Việt vẫn ở Bắc Kinh vì còn một số vấn đề về việc tiếp nhận quyền sở hữu cần anh đích thân hoàn thành. Ít nhất anh cần nói với những người kinh doanh: Cổ đông của các vị đối người rồi.

Mộng Cảnh Tinh Táo là trạm cuối cùng của anh. Còn chưa đến tòa nhà Mộng Cảnh Tinh Táo, anh đã nhảy bén phát hiện một số kẻ trông rất đáng ngờ lượn lờ ở khu vực dày đặc quán bar này. Anh nhìn thấy một người có ngoại hiệu "Long Đầu", là một trợ thủ đắc lực dưới tay anh Thái.

Long Đầu dứt hai tay vào túi áo jacket, cảnh giác nhìn quanh, đi thẳng về phía tòa nhà của Mộng Cảnh Tinh Táo. Thời Việt đi theo hắn, khi hắn ấn nút thang máy lên Mộng Cảnh Tinh Táo, anh đi lên giờ tay che nút bấm.

Long Đầu thấy anh liền quay đầu bỏ chạy.

Tên này cũng tập tành võ vẽ vài năm, Thời Việt phóng vọt tới, chớp lấy cánh tay hắn. Long Đầu nghiêng vai, hai cánh tay rút ra khỏi chiếc áo jacket phía ngoài, định dùng kế kim thiên thoát xác. Tất nhiên Thời Việt không dễ dàng cho hắn chạy thoát, anh quật mạnh áo jacket vào mặt hắn, khuy kéo bằng kim loại đập mạnh đến mức Long Đầu phải nhắm mắt lại. Thời Việt nhân cơ hội đó ngáng chân hắn khiến hắn loạng choạng, húc vào hõm gối của hắn.

"Quỳ xuống!".

Dù người biết võ có hạn bàn vững đến mấy cũng không trụ được đòn thế này của Thời Việt.

Long Đầu quỳ thụp xuống đất, ngoác miệng gào vào bộ đàm không dây trong cổ áo: “Anh Thái! Thời Việt!”

Thời Việt lạnh mặt, một tay bẻ quặt hai tay hăn ra sau lưng, tay kia lục soát người hăn.

Long đầu cười nham nhở: “Anh Thời, anh sờ gì thế. Trên người em không có thứ anh muốn tìm thật mà, em chỉ lên chơi thôi”.

Thời Việt cười nhạt, khuỷu tay thít chặt vào cổ họng hăn như kiếm thép, kéo dần về phía mặt mình.

“Có không?”, anh nhẹ nhàng nói bên tai Long Đầu.

Mặt Long Đầu đỏ bừng lên vì ngạt thở: “Có! Có!”.

Thời Việt thả lỏng tay ra, Long Đầu móc ra một cái lọ nhỏ đựng thuốc màu trắng, đưa cho Thời Việt.

Thời Việt cười nhạt: “Chỉ có thể thôi à?”, cánh tay lại vô tình thít lại, mặt Long Đầu sắp trở nên tím ngắt, mắt trợn trắng.

“Em ... nói...”.

Thời Việt hơi thả thay ra, tay chân Long Đầu tê bại, run rẩy rút ra một túi gì đó trắng như tinh thể đá.

“Á...”

Thời Việt nhắc nhắc thử, nó nặng tầm mấy lạng.

“Đủ để bị xử tử rồi”. Thời Việt lạnh lùng nhìn hắn một cái.

Long Đầu còn chưa nói gì, anh Thái đã dẫn một đám người bước tới.

“Thời Việt, cậu không có nghĩa khí gì cả!”, anh Thái béo tròn vạm vỡ xoay xoay hai hạt hồ đào trong tay, cười đầy nham hiểm, giơ tay về phía Thời Việt.

“Sao?”, lão chớp chớp đôi mắt lồi như mắt cá, ra hiệu bảo Thời Việt trả lại túi đồ đó.

Phe anh Thái có bảy, tám người, trong tay còn cầm vũ khí. Ánh sáng sắc lạnh lướt qua mắt Thời Việt, anh phán đoán tình thế rồi giơ tay vứt túi đồ cho họ. Long Đầu vừa “á” lên một tiếng đã bị Thời Việt đập cho một cái, loạng choạng về với đội của mình.

Anh Thái cười giả tạo: “Thời Việt, nghe nói mày cắt đứt với chị An rồi”.

Thời Việt cười nhạt.

“Hay là đi theo anh Thái? Anh Thái che chở cho chú mày?”. Anh Thái cười bồn chồn.

Thời Việt cười lạnh nhạt, khinh bỉ nói:

“Đồ ngu”.

“Mẹ mày!”. Mã Lưu, một tay đánh thuê đàn em của anh Thái tức giận quát lớn, giơ vũ khí lên.

Anh Thái tỏ ra rất ung dung đặt tay lên vai Mã Lưu, giữ hắn lại, “Loại người này phải huấn luyện như chó ấy. Càng hoang dã càng đã”.

“Chúng ta thừa thời gian, cứ từ từ chơi với nó. Tao cũng muốn xem xem,

con chó chị An chiều chuộng bao năm qua ghê gớm thế nào”.

Anh Thái dài giọng nói mấy tiếng “từ từ” một cách đầy nham hiểm, sau đó cười ác độc vẩy tay, “Đi thôi! Còn việc quan trọng cần làm!”. Cả đám người liền nghênh ngang bỏ đi.

Thời Việt đứng một lúc trong hầm để xe u tối lạnh lẽo rồi bấm thang máy đi lên.

...

Mọi thứ vẫn như xưa.

Trong thang máy vang lên giọng nói Thời Việt đã nghe hàng nghìn lần:

“Lucid Dream”.

“Chào mừng tới Mơng Cảnh Tỉnh Táo”.

“Lucid Dream”.

“Chào mừng tới Mơng Cảnh Tỉnh Táo”.

“Lucid Dream”.

“Chào mừng tới Mơng Cảnh Tỉnh Táo”.

Rõ ràng nơi này vẫn quen thuộc như thế, nhưng tâm thế của anh nay đã khác rồi. Anh nhìn chăm chăm vào hình vẽ “cá và chim” trang trí trong thang máy, chim bay trên trời, cá bơi dưới nước, trước kia anh thấy chúng tương sinh tương hòa, còn bây giờ lại thấy chia lìa xa cách.

Anh đi vào Mơng Cảnh Tỉnh Táo, nhân viên lễ tân nhìn thấy anh liền vui vẻ chào: “Anh Thời!”, “Lâu lắm anh Thời không đến!”.

Thời Việt gật đầu chào họ rồi đi thẳng ra phía sau tìm Khích Hạo.

Tất nhiên Khích Hạo biết anh đến làm gì, anh ta nhìn anh nói: “Anh Thời, anh em mình ra đằng trước uống một ly đi”.

Vẫn là ánh đèn rực rỡ sắc màu, u tối và rực rỡ giao thoa với nhau, tạo ra khoảng sáng loang lổ. Trên sân khấu, ca sĩ đang hát một bài hát rock khàn đặc:

“Hiển tặng tuổi trẻ cho đô thị phồn hoa.

Chúng ta trả giá cho giấc mộng đẹp này ...”

Thời Việt và Khích hạo gọi hai ly rượu ở quầy bar, khi bartender pha chế, Thời Việt nhìn nhóm nhạc rock đang gào thét “Chạy trốn ... chạy trốn” trên sân khấu, bật cười: “Hát bài này không hợp với chỗ chúng ta lắm thì phải?”.

Khích Hạo xòe tay: “Phong cách của chúng ta muốn thay đổi thế nào cũng được, có bao giờ hợp đâu?”.

Thời Việt lắc đầu cười: “Phải kiếm chỗ nào lộ thiên mà gào mới đã chứ”.

Khích Hạo cười, hất cằm về phía đám khách đang ùng hò hét và phát cuồng bên dưới: “Anh xem bọn họ cũng hưng phấn ra phết đấy. Bây giờ, người sống trong thành phố đều chịu kìm kẹp, có một nơi giải tỏa là họ đã thỏa mãn lắm rồi”.

Anh ta nghiêng đầu nhìn Thời Việt: “Hay anh lên hát một bài?”.

Thời Việt cầm ly rượu, rời khỏi cái ghế chân cao, khéo léo tránh một cô gái ăn mặc rất thời trang định tới bắt chuyện, đáp: “Đừng đùa nữa. Không hát lâu lắm rồi”.

Khích Hạo cũng cầm ly rượu, cùng anh ta đi vào một góc vắng người.

“Sao không hát nữa? Anh hát hay thế mà! Chẳng qua là chị An chê hát mất bài hát này quá rẻ tiền. Chị ta chẳng hiểu nghệ thuật của tầng lớp nhân dân lao động gì cả!”.

Thời Việt cười nhưng không nói.

Vừa ngồi xuống, Khích Hạo liền nói: “Anh Thời, nói thật nhé, anh đi rồi, mấy anh em bọn em cũng không muốn làm nữa”.

“Nói cái gì thế! An Ninh là người có chừng mực, biết trao quyền. Dù sau này cổ phần là của chị ta, chị ta cũng sẽ không can dự vào việc của cậu đâu. Cậu muốn làm thế nào thì cứ làm”.

“Không phải thế, anh Thời”, anh ta uống một hớp rượu, nói: “Mấy anh em bọn em đi theo anh bao nhiêu năm rồi, không có anh, bọn em thấy chẳng còn hứng thú gì nữa”.

Thời Việt khẽ cười, anh dựa vào lưng ghế sofa, cúi đầu nhìn ly rượu trong tay, không nói gì.

“Anh Thời, anh quá tàn nhẫn với bản thân đấy, tự dừng lại để bà cô đó được hưởng lợi”.

Thời Việt xoay xoay cái ly đế cao trong tay, nhìn ánh đèn lấp lóa phía trong, nói: “Lúc trẻ không biết gì, nghĩ chuyện đã như thế rồi muốn ra sao thì ra, cứ tưởng làm thế là phóng khoáng”.

Nhưng đó có lẽ chỉ là sự sắp đặt không thể thay đổi của số mệnh mà thôi.

Anh nhấp một ngụm rượu, nhớ lại hơn mười năm trước anh và Nam Kiều là hai đường thẳng song song vốn không bao giờ giao nhau. Chính bản luận văn MEMS đó đã phá vỡ số phận vốn yên bình của hai người, quỹ đạo bắt

đầu trở nên hỗn loạn.

Anh gặp Nam Kiều quá muộn ư?

Có lẽ không sớm không muộn, tình cơ vào đúng lúc mà thôi. Mỗi tình bảy năm không còn chút nhiệt tình của cô và Châu Nhiên, cuộc sống bị điều khiển suốt mười năm trời của anh, họ đều lãng phí quãng thời gian đẹp đẽ nhất của mình vào sai người. Họ đều phải đi một quãng đường vòng rất dài.

Nhưng cuối cùng họ đã gặp nhau, ngay trong hầm để xe lạnh lẽo u ám này. Có thể đây không phải là một địa điểm đẹp, nhưng anh cảm thấy không có lúc nào đúng hơn lúc đó nữa. Nếu anh đã định sẽ phải trả cái giá lớn đến thế mới đánh đổi được lần gặp gỡ đó, anh không hối hận.

Thứ bị mất đi, chẳng lẽ anh không thể nhặt lại từng chút một hay sao?

Khích Hạo nói: “Nói thật nhé, em cảm thấy cô Nam Kiều là người tốt. Dù anh không xu dính túi, cô ấy cũng không để tâm đâu”.

Thời Việt lắc đầu, “Khác chứ”.

“Em điên quá”.

“Vừa hay anh cũng điên, chúng mình cùng điên nhé”.

“Điên đến bảy, tám chục tuổi”.

Có lẽ không ai hiểu Nam Kiều hơn anh. Thứ mà cô cần có là người sánh vai cùng cô. Nhưng bây giờ anh có thể sánh vai với cô sao? Còn có thể điên cùng cô sao?

Không phải anh tự ti. Chỉ là anh muốn có nhiều hơn thế. Anh đã hơn ba mươi tuổi rồi, đã nhìn thấy quá nhiều thứ rồi. Tưởng rằng có tình yêu là có thể coi thường mọi thứ, vì một phút rực rỡ mà như thiêu thân lao vào biển

lửa, đó là tình yêu của người trẻ tuổi.

Anh muốn cắm rễ bên cạnh Nam Kiều. Nếu Nam Kiều là một cái cây lớn ngoan cường mà mạnh mẽ, vậy anh phải là một cái cây cao lớn hơn thế đứng cạnh cô, cành lá sum suê rậm rạp, che mưa chắn gió cho cô. Anh sẽ lặng lẽ mỉm cười, nhìn cô muốn lớn lên thế nào tùy ý. Anh muốn che chở cho cô cả đời, anh không thể để cô chịu bất cứ sự ảm ức nào.

Thời Việt không nói gì thêm nhưng muôn vàn cảm xúc trong mắt anh, Khích Hạo đều thấy cả.

Khích Hạo đưa Thời Việt đến bên cạnh chỗ ngồi ở đầu kia của Mộng Cảnh Tinh Táo. Thời Việt vừa nhìn về phía đó đã sửng lại.

Nam Kiều ngồi đó một mình. Cô uống hết cốc này đến cốc khác. Bên cạnh cô là hai chàng trai trẻ, tuy đều mặc đều mặc thường phục nhưng nhìn mái tóc ngắn và ngoại hình vừa trung thành vừa chính trực đó đã biết họ đều là người trong quân đội.

Họ nhìn Nam Kiều, vẻ mặt vô cùng bối rối, không biết nên làm gì.

Ngoài đi làm, Nam Kiều không đi đâu, ngay cả mua thức ăn cũng là liệt kê danh sách nhờ cảnh vệ đi mua hộ. Hai cảnh vệ thở phào, Nam Kiều như thế họ cũng dễ quản lý. Một tháng nhanh chóng trôi qua, cuối tháng, Nam Kiều đột nhiên lạnh lùng nói: “Tôi muốn đi xem phim”.

Đình Viễn và Giải Tư nhìn nhau, ra ngoài cửa bàn bạc rồi gọi điện hỏi ý kiến Nam Cần.

Nam Cần thờ dài: “Cho con bé xả hơi đi. Hai cậu trông chừng thật cẩn thận nhé, cảm ơn hai cậu”.

Thế là Nam Kiều đi xem phim ở rạp chiếu phim Mỹ gia khu Tam Lý Đồn.

Hai cảnh vệ vốn định một người canh cửa trước, một người canh cửa sau. Nam Kiều nói: “Hai người có thể kín đáo chút không?”.

Thế là Nam Kiều ngồi giữa, hai cảnh vệ ngồi hai bên, cùng xem một bộ phim. Hai cảnh vệ ngồi ngay ngắn từ đầu đến cuối phim, tay cầm hộp bóng ngô Nam Kiều mua cho mình.

Nam Kiều nói: “Ăn đi”.

Xem phim xong, Nam Kiều nói: “Tôi muốn đi uống rượu”.

Hai cảnh vệ rất do dự.

“Chẳng phải hai anh hỏi chị tôi rồi sao?”

Hai cảnh vệ nghĩ cũng đúng. Cô muốn uống thì uống đi, nếu uống say, họ vác cô về là được, phụ nữ say chắc càng dễ trông coi. Hơn nữa, người nhà thủ trưởng uống rượu là việc quá đổi bình thường, không phải sao?

Tất nhiên, Nam Kiều đến Mộng Cảnh Tĩnh Táo.

Nam Kiều trông như đã say, chỉ có điều lần này cô uống chậm hết ly này đến ly khác, không lăn ra ngủ ngay như lần trước, chẳng qua cũng sắp đến lúc đó rồi.

Đình Viễn và Giải tư nhìn nhau, quyết định đưa Nam Kiều về. Ai ngờ vừa chạm vào cô, cô liền kêu lên: “Đừng động vào tôi!”.

Cô nhìn Thời Việt chăm chăm.

Đình Viễn và Giải Tư cũng nhìn thấy Thời Việt. Trước đó họ từng xem ảnh anh, biết người cần đề phòng nhất chính là người này. Hai người nhìn nhau rồi gật đầu, quyết định mạnh tay kéo Nam Kiều lên.

Nam Kiều không phải phụ nữ yếu đuối bình thường, huống hồ lúc say, cô càng khỏe hơn. Cô vùng ra khỏi tay hai người canh vệ cao to lực lưỡng, tay chạm vào cái ly để cao trên bàn, đập mạnh vào bàn. Chiếc ly thủy tinh vỡ tan, Nam Kiều cầm cái ly vỡ, những mảnh thủy tinh nhọn hoắt sắc lẹm.

“Các người thử lại đây lần nữa xem”. Cô nói trong cơn say.

Đinh Viễn bước lên một bước, mảnh thủy tinh nhọn hoắt lập tức chỉ thẳng vào cô.

Đinh Viễn không dám đi tiếp. Giải Tư nói: “Cô Nam, cô theo chúng tôi đi về đi”. Trước mặt người ngoài, họ vẫn gọi cô là “cô Nam”.

Nam Kiều cố chấp lắc đầu, tình huống rơi vào thế bế tắc.

Đinh Viễn và Giải Tư không dám dùng vũ lực với Nam Kiều, dù sao cô cũng là con gái của thủ trưởng, thủ trưởng bảo họ canh chừng cô, lỡ lại làm cô bị thương thì còn ra làm sao nữa? Họ nhìn Thời Việt. Lúc này, xung quanh đã có không ít vị khách nhìn về phía họ với ánh mắt tò mò.

Thời Việt thở dài, đi về phía Nam Kiều. Đinh Viễn và Giải Tư đứng chặn trước mặt anh.

“Anh nói: “Tôi chỉ khuyên cô ấy về thôi, không làm khó hai anh đâu”.

Anh giơ tay gỡ lấy chiếc ly vỡ trong tay Nam Kiều. Đầu tiên, Nam Kiều không buông ra, anh nhìn chăm chăm vào mắt cô, đôi mắt đen sâu thẳm, ánh mắt vốn đầy căng thẳng của cô dần thả lỏng, ngón tay cũng từ từ nhả ra. Thời Việt liền lấy được cái ly. Nhưng Nam Kiều lại nắm chặt lấy tay anh.

Thời Việt nói: “Về đi”.

Nam Kiều không động đậy.

Anh kéo cô lên, Nam Kiều loạng choạng mấy bước, tay anh rất khỏe đỡ cả cô lên. Cô nghiêng ngả theo anh đi ra ngoài. Hai cảnh vệ cảnh giác đi sau. Đến chỗ chiếc xe Jeep của cảnh vệ, Thời Việt đỡ Nam Kiều vào xe, cô nhắm mắt dựa và thành ghế sau, nhưng tay vẫn bám chặt tay anh. Ngón tay thon dài của cô bấu chặt mu bàn tay Thời Việt, bám cả vào da anh đến mức anh cũng thấy đau. Anh muốn tách ngón tay cô ra nhưng lại sợ làm cô đau.

Đình Viễn và Giải Tư thấy vậy, bàn bạc với nhau rồi bảo anh: “Anh cũng lên xe đi”.

Trên đường, Đình Viễn lái xe, Giải tư ngồi ở ghế phụ, Thời Việt và Nam Kiều ngồi phía sau. Nam Kiều tựa đầu vào vai anh như đã ngủ say.

Giải Tư giám sát hai người qua gương chiếu hậu suốt quãng đường.

Thời Việt im lặng, cơ thể Nam Kiều rất ấm, tay cô không mềm mại nhưng lại vừa khít với tay anh, vừa khít với lòng anh.

Đến chung cư của Nam Kiều, Thời Việt mở cửa, cùng hai cảnh vệ đưa Nam Kiều vào nhà.

Đình Viễn và Giải Tư ra ngoài trước, Thời Việt cởi giày tất cho cô. Anh dùng tay thử độ ấm của nền nhà, phát hiện lò sưởi đã được bật bèn cho cô đặt chân trần trên đất. Anh biết ở nhà Nam Kiều thích đi chân trần. Khi mới chuyển đến đây, anh cảm thấy làm vậy không tốt cho sức khỏe phụ nữ, bèn trải cho cô một tấm thảm. Tấm thảm bây giờ vẫn còn, được dọn dẹp rất sạch sẽ.

Đình Viễn và Giải Tư đứng canh ở cửa, nhìn Thời Việt chăm chăm. Thời Việt đang định ra cửa, Nam Kiều vốn đang mơ màng sắp ngủ đột nhiên lao lên đóng sầm cửa lại.

Thời Việt còn chưa kịp làm gì, Nam Kiều đã quay lại đẩy mạnh anh một

cái. Anh không đề phòng nên bị cô đẩy một cái mạnh như vậy, liền loạng choạng lùi về phía sau mấy bước, suýt thì ngã lăn ra đất. Nam Kiều lại lạnh lùng bước tới bồi thêm một cú đấm, lần này, Thời Việt ngồi phịch xuống thảm.

Nam Kiều ngồi luôn lên người anh, khi Thời Việt định vùng dậy, cô đẩy mạnh hai vai anh, đóng đinh anh xuống mặt thảm không chút khách khí. Anh mắt của cô lạnh lùng như dao, mái tóc vừa đen vừa dài xõa xuống ngực anh, còn mang theo vẻ ngông cuồng của người thỏa sức làm theo ý mình trong cơn say. Thời Việt mơ màng cảm thấy trong xương tủy cô quả thật bấm sinh đã ẩn chứa sự ngông cuồng của ông Nam Hoàn Trụ.

“Cô Nam!”, Đinh Viễn và Giải tư đập cửa ầm ầm, “Cô còn không mở là chúng tôi phá khóa đấy!”.

“Các người dám không!”, Nam Kiều đột nhiên quay đầu lại gào lên, “Tôi không mặc quần áo!”.

Thời Việt: “...”

Đinh Viễn và Giải Tư ngớ người ra, ngừng đập cửa, do dự một hồi rồi hỏi: “Còn anh Thời thì sao?”.

“Các anh nói xem!”, Nam Kiều tức giận gầm lên, sự ức chế kiềm nén cả tháng qua cuối cùng cũng được xả.

Hai cảnh vệ vẫn còn trẻ hơn Nam Kiều mấy tuổi, gặp chuyện này đầu biết đối phó thế nào? Họ vừa hồ thẹn vừa hoang mang xấu hổ, có gọi cho Nam Cần cũng không biết nói thế nào.

Cô quay đầu lại, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm gương mặt của Thời Việt bên dưới.

Thời Việt vừa nói: “Nam Kiều ...”.

Cô liền cúi xuống chặn môi anh. Hương rượu nồng nàn theo đầu lưỡi cô xộc vào, máu trong người Thời Việt lập tức đều chảy hết xuống thân dưới. Anh khẽ hự một tiếng, găng gượng giữ lấy má cô, cố giữ tỉnh táo: “Nam Kiều, đợi giải quyết xong ...”.

“Đợi? Anh đợi được sao?”.

Thời Việt gần như sắp phát điên. Mắt anh đỏ sọc như thể muốn xé xác cô ra. Hai tay bấu mạnh vào tấm thảm bên dưới, anh cố gắng kiềm chế dục vọng muốn thực hiện suy nghĩ đó.

Nam Kiều bật cởi mấy cúc áo trước ngực với một vẻ buông thả đặc biệt trong cơn say, lộ ra chiếc áo ngực màu đen và bầu ngực đầy đặn, rồi lại đè mạnh lên người anh:

“Anh có giỏi thì đợi đi!”,

Đôi môi với những đường nét góc cạnh của Thời Việt mím chặt, lửa bùng lên trong mắt anh, anh giơ một chân lên là đẩy được Nam Kiều xuống, đè lên người cô. Anh giật áo ngựa của cô ra, áp đôi môi nóng bỏng của mình lên đó.

Nam Kiều nằm ra thảm, dang hai tay ra, bật cười khanh khách. Cô lớn tiếng nói: “Em muốn ở trên!”.

Mắt Thời Việt trở nên sâu tối, anh khàn giọng nói: “Có giỏi thì lên đi”.

Nam Kiều điên thật, cô giật áo sơ mi của anh, cởi thắt lưng của anh nhưng lại dừng lại trước chướng ngại vật cuối cùng.

Thời Việt đưa tay lột quần áo đã xộc xệch trên người cô xuống, rồi lột cả quần của mình, cắn răng hỏi: “Bao lâu ...”.

Còn chưa dứt lời, cô đã ngồi luôn lên đó, trong mắt ngập tràn dự vọng muốn chinh phục anh: “Cần gì chứ!”, cô áp sát vào má anh, cắn lên đó một cái.

“Em học ai thế...”, anh nghiêng răng ken két.

“Học anh đấy...”, không có lớp ngăn cách, cảm giác mềm mại khiến lòng cô kích động. Đây mới là anh, là anh trần trụi nhất, không còn một chút ngụy trang nào. Mỗi tác động cảm của anh đều ở trong cô, từng tác nhiệt tình và chung thủy đều ở trong cô. Không có cảm giác nào khiến cô thỏa mãn hơn thế.

...

Anh ôm cơ thể vẫn không ngừng run rẩy của cô từ phía sau, siết cô thật chặt trong lòng, hai chân kẹp chân cô. Cơ thể mềm mại và không có mùi hương của cô giờ đây ngập tràn mùi của anh, anh hít ngửi rồi lại hôn lên làn da mịn màng sau lưng cô.

Họ cứ ôm nhau như vậy không biết đã bao lâu, trong phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng đồng hồ tích tắc.

Khi hơi nóng điên cuồng ngăn ngủi qua đi, đầu óc Thời Việt lại càng thêm tỉnh táo. Mơ một giấc mơ điên cuồng ngăn ngủi rồi cuối cùng vẫn phải quay về với hiện thực.

Anh không muốn cho Nam Kiều biết đã có chuyện gì xảy ra với anh trong thời gian vừa qua, nhưng anh biết rõ mình sẽ còn quay lại, cho đến khi bố cô chấp nhận anh.

Anh hôn lên ngón út đeo nhẫn của cô. Trên đó buộc một sợi dây vô hình, đầu dây kia gắn với anh. Dù anh bay đến đâu, anh vẫn trong tay cô. Trừ phi bản thân cô không muốn có anh nữa.

Anh đứng dậy mặc quần áo chỉnh tề.

Khi sắp ra cửa, anh nghe thấy giọng cô bình thản vang lên sau lưng:

“Anh muốn đi cũng được. Em sẽ không tìm người khác đâu”.

Thời Việt dừng lại, lặng lẽ nói: “Anh cũng vậy”.

Anh bước ra khỏi cửa.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Nàng Lọ Lem Của Anh

Thời Việt đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của Nam Kiều, nhưng cô lại thấy rất yên lòng. Cô biết Thời Việt luôn ở bên cô. Khoá vôn tay của chung cư buộc phải đổi theo ý bố, nhưng cô biết mỗi lần về Bắc Kinh, Thời Việt đều tới chỗ cô. Vạch lá trầu bà ra, bên cạnh dãy số điện thoại ngày trước, lần nào đến anh cũng để lại mấy chữ. Chỉ là mấy chữ anh tiện tay viết lên, cho thấy một chút tình hình của anh gần đây, không có lời ngọt ngào có cánh nào nhưng luôn khiến Nam Kiều mỉm cười.

Chữ của anh, trái tim của anh, không có gì ở anh mà cô không thích cả.

Sau đó, ông Nam Hoành Trụ không cho cảnh vệ đi theo Nam Kiều nữa, bề ngoài là vậy. Nam Kiều không hề đi tìm Thời Việt, Thời Việt cũng không trực tiếp đến tìm cô. Trong lòng hai người đều như có một sự ă ý ngầm ngầm nào đó, cô biết đến lúc cần trở về, anh tự khắc sẽ trở về.

Anh chưa bao giờ phụ tình cảm và những năm tháng cô dành cho anh.

Người lén theo dõi Nam Kiều do ông Nam Hoành Trụ phái đi báo cáo mọi hành động của cô cho hai ông bà, mẹ cô nghe nói con cái cuối cùng cũng không đuổi theo người đàn ông kia nữa thì vui mừng lắm. Họ vẫn muốn gán ghép Nam Kiều và Thạch Lịch nhưng Nam Kiều từ chối rất rõ ràng, cho họ hay Thạch Lịch vốn cũng không hề có ý định sống chung cùng cô, hai người chỉ là bạn thôi.

Mẹ cô than vắn thở dài, Nam Cần an ủi bà Tiều Kiều là người trọng tình cảm, cần phải cho con bé thời gian làm quen, bà cũng hết cách, đành mặc cho

Nam Kiều muốn làm gì thì làm.

Công việc của Nam Kiều cuối cùng cũng đi vào quỹ đạo. Trong thời gian bị cấm túc, cô đã suy nghĩ rất kỹ càng, để đối phó với việc code của Phoenix bị ăn cắp lần trước, Nam Kiều chính thức tuyên bố Tức Khắc Phi Hành sẽ công bố SDK của Phoenix, khiến cả thế giới công nghệ vô cùng chấn động.

SDK là gì? Là Software Development Kit, cũng chính là bộ công cụ phát triển phần mềm. Sau khi công bố SDK, Phoenix sẽ dùng chung phần mềm với các nhà phát triển khác, các nhà phát triển khác có thể sử dụng code lập trình của Phoenix, tiến hành lập trình và tạo ra các ứng dụng mới có thể phối hợp với hệ thống bay của Phoenix.

Việc này cũng giống như việc các nhà phát triển phần mềm ngoài có thể tạo ra các ứng dụng phù hợp với điện thoại Apple, các loại vòng tay, máy đo đường huyết có thể kết nối với điện thoại Apple hoặc các thiết bị phần cứng khác.

Sau khi Phoenix công bố SDK, các nhà phát triển ngoài cũng có thể sản xuất kính thực tế ảo sử dụng cùng Phoenix, sau khi đeo kính, người sử dụng sẽ có tầm nhìn giống như chính mình đang bay lượn trên không trung như Phoenix; ngoài ra, họ còn có thể tạo ra công cụ đo lường và vẽ bản đồ, dùng Phoenix thực hiện chức năng đo đạc và vẽ bản đồ...

Nếu công ty đã chính thức công khai code lập trình, có một phần nhỏ code bị rò rỉ thì đã làm sao? Chuyện này nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người!

Giới công nghệ thần phục hoá ra tầm nhìn của Tức Khắc Phi Hành vượt xa tưởng tượng của họ, tham vọng của Tức Khắc Phi Hành là muốn tạo ra một hệ sinh thái lấy Phoenix làm nền tảng, giống như hệ thống iOS của Apple!

Tức Khắc Phi Hành là anh cả của ngành công nghệ sản xuất thiết bị bay, sau khi tuyên bố công khai SDK được đưa ra, các công ty máy bay không người lái khác cũng lần lượt làm theo. Nhưng sức ảnh hưởng của họ sao có thể chấn động cả giới công nghệ như Tức Khắc Phi Hành được? Địa vị và danh tiếng của Tức Khắc Phi Hành lại một lần nữa được đẩy lên rất cao, vững chắc đến mức khó ai có thể lay chuyển nổi. Các nhà đầu tư trước kia lại lao vào vòng tay của Tức Khắc Phi Hành, đưa ra định giá cao hơn để lấy lòng công ty.

Nam Kiều giao hẳn hệ thống Phoenix phù hợp với số đông công chúng cho một người sáng lập khác phụ trách, còn cô toàn tâm toàn ý tập trung phát triển ứng dụng cho các mẫu máy bay Jaeger – mẫu máy bay đẳng cấp chuyên nghiệp.

Sau vụ việc cứu người trên đỉnh núi tuyết lần trước, đội leo núi của người Tây Ban Nha vô cùng cảm kích Nam Kiều, nhờ có họ liên hệ với giới truyền thông quảng bá rất mạnh ở châu Âu, sau khi chính thức đưa ra thị trường, Jaeger nhanh chóng được thị trường châu Âu đón nhận. Còn ở trong nước, Tức Khắc Phi Hành cũng bắt đầu tiến hành hợp tác mang tính thử nghiệm với các công ty an ninh, các cơ quan an ninh công cộng của chính phủ. Trong đó, “Chiến dịch Đông Tố” chính là một trường hợp vô cùng điển hình.

“Chiến dịch Đông Tố” là chiến dịch truy quét ma túy quy mô lớn do cảnh sát Bắc Kinh tổ chức. Bắt đầu từ giới giải trí, phía cảnh sát tìm ra một đường dây buôn bán phi pháp đứng sau giặt dây, nhưng vẫn có không ít bang nhóm buôn ma túy giao hoạt trở thành cá lọt lưới do có tổ chức hoàn thiện hình thành trong một thời gian dài và các mối quan hệ tay trong. Những kẻ này có nhiều hang ổ, dù cảnh sát đã theo dõi rất chặt chẽ, cẩn mật nhưng vẫn khó tìm được địa điểm giao dịch của chúng, không thể nắm được chứng cứ phạm tội của chúng.

Trong tình hình đó, Jaeger trở thành công cụ tho dõi và tuần tra trên

không được phía cảnh sát lựa chọn sử dụng. Nó chạy êm, nhanh nhạy, ổn định, thông qua máy quay trên không có thể giám sát trên diện rộng với độ nét cao, đồng thời thực hiện truyền tải hình ảnh thời gian thực, mang lại tiện ích rất lớn cho hành động truy bắt và tìm kiếm của phía cảnh sát.

Nhờ có sự trợ giúp của Jaeger, “Chiến dịch Đông Tố” tiến triển hiệu quả hơn rất nhiều. Jaeger đã không phụ cái tên “Thợ Săn” của nó.

Tức Khắc Phi Hành có phi thủ chuyên nghiệp của Jaeger hỗ trợ công việc của cảnh sát. Căn cứ vào phản hồi họ gửi về, Nam Kiều đã thiết kế mẫu máy bay Jaeger đời thứ hai, nâng cấp tính năng phần mềm điều khiển bay để nó phù hợp với yêu cầu trong các lĩnh vực chuyên nghiệp hơn. Cô có một sự kiên trì đến mức gần như cô chấp với việc cải tiến chi tiết sản phẩm. Trước nay cô luôn như vậy, nếu không Phoenix đã không trở thành một sản phẩm đỉnh cao, từ đó gây cơn sốt toàn cầu như hiện nay.

Không có Thời Việt ở bên, cả lúc ăn uống nghỉ ngơi, cô cũng suy nghĩ các vấn đề của Jaeger, dù đi đâu cô cũng mang theo một chiếc Jaeger và mấy cục pin sạc đầy.

Sau khi sản phẩm mẫu của Jaeger II xuất xưởng, Nam Kiều, Tân Thời Vũ và anh Q chọn một số địa điểm ở Bắc Kinh rồi tự tiến hành bay thử. Lần này do Jaeger II có yêu cầu về bảo mật cao hơn nhiều, họ không chọn các địa điểm trong thành phố như công viên Triều Dương nữa mà ra ngoài thành vắng người qua lại.

Nơi Nam Kiều đến là một đoạn Trường Thành bị bỏ hoang. Phần lớn các đoạn Trường Thành hoang phế ở Bắc Kinh đều có địa hình hiểm trở, là nơi được rất nhiều người yêu thích leo núi lựa chọn để thử thách bản thân, năm nào ở đây cũng xảy ra rất nhiều vụ tai nạn, công tác tìm kiếm cứu hộ cũng vô cùng tốn kém. Sau này, Jaeger cũng sẽ đảm nhiệm nhiệm vụ tìm kiếm cứu nạn ở đây.

Nam Kiều không muốn có người nhìn thấy nên chọn một nơi không nổi tiếng, vô cùng vắng vẻ để bay thử. Mọi số liệu bay thử đều rất ổn định, biểu hiện của Jaeger II khiến cô khá hài lòng. Để thử nghiệm giới hạn điều khiển của Jaeger II, cô cho nó bay xa hơn nữa.

Cô nhìn thấy núi non hiểm trở, những thân cây già khô héo. Đột nhiên, Nam Kiều nhìn thấy thấp thoáng có một đám người đang tụ tập trong thung lũng bên cạnh đường cao tốc. Tình hình này hơi bất thường. Cô hạ thấp độ cao của Jaeger II, điều chỉnh tiêu cự ống kính để có thể nhìn rõ hơn hành động của đám người trong hình ảnh. Khi nhìn rõ người trên màn hình, Nam Kiều sửng sốt. Người đứng đầu to béo vạm vỡ, xoay hai món đồ trong tay. Cô nhớ người này chính là người đã đuổi theo cô và Thời Việt trong bãi đỗ xe của Mộng Cảnh Tinh Táo

.

Là buôn bán ma túy.

Nhìn kỹ hơn, những người này xách theo mấy chiếc hòm, khi mở ra, bên trong toàn những thứ trắng tinh, có người cầm lên thử. Người của lão mập đưa ra một thứ gì đó không nhìn rõ đựng trong vải đen. Nam Kiều nghi ngờ đó là kim cương.

Hình ảnh trong Jaeger truyền về vô cùng rõ ràng. Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là giao dịch ma túy của đám lão béo. Đội trưởng đội phòng chống ma túy khu Triều Dương từng nói ở Tam Lý Đồn có một băng nhóm vô cùng tàn bạo nhưng khổ nỗi cảnh sát không tìm được bằng chứng giao dịch của chúng, không biết có phải nhóm người này không. Dù thế nào, có đoạn băng ghi hình này, tội danh buôn bán ma túy của đám lão béo kia sẽ được chứng thực.

Nam Kiều mím chặt môi, bình tĩnh điều khiển Jaeger bay lên cao. Nhưng

vào đúng lúc đang định cho nó bay khỏi hiện trường, cô chợt nghe thấy một tiếng súng, gần như cùng lúc, hình ảnh truyền về từ Jaeger trên bàn điều khiển trong tay cô biến thành đen ngòm.

...

Đám anh Thái cũng thông minh, sau khi các tổ chức khác bị lọt lưới, chúng nhanh chóng phát giác cảnh sát sử dụng máy bay không người lái Jaeger do Túc Khắc Phi Hành sản xuất. Nhưng ở trong nước, muốn mua Jaeger buộc phải tiến hành kiểm tra nhân thân và đăng ký rất nghiêm ngặt, thông thường chỉ có các cơ quan tổ chức mới mua được, hơn nữa sau khi mua xong, thông tin người sử dụng đều phải lưu lại, có thể bị kiểm tra bất cứ lúc nào, cho nên họ mua từ châu Âu về một chiếc để nghiên cứu, nhanh chóng tìm hiểu rõ nguyên lý hoạt động và điểm yếu của loại máy bay này.

Anh Thái là kẻ to gan lại vô cùng độc ác, tham lam, biết rõ là đang có “Chiến dịch Đông Tố” mà vẫn không nỡ từ bỏ vụ làm ăn lớn đủ để rửa tay gác kiếm lần này. Dù cảnh sát đang truy lung gắt gao, chúng vẫn tiến hành giao dịch, chỉ có điều tiến hành cẩn mật hơn nhiều.

Có lẽ vì lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó lọt, vụ giao dịch này của lão ta đã tình cờ bị Jaeger II đang bay thử tóm được. Vì vụ làm ăn này, tuy anh Thái đã cài cảm người canh gác trên rất nhiều ngọn núi nhưng Jaeger bay trên trời cao, ai mà chặn được? Khi người canh gác báo cáo với anh Thái trên trời hình như có máy bay Jaeger, anh Thái liền không chút do dự giơ tay bắn vào điểm yếu của Jaeger II. Chiếc máy bay rơi xuống, thân máy bốc khói xanh – phần mềm bên trong đã tiến hành tự hủy.

Anh Thái nhặt xác chiếc Jaeger lên, nhìn máy quay đã bị vỡ nát, tức giận đập mạnh nó xuống đất.

“Lục soát cho tao! Phi thủ điều khiển chắc chắn ở trong phạm vi bán kính

hai cây số, hẳn có băng ghi hình, nếu chuyển cho bọn cớm thì cụng ta chết cả lũ!”.

Anh Thái vừa ra lệnh là những kẻ canh gác ở các ngọn núi xung quanh lục tục hành động, tìm kiếm phi thủ của Jaeger. Nam Kiều bình tĩnh lái như bay trên đường cao tốc, cô lái một chiếc xe chuyên dụng của công ty.

Xe của anh Thái vốn đã đi lướt qua xe cô nhưng anh Thái vô tình liếc qua, thoáng thấy Nam Kiều trông quen quen, lại ra lệnh cho Mã Lưu lái xe giảm tốc độ cho xe của Nam Kiều đi qua. Anh Thái nhìn thật kỹ, nhậu bén nhận ra Nam Kiều từ bóng lưng của cô.

“Đây không phải chính là bạn gái của thằng nhãi Thời Việt sao!”, lão gọi Mã Lưu, “Mày nhìn xem, có phải cái đứa thằng Thời Việt kéo chạy cùng tối hôm đó không! Tóc dài, sơ mi trắng, quần bò, đúng không!”.

Mã Lưu cũng nhận ra: “Nghe nói bạn gái của thằng Thời Việt chính là cái đứa làm ở Tức Khắc Phi Hành thì phải”.

Anh Thái cười lạnh lùng: “Thế thì đúng rồi! Đâm nó cho tao!”.

Mã Lưu đột ngột tăng tốc, con xe Jeep trâu bò húc mạnh vào đuôi xe Nam Kiều. Cú húc này khiến xe của Nam Kiều lao vào rào chắn bên đường, túi khí bung ra, Nam Kiều liền ngất xỉu.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 14.2

Nam Kiều bị dội một chậu nước lạnh vào người. Bây giờ đang là giữa đông, khi lái xe cô không mặc áo bông, lúc bị anh Thái kéo ra khỏi xe, trên người cô chỉ có độc chiếc sơ mi bằng vải cotton dày. Người cô đã như sắp đông thành đá sau khi bị dội nước như vậy. Cô giật mình tỉnh dậy, nhận ra mình đang ở bên rìa một ngọn núi hoang, trước mặt là anh Thái đang cười hung tợn, tay Mã Lưu mặt đầy sát khí và đồng bọn khác.

“Ê, con bé kia! Hôm nay chỉ có một mình mày thôi à?”.

Nam Kiều nhanh chóng tỉnh táo lại, bình tĩnh nhìn anh Thái. Hai bàn tay bị trói quặt phía sau lén mở thiết bị định vị GPS trên chiếc vòng tay.

Trừ lúc kiểm tra chức năng theo dõi của máy bay, cô thường rất ít khi sử dụng chức năng này. Cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ gặp phải nguy hiểm thế này nên chưa từng kết nối vòng tay với các thiết bị khác, trừ điện thoại của Thời Việt.

Cô vốn không thích dùng điện thoại di động, lúc đến núi tuyết Cống Ca, Thời Việt lo cô bị lạc, bèn dùng điện thoại của mình kết nối với vòng tay của cô. Bây giờ cô đột nhiên bật thiết bị định vị GPS, chắc Thời Việt sẽ nhận được thông báo của điện thoại chứ? Anh sẽ hiểu cô gặp rắc rối chứ? Nhưng bây giờ anh đang ở đâu, có thể kịp thời đến đây không?

Mọi thứ đều quá mơ hồ, điều duy nhất cô có thể làm là kéo dài thời gian.

Anh Thái thấy vẻ mặt đờ đẫn không cảm xúc của cô, tưởng cô là người

chậm chạp, bụng nghĩ bạn gái Thời Việt ngoài xinh xắn ra thì đúng là quái thật, không biết tại sao Thời Việt lại cắt đứt với chị An chỉ vì con bé này.

Lão hỏi Nam Kiều: “Băng ghi hình đâu?”.

Nam Kiều nhìn bàn điều khiển màn hình phẳng Long Đầu cầm trong tay, lạnh nhạt đáp: “Không phải các người đã lấy được rồi sao?”.

Hai viên hồ đào trong tay anh Thái va vào nhau lách cách, lão cười gằn: “Đừng giở trò mèo với tao! Tao biết hình ảnh ghi được từ máy bay của chúng mày sẽ được tải lên “đám mây”! Ông mày chỉ lấy cái tablet này của mày thì có tác dụng gì?”.

Nam Kiều im lặng nhìn anh Thái.

Anh Thái nói: “Gái, ngoan ngoãn nói cho anh Thái biết máy chủ “đám mây” của bọn mày ở đâu, rồi hủy đoạn băng ghi hình đó ngay, nếu không...”. Lão nhắc nhắc khẩu súng đen ngòm trong tay, dí vào thái dương Nam Kiều, “Anh Thái đành phải lấy mạng mày thôi!”.

Nam Kiều lạnh lùng nói: “Tùy ý giết người, các người biết pháp luật là gì không?”.

Anh Thái cười hề hề: “Con bé này ngây thơ quá, lại còn nhắc đến pháp luật với ông mày. Đoạn băng ghi hình bị truyền ra ngoài cũng chết, đánh chết mày thì chưa chắc đã chết, vậy tất nhiên phải đánh mày rồi”.

Lão dí mạnh khẩu súng vào đầu cô, hung tợn nói: “Ở đâu? Nói!”.

“Máy chủ ở công ty tôi”.

...

Thường Kiếm Hùng nhận được điện thoại của Lưu Bân, cậu trợ lý người

Sơn Đông của mình:

“Tổng giám đốc Thường, có anh em phát hiện một chiếc xe mang biển số giả trên đường cao tốc Bắc Kinh – Thừa Đức, có lẽ đó chính là chiếc xe cướp xe chuyển tiền của chúng ta lần trước”.

Đôi mày sắc của Thường Kiếm Hùng đột nhiên chau lại: “Chắc không?”.

Lưu Bân nói: “Chắc chắn. Chiếc xe này đã được sơn mới, nhưng người anh em kia là người phụ trách vận chuyển, nói trên thân xe có một vết lõm, anh ta nhớ rất rõ”.

Ba ngày trước, Bảo vệ Chấn Viễn bị cướp một chiếc xe chuyển hàng ở ngoại thành Bắc Kinh, trong xe chở toàn kim cương chất lượng cao, tổn thất lên đến gần trăm triệu tệ. Vụ cướp này rõ ràng là đã được lên kế hoạch từ lâu, Bảo vệ Chấn Viễn làm công việc này thường xuyên, không ngờ lần này lại bị cướp hàng! Sau đó, công ty đã lập tức phối hợp với cảnh sát tiến hành điều tra, có điều đến nay vẫn chưa bắt được thủ phạm thật sự.

Thường Kiếm Hùng bận bù đầu bù cổ, việc lô kim cương này bị mất gây tổn thất lớn là một chuyện, nhưng điều quan trọng nhất là uy tín của Bảo vệ Chấn Viễn. Nếu chuyện này không được giải quyết gọn gàng, sau này ai còn dám mời Chấn Viễn vận chuyển loại hàng quý giá như thế này nữa? Danh tiếng vàng mà cả gia tộc xây dựng bao nhiêu năm qua không thể bị hủy trong tay anh ta được.

“Đúng là gan to tà trời, thay đổi bề ngoài xong còn dám lái ra đường!”, Thường Kiếm Hùng chửi một câu rồi đứng dậy nói: “Bảo anh em theo dõi bọn chúng thật chặt và báo cảnh sát ngay! Cậu và tôi lập tức đuổi theo!”.

Thường Kiếm Hùng đợi Lưu Bân đến, cùng cậu ta lái một chiếc SUV, mang theo hai khẩu súng săn trang bị cho đội bảo vệ rồi đuổi theo chiếc xe

kia.

Đã hơn mười giờ đêm, sắc trời tối đen. Thường Kiếm Hùng đích thân lái xe, Lưu Bân đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, hỏi hai câu xong liền cúp máy, nói với Thường Kiếm Hùng: “Còn có mấy chiếc xe đồng bọn khác đi cùng chiếc xe kia, giờ đang lái về phía công viên Triều Dương. Trong đó có một chiếc hình như đang nhốt một cô gái mặc sơ mi trắng, nghe người anh em đó miêu tả có vẻ rất giống Nam Kiều. Chiếc xe đó chưa biết chừng đang đến Túc Khắc Phi Hành”.

Thường Kiếm Hùng lập tức nghiêm mặt. Anh ta đưa điện thoại của mình cho Lưu Bân: “Gọi cho tổng giám đốc Ôn của Túc Khắc Phi Hành xem có biết đã xảy ra chuyện gì không. Nếu đúng là Nam Kiều thì báo ngay cho Nam Cần, nhờ xem có thể liên lạc với cảnh sát, cử người tới chi viện không. Gần đây Túc Khắc Phi Hành tham gia “Chiến dịch Đông Tố”, tôi sợ là Nam Kiều xảy ra chuyện rồi”.

“Có cần gọi thêm mấy anh em nữa không?”, Lưu Bân hỏi.

“Không kịp rồi!”, Thường Kiếm Hùng nói, “Chúng ta qua đó trước đã”.

...

Nam Kiều bị anh Thái giải vào phòng thực nghiệm của Túc Khắc Phi Hành. Mấy tay chân thân tín như Mã Lưu, Long Đầu đi sát phía sau, những người khác ở ngoài canh gác.

Vào giờ này, văn phòng của Túc Khắc Phi Hành không một bóng người, cả tòa nhà cũng không có ai.

Nam Kiều trước sau luôn bình tĩnh, hoàn toàn làm theo chỉ thị của anh Thái mở máy tính, xóa đoạn băng ghi hình trên đám mây, đồng thời xóa sạch tất cả số liệu và ghi chép về chuyến bay thử hôm nay.

Anh Thái nhìn chăm chăm vào các thao tác của cô, không phát hiện có gì sai sót. Lão vẫn không yên tâm, đưa mắt ra hiệu cho Mã Lưu, mấy tên đàn em đập nát tất cả thiết bị máy chủ của Tức Khắc Phi Hành.

Nam Kiều vô cảm, mắt ánh lên tia lạnh.

Xong xuôi, cô nhìn anh Thái, anh Thái cũng nhìn cô chăm chăm.

“Tôi đi được chưa?”, cô lạnh lùng hỏi.

Anh Thái nhìn cô một lúc lâu, nói: “Biến đi”.

Trước đó, lúc cô hôn mê, lão đã lục soát người cô, tin chắc cô không có các thiết bị lưu trữ như điện thoại và USB.

Nam Kiều ra khỏi văn phòng, bấm thang máy đi xuống.

Anh Thái nhìn bóng cô biến mất sau cửa thang máy, hai hàng lông mày ngẩn và rậm cau lại.

Không ổn. Còn có chỗ nào đó không ổn. Trực giác của lão nói với lão rằng đứa con gái mà Thời Việt yêu không thể đơn giản như vậy được.

Lão đột ngột rống vào bộ đàm: “Con bé đó đi xuống rồi, chặn nó lại cho tao!”.

Ở trong thang máy, Nam Kiều bấm tất cả các tầng, sau đó từ tầng dưới lao ra ngoài, chạy về phía đường thoát hiểm ở đầu kia của tòa nhà. Thế nhưng chạy xuống được mấy tầng, cô đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn từ phía dưới chạy lên, tốc độ rất nhanh.

Nam Kiều thềm nghi tiêu rồi.

Trước khi xuống núi, cô đã copy một bản của đoạn băng ghi hình đó vào

vòng tay, vì vậy, dù bản lưu trữ trên “đám mây” bị xóa, cô vẫn có thể chuyển chứng cứ quan trọng này cho cảnh sát. Nhưng xem ra sau khi thả cô, anh Thái đã hối hận, cho người vây bắt truy đuổi cô ở mọi lối vào tòa nhà rồi. Cô vội vã quay người chạy lên trên.

Cô có thể chạy thoát không? Còn có thể không? Trong lòng cô cũng vô cùng căng thẳng. Đoạn băng ghi hình này đủ để đưa tất cả băng nhóm của anh Thái vào chỗ chết. Chúng chắc chắn sẽ điên cuồng truy bắt cô. Khi chúng phát hiện quả thực cô vẫn còn lưu một bản, chúng có còn thả cô đi dễ dàng như vậy không?

Dù thế nào, cô cũng không thể bỏ cuộc. Gắng gượng thêm một khắc là thêm một phần hy vọng hóa nguy thành an. Trong lòng cô đột nhiên có một niềm tin chắc chắn rằng Thời Việt nhất định sẽ cứu cô. Dù anh không đến kịp, chắc chắn anh cũng sẽ báo cho những người khác đến giúp cô.

Người ở phía sau vẫn truy đuổi không ngừng, cô chạy một mạch lên tầng thượng của tòa nhà. Màn trời tối đen như mực, lấp lánh vài ngôi sao.

Quần áo trên người cô vẫn ướt sũng, gió lạnh buốt da buốt thịt khiến cô run rẩy, răng va vào nhau lập cập. Trên sân thượng có một cái bể chứa nước, nắp bê tông trên miệng bể mở một nửa, bên trong nổi lênh phênh lá khô và một ít băng vụn khá to. Mấy ngọn đèn huỳnh quang tỏa ra ánh sáng trắng xám dưới lồng chụp bằng sắt trông vô cùng lạnh lẽo.

Nam Kiều lùi lại từng bước, anh Thái áp sát từng bước. Mã Lưu cầm một khẩu súng hăm hăm đi theo phía sau.

“Gái, mày cũng giao hoạt như thằng Thời Việt vậy”. Anh Thái cười dữ tợn, cái mặt béo tròn trông vô cùng đáng ghét trong ánh đèn lạnh lẽo. Sau lưng Nam Kiều chính là bức tường lạnh ngắt, lắc đầu.

Anh Thái giở tay ra, Long Đầu lập tức đưa cho lão một con dao sáng quắc. Anh Thái cầm dao vạch vạch trước mặt Nam Kiều, nghiêng răng hỏi:

“Nói, còn bản copy nào không? Mà dám giở trò với tao là tao rạch nát mặt mày!”.

Nam Kiều bình tĩnh đáp: “Không”.

Xoẹt một tiếng, con dao trong tay anh Thái rạch một vết máu nhỏ trên mặt Nam Kiều, trên làn da tái xanh vì lạnh, máu đỏ ứa ra.

“Còn không?”.

Nam Kiều lạnh lùng: “Không”.

“Khốn kiếp, còn không nói thật à!”.

Con dao trong tay anh Thái định ấn xuống, đột nhiên nghe thấy phía dưới vang lên mấy tiếng “pằng pằng”. Có người hét lên: “Anh Thái, có hai người mang theo súng sẵn!” Sau đó, một tiếng súng khác lại vang lên, kẻ đó im bật.

Anh Thái túm cổ áo Nam Kiều, vứt cô cho Long Đầu, nói: “Trông chừng nó!”.

Lão nghiêng răng nói với Mã Lưu: “Có người đến rồi, chắc chắn cảnh sát cũng sẽ nhanh chóng đến đây, giải quyết nhanh gọn rồi chuồn!”.

Lão và Mã Lưu mỗi người cầm một khẩu súng, canh ở lối lên sân thượng, năm, sáu tên khác canh gác đứng bên cạnh.

Lối lên sân thượng dễ thủ khó công, Thường Kiếm Hùng và Lưu Bân thử mấy lần, đạn trong hai khẩu súng đã gần hết nhưng vẫn không xông lên được. Hai người đưa mắt ra hiệu với nhau, Thường Kiếm Hùng nhảy lên chiếc cửa sổ cao ở bên cạnh dưới sự trợ giúp của Lưu Bân. Anh ta vươn người ra ngoài,

cơ thể cao lớn vạm vỡ vươn lên trên, bám vào lan can bằng sắt trên sân thượng, đu người nhảy lên rồi xả đạn một vòng, bắn gục mấy tên.

Nhân lúc anh Thái và Mã Lưu phân tâm, Lưu Bân cũng đột ngột xông lên, bắn trúng tay Mã Lưu, súng rơi xuống đất, hai người liền xông vào đánh nhau bằng tay không. Mã Lưu là tay sai dững mẫm số một dưới quyền anh Thái, không phải tay vừa, Lưu Bân đánh với hắn một chín một mười, bất phân thắng bại.

Thường Kiếm Hùng dùng hai cây cột bê tông làm nơi ẩn nấp, đánh ngất mấy tên lâu la. Loại súng shotgun đội bảo vệ sử dụng tuy có hỏa lực mạnh ở cự ly gần nhưng lại không có khả năng bắn xuyên tường, không có khả năng sát thương. Súng của anh ta đã hết đạn nhưng anh Thái lại men sát tường, từng bước tiến lại gần. Thường Kiếm Hùng lạnh lùng nghe tiếng động phía sau bức tường, đặt khẩu shotgun xuống, đeo găng tay cao su vào, rút ra khẩu súng ngắn luôn mang theo người.

Anh Thái giơ súng lên.

Lưu Bân và Mã Lưu vẫn đang quần thảo với nhau, Lưu Bân thấy Thường Kiếm Hùng gặp nguy hiểm, bèn đạp Mã Lưu ra rồi dẫm rơi súng trong tay anh Thái! Thường Kiếm Hùng lao ra từ phía sau cột bê tông, chĩa súng thẳng vào anh Thái. Anh Thái to béo là vậy nhưng lại nhanh nhẹn tóm lấy áo Lưu Bân, thuận thế kéo cậu ta lại.

Pằng một tiếng, viên đạn bắn trúng lưng Lưu Bân. Lưu Bân không kịp kêu lên một tiếng, đầu đã oặt xuống.

Lưu Bân chết rồi! Lưu Bân bị anh ta ngộ sát rồi!

Thường Kiếm Hùng dù có được huấn luyện nhiều thế nào, đã từng trải qua bao nguy hiểm, vẫn ngớ người khi tự tay giết chết đồng đội. Mã Lưu vội

nhặt khẩu súng dưới đất lên, chĩa thẳng về phía Thường Kiếm Hùng.

“Thường Kiếm Hùng, cẩn thận...!”, Nam Kiều vừa hét lên đã bị Long Đầu bịt miệng. Dù cô có khỏe nhưng không đọ lại được với loại đàn ông như Long Đầu.

Đúng lúc này, một bóng người từ cửa sân thượng phía sau lao tới, đè Mã Lưu xuống đất, nhanh như chớp cướp được khẩu súng trong tay hắn, vứt vào bể chứa nước bên cạnh.

“Thường Kiếm Hùng, mày ngu à!”.

“Thời Việt!”, Nam Kiều vùng ra khỏi tay Long Đầu, kêu lên vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc! Người toàn thân bụi bặm, mặc một chiếc áo jacket màu lam, gương mặt tuấn tú nghiêm nghị, sắc mặt tối sầm kia, không phải Thời Việt thì còn là ai nữa!

Thường Kiếm Hùng nghe thấy tiếng chửi quen thuộc liền bừng tỉnh, bắn về phía anh Thái. Thế nhưng lão ta đã lao sang một bên, tránh được viên đạn rồi gầm lên: “Long Đầu, giết con bé đó cho tao! Rút!”.

Long Đầu nhận lệnh của anh Thái, dùng khuỷu tay siết mạnh cổ họng Nam Kiều. Cô giãy giụa kịch liệt, Long Đầu không giữ được cô bèn kéo cô về phía bể nước!

Mã Lưu ngã lăn dưới đất, bám chặt lấy Thời Việt. Nhìn thấy Nam Kiều sắp bị kéo vào bể nước, mắt Thời Việt vẫn đỏ, anh dồn hết sức lực vào hai tay, hai cánh tay của Mã Lưu trật khớp kêu “rắc rắc”. Anh đá văng Mã Lưu sang một bên, lao về phía Long Đầu!

Anh Thái và Thường Kiếm Hùng đang ở thế giằng co. Nửa người Nam Kiều đã ở trong bể nước, cô đã bị đông cứng không còn cảm giác gì cả, ngón tay bám vào thành bể theo bản năng.

Thời Việt đập văng Long Đầu xuống đất, đập gãy mấy cái xương sườn của hắn, Long Đầu gào lên: “Tao giết chết bạn gái mày!”. Hắn dùng mảnh bê tông vụn đập vào ngón tay đang bám thành bể của Nam Kiều, cô thả tay ra, cả người rơi xuống bể chứa nước sâu không thấy đáy, trên bề mặt nổi lên bành bạng vụn!

Tòa nhà vườn ươm này là một tòa nhà kiểu cũ, để bơm nước lên cao, không biết bể chứa nước này sâu bao nhiêu. Người Nam Kiều bị đông cứng, cả cơ thể chìm xuống dưới như một cục gạch. Thời Việt giơ tay ra tóm lấy, nhưng chỉ chạm vào đầu ngón tay cô.

Thời Việt khẩn trương cởi chiếc jacket bên ngoài, nhảy theo xuống cái bể chứa toàn nước đá.

Con người chỉ có thể chịu đựng được tối đa bảy phút khi ở dưới nước, nói gì tới Nam Kiều đã bị đông cứng trước đó bao lâu như vậy. Thời Việt gần như chạy đua với thời gian, vừa vớt được cô ở dưới đáy bể liền lập tức kéo cô lên mặt nước.

Ra khỏi bể chứa, anh bế cô nấp sang bên cạnh, ngược mắt nhìn Thường Kiếm Hùng và đám anh Thái đang quần thảo với nhau. Súng của anh ta và anh Thái đều rơi dưới đất, hai người tranh nhau súng, anh ta đá văng khẩu súng của anh Thái ra khỏi sân thượng. Mấy tên canh gác ở dưới lại lên giúp sức cho anh Thái, Thường Kiếm Hùng tuy dũng mãnh nhưng một mình khó địch lại được nhiều người, nhiều lúc bị đám lâu la cản trở, phải thủ thế nhiều hơn.

Thời Việt thấy Thường Kiếm Hùng vẫn còn chống đỡ được một lúc, bèn nhanh chóng lột áo sơ mi của Nam Kiều ra, lau nước lạnh trên người cô, vắt hết nước trên tóc cô. Anh mặc chiếc jacket dày có lớp lót bên trong của mình cho cô, lau hết nước trên người mình đi, dùng hơi ấm trên người mình ủ ấm cho cô.

Anh không ngừng thổi hơi ấm lên người cô, bấm vào huyết Nhân Trung của cô: “Tĩnh dậy đi! Nam Kiều!”.

Nam Kiều vốn rất khỏe, cô ho mấy tiếng, khạc ra một ít nước rồi tỉnh lại. Thời Việt kéo hai lớp khóa trên chiếc áo jacket cho cô, nói: “Anh đi giúp Thường Kiếm Hùng”.

Trên sân thượng, người ta đã có thể nhìn thấy đèn xe cảnh sát lấp lóa phía xa và nghe thấy tiếng còi hú vang. Anh Thái không muốn kéo dài cuộc đấu, cùng đám tay chân tấn công Thường Kiếm Hùng như dã thú hung bạo. Hai cánh tay trật khớp của Mã Lưu cũng được nắn lại, tuy yếu đi một chút nhưng hẫn vẫn mạnh như một con sói! Những con dao trong tay đám này sáng quắc, Thường Kiếm Hùng đánh ngã được mấy tên, trên người cũng thêm vô số vết thương.

Thời Việt còn chưa kịp đến nơi, Thường Kiếm Hùng liền tìm cơ hội định nhặt khẩu súng dưới đất lên, ai ngờ chân Mã Lưu lại nhanh như cắt đá văng khẩu súng, tình cờ để nó trượt đến chân Thời Việt.

Anh Thái và mấy người Mã Lưu phối hợp ăn ý, ba trước một sau, anh Thái đứng phía sau hai tay cầm hai con dao, năm con dao cùng lúc đâm về phía Thường Kiếm Hùng tay không tắc sắt!

Thời gian như ngừng lại vào giây phút đó.

Thời Việt nảy ra hàng trăm hàng nghìn suy nghĩ trong tích tắc.

Trên khẩu súng này không có dấu vân tay. Thường Kiếm Hùng đeo găng tay cao su, anh thấy rất rõ. Mà khẩu súng này đã giết chết một người vô tội. Giữ súng trái phép, vi phạm luật hình sự, gây ra hậu quả nghiêm trọng, bị xử tội theo luật. Chỉ cần anh nhặt khẩu súng này lên, trên đó chắc chắn sẽ có dấu vân tay của anh.

Chỉ cần Thường Kiếm Hùng phủ nhận một lần nữa, anh có trăm cái miệng cũng không thể biện bạch. Một khi anh nổ súng, dù là phòng vệ chính đáng, dùng súng giết người e cũng không thể thoát khỏi việc ngồi tù. Anh đã vào tù một lần rồi, anh còn có thể vào lần nữa sao?

Nếu lần này lại vào tù, hy vọng cuối cùng được ông Nam Hoành Trụ chấp nhận có lẽ cũng chẳng còn. Ngay khắc đó, anh muốn bỏ cuộc. Một lời nói dối của Thường Kiếm Hùng hại anh mười năm, tại sao anh phải cứu anh ta. Ác giả ác báo, lẽ nào không nên để Thường Kiếm Hùng tự sinh tự diệt ở đây, còn anh đưa Nam Kiều đi?

Thế nhưng bản năng khiến anh cầm khẩu súng lên.

Nòng súng ngược lên, ngón tay bóp cò...

Viên đạn xuyên qua không khí, phát ra một tiếng súng nổ lớn. Không gì có thể ngăn cản nó xuyên thẳng vào tim anh Thái, thuốc nổ nổ tung trong máu thịt, khiến mạng sống của lão đột ngột dừng lại.

Nhưng cũng lúc đó, hai con dao vẫn chưa rơi xuống.

Thời gian như bình thường trở lại, cơ thể to lớn của anh Thái từ từ đổ xuống phía sau, hai mắt trợn trừng. Thường Kiếm Hùng hét lên một tiếng, hai tay nắm lấy cổ tay đối thủ, mặc cho con dao của Mã Lưu cắm vào vai mình, bẻ gãy cổ tay của hai tên. Chân anh ta quét ngã chúng rồi dấn mạnh vào bụng Mã Lưu.

Thường Kiếm Hùng cả người đầy máu bước ra khỏi đám người nằm la liệt dưới đất. Trong sắc đêm, sắc mặt anh ta lạnh như thép.

Anh ta nhìn Thời Việt chăm chăm.

Thời Việt vẫn cầm khẩu súng. Anh cũng nhìn Thường Kiếm Hùng. Người

anh ướt sũng, sắc mặt xám ngoét, nước nhỏ tong tong từ đầu đến chân.

Thời Việt nói: “Cảm ơn mày”.

Thường Kiếm Hùng đứng yên bất động, đến tròn mắt cũng không động, trông như một con quỳ.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 14.3

Typet: Xuan Huong Nguyen

Thời Việt đi về phía Nam Kiều đang ngồi tựa vào thành bể.

Khẩu súng vẫn ở trong tay anh.

Tay Thường Kiếm Hùng giơ lên sau lưng anh, dường như nặng tựa ngàn cân, cuối cùng lại từ từ hạ xuống trong đau khổ. Anh nhìn Nam Kiều, phát hiện Nam Kiều đang lặng lẽ nhìn anh. Đôi mắt phượng vừa đen láy vừa thấu suốt dưới ánh đèn trắng lạnh.

Anh nhìn thấy trong mắt Nam Kiều có sự biết ơn, nhưng cũng có rất nhiều cảm xúc khác nữa.

Tiếng còi xe cảnh sát vang lên khắp nơi, thậm chí có một chiếc máy bay trực thăng đang bay tới.

Nam Kiều biết, bố cô đến rồi.

Thời Việt dìu Nam Kiều đứng lên, một bàn tay lạnh ngắt nắm lấy một bàn tay lạnh ngắt khác. Hai người bước xuống cầu thang, phía dưới đã có thể nghe thấy tiếng cảnh sát nói vào bộ đàm.

Rất nhiều người đã đến.

Nam Kiều đột nhiên đứng lại.

"Thời Việt, chúng mình chạy đi".

Thời Việt nhìn cô. Cô ngược gương mặt trắng bệch, không chút huyết sắc lên, đôi môi mỏng vẫn tím ngắt. Nhưng ánh mắt cô bỏng cháy kiên nghị.

Cô nói: "Thời Việt, đưa em chạy đi! Giống như tối hôm đó"

Anh gật đầu: "Tùy em".

...

Họ đi qua một hành lang khác, theo đường thoát hiểm tránh né cảnh sát, nhà báo và những người khác đang ào tới như nước lũ. Nam Kiều biết trong đó có cả người nhà cô.

Nhưng bây giờ cô chỉ muốn ở bên Thời Việt. Cô lấy điện thoại của Thời Việt trong túi áo jacket ra, gửi cho bố một tin nhắn:

"Con rất ổn. Đừng lo lắng. Sáng mai gặp bố ở đồn cảnh sát".

Cô ngược lên nhìn Thời Việt. Thời Việt cười với cô.

Cô lấy sim ra, vứt cả sim và điện thoại vào thùng rác.

Cô khoác tay Thời Việt, hai người ra khỏi tòa nhà bằng cửa ngách, đi thẳng qua một con hẻm nhỏ.

Hai người điên cuồng chạy trong đêm đông lạnh giá, vượt hết ánh đèn xe cảnh sát lúc tắt lúc bật và tiếng người nói ồn ào lại phía sau.

Thế giới dường như chỉ còn lại hai người, họ có thể chạy mãi chạy mãi, chạy thỏa sức, chạy đến quên hết tất cả, chạy đến lúc không ai tìm được họ, chạy đến nơi sắc đêm tĩnh mịch, ánh đèn thừa thớt mới dừng lại.

Nam Kiều thở dốc nhìn Thời Việt, đôi mắt vô cùng sang rõ: "Vẫn không chạy nhanh hơn anh".

"Sao em có thể chạy nhanh hơn anh được".

Nam Kiều bật cười: "Đợi anh già, chạy không nổi nữa, em vẫn còn trẻ hơn anh, vậy là có thể chạy nhanh hơn anh rồi".

Thời Việt kéo cô vào lòng.

"Ngốc", anh khẽ nói, giọng hơi ngán ngạt.

Hai người tìm một nhà nghỉ nhỏ không cần chứng minh thư cũng có thể nghỉ lại, lấy một phòng. Thời Việt đưa cho bà chủ mấy trăm tệ, nhờ bà ta giặt quần áo cho hai người rồi hong khô ngay trong đêm.

Nhà nghỉ rất nhỏ, rất cũ nát, giữ nguyên phong cách của thập niên tám, chín mươi thế kỷ trước. Tường quét ve xanh, cửa sổ chấn song, chỉ có một chiếc giường đôi nhỏ tạm coi là

sạch sẽ.

May là máy sưởi và nước nóng đầy đủ.

Nam Kiều ra chỗ tắm có thiết kế một phần tư hình tròn dành cho một người. Vòi hoa sen cổ đình kiểu cũ có lỗ phun nước rất to, nước nóng ào ào chảy xuống, đập vào người cũng

thấy đau.

Nam Kiều nói: "Cùng tắm đi".

Thời Việt nghiêm nghị nhìn Nam Kiều, đã lâu lắm rồi anh không được nhìn cô ở khoảng cách gần như vậy. Anh nói: "Ừ".

Tuy hai người sống chung nửa năm nhưng chưa bao giờ tắm cùng nhau như vậy. Chỗ tắm quá nhỏ, tường kính xung quanh chắn nước. Thời Việt lại cao to, hai người chỉ có thể áp sát vào nhau.

Họ hôn nhau dưới làn nước nóng. Hai đôi môi mở ra khép lại, không ngừng hôn nhau. Họ chia xa lâu như vậy, giây phút này, nỗi khát khao và nhung nhớ bùng phát không thể kiềm chế nổi.

Thời Việt siết chặt Nam Kiều, siết chặt vòng eo thon thả của cô cùng tấm lưng với những đường cong tuyệt đẹp, như thể muốn cô hòa vào máu thịt mình. Lưỡi anh sục sao trong

miệng cô, quần lấy lưỡi cô. Bao tháng không gặp, cơ thể anh dường như càng rắn chắc hơn trước. Nam Kiều vuốt ve sờ nắn từng cơ bắp chắc nịch trên ngực, lưng và cái eo dẻo dai rắn chắc của anh. Thấy anh còn nguyên vẹn khỏe mạnh, lòng cô rất vui.

Nam Kiều khẽ cười, ngồi xuống.

Thời Việt hiểu ra cô định làm gì, vội vàng ngăn cô lại: "Em không cần..."

Cô chưa từng làm vậy, anh cũng chưa từng yêu cầu. Anh biết Nam Kiều vốn là người rất kiêu hãnh, sao có thể bảo cô làm chuyện hạ thấp thân phận như vậy được?

Nhưng cô bằng lòng, cô bướng bỉnh như thế đấy, cô muốn làm thế nào thì sẽ làm thế đấy.

Nước nóng xua tan giá rét, làm cơ thể hai người nóng bừng bừng. Thời Việt tựa vào bức tường kính cũ kỹ, thân hình cao lớn rắn chắc run rẩy...

Tim anh như căng phồng lên, thắt lại, ngoài việc ôm chặt cô trong lòng, anh không biết nên nói gì, làm gì nữa.

Anh đan tay vào mái tóc dài đen nhánh ướt sũng của cô.

"Tại sao...".

Nam Kiều vùi đầu vào ngực anh, hai tay ôm eo anh, không trả lời.

...

Tắm xong, hai người đều ấm áp, khô ráo, dễ chịu rồi mới lên giường.
Thời Việt ngồi tựa

đầu giường, Nam Kiều gối đầu lên chân anh.

Chỉ còn hai tiếng rười rứa.

Anh vuốt tóc cô, cô nhắm mắt, sắc mặt vẫn bình tĩnh thản nhiên như mọi khi, dường như không có chuyện gì xảy ra vào hôm nay cả.

Anh khẽ vuốt qua vết sẹo trên mặt cô.

Nam Kiều nói: "Sao anh lại về?"

"Em muốn nghe không?"

"Em muốn nghe anh nói chuyện".

... Nói không ngừng.

"Vậy để anh kể dài chút vậy."

"Anh đang ở Thiên Tân thì nhìn thấy thông tin định vị GPS trên vòng tay của em. Anh liền gọi cho Ôn Định".

"Anh không mua vé, lên một chuyến tàu nhanh chạy tuyến Thiên Tân-Bắc Kinh sắp xuất phát, suýt nữa bị cảnh sát bắt, nhưng anh mua bù vé rồi".

“Sau đó, anh ra khỏi bến tàu phía Nam, lên một chiếc taxi, đưa cho tài xế một nghìn tệ để anh ta cho anh lái”.

Anh khẽ cười: “Tài xế sợ gần chết, anh ta chửi anh suốt quãng đường”.

“Anh chạy về mất năm mươi ba phút, thấy anh giỏi không?”

Nam Kiều “ừ” một tiếng.

Lại im lặng.

Nam Kiều hỏi: "Sau đó thì sao?".

Thời Việt nói: "Anh kể chuyện anh gặp mấy tháng nay cho em nghe được không?".

“Được”.

Thế là anh bắt đầu kể. Anh rất ít khi chủ động nói nhiều như vậy. Anh biết nói những lời có cánh khiến phụ nữ vui như hoa nở, nhưng anh không cảm thấy mình biết kể chuyện.

Anh thấy Nam Kiều im lặng lắng nghe từ đầu đến cuối, đôi mắt phượng hơi hé mở, ngón tay lơ đãng vạch lên những bắp thịt rõ ràng trên đùi anh.

Thời Việt hỏi: "Chán lắm đúng không?".

Anh biết trải qua một ngày dồn dập nguy hiểm như vậy, cô đã mệt mỏi và buồn ngủ lắm rồi, nhưng vẫn cứ cố thức.

Nam Kiều nói: "Tiểu Thụ".

Thời Việt chưa nghe rõ, lại hỏi "Gì cơ?".

Nam Kiều nói: "Tiểu Thụ, chuyện kể trước khi đi ngủ".

Cô diễn đạt rất rời rạc, nhưng Thời Việt hiểu.

Anh cầm tay cô lên áp vào môi mình. Mũi cay cay, anh nói không nên lời.

Anh và cô đều không nhắc tới chuyện ngày hôm nay.

Cô không hỏi anh, một tiếng đồng hồ nữa anh sẽ gặp phải chuyện gì.

Cô không hỏi anh, nếu Thường Kiêm Hùng không chịu thừa nhận khẩu súng đó là của anh ta thì sẽ ra sao.

Cô cũng không hỏi anh, sau này phải làm thế nào? Sau này có dự định gì?

Cô biết hết. Nhưng cô đã cho anh một câu trả lời chắc chắn nhất.

Tiểu Thụ, cô muốn có Tiểu Thụ của anh, cô muốn anh trồng cho cô một cái cây nhỏ, rồi kể chuyện trước giờ đi ngủ cho Tiểu Thụ nghe.

Có một người phụ nữ... một người phụ nữ như thế. Anh còn cầu mong gì hơn nữa.

Anh hôn lên ngón tay cô, nói: "Ngủ đi. Anh thích nhìn em lúc ngủ".

"Anh hát đi. Khích Hạo nói anh biết hát".

Mắt Thời Việt cũng hơi cay. Anh đáp: "Được".

Thế là anh hát. Giọng anh rất trầm, vốn rất êm dịu nhưng giờ đây lại hơi khàn và nghèn nghẹn.

Sao lại say mê em,

Anh đang tự hỏi mình.

Anh có thể từ bỏ tất cả,
Nhưng hôm nay lại khó rời xa em.

...

Anh luôn làm em đau lòng,
Anh bảo em đừng coi là thật,
Vì anh không dám tin.

Em xinh đẹp đến thế,
Lại vô cùng đáng yêu.

Ôi nàng Lọ Lem,
Nàng Lọ Lem của anh.

...

Ôi nàng Lọ Lem.
Nàng Lọ Lem của anh.

Có lẽ em chưa từng nghĩ,
Trái tim anh biết đau,
Nếu đây là mơ,
Anh nguyện say mãi không tỉnh.

...

Anh hát rất chậm, rất khẽ. Giữa đêm khuya tĩnh mịch, chỉ còn lại giọng hát se se của anh. Anh như đang hát ru, ru cô gái anh yêu vào giấc ngủ.

Mắt Nam Kiều nhắm chặt, hàng lông mi dài áp sát vào mặt, như đã ngủ say.

Thời Việt không khóc, nhưng anh cảm thấy rõ ràng chân mình, nơi cô gối đầu lên, dần dần ướt đẫm.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Nở Rộ

Bảy giờ sáng, bà chủ nhà nghỉ mang tất cả quần áo đã được giặt sạch sấy khô cho hai người, còn niềm nở mang hai suất bánh trứng chiên lên.

Thời Việt không ngủ cả đêm nhưng vẫn tỉnh táo lạ lùng. Anh mặc quần áo xong mới bế Nam Kiều dậy, mặc quần áo cho cô.

Nam Kiều nhanh chóng tỉnh dậy, định lấy áo ngực và sơ mi trong tay anh tự mặc.

Thời Việt khẽ cười: “Anh mặc cho em”.

"Em có phải trẻ con đâu".

Thời Việt cười nói: "Không biết đến khi nào mới có lần sau".

Lòng Nam Kiều chùng xuống, cô nhìn anh, nhưng lại thấy nụ cười trên mặt anh nhẹ nhõm tự nhiên như không có chuyện gì.

Cô hạ tay xuống, chầm chậm nói: "Vâng".

Anh luồn hai tay từ phía sau ra trước ngực cô, mặc áo cho cô rồi cài khuy phía sau. Anh hạ giọng cười nghe rất lưu manh bên tai cô: "Có cần đẩy lên không?".

Tai Nam Kiều hơi đỏ, cô quay đi không nói gì.

Thời Việt bèn luồn tay vào trong áo ngực, nâng cả hai bên lên cho cô, còn

tranh thủ sàm sờ nữa.

Nam Kiều trừng mắt nhìn anh một cái.

Thời Việt không biết xấu hổ kéo cô vào lòng, thì thào vào tai cô: "Người phụ nữ của anh...".

Nam Kiều cắn răng cười: "Vớ vẩn".

Thời Việt cũng khẽ cười, không trêu cô nữa, mặc áo sơ mi cho cô, đưa cho cô miếng bánh trứng chiên còn nóng hổi, còn mình thì vào nhà vệ sinh cạo râu.

Sau khi đến Bắc Kinh, Nam Kiều chưa từng ăn món bánh trứng chiên có thể bắt gặp ở bất cứ hàng ăn nào bên đường này. Cái bánh này trông bình thường nhưng được làm rất đúng vị, gồm có hai quả trứng, hành hoa và vùng thơm ơ là thơm. Cô cầm túi giấy dầu ăn rất chậm, nhìn căn phòng chật hẹp, bức tường cũ kỹ tróc lở, ngồi trên giường đắp chiếc chăn

ấm áp, khô ráo dễ chịu còn vương mùi của Thời Việt.

Từ nhà vệ sinh gần sát giường vọng ra tiếng anh làm vệ sinh cá nhân, trong đầu Nam Kiều hiện lên năm chữ:

Có anh là mãi nguyện.

Cô nhìn chiếc đồng hồ báo thức đặt bên cạnh, thầm nghĩ nếu nó không chạy nữa thì tốt biết bao.

Họ đến đồn cảnh sát của khu Triều Dương. Bố và chị Nam Cần đã đợi cô ở đó, không khí trong đồn trầm trọng như sắp có chuyện lớn xảy ra. Cô vừa đến nơi liền bị tách ra khỏi Thời Việt. Sắc mặt hai người đều bình tĩnh thản nhiên, không nói thêm gì nữa.

Nam Kiều tất nhiên được đối xử vô cùng ưu đãi. Cảnh sát để cô làm bản tường trình rồi cho về. Khi chuyển đoạn băng ghi hình anh Thái giao dịch ma túy trong vòng tay cho cảnh sát, cô được trình trọng cảm ơn. Bố cô ngồi trong phòng quan sát im lặng nghe cô kể lại toàn bộ quá trình, không nói một lời, sắc mặt sầm sì.

Thời Việt không được ra ngoài lần nào nữa.

Bố đưa cô về nhà, mẹ cô tuổi đã cao nên rất dễ xúc động, ôm cô, nhìn vết thương trên mặt cô mà suýt chút nữa thì bật khóc: “Kiều, sao con lại liều mạng thế hả!”.

Nam Kiều nói: “Con xin lỗi mẹ, con làm mẹ lo lắng rồi”.

“Cái thằng Thời Việt đó tốt thế cơ à? Để con cố chấp say mê như vậy! Con gửi cho bố con một tin nhắn là tưởng bố mẹ sẽ không lo cho con nữa sao? Con chạy đi đâu hả! Bố và chị con kiểm tra danh sách khách nghỉ ở mọi khách sạn, nhà nghỉ ở Bắc Kinh mà không tra ra được!”.

Nam Kiều im lặng nghe rồi bình tĩnh đáp: “Con xin lỗi”.

Mẹ cô thở dài một tiếng, Nam Cần bước tới vuốt lưng cho bà, khuyên bà: “Mẹ đừng kích động, nó về rồi đấy thôi. Tính con bé này lúc nào chả thế? Mẹ đừng tức giận với nó! Để bố nhốt nó mười ngày nửa tháng xem nó còn bướng nữa không!”.

Nam Kiều không nói gì.

Mẹ nhìn cô rất lâu với vẻ vừa trách giận vừa thương con, cuối cùng hỏi: “Tối qua có phòng tránh không đấy? Còn chưa cưới đã có con, bố con đánh chết đấy!”.

Nam Kiều sững ra, nói: “Không”.

Mẹ cô cuống lên: "Không phòng tránh hay không có con?".

"Không có con".

Mẹ lại thở dài thườn thượt cái nữa.

Từ đầu đến cuối, ông Nam Hoành Trụ đều im lặng, cau mày, không nói câu nào.

Vụ án này rất phức tạp. Thường Kiểm Hùng có luật sư riêng, giữ im lặng trong rất nhiều vấn đề như nguồn gốc của súng, ngộ sát Lưu Bân...

Đám Mã Lưu, Long Đầu đều là loại người độc ác tính tình thất thường, biết việc buôn bán ma túy đã có chứng cứ rõ ràng, với số lượng đó thì chết chắc nên trước lúc chết còn muốn kéo người đi cùng.

Chúng vốn đã có thù oán với Thời Việt từ trước, Thời Việt lại còn bắn chết anh Thái, Nam Kiều, người ghi hình quá trình giao dịch của chúng lại là bạn gái Thời Việt, chúng như đã

giao hẹn trước với nhau, việc gì cũng đổ vấy lên người Thời Việt, chúng toàn nói dối, lại còn lôi rất nhiều chuyện cũ của Thời Việt ra, khiến cảnh sát vô cùng khó xử.

Quá trình điều tra vụ án này bị kéo dài ra vô cùng. Ba tháng sau, Nam Kiều mới được thấy Thời Việt trong phiên tòa. Khi nhìn thấy anh, tim cô thắt lại.

Anh mặc áo tù màu vàng, tay đeo còng, tóc bị cắt ngắn ngủn, lộ ra lớp da đầu màu xanh.

Anh đã bị coi là phạm nhân rồi.

Dù anh không phải chịu tra tấn về thể xác, nhưng làm vậy cũng đã là một

sự sỉ nhục lớn đối với phẩm giá con người, huống hồ là đối với một người như anh. Ngón tay Nam Kiều bấu chặt vào lòng bàn tay.

Thường Kiểm Hùng cũng có mặt trong phiên tòa với tư cách người có liên quan đến vụ án cùng với luật sư của mình.

Thời Việt không hề nhìn đi nơi khác, không tìm xem Nam Kiều ngồi ở đâu. Nam Kiều chợt hiểu anh không muốn cô nhìn thấy bộ dạng này của anh.

Cô nghe thấy bên cạnh có người nói: "Chẹp chẹp, thằng Thời Việt này vào tù lần hai rồi. Đúng là giỏi gây chuyện, phí cả cái mặt trời sinh".

Cô cố gắng giữ bình tĩnh.

Đột nhiên, cô chạm vào được nội tâm của Thời Việt. Năm đó ở "Kiếm sắc trên trời xanh", danh dự quân nhân của anh đã đạt đến đỉnh cao. Sau đó, anh bị nghi ngờ, bị đuổi khỏi

quân đội và học viện, tiếp theo lại bị đẩy vào tù. Tuy anh từng nói mình không hề hối hận, nhưng quá khứ đó đã gây tổn thất lớn lao đến nhường nào đối với danh dự và lòng tự trọng của anh, mãi đến bây giờ, khi bước vào nơi này, cô mới thực sự hiểu.

Rất nhiều người phạm pháp không biết hối hận là gì. Nhưng Thời Việt biết, anh biết quá rõ.

Đối với người bận tâm nhất đến danh dự, lòng trung thành, trách nhiệm như anh, đây chính là đòn đánh chí mạng nhất. Ba từ ấy vẫn luôn được đóng dấu trong tim anh. Điều

nực cười là số mệnh luôn ép anh đưa ra lựa chọn đi ngược với những điều đó.

Vụ xét xử vẫn tiến hành một cách vô tình.

Công tố viên lấy ra khẩu súng đựng trong túi nilon.

"Bị cáo Thời Việt, đây là một khẩu súng quân dụng loại 92, có sức sát thương khá lớn. Qua xác nhận, trên đó chỉ có dấu vân tay của một mình anh. Hơn nữa khẩu súng này được lấy từ trong tay anh, anh có thừa nhận không?".

Thời Việt nói: "Có".

"Mã Lưu và Long Bình khai khẩu súng này là của anh, anh từng ở trong quân ngũ, có đúng không?".

Thời Việt bình tĩnh nói: "Không phải của tôi".

"Họ còn khai anh dùng khẩu súng này giết Lưu Ân".

"Tôi không giết Lưu Ân".

"Anh dùng khẩu súng này giết Hà Nhân Thái".

"Đúng".

"Ai giết Lưu Ân?".

Giọng thẩm phán nghiêm nghị, không khí trong tòa càng trở nên căng thẳng. Mặt Thường Kiếm Hùng tối sầm, mắt nhìn Thời Việt chăm chăm không chớp.

Thời Việt lạnh nhạt đáp: "Tôi tới muộn, không nhìn thấy".

Mặt Thường Kiếm Hùng hơi biến sắc.

Thẩm phán vẫn hỏi dồn: "Khẩu súng này là của ai?".

Mọi người đều vênh tai lên. Thường Kiềm Hùng lạnh lùng nhìn Thời Việt đăm đăm.

Tim Nam Kiều như vọt lên. Trong lời khai của cô, cô đã nói rõ khẩu súng này vốn nằm trong tay Thường Kiềm Hùng, sau đó bị Thời Việt nhặt lên, cấp bách quá mới bắn trúng anh Thái, cứu mạng Thường Kiềm Hùng.

Thế nhưng lời chứng của người khác bây giờ lẫn lời khai trước đó của Thời Việt đều phát triển theo hướng bất lợi cho anh. Chỉ riêng việc trên khẩu súng có dấu vân tay của anh, dù cô chỉ ra lúc đầu khẩu súng ở trong tay Thường Kiềm Hùng, chứng cứ này có đủ để chống lại mọi lời chứng bất lợi khác không? Trước đó cảnh sát đã từng chất vấn, nếu cô Nam nói

Thường Kiềm Hùng từng cầm khẩu súng đó, tại sao trên súng không có dấu vân tay của Thường Kiềm Hùng? Cô Nam có chắc mình không nhìn nhầm không?

Cô đứng cách xa, biết rõ Thường Kiềm Hùng từng khiến Thời Việt bị đuổi khỏi học viện, nhưng chưa bao giờ nghĩ Thường Kiềm Hùng là phường gian ác. Cô còn chưa hề nghĩ

đến việc Thường Kiềm Hùng cất giữ súng trái phép, sao có thể nghĩ tới chuyện anh ta đeo găng tay cao su chứ?

Giọng Thời Việt đều đều, chậm rãi nói ra ba tiếng:

"Tôi không biết".

Cả phiên tòa vang lên tiếng bàn luận khe khẽ. Thẩm phán gõ búa xuống bàn: "Yên lặng!".

Nam Kiều đăm đăm nhìn Thời Việt. Câu trả lời của anh nằm ngoài pháp lý nhưng lại nằm trong dự liệu của cô. Cuối cùng, anh vẫn bảo vệ Thường

Kiểm Hùng.

Hôm đó gặp Thường Kiểm Hùng xong, khi về nhà, anh kể cho cô nghe chuyện gia đình Thường Kiểm Hùng, bố anh ta bệnh nặng, đã trở nên nghèo khổ dần rồi.

Lúc đó, cô hỏi Thời Việt: "Anh có hận anh ta không?".

Lúc đó, Thời Việt ôm lấy cô, nghĩ một lát rồi đáp: "Khi nhìn thấy bản luận văn MEMS trong phòng thực nghiệm của em rồi chắc chắn là do cậu ta lấy, anh đã thật sự hận cậu ta".

"Nhưng bảo trả thù thì anh không làm được".

"Bố cậu ta đã như thế rồi, phải gánh vác cả một doanh nghiệp lớn cũng rất khó khăn".

"Anh cướp em từ tay cậu ta, bây giờ nghĩ lại cũng thấy thật là vô liêm sỉ, cứ coi như đó là sự trả thù của anh đi".

...

Luật sư của Thường Kiểm Hùng cười mỉm, nhưng khi Thường Kiểm Hùng nghe thấy ba tiếng đó, trong lòng lại không hề nhẹ nhõm như anh ta tưởng. Anh ta đột nhiên dưng

lên muôn vàn cảm xúc, đan xen trong đó còn có cả phần nộ!

Đây không phải chính là câu trả lời mà anh ta trông đợi hay sao! Có như vậy, tội danh tàng trữ súng trái pháp của anh ta mới không được thành lập! Giết chết Lưu Bân chẳng qua

chỉ là ngộ sát, tội lỗi đều là ở Mã Lưu! Anh ta có thể rút lui trong an toàn, bảo toàn được mọi thứ, nhất là danh dự!

Nhưng tại sao anh ta không thể vui mừng?

Tại sao anh ta lại thấy lửa giận bùng cháy, cảm thấy hận Thời Việt cơ chứ?

Tại sao cậu ta lại làm vậy!

Cậu ta có tư cách gì mà làm như vậy!

Tại sao Thời Việt có thể cao thượng hào hiệp, có tình có nghĩa, còn Thường Kiếm Hùng này lại thành kẻ tiểu nhân!

Thường Kiếm Hùng này không cần Thời Việt thương hại. Không bao giờ cần!

Thẩm phán gõ búa nói: "Bị cáo Thời Việt, anh chắc chắn mình không biết nguồn gốc của khẩu súng chứ?".

Thời Việt nói: "Không biết".

Thẩm phán nói: "Theo bộ luật hình sự nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, bộ luật quản lý súng của nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, tàng trữ súng quân dụng phi pháp, gây ra cái chết cho hai người, sẽ bị phạt tù ba năm. Nếu căn cứ vào dấu vân tay trên súng, kết hợp với lời khai của các bên, khẩu súng này sẽ bị coi là thuộc quyền sở hữu của anh. Anh có ý kiến gì không?".

Thời Việt im lặng.

Cả phòng xử án im lặng như tờ, người đến dự đều nín thở chờ đợi.

Trong đầu Thường Kiếm Hùng rất hỗn loạn. Đột nhiên anh ta nghĩ đến rất nhiều chuyện: cuộc sống trong quân đội, huân chương, hồng kỳ, dù, bố, chiếc bàn dài trong phòng họp hội đồng quản trị, em trai cùng bố khác mẹ...

Thế nhưng mọi hình ảnh hỗn loạn đều mờ đi, thứ hiện lên rõ ràng nhất trước mắt anh ta lại là hòn đảo đó.

Giữa hai cuộc tập kích, anh ta trốn vào một rừng dừa, tay cầm một con dao găm. Anh ta có được con dao này từ tay một người lính lão luyện đóng giả quân địch, nó là vũ khí hiệu quả nhất của anh ta trên đảo. Khi đang nhắm mắt nghỉ ngơi trong rừng dừa, anh ta bỗng nghe thấy tiếng động. Anh ta lặng lẽ tiến về phía ấy, nhìn thấy một người đang hái dừa.

Là thằng nhóc đến từ vùng nông thôn Giang Tây, Thời Tuấn Thanh.

Anh ta nhìn thấy Thời Tuấn Thanh làm rụng hai quả dừa nhưng xoay xoay một hồi vẫn không biết bổ ra thế nào.

Anh ta cười thầm trong bụng: Đúng là một thằng ngốc thiếu hiểu biết! Chắc mới chỉ nhìn thấy dừa trên ti vi mà không biết ăn dừa thế nào!

Anh ta đi tới, Thời Tuấn Thanh nhìn thấy anh ta, không nói gì, nhìn anh ta với ánh mắt sắc lẹm.

Anh ta dùng dao đục một cái lỗ hình tam giác trên quả dừa, rồi nói: "Uống đi".

Thời Tuấn Thanh nhìn anh ta một cái, bê quả dừa lên ngửa đầu tu. Hòn đảo này rất khó tìm được nước ngọt, chắc chắn cậu ta đã khát lắm rồi.

Anh ta lại nói với Thời Tuấn Thanh: "Cùi dừa cũng ăn được".

Thời Tuấn Thanh vẫn dùng ánh mắt sắc bén nhìn anh ta, đưa quả dừa còn lại cho anh ta. Anh ta nhận lấy, cười với cậu ta. Hai người cùng trốn trong rừng dừa uống nước dừa, ăn cùi dừa, lấy lại thể lực.

Anh ta nói với Thời Tuấn Thanh: "Thế nào? Chúng ta kết đồng minh đi,

làm anh em".

Kết đồng minh đi.

Làm anh em.

Thực ra anh chưa bao giờ thực lòng coi Thời Tuấn Thanh là anh em. Từ tận đáy lòng, anh ta coi thường tên ngốc xuất thân nông thôn này.

Anh ta là ai? Anh ta là Thường Kiếm Hùng. Anh ta là cậu ấm con nhà dòng dõi. Luận năng lực, luận tướng mạo, luận giáo dục gia đình, luận tất cả mọi thứ, anh ta có chỗ nào không xuất sắc chứ? Thời Tuấn Thanh sao có thể sánh với anh ta được!

Nhưng rõ ràng, Thời Tuấn Thanh coi anh ta là anh em thật. Thời Tuấn Thanh tin cậy anh ta, đối xử chân thành với anh ta, cũng rất sùng bái sự tài giỏi xuất chúng của anh ta.

Thường Kiếm Hùng rất hưởng thụ cảm giác đó. Anh ta như người đứng cao hơn nhìn xuống Thời Tuấn Thanh với vẻ ban ơn.

Nhưng hôm nay, bây giờ, cái người đã bị đuổi khỏi "Kiếm sắc trên trời xanh", cái người đã đổi tên là Thời Việt này vẫn giữ im lặng. Cậu ta vẫn coi anh ta là anh em.

Thường Kiếm Hùng chợt cảm thấy cực kỳ nhục nhã, vô cùng nhục nhã. Anh ta nhìn thấy Thời Việt sắp lắc đầu. Yết hầu chuyển động, anh ta mở miệng.

"Khẩu súng đó là của tôi. Là tôi ngộ sát Lưu Bân".

...

Sau khi phiên tòa kết thúc, phải tiến hành điều tra lấy thêm bằng chứng rồi

mới có thể đưa ra phán quyết cuối cùng.

Một người phụ nữ mặc đồ đen tránh đám đông, bước ra khỏi tòa án. Chị ta cúi đầu, đeo kính đen và khẩu trang, nhìn không rõ mặt, chỉ có làn da trắng bóc rõ ràng được giữ gìn rất cẩn thận.

Chị ta vội vã xuống hầm để xe, khi gần đến xe mình thì đột nhiên đứng lại.

Một người phụ nữ tầm tuổi chị ta đang đứng trước đầu xe. Người đó mặc một bộ đồ nghiêm túc, trịnh trọng, gương mặt lạnh lùng cao ngạo, trông khá quen mặt.

Người phụ nữ đó nói: "Cô chính là An Ninh".

Giọng nói rất lạnh lùng nghiêm khắc, đó là giọng của người thường xuyên ra lệnh, phê bình, nó uy nghiêm và không cho người khác có quyền chất vấn.

An Ninh nhận thấy khí chất hoàn toàn khác với chị ta ở người phụ nữ này.

Chị ta tháo khẩu trang, lộ ra đôi môi đỏ rực đầy đặn, nở nụ cười mỉm vô cùng quyến rũ: "Nam đại tiểu thư đích thân đến đây có gì cần dạy bảo?".

Nam Cần nói: "Hỏi cung như vậy mà cũng không khai ra cô, cô giỏi thật đấy".

An Ninh cười duyên dáng, nhìn móng tay sơn đen của mình: "Đàn ông say mê tôi như điều đó, họ lại ít lời, tôi cũng không còn cách nào khác. Hơn nữa", chị ta xòe tay tỏ vẻ vô tội "An Ninh tôi xưa nay làm ăn đàng hoàng, đứng đắn mà".

Nam Cần cười nhạt: "Có những người quá coi trọng chữ ‘ân’. Còn cô, giờ cô đã mượn tay chồng cũ tẩy trắng bản thân, nhưng trước đó thì sao? Cô trẻ

tuổi như vậy, làm giàu bằng cách nào?".

Nam Cần vứt một tập tài liệu vào tay chị ta: "Trong này có một số thứ, cô hãy xem cho kỹ vào! Nếu còn dám giở trò, đừng tưởng bây giờ cô mang quốc tịch Canada, luật pháp sẽ không xử được cô!".

An Ninh cầm tài liệu, mở hai trang, gương mặt trắng trẻo dưới lớp kính đen đột nhiên biến sắc.

Nam Cần lạnh lùng và cao ngạo nhìn chị ta, đôi mắt phượng ánh lên vẻ uy nghiêm và ngang ngược hoàn toàn khác với Nam Kiều:

"Cô đã ở trong danh sách người nước ngoài bị giám sát của cảnh sát rồi, hãy cứ liệu hồn".

"Bố tôi không muốn nhìn thấy loại người như cô tồn tại trên mảnh đất này chút nào".

Phán quyết cuối cùng nhanh chóng được đưa ra, tuy Thời Việt không phải chịu tội danh tàng trữ súng trái phép giết người nhưng vì bị bọn Mã Lưu khai báo một số sai phạm khác, anh bị xử một năm tù giam.

Anh không kháng án. Đó là lỗi lầm anh gây ra khi anh còn quá cực đoan, anh không nghĩ đến chuyện tránh tội. Anh cảm thấy một năm đã là ngắn lắm rồi.

Thường Kiếm Hùng bị xử ba năm tù giam. Công ty gia đình Bảo vệ Chấn Viễn tạm thời do em trai anh ta phụ trách.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Hoàn

Typet: Xuan Huong Nguyen

Ngày Thời Việt ra tù, đám Khích Hạo, Hác Kiệt đến đón. Họ cười đùa âm ỉ, Hác Kiệt vuốt cái đầu trọc của Thời Việt: "Hừ, thế này mà vẫn đẹp trai chết đi được!".

Thời Việt cười, gạt tay anh ta ra, giật lấy mũ của anh ta, chửi: "Ai cho mày tùy tiện sờ đầu ông hả? Tối nay cạo trọc đầu mày...".

Vừa giật chiếc mũ ra, phía dưới là một cái đầu bóng loáng.

Thời Việt ngó người, lại thấy Khích Hạo và các anh em khác cũng đồng loạt bỏ mũ ra...

Tất cả đều trọc đầu, da đầu xanh xanh.

"Anh Thời!".

"Anh Thời! Anh nhìn này!".

"Anh Thời...".

Khích Hạo dấn vào người Thời Việt: "Chỉ là mấy sợi tóc thôi mà! Anh em cùng nuôi tóc với anh, xem tóc ai mọc nhanh!".

Mắt Thời Việt ướt ướt, ôm mỗi người một cái thật chặt.

"Anh em!".

Khích Hạo hút một điếu thuốc, "Anh Thời, em bán Mộng Cảnh Tinh Táo rồi. Sau này, em lại theo đuôi anh xin bát cơm".

"Đúng thế! Trông vào anh cả đấy, anh Thời!".

"Đưa anh em cùng đi làm giàu!".

"Tranh thủ lúc còn trẻ, lập một công ty, lên sàn chứng khoán đi!".

...

Một đám đàn ông được gặp lại nhau sau một khoảng thời gian dài, liền nhiệt huyết sục sôi kháo chuyện ầm ĩ một lúc lâu. Khích Hạo thấy ánh mắt Thời Việt bất giác nhìn xung quanh, liền cười hỏi: "Sao thế? Anh Thời? Nhớ bạn gái à?".

Thời Việt chỉ cười.

Một năm trong tù, anh và Nam Kiều không hề gặp mặt. Nam Kiều từng xin được gặp anh một lần, nhưng anh từ chối.

Anh thực sự không muốn cô nhìn thấy dáng vẻ của mình khi ở tù, vậy nên cô cũng không đến nữa.

Bây giờ, dù anh vẫn không muốn cô nhìn thấy, như trong lòng lại vô cùng mong ngóng.

Khích Hạo nói: "Đừng nhìn nữa, anh Thời, chị dâu vẫn khỏe, không đi với ai khác cả. Có điều gần đây công ty rất bận, chị dâu đi Đức công tác rồi".

Thời Việt bật cười, "Thế thì tốt, đi thôi!".

Hác Kiệt lái xe tới, kéo Thời Việt lên xe, Khích Hạo và mấy người anh em khác cũng đều có xe, cả đoàn rầm rập lái về phía nhà hàng lẩu Haidilao, mở tiệc tẩy trần cho Thời Việt và cũng là để giải xui cho anh.

Đúng lúc này, sau bức tường kính của một tòa nhà cách đó mấy trăm mét, có ba người đang lặng lẽ nhìn.

Âu Dương Ý nghiêng đầu nói: "Này, không khóc đấy chứ?".

Nam Kiều lạnh nhạt nhìn bạn, sắc mặt bình tĩnh và thanh thản. Một năm qua, gương mặt cô không có gì thay đổi.

Cô nói: "Khóc cái gì?".

Âu Dương Ý cười hì hì, giơ tay vò đầu cô: "Ngoan!".

Thạch Lịch đứng cạnh nhìn Âu Dương Ý, cũng cười rất dịu dàng.

Công ty của Nam Kiều phát triển mở rộng, chuyển vào một tòa nhà văn phòng mới rộng rãi sáng sủa hơn. Tòa nhà này tên "Ngân Hà", bên ngoài được thiết kế những đường

cong mềm mại, đỉnh mái vòm như một dòng sông sao, vô cùng ăn khớp với phong cách của Túc Khắc Phi Hành.

Trong một năm Thời Việt lĩnh án, Nam Kiều tham gia rất nhiều dự án hợp tác mang tính

quốc tế. Trọng tâm công việc của cô dần chuyển sang nghiên cứu phát triển những ứng dụng có tính xã hội của máy bay không người lái, để nó thực sự phục vụ cho con người, đó mới là mục tiêu cuối cùng của cô.

Thời Việt thoát khỏi An Ninh liền bắt đầu chuẩn bị thành lập công ty mới, sau đó, vì phải lĩnh án nên mới tạm gác lại. Sau khi ra tù, anh cùng Khích

Hạo, Hác Kiệt và một số bạn bè cùng mở một công ty lấy tên "Đường Đệ" chuyên thực hiện kỹ xảo điện ảnh. Dựa vào mối quan hệ rộng rãi trước kia của mình cùng nguồn lực phong phú của Wings trong lĩnh vực thể thao mạo hiểm, công ty Đường Đệ nhanh chóng nhận được một số dự án lớn, đi vào quỹ đạo vận hành.

Thời Việt rất bận. Nam Kiều cũng rất bận, thời gian ngồi máy bay bay lại trên không còn nhiều hơn thời gian hai người cùng ở Bắc Kinh.

Thời Việt làm việc với nhiệt huyết sôi sục và sức bật rất mạnh. Có lúc nửa đêm rảnh rỗi, nổi nhớ lại càng khắc cốt ghi tâm, còn khó chịu hơn lúc ở trong tù.

Tờ giấy in bức ảnh chụp trong cuộc thi chạy ở công viên rừng Olympic gần như đã bị anh mở ra mở vào đến mức rách nát cả rồi, phải dùng keo dính lại. Có lúc anh không tìm được lại lật giấy, như thế làm vậy là có thể lật Nam Kiều đang quay lưng trong ảnh lại, để anh nhìn thấy mặt cô.

Những lúc như thế, anh sẽ lái xe đến hồ Nhạn Tê, đứng bên hồ nhìn nhà Nam Kiều ở phía xa.

Sau khi anh vào tù, ông Nam Hoành Trụ lo Nam Kiều lại gặp nguy hiểm, bèn ra lệnh cho cô ở Bắc Kinh là tối nào cũng phải về nhà. Ba con becgie Đức của anh vốn do Hác Kiệt giao cho Nam Kiều nuôi cũng bị ông Nam Hoành Trụ mang về nhà. Ông đã nghỉ hưu, ba con chó coi như bầu bạn với ông.

Có điều dù ông Nam Hoành Trụ đã chấp nhận Lão Đại, Lão Nhị, Lão Tam của anh, nhưng đến bao giờ mới có thể chấp nhận anh, anh cũng không dám chắc.

Nhất là sau khi anh vào tù lần thứ hai, liệu ông có càng phản cảm với anh

hơn không, anh lại càng không biết. Dù gì đường đường nhà họ Nam, sao có thể có một anh con rể từng hai lần ngồi tù.

Mỗi khi nghĩ đến đó, lòng anh lại như có lửa đốt. Không phải anh không muốn tìm gặp Nam Kiều, cũng không phải không thể tìm gặp Nam Kiều, chỉ vì anh không muốn ông

Nam Hoành Trụ coi thường anh mà thôi.

Anh tựa vào cái cây lớn bên hồ, nhìn mặt hồ đóng băng trong sắc đêm. Nhưng mùa xuân sắp đến rồi, thỉnh thoảng anh có thể nghe thấy tiếng băng nứt.

Đêm cuối đông, nhiệt độ vẫn còn rất thấp, anh cử động tay chân đã hơi cứng đờ lại của mình, ánh mắt nhìn về phía chiếc xe bên cạnh.

Đó là một chiếc Passat, vì không có nhiều tiền, lại cần một chiếc xe đi lại cho thuận tiện, anh bèn mua bừa chiếc này.

Thực ra cũng không phải là mua bừa.

“Ừm... Passat... không sao, tôi sẽ đền cho anh..”

Cho đến tận bây giờ, mỗi lần nhớ lại Nam Kiều đêm hôm đó, anh lại không kìm được mỉm cười. Cô gái ngọc của anh, đến giờ vẫn còn nợ tiền anh.

Nam Kiều nhận được thư mời đến từ tổ chức hội thảo TED của Mỹ.

TED (Technology, Entertainment, Design - Công nghệ, giải trí, thiết kế) là một buổi hội thảo mang tính quốc tế, hằng năm, những người có cống hiến xuất sắc trong các lĩnh vực

như khoa học, thiết kế, văn học, âm nhạc... trên toàn thế giới sẽ tập trung

lại, diễn thuyết trước cả thế giới, chia sẻ thành quả nghiên cứu trong lĩnh vực của mình cũng như những suy ngẫm về xã hội, khoa học, nhân văn và nghệ thuật.

Tôn chỉ của TED là "dùng sức mạnh tư tưởng để thay đổi thế giới", video diễn thuyết của nó được phát đi khắp thế giới, có sức ảnh hưởng tương đối rộng.

TED mời Nam Kiều làm khách mời diễn thuyết. Đây là lời mời đầu tiên của hội thảo TED cho người trong lĩnh vực máy bay không người lái nhiều cánh quạt, đây cũng là lần đầu tiên một phụ nữ trong ngành công nghệ Trung Quốc nhận được thư mời.

Người tổ chức của TED liên hệ với cô qua thầy hướng dẫn người Đức.

Nam Kiều suy nghĩ rất cẩn thận xem có nên từ chối lời mời này không. Cô vẫn kiên trì nguyên tắc tránh xuất hiện trước công chúng một cách tối đa. Một là vì cô không muốn công việc của mình bị thế giới bên ngoài ảnh hưởng quá nhiều; hai là vì xuất thân gia đình cũng khiến cô lựa chọn kín tiếng, giảm thiểu mọi phiền toái có thể xảy ra.

Điều khiến cô càng muốn tránh né hơn là vì cô mắc chứng sợ diễn thuyết trước đám đông. Trò chuyện với người lạ cô còn thấy không thoải mái, nói gì tới công khai diễn thuyết trước mặt hàng nghìn hàng vạn người?

Thầy hướng dẫn tâm sự rất chân tình với Nam Kiều, bảo cô rằng: Nếu em thực sự muốn nhìn thấy giấc mơ của mình thành hiện thực, nếu em muốn truyền bá tư tưởng của mình

với cả thế giới, muốn thay đổi thế giới này, vậy thì em hãy đi đi. Đây là một vũ đài rộng mở, nơi các luồng tư duy va chạm với nhau, sự nỗ lực của em xứng đáng để em có được một chỗ đứng ở đó.

Giấc mơ của cô là gì?

"Em luôn cảm thấy rồi một ngày nào đó, thế giới của chúng ta cũng sẽ có vô số máy bay, dựng nên mạng lưới giao thông ở độ cao tầm thấp. Chúng giúp vận chuyển hàng hóa thông tin và các vật dụng thiết yếu, giúp đỡ tất cả những người cần giúp đỡ".

Ngày hôm đó, khi mặt trời đỏ rực sắp nhô lên khỏi biển mây, ở trên đỉnh núi tuyết Cổng Ca, cô đã nói với Thời Việt như thế.

Ideas worth spreading.

Cuối cùng Nam Kiều đồng ý. Cô đưa ra yêu cầu với phía tổ chức TED:

Cho phép cô diễn thuyết bằng tiếng Đức, không phải tiếng Anh, ngoài ra sử dụng phiên dịch song song.

Khi cô diễn thuyết, dùng đèn chùm chiếu sáng cô, để cô không nhìn thấy khán giả ngồi dưới.

Khi danh sách người diễn thuyết của hội thảo TED được công bố, Nam Kiều với tư cách là người sáng lập Tức Khắc Phi Hành bất ngờ có tên lập tức khiến cả giới công nghệ vô cùng tò mò và hứng thú!

Sau buổi ra mắt Jaeger, người trong giới đã biết đến sự tồn tại của Nam Kiều, có điều cô rất kín đáo, đừng nói người thật, ngay cả một bức ảnh của cô cũng không bị truyền ra ngoài.

Báo giới công nghệ cũng tò mò không kém gì giới giải trí, các bài báo lại thi nhau ra lò dự đoán về con người Nam Kiều cũng như những gì cô sẽ nói trong hội thảo TED.

Chuyện này cũng gây chú ý với giới truyền thông chủ đạo. Vì các dự án

nghiên cứu tự chủ ở Trung Quốc còn rất ít nên doanh nghiệp như Tức Khắc Phi Hành tất nhiên sẽ được giới truyền thông thăng lên thành niềm tự hào dân tộc. Vào lần Nam Kiều tham gia diễn thuyết TED này, họ còn lập kế hoạch tổ chức thành một số chuyên đề và tiến hành truyền hình trực tiếp toàn bộ buổi diễn thuyết.

Tết Nguyên Tiêu đến trước khi Nam Kiều tới Mỹ tham gia hội thảo TED, mẹ cô nấu một bàn đầy thức ăn, hai nhà NamCần, Nam Tư cũng tụ tập đông đủ, cả nhà vui vẻ náo nhiệt ăn một cái tết đoàn viên.

Bố mẹ cô ngồi ở ghế trên, hai bên là ba người nhà NamCần, bốn người nhà Nam Tư. Chỉ có mình Nam Kiều lẻ loi ngồi cuối bàn, lặng lẽ ăn cơm.

Mẹ cô thấy vậy, tự dừng lại thương con gái. Chuyện đại sự cả đời của con gái luôn là dằm trong tim bà. Cô đã sắp ba mươi rồi, ba đứa cháu trai sắp trưởng thành lấy vợ sinh con đến nơi rồi, thế mà cô vẫn chưa có nơi có chốn, bà nhìn thôi cũng sốt hết cả ruột.

Nhưng nhìn gương mặt nghiêm nghị của ông Nam Hoành Trụ, bà lại không dám nói gì, bèn đưa mắt ra hiệu cho Nam Cần.

Thế là Nam Cần liếc nhìn Trịnh Hạo một cái.

Trịnh Hạo bê bát đứng lên, ngồi xuống bên cạnh Nam Kiều. “Dì ơi, cháu ngồi với dì.”

Trịnh Hạo đã trở thành một thiếu niên đẹp trai, giọng nói không còn vẻ non nớt của trẻ con mà trở nên rất trầm, rất dày.

Hai đứa nhóc nhà Nam Tư không hiểu chuyện kêu toáng lên: “Anh Hạo! Đó là chỗ của dưỡng tương lai, sao anh lại ngồi!”.

Trịnh Hạo hừ một tiếng: “Ngày mai dì đi Mỹ, anh cũng đi cùng, tất nhiên

hôm nay phải giao lưu tình cảm với dì rồi.”

Đúng vậy, Trịnh Hạo rất thích máy bay và các thiết bị bay, Nam Cần định cho thằng bé đi Mỹ học trong tương lai nên lần này mới bảo Nam Kiều đưa nó đi cùng cho mở mang, cũng coi như làm bạn với Nam Kiều.

Hai đứa nhóc kia vẫn còn liên thoảng tranh luận, giọng nói uy nghiêm trầm trầm của ông Nam Hoành Trụ đột nhiên vang lên, làm hai đứa giật mình.

“Đã chuẩn bị xong diễn văn chưa?”.

Nam Kiều sửng người. Đây là lần đầu tiên bố tỏ ra quan tâm tới công việc của cô. Trước kia, bố hoàn toàn phản đối việc cô gây dựng Túc Khác Phi Hành.

Cô không quen với sự quan tâm này của bố lắm, trả lời cứng nhắc: "Xong rồi ạ".

Ông Nam Hoành Trụ nghiêm mặt nói: "Không được làm mất mặt bố".

Nam Kiều nhìn ông. Cuối cùng bố cũng thay đổi ít nhiều. Sau vụ việc Jaeger hỗ trợ cảnh sát thực hiện nhiệm vụ giám sát an ninh công cộng trong "Chiến dịch Đông Tổ", dường như bố đã có cái nhìn thiện cảm hơn với máy bay không người lái. Có một lần cô nhìn thấy Trịnh Hạo chơi máy bay trong vườn, giải thích tính năng và cách chơi của nó với hai đứa nhóc nhà anh hai một cách kiêu ngạo, bố giả vờ không quan tâm, ngồi cạnh lắng nghe.

Cô chậm rãi gật đầu.

Cả nhà lại bắt đầu ăn cơm trong im lặng.

Được một lúc, mẹ cô cảm thấy nặng nề, muốn làm không khí thoải mái

hơn, ai ngờ ông Nam Hoàn Trụ lại trầm giọng nói:

"Sao cái thằng khốn nạn kia vẫn chưa tới tìm con?".

Lúc đầu, Nam Kiều còn không biết ông nói đến ai, ngẩng lên nhìn mới phát hiện tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn cô. Cô lại chậm chạp nhìn bố, ông Nam Hoàn Trụ tức tối nói:

"Bố hỏi con đấy!".

Nam Kiều hiểu ra, nói: "Anh ấy không phải thằng khốn nạn".

"Con...!".

Ông Nam Hoàn Trụ tức điên lên, nếu là bình thường, nếu không phải Nam Kiều ngồi xa ông, chắc chắn ông đã quăng đĩa về phía cô rồi.

"Bố hỏi cái thằng họ Thời đó sao vẫn không đến tìm con! Đã ra tù bao lâu rồi! Thằng nhóc đó sợ rồi à? Nó ruồng bỏ con à? Mẹ nó chứ, nó có phải đàn ông không hả?".

Nam Kiều từ từ đặt đĩa xuống: "Ý bố là bố đồng ý cho con và anh ấy yêu nhau ạ?".

Mặt cô không có biểu cảm gì nhưng trong lòng lại vô cùng chấn động. Bố là người cô không thể hiểu được. Thời Việt vào tù, cô vốn tưởng bố sẽ càng khó chấp nhận anh.

Nhưng hình như tình hình hoàn toàn ngược lại.

Bố cô rốt cuộc vẫn là bố cô, là ông bố khác người của cô.

Ông Nam Hoàn Trụ giận dữ nói: "Bố nói thế hồi nào? Bố chẳng nói gì cả!".

“...”.

Nam Kiều nhìn thấy rõ ràng ngay cả chị cả rất kiệm lời cũng lén lắc đầu cười.

Khi cô rời nhà, ông Nam Hoành Trụ tiễn cô ra cổng.

Nam Kiều nhớ lại trước khi cô đi Đức du học lần đầu, bố cùng phá lệ tiễn cô ra cổng như vậy.

Cô nói: "Bố, con có chuyện muốn nói riêng với bố."

Ông Nam Hoành Trụ chau đôi mày rậm, sốt ruột nói: "Nói cái gì? Dềnh dà dềnh dàng!".

Nói vậy nhưng ông vẫn cùng cô đi tới gốc cây ngân hạnh bên cạnh.

Nam Kiều ngẩng lên nhìn mái đầu bạc trắng, gương mặt nghiêm khắc hằn sâu nếp nhăn của bố, dang hai tay ra ôm ông thật chặt.

"Con cảm ơn bố".

Ông Nam Hoành Trụ sững ra. Người có tác phong cứng nhắc như ông dạy ra ba đứa con cũng đều cứng cỏi không bao giờ chịu khuất phục. Trong đó, Nam Kiều là đứa không giỏi bày tỏ tình cảm nhất.

Trong ấn tượng của ông, cô con gái út từ bé đã không hợp ý ông, nó giống như một cây thiết mộc đánh không nát chặt không gãy.

Ông chợt nhớ ra vì trước bệnh viện nơi vợ ông sinh ra đứa con gái này có mấy thân cây rất cao to, nên ông mới đặt bừa cho con bé cái tên Nam Kiều. Giờ nghĩ lại, mấy cái cây đó không phải chính là thiết mộc sao? Còn cây thiết mộc nhỏ bé này ư, cuối cùng cũng đã trở thành niềm tự hào của ông rồi.

Ông ngượng ngịu ôm lại Nam Kiều, vỗ vỗ lưng cô, miệng thì nói: "Được rồi, được rồi! ơn nghĩa cái khỉ gì!...".

Nam Kiều đến cửa đi quốc tế ở sảnh T3 của sân bay Thủ đô, cùng Trịnh Hạo ký gửi hành lý, làm thủ tục check in, lấy vé lên máy bay. Khi cô đang định đi vào hành lang thông ra cửa kiểm tra an ninh và hải quan, Trịnh Hạo giật giật áo cô:

"Dì ơi, dì nhìn kìa, bên kia đang quay phim".

Rất nhiều người đứng trong đại sảnh T3 đang nhìn ra ngoài qua bức tường kính trong suốt. Nam Kiều cũng nhìn theo tay Trịnh Hạo chỉ.

Đoàn quay phim này thuê một góc sân bay. Nhìn cách ăn mặc và dựng cảnh, đây hẳn là một phim hành động về cảnh sát và tội phạm. Họ đang quay một cảnh nguy hiểm cảnh sát lái xe lao vào sân bay, ngăn cản tội phạm lên máy bay chạy trốn.

Nam Kiều nghe thấy bên cạnh có người khẽ giải thích: "Đây là phim mới của đạo diễn Hồng Kông Trần Mục Thăng, mang tên "Truy bắt", đầu tư một trăm hai mươi triệu tệ, mục tiêu là đạt doanh thu năm trăm triệu đấy".

Tim Nam Kiều đột nhiên nảy lên. "Truy bắt", cô nhớ cái tên này, nghe nói bộ phim chủ yếu gồm những cảnh hành động nguy hiểm đầy kích thích, có rất nhiều cảnh đua xe,

bắn súng và đánh nhau, để giành được trái tim người xem nội địa, có rất nhiều cảnh được chọn ở những nơi có tính biểu tượng trong nước.

Kỹ xảo và các cảnh quay hành động của bộ phim này do "Đường Đệ" làm. Nghe nói lúc đầu vị đạo diễn người Hồng Kông nổi tiếng nghiêm khắc với các cảnh quay không hề tin

tưởng công ty mới nổi này, nhưng trong bộ phim có một cảnh các công ty khác đều không thể làm đạo diễn hài lòng, Đường Đệ đúng lúc nổi lên bút phá, cuối cùng ôm trọn phần hiệu ứng kỹ xảo của bộ phim.

Nam Kiều xem vòng tay, còn nửa tiếng nữa. Cô liền hỏi Trịnh Hạo: "Dì phải đi tìm chú Thời Việt, cháu có đi không?".

Trịnh Hạo cười tíu mắt "Có ạ, có ạ! Dì không chê cháu làm kỳ đà cản mũi là tốt rồi!".

Nam Kiều nghĩ có lẽ cô chỉ có thể nhìn Thời Việt trong chốc lát, nhưng có những lời đã đến lúc cô cần nói với anh rồi.

Phim trường được quản lý rất nghiêm ngặt, Khích Hạo vừa nhìn thấy hai dì cháu Nam Kiều liền dẫn họ vào.

Nam Kiều nhìn quanh hỏi: "Thời Việt đâu?".

Khích Hạo ho húng hắng, ấp úng nói: "Anh Thời, anh ấy...hôm nay, anh ấy không đến".

Nam Kiều nhìn anh ta chăm chăm: "Sao lại thế được".

Khích Hạo cười hề hề: "Sao lại không được, anh ấy đi bàn công chuyện với một khách hàng khác rồi".

Nam Kiều lạnh lùng nói: "Tôi cảm thấy anh ấy đang ở đây".

Khích Hạo: "...".

Lần đầu tiên Khích Hạo hiểu ra, rốt cuộc Nam Kiều cũng là phụ nữ, một khi đã muốn vô lý thì không ai chặn nổi.

Đúng là Thời Việt đang ở đây.

Cảnh quay ngày hôm nay là cảnh nam chính ngăn chặn tội phạm ở sân bay, cướp một chiếc xe mẫu, lao qua tường kính vỡ nát, rơi xuống một cây cầu ở tầng hai, dùng trọng lượng của thân xe khiến cây cầu sập xuống, từ đó tiếp đất, đuổi theo tội phạm đang sắp lên một chiếc máy bay bay đi quốc tế.

Tuy cảnh này chỉ có mấy giây nhưng lại vô cùng nguy hiểm và đầy tính phiêu lưu, bởi cảnh hoàn toàn được dựng theo cảnh thật. Chính vì coi trọng tính chân thực và yêu cầu cao như thế, vị đạo diễn này mới có thể trở thành đạo diễn hàng đầu của Hồng Kông, bảo đảm doanh thu phòng vé.

"Lúc này mấy tay đua chuyên nghiệp đã chạy thử mấy lần, đều cảm thấy không chạy được, quá khó", Khích Hạo nói, "Đạo diễn cũng thấy khó, nhưng ông ấy đã quay rất nhiều

phim hành động, bộ phim này là bộ phim cuối cùng trước khi nghỉ hưu rồi, phải có gì đó vượt trội hơn những bộ phim cũ mới được. Mọi người vốn đã định dùng hiệu ứng kỹ xảo,

nhưng chắc chắn không hiệu quả bằng diễn thật".

"Vừa hay anh Thời tới đây, anh ấy nói với đạo diễn mình làm được".

Nam Kiều cẩn rằng.

Sau khi dựng xong cảnh bức tường kính ba tầng, có thể thấp thoáng thấy chiếc xe mẫu màu trắng. Một chiếc lưới phòng hộ lớn được căng hai bên hiện trường, bác sĩ cấp cứu, bình cứu hỏa, đệm hơi... mọi biện pháp bảo hộ đều đã được chuẩn bị đầy đủ.

Nhưng ai cũng hiểu chiếc xe rơi xuống từ cao như thế, chỉ một chút sơ suất thôi sẽ gặp tai nạn, biện pháp an toàn cũng đâu có tác dụng gì.

Bấy giờ, Nam Kiều chỉ muốn xông lên tát Thời Việt một cái thật mạnh,

mắng cho anh tỉnh ra:

"Sao anh liều thế? Vì công ty, anh sẵn sàng liều mạng đấy à?".

Nhưng cô bình tĩnh lại. Chẳng phải Thời Việt vẫn luôn là người như vậy sao? Dám xông xáo, dám liều mạng, dám mạo hiểm, không biết kiêng dè điều gì, nếu không có những tính cách đặc biệt này, "Kiếm sắc trên trời xanh" có chọn anh không?

Thực ra, cô chỉ cần tin tưởng anh mà thôi.

Nếu trong tim anh có cô, anh sao có thể coi nhẹ mạng sống của mình được.

Anh đang phấn đấu vì cô.

Chiếc xe khởi động, tăng tốc, lao vút đi như một mũi tên... tường kính loảng xoảng vỡ vụn, mảnh kính bắn khắp xung quanh! Thân xe vạch một đường cong trong không trung, rơi mạnh xuống đúng cây cầu chật hẹp rất dài phía dưới rồi lao về phía trước một đoạn, phanh gấp và giảm tốc độ vô cùng đột ngột, đè lên cây cầu làm bằng hợp kim khiến cây cầu không chịu nổi, ầm ầm sập xuống. Chiếc xe trắng thuần thế lao ra khỏi đuôi cầu, rơi xuống mặt đất một cách gọn gàng, bất ổn định một hồi rồi đứng im.

Đạo diễn hô lớn: "Cut!", cảnh này quay một lần là qua, mọi người vốn đang nín thở quan sát giờ mới bừng tỉnh, đưa nhau vỗ tay hoan hô.

Trịnh Hạo nói: "Dì ơi, dì bóp tay cháu đau quá".

Chiếc vòng trên cổ tay rung lên, đến giờ rồi. Nam Kiều nhìn Thời Việt xuống xe từ xa, cởi mũ và đồ bảo hiểm trên người ra. Anh vẫn cao lớn đẹp trai như trước, cô cố nén nỗi xúc động cứ dâng lên từng hồi trong lòng, bình tĩnh nói với Trịnh Hạo:

"Đi thôi".

Mấy ngày sau.

Thời Việt cùng ăn cơm hộp cùng các nhân viên khác trong trường quay. Khích Hạo đi tới nói: "Cái ti vi đằng kia đang truyền hình trực tiếp TED, anh Thời, anh không ra xem à?".

Đó là màn hình LED rất lớn ở trung tâm thương mại đối diện trường quay. Rất nhiều nhân viên và cả đạo diễn đều đang vừa ăn cơm vừa xem ti vi giết thời gian nhân lúc nghỉ trưa.

Trên màn hình, hội trường TED rất rộng nhưng tối đen, chỉ trừ sân khấu, ánh đèn chùm sáng trắng chiếu trên thân người diễn thuyết.

Khi ống kính dần dần kéo gần lại, Thời Việt thở càng lúc càng chậm.

Là cô, chính là cô.

Cô vẫn mặc sơ mi trắng quần bò xanh thoải mái như mọi khi, trông như một cái cây đang tỏa mát.

Cô dùng tay ra hiệu, miệng nói một tràng thứ ngôn ngữ anh không hiểu. Giọng cô vang, chắc nịch, không mang theo chút cảm xúc nào, có cảm giác vô cùng nghiêm túc.

Phía dưới màn hình không ngừng chạy phụ đề tiếng Trung, có rất nhiều thuật ngữ chuyên môn nhưng đều được cô giải thích rất dễ hiểu. Những điều cô nói vô cùng thực tế, nhưng người nghe lại có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt huyết của người theo chủ nghĩa lý tưởng trong cô, cô nghĩ rất xa.

Cô kể về tiến trình phát triển của máy bay không người lái, hàng loạt đột phá kỹ thuật đưa máy bay không người lái vào giai đoạn thương mại hóa.

Cô kể về con đường phát triển của Túc Khắc Phi Hành, những điều mà hàng nghìn, hàng vạn lần bay thử dạy cho cô.

Cô nói về ứng dụng trong hiện tại và tương lai của máy bay không người, miêu tả một cảnh tượng vừa hoành tráng vừa rõ nét.

Đây là một bài diễn thuyết có tính chuyên môn cao hiếm thấy trong lịch sử TED. Thông thường, đa phần các bài diễn thuyết của TED đều khá dễ hiểu, sinh động.

Bài diễn thuyết của Nam Kiều lại kín kẽ, chuẩn xác, khách quan hiếm có. Khán giả có mặt trong hội trường luôn bị thu hút, thỉnh thoảng lại có tiếng vỗ tay vang lên. Trên những hàng ghế tối đen liên tục lóe lên ánh đèn flash.

Thời Việt xem xuất thần, Khích Hạo áp sát, huých khuỷu tay vào người anh, cười giễu: "Thấy chị dâu một cái là quên cả ăn cơm".

Thời Việt không đáp lời, Khích Hạo lại nói: "Anh Thời, bao giờ hai người mới về với nhau? Em cũng sốt ruột thay cho hai người đấy. Em đã định cho con trai em kết nghĩa với con trai anh, nhưng bây giờ xem ra nó chỉ có thể làm đại ca của con anh thôi".

Thời Việt cười, chửi anh ta một câu nhưng vẫn không rời mắt khỏi màn hình.

Bài diễn văn của Nam Kiều cũng kết thúc vào đúng lúc này, hội trường vang lên tiếng vỗ tay vang rền mãi không dứt. Cô chưa rời khỏi sân khấu, tất cả mọi người đều ngạc nhiên khi cô ra hiệu và nói một câu tiếng Đức với người dịch song song. Màn hình xuất hiện một câu tiếng Trung:

Phiên anh không dịch những lời phía sau, cảm ơn.

Hội trường vạn người đột nhiên trở nên vô cùng im ắng. Không ai biết cô

muốn làm gì.

Thời Việt thấy cô trở nên mất tự nhiên như thể bỗng biến thành một người khác vậy.

"Tôi...".

Cô dùng tiếng Trung, vừa nói xong chữ "tôi", suýt nữa đã không tiếp tục được.

Thời Việt dăm dăm nhìn cô trên màn hình. Anh biết cô mắc chứng sợ phát biểu trước đám đông. Trước đó, cô có thể dùng tiếng Đức trình bày một cách lưu loát rành mạch như thế

là vì tiếng Đức đầy tính khoa học, cô chỉ cần thuật lại những thứ khách quan. Nhưng đột nhiên chuyển sang tiếng Trung thế này, không biết cô định nói gì, có điều chắc chắn cô sẽ bày tỏ cảm xúc cá nhân.

Thời Việt bỗng thấy hồi hộp.

Cô hít sâu một hơi, hai tay nắm chặt, nhắm mắt lại.

"Về nhà đi. Lão Tam sắp đẻ rồi".

Về sau, câu nói trở thành một bất ngờ thú vị nổi tiếng của bài diễn thuyết.

Bài nói của Nam Kiều cũng trở thành bài diễn thuyết mang tính cột mốc trong lịch sử phát triển của máy bay không người lái. Từ đó, tính thương mại và ứng dụng thực tế của máy bay không người lái được phát triển mạnh mẽ. Video bài diễn thuyết được lan truyền rộng rãi trên mạng với đoạn cuối không hề bị lược bớt. Câu nói cuối cùng kia khiến rất nhiều người tò mò bàn tán, dù đã có người biết tiếng Trung dịch nhưng vẫn không ai thực sự hiểu ý câu này, cô nói "về nhà đi" với ai? "Lão Tam" "sắp đẻ" là thế nào?

Chỉ có Thời Việt hiểu.

Có lẽ không có gì diễn tả được niềm vui khôn tả trong lòng anh giây phút đó. Những cơn sóng lòng cuộn cuộn trong anh.

Nam Kiều đã từng nói lời ngọt ngào với anh chưa? Chưa bao giờ.

Đã bao lần anh nghĩ đủ cách để lừa cô nói "Em yêu anh", thế mà cô vẫn không thể nói ra được, cô cảm thấy những lời ấy quá sướt mướt.

Nhưng anh cảm thấy ba tiếng "Về nhà đi" là câu nói ngọt ngào nhất, rung động nhất mà một người có thể nói với người mình yêu.

Người trong phim trường đều thấy Thời Việt ngơ ngẩn đứng đó, vừa giống cười lại vừa giống sắp khóc, như thể sắp phát điên. Đạo diễn cảm thấy có lẽ diễn viên giỏi nhất cũng chưa chắc đã diễn tả được cảm xúc của Thời Việt vào giây phút đó.

Anh nhìn màn hình, muôn vàn cảm xúc dâng lên trong đôi mắt sáng trong, khê thì thầm:

"Anh về đây".

Về đây.

Ngày Nam Kiều về nước, Thời Việt căn giờ trở về chung cư trước kia hai người từng sống. Bất ngờ, chung cư lại chẳng có ai.

Anh lại lái xe tới nhà Nam Kiều, cảnh vệ gác cửa nói với anh rằng Nam Kiều chưa về.

Thời Việt không hiểu.

Lẽ nào cô không về nước hôm nay? Nhưng rõ ràng lịch trình Ôn Định cho

anh ghi ngày hôm nay mà. Cô ấy còn bảo anh có rất nhiều người đi cùng Nam Kiều, anh đừng ra sân

bay đón.

Thời Việt hỏi: "Vậy tôi đợi cô ấy ở đâu?".

Ôn Định cười ranh mãnh: "Không phải cô ấy bảo anh về nhà sao?".

Về nhà.

Thời Việt nghiền ngẫm lại hai tiếng này. Đột nhiên, anh lao ra ngoài chặn một chiếc xe:

"Ra sân bay".

...

Anh gần như đi một mạch về Vụ Nguyên. Anh hầu như chạy suốt cả quãng đường. Anh chỉ hận sao máy bay không bay nhanh hơn chút nữa, xe bus không phóng nhanh hơn chút

nữa, khoảng cách từ cổng làng vào nhà anh không gần hơn chút nữa!

Một tốp các cô các dì đang giặt quần áo bên bờ sông thấy anh chạy qua cầu đều cười gọi:

"Thanh về nhà đấy à?".

Giọng nói của họ mang tiếng cười khác lạ.

Anh đột nhiên dừng lại trước cổng như một đứa trẻ, chỉnh trang lại bộ quần áo hơi nhàu nhĩ, chùi chùi bùn đất dính dưới gót giày sau quãng đường cuống cuồng chạy về đây rồi mới nín thở, rón ra rón rén bước vào nhà.

Anh không dám gọi lớn tiếng.

Anh sợ chỉ cần mình lên tiếng, sự kỳ vọng nhiệt thành của anh sẽ biến thành ảo ảnh, tan thành bong bóng.

Nhưng anh đến gần bếp, nghe thấy tiếng mẹ mình đầy hiền từ: "Con gái, làm thế này sẽ có vị rất ngon".

Còn giọng nói anh ngày đêm mong nhớ đáp lại:

"Vâng, con biết rồi mẹ".

Anh tựa sát vào bức tường canh cửa bếp, từ từ ngồi xuống.

Bên ngoài căn nhà theo lối kiến trúc Huy Châu tường trắng ngói đen này, trúc cần câu mọc xanh rì khắp núi đung đưa trong gió, phát ra tiếng xào xạc dịu dàng.

Cánh đồng hoa cải dầu rộng thênh thang cũng đang đua nhau nở rộ.

HOÀN CHÍNH TRUYỆN

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Ngoại Truyện 1: Không Bao Giờ Ngừng Lại

Typen: Stronger Le

Nhân lúc Nam Kiều không có mặt, Thời Việt hỏi mẹ mới biết hóa ra một năm trong tù, anh vốn nhờ Khích Hạo chăm sóc mẹ, nhưng cuối cùng lại thành Nam Kiều đến thăm bà mỗi tháng.

Khích Hạo và Nam Kiều đều giấu mẹ chuyện anh vào tù, chỉ nói với bà anh có một dự án đầu tư ở nước ngoài, phải ra nước ngoài một năm, chưa thể về ngay được.

Sau này anh trở về, Nam Kiều xin mẹ đừng nói với anh cô đã tới đây, đợi đến lúc thích hợp hãy nói.

“Thanh à, mẹ thấy mình đúng là muốn gì được nấy, muốn cô bé này làm con dâu, không ngờ lại thành con dâu thật! Con nói xem có phải ý trời không!”.

Thời Việt nhìn mẹ vui đến nỗi cười mãi không ngừng, bụng nghĩ cô con dâu này của mẹ là do con tình cờ lừa về, còn người ta thì vượt ngàn dặm xa xôi tự tìm đến tận nhà mình đấy.

Nhưng ai có thể phủ nhận đó không phải ý trời?

Ba người cùng ăn tối, xem ti vi, Thời Việt và Nam Kiều đều tỏ ra rất bình tĩnh, tự nhiên như thể không phải họ vừa gặp lại sau một thời gian dài xa cách, mà đã ở bên nhau rất lâu rồi. Bởi bà Việt Tú Anh làm sao biết được

những chia xa, những trắc trở giữa hai người? Bà chỉ cần biết con trai bà và cô gái này đã vượt qua hết mọi khó khăn khổ nạn, chỉ còn hạnh phúc mà thôi.

Xem ti vi xong, bà Việt Tú Anh đi nghỉ sớm. Nam Kiều và Thời Việt cũng lần lượt đi tắm rồi lên giường nằm.

Anh đã ngủ trên đây từ nhỏ, giờ đột nhiên có hai người, chiếc giường thành ra hơi chật.

Nam Kiều quay mặt vào trong, cô chỉ mặc nội y, mái tóc dài để xõa, mắt nhắm nghiền như đã ngủ rồi. Thời Việt lên giường sau, nghiêng người ôm cô vào lòng.

Khi tấm lưng trần mịn màng của cô áp vào ngực anh, cảm giác ăn khớp đã lâu lắm anh không được cảm nhận khiến anh thấy đau đớn từ đỉnh đầu đến tận gót chân. Đôi mắt đang nhắm của Nam Kiều khẽ động dậy, nhịp thở cũng thay đổi.

Thời Việt biết cô chỉ mặc nội y là có ý gì. Nhưng anh không nỡ nuốt trọn cô gái này ngay. Anh vừa ve vuốt những ngón tay thon dài của cô một cách tỉ mỉ từng chút từng chút một, từng tắc từng tắc một, vừa nghe hơi thở mềm nhẹ của cô.

Anh hỏi: “Nhà không có vôi hoa sen, em tắm quen không?”.

Nam Kiều “vâng” một tiếng: “Hồi nhỏ nhà em cũng không có”.

“Đồ ăn thì sao? Ăn quen không?”.

“Quen”.

“Mẹ anh thì sao? Bà có tốt với em không?”.

Nam Kiều mím đôi môi mỏng, khẽ cười.

Thời Việt hỏi: “Em cười gì thế?”.

Nam Kiều trở mình, quay mặt về phía anh nói: “Giường của anh sẽ không sập chứ?”.

“Không, hồi nhỏ anh rất nghịch, bố anh dùng cốt thép hàn giường cho anh nên chắc chắn lắm”. Anh rung lắc thật mạnh rồi tựa vào má cô nói nhỏ:

“Em nghe này, không có tí tiếng động nào...”

Nam Kiều vùi đầu vào lồng ngực dẻo dai săn chắc của anh, cười khúc khích. Mùi cơ thể quen thuộc và thanh mát trên người anh, cô có ngủ hàng nghìn hàng vạn lần cũng không thấy đủ.

“Thời Việt”.

Anh khẽ đáp một tiếng.

Cô lại gọi: “Thời Việt”.

Anh khẽ cười, lại đáp.

Anh biết cô có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại không thể thốt thành lời. Chẳng phải anh cũng thế đó sao?

Mọi lời nói chẳng qua cũng để thể hiện tình cảm. Một khi chỉ cần hai từ ngắn ngủi, hoặc một vài động tác đã có thể biểu đạt được tất cả, những lời thừa thãi còn cần làm gì nữa?

Đột nhiên cô cắn thật mạnh vào ngực anh. Anh khẽ kêu một tiếng rồi nâng mặt cô lên hôn thật sâu.

Anh đè lên người cô, bấu chặt hai cánh tay cô, thỏa sức hôn cô. Sự giằng

co, giầy giụa, cần câu của cô đều là sự đáp lại nhiệt tình nhất, rung động nhất của cô.

Nam Kiều dường như có một ham muốn hủy hoại gần như là để phát tiết đối với cơ thể anh, cô không nói gì nhưng cứ cắn anh, để lại những dấu răng lên làn da săn chắc của anh. Thời Việt thấy cô như vậy lại vô cùng xót xa, càng dung túng cô hơn. Ngoài anh ra, còn ai được thấy vẻ bướng bỉnh xấu tính, kiên cường lại yếu đuối rất nữ tính này của cô nữa?

Cô vẫn chưa hết lệch múi giờ, đôi mắt phượng sáng lên như sao trong sắc đêm mờ mờ. Anh nằm trên người cô, làn da nâu rám nắng áp sát vào làn da trắng của cô, tạo ra sự tương phản rõ rệt. Mồ hôi của anh hòa lẫn với mồ hôi của cô, giọng khàn khàn, anh nói nhỏ: “Ở nhà không có cái đó. Anh sợ anh sẽ...”.

Nam Kiều cố gắng thả lỏng bản thân để đón nhận anh, mơ hồ nói: “Năm nay, anh có hút thuốc không?”.

Thời Việt lắc đầu: “Sau khi vào đó, anh không hút lần nào nữa”.

“Có uống rượu không?”.

“Thỉnh thoảng, không nhiều”.

Cô thở dốc, lại hỏi: “Có ngủ với người phụ nữ khác không?”.

Trong đêm tối, anh nhắm mắt lại, đột nhiên đẩy mạnh về phía trước. Nghe tiếng rên nho nhỏ của cô, đầu thiếu chút nữa nổ tung, anh suýt mất kiểm soát. Anh chống tay hai bên người cô, mồ hôi nhỏ xuống, nghiến răng, nói: “Em nói xem?”.

Cô ôm cái cổ rắn chắc như gỗ sồi của anh, tay xoa xoa phần chân tóc ngắn và hơi rât tay sau gáy anh, nhắm mắt, giữ giọng bình tĩnh nói:

“Hôm nay là mười hai tháng Ba”.

“Ừ?”. Thời Việt không hiểu, anh đang tính kỳ an toàn của Nam Kiều, nhưng đã hơn một năm không gặp, chu kỳ trước kia anh nhớ giờ còn chuẩn xác không?

“...”

Lần đầu tiên Nam Kiều cảm thấy anh ngốc như vậy, ngốc đến nỗi cô vừa ngượng vừa tức.

Cô đã nói rõ ràng đến thế rồi. Dù sao chuyện này cũng không như những chuyện khác. Lẽ nào cô phải nói những lời thô tục như là “Anh cứ ở trong luôn đi” à? Hay quái dị như “Anh hãy làm em có bầu đi!”?

Trước nay vốn từ của cô vốn không nhiều. Cô hơi nản lòng nói: “Anh trồng cây con đi”.

Thời Việt ngó ra, mãi một lúc sau, anh mới quay mặt cô lại, hỏi cuống lên: “Em nói gì cơ?”.

Nam Kiều nhắm mắt, không nói một lời, hàng lông mày hơi chau lại rồi khẽ nhướn lên. Thứ kia như một thân cây rất lớn đang cắm cái rễ to của mình vào trong cô, vươn mãi vươn mãi, vươn đến mọi góc ngách trong cơ thể cô, hòa tan vào mạch máu cô.

Trong sắc đêm mờ lung, gương mặt cô vừa an nhiên vừa đẹp đẽ, đôi mắt nhắm nghiền giấu đi hết mọi ham muốn và nóng bỏng trong cô. Ngón tay thon dài của Thời Việt vượt qua cánh mũi, gò má, khóe miệng của cô, cảm nhận một chút sự hồi hộp bên dưới vẻ thản nhiên của cô.

Anh không tiếp tục truy hỏi cô nữa, cúi đầu hôn mạnh lên môi cô, vỗ vỗ cô để cô từ từ mở rộng, đón nhận toàn bộ.

Chiếc giường nhỏ này chứa đựng tuổi thơ, thời niên thiếu, thanh niên, tráng niên của anh, sau đó, lại có thêm người phụ nữ mà anh hy vọng có thể cùng anh sánh vai đi hết cuộc đời. Trên chiếc giường này, anh chiếm hữu cô, trao đổi rồi hòa tan mọi thứ với cô một cách thành kính như đang thực hiện nghi thức long trọng nhất đời người.

Yêu nhau và ở bên nhau là có thể ham muốn, có thể lấy lòng, có thể hưởng thụ vẻ đẹp cuộc sống một cách thỏa thuê không kiêng kỵ, đây vốn là sự ích kỷ của riêng hai người, một việc mà dù có ích kỷ hơn thế nữa cũng đáng được thấu hiểu và chúc phúc.

Nhưng anh và người phụ nữ anh yêu lựa chọn không bao giờ ngừng lại.

Sau khi về Bắc Kinh, hai người bèn cùng đến nhà Nam Kiều.

Ông Nam Hoành Trụ dù đã chấp nhận Thời Việt, nhẫn nhịn cho anh vào nhà ăn cơm cùng cả nhà, nhưng nhìn thấy cái mặt anh, lại nghĩ tới một số chuyện, ông vẫn cảm thấy hơi khó chịu. Dù sao Nam Kiều cũng là cô con gái ông tự tay nuôi lớn, giờ sắp bị một thằng đàn ông xa lạ đưa ra khỏi nhà, làm sao ông cam lòng được.

Cảm giác này lại rất khác với hồi Nam Cần lấy chồng. Chồng Nam Cần là người trong khu nhà quân đội, ông tận mắt nhìn thấy anh ta lớn lên, cảm thấy anh ta cũng như người nhà mình, vì thế không có cảm giác giao con gái cho người ngoài.

Nhưng lần này, ông cảm thấy hụt hẫng.

Sự hụt hẫng này khiến ông nghiêm mặt suốt từ đầu bữa đến cuối bữa, không tươi tỉnh phút nào.

Nam Kiều đã quen từ lâu, Thời Việt cũng đã chuẩn bị tâm lý từ trước, biết cửa bố vợ phải qua từ từ, không thể thành công ngay được.

Chồng Nam Cần còn an ủi anh rằng tính ông vốn là như thế đấy, đừng để bụng. Thời Việt tất nhiên không để bụng rồi.

Mẹ Nam Kiều không ít lần đá chân bố cô dưới gầm bàn, trách ông: “Đã nhận con rể rồi còn sầm mặt làm gì? Bắt nạt người ta không có bố mẹ chống lưng, hay là cảm thấy kiếp trước người ta nợ tiền ông?”.

Đâu chỉ có kiếp trước, ông Nam Hoàn Trạ tổn thương đến mức có lẽ sau tám kiếp cũng không bù đắp hết được.

Ông Nam Hoàn Trạ đã điều tra rất kỹ Thời Việt, chắc còn rõ về anh hơn cả Nam Kiều. Ngồi bên bàn ăn không có gì để hỏi, ông bèn cầm đầu ăn cơm, chỉ có chồng Nam Cần và Nam Tư trò chuyện đôi câu, lũ trẻ con thì chí cha chí chách.

Nam Kiều và Thời Việt thì khác hẳn. Hai người ngồi cạnh nhau chứ không như hai nhà Nam Cần, Nam Tư, giữa hai vợ chồng còn con cái. Thỉnh thoảng Thời Việt sẽ cười với Nam Kiều, Nam Kiều thấy anh chỉ gấp thức ăn ở gần, bèn giơ tay gấp thức ăn để trước mặt bố cho anh; anh ăn hai bát cơm xong liền tỏ vẻ xấu hổ không ăn nữa, cô lại đơm cho anh một bát đầy ụ theo sức ăn bình thường của anh, mặt không thể hiện chút cảm xúc nào. Những thứ cô ghét nhất nhưng luôn bị bố mẹ ép ăn như lòng trắng trứng, bụng cá, rau cần cũng bị Thời Việt lén gấp ra ăn hộ.

Ông Nam Hoàn Trạ ngứa mắt lắm rồi. Ông chưa bao giờ nghĩ rằng đứa con gái do ông dạy dỗ lại có một ngày yêu đương thế này. Vợ chồng Nam Cần cũng chưa từng như vậy! Nhưng hai người cũng không làm gì quá đáng, ông có bới móc được lỗi nào đâu mà mắng? Dù sao ông cũng đâu thể chỉ thẳng Thời Việt nói: “Tôi cấm anh cười với con gái tôi!” được.

Nam Kiều gấp món thịt ba chỉ nấu dưa, Nam Cần tò mò hỏi: “Tiểu Kiều, trước kia không phải em không bao giờ ăn món này sao?”.

Nam Kiều nói: “Có ăn”.

Một lúc sau, cô từ từ ăn hết thịt nạc, lén lút gấp phần thịt mỡ dính bì vào bát Thời Việt.

Thời Việt cả nạc cả mỡ không kiêng gì liền ăn luôn.

Cuối cùng ông Nam Hoành Trụ cũng bắt được tại trận. Ông bỏ đũa xuống, tức giận nói: “Đừng chiều nó!”.

Thời Việt: “...”

Thấy không khí trên bàn ăn lại trở nên bí bách, Thời Việt cầm ly rượu lên, cười nói: “Bố, con kính bố một ly”.

Ông Nam Hoành Trụ cầm cái ly lên, uống cạn.

Thời Việt nói: “Thực ra Nam Kiều rất thích ăn món thịt ba chỉ nấu dưa, có điều cô không thích ăn thịt mỡ, nhà mình lại không cho để thừa thức ăn, nên cô ấy không bao giờ ăn cả”.

Anh khẽ vòng tay qua lưng Nam Kiều, nói: “Bố, trước kia con từng phạm rất nhiều sai lầm, tuổi trẻ nông cuồng không biết trời cao đất dày là gì, nhưng sau khi gặp cô ấy, con mới hận sao không sớm gặp cô ấy mười năm, lúc đó, điều gì của mình cũng tốt cả. Mấy năm nay, con cũng không khiến cô ấy yên lòng, giờ nhìn lại, con cứ cảm thấy cô ấy gầy đi. Con không có suy nghĩ gì khác, chỉ muốn yêu thương cô ấy, chiều chuộng cô ấy, để cô ấy đầy đặn lên một chút. Bố, chắc bố không có ý kiến gì đâu, đúng không ạ?”.

Anh lại nhìn Nam Kiều, mỉm cười tiếp: “Bố dạy được một cô con gái tốt thế này, sao có thể dễ dàng để con chiều hư được, bố thấy có phải không?”.

Ông Nam Hoành Trụ còn nói gì được nữa, đành xua tay: “Ăn cơm đi, ăn

cơm đi!”.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Ngoại Truyện 2: Hai Cây Thành Rừng

Thời Việt tìm thuê một căn hộ lớn trong khu nhà nằm cạnh công viên gần tòa Ngân Hà, Nam Kiều đi bộ đến công ty mất chưa đến năm phút.

Tòa nhà Ngân Hà nằm trong vành đai hai, tiền thuê một căn hộ như vậy không hề rẻ. Nam Kiều hỏi anh: “Đủ tiền không?”.

Thời Việt mỉm cười, gõ vào trán cô một cái, mua thì chưa đủ, nhưng nếu đến thuê mà cũng chẳng nổi thì sao dám lấy vợ trồng cây chứ?

Tức Khắc Phi Hành đã bắt đầu gấp rút chuẩn bị lên sàn chứng khoán, người của ngân hàng đầu tư, văn phòng luật sư, văn phòng kế toán đều đóng quân cả trong công ty. Với tài sản hiện nay của Nam Kiều, muốn mua nhà ở bất cứ khu nào trong Bắc Kinh đều không khó, chỉ vì cô không bận tâm, hơn nữa cô biết Thời Việt muốn tự mua, nên mới không hề đề cập gì đến chuyện này.

Sau khi Lão Đại, Lão Nhị, Lão Tam của Thời Việt được gửi nuôi ở nhà ông Nam Hoành Trụ, ông rảnh rỗi bèn đưa cả ba đến trại huấn luyện quân khuyến của Học viện Không quân phương Bắc để tìm bạn đời giúp chúng. Lão Tam có bầu, Thời Việt trở về không bao lâu thì nó đẻ được sáu con chó con, con nào con nấy đều rất khỏe mạnh. Ông Nam Hoành Trụ có tình cảm với Lão Đại, Lão Nhị, Lão Tam, không nỡ cho chúng đi, Thời Việt bèn mang một con chó con của Lão Tam về nuôi, vẫn đặt tên là A Đang.

Lúc chuyển nhà, Thời Việt hoàn toàn không cho Nam Kiều động tay vào, lý do chỉ có một: Nhỡ trong bụng cô có Tiểu Thụ rồi thì sao?

Nam Kiều thường xuyên tập thể dục, ăn uống ngủ nghỉ điều độ, tâm tình thanh thản, kỳ kinh hằng tháng luôn rất đều đặn. Hôm nay, đợi hết hai mươi tư tiếng mà không thấy động tĩnh gì, cô bèn mua que thử thai trên đường đi làm về. Sáng sớm hôm sau kiểm tra thử, quả nhiên là hai vạch. Thời Việt đi công tác hai hôm nay, cô rất bình tĩnh, tự đến khám ở bệnh viện quân đội 301. Kết quả kiểm tra đều bình thường, bác sĩ dặn dò cô một thời gian nữa đến bệnh viện lập hồ sơ khám thai. Cô xem số tuổi của Tiểu Thụ mà bác sĩ dự đoán, Tiểu Thụ được trồng vào đúng đêm ở Vụ Nguyên, bụng nghĩ Thời Việt thật là giỏi.

Giờ đây có Nam Kiều ở nhà đợi, Thời Việt đi công tác chỉ mong chóng về với vợ, hễ xong việc, dù có là nửa đêm cũng sẽ bay về. Hôm đó anh về nhà tầm mười giờ hơn, tắm xong lên giường, Nam Kiều còn chưa ngủ. Anh ôm cô vuốt ve mấy cái là đã làm cô nóng bừng. Gương mặt trắng trẻo của cô đỏ hồng, đôi môi mỏng cũng trở nên mềm mại bóng mượt. Cô vừa định giữ tay anh lại, anh đã thò tay xuống, nhưng vừa chạm vào, anh lại rút tay lại, tựa vào trán cô hỏi nhỏ: “Không phải đang trong kỳ sao?”.

Nam Kiều khẽ nói: “Biết mà còn thế”.

Thời Việt cười không biết xấu hổ, vân vê dải tai cô, ghé sát tai cô nói từng tiếng:

“Quá – muốn – em – mà”.

Lúc không thật lòng Thời Việt còn nói được những lời đường mật giỏi đến mức khiến người nghe động lòng, nữa là bây giờ thật lòng thật dạ. Tuy Nam Kiều đã nghe quen, nhưng lần nào anh nói thẳng tuột ra như thế, cô cũng thấy đỏ mặt xúc động, chỉ có điều không thể hiện ra.

Cô dừng dừng nói: “Muốn đến mấy cũng phải nhịn”.

Suýt nữa thì Thời Việt nhảy dựng lên: “Trông được thật à?”.

Nam Kiều kéo bàn tay to lớn của anh đặt lên bụng mình, nói: “Bác sĩ bảo còn chưa to bằng hạt lạc”.

Thời Việt: “...”

Cô nàng gốc ghêch này...

Cả căn nhà vô cùng yên tĩnh, A Đang nhỏ xíu đang ngủ say rồi, mấy con cá ngân long ung dung bơi qua bơi lại trong bể thủy tinh lớn trước cửa. Trong phòng ngủ, ánh sáng mờ mờ phát ra từ chiếc đèn ngủ hình cái cây, tình ý đương nồng.

Thời Việt vuốt ve bụng Nam Kiều rất khẽ, nụ hôn đặt lên môi cô lại rất mạnh, cứ hôn mãi hôn mãi, hôn đến nỗi cô gần như không thở nổi...

Tốt quá.

Anh lại có thêm một người mình muốn bảo vệ rồi.

Hai người phấn khích suốt đêm, sáng hôm sau mới đột nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng – không ngờ họ vừa trông đã được cây luôn, nhưng cả hai vẫn chưa đăng ký kết hôn!

Biết ăn nói thế nào với ông Nam Hoàn Trụ đây?

Thời Việt thấy hơi đau đầu, trình tự yêu đương của họ hình như hơi kỳ lạ.

Khi dắt A Đang đi dạo công viên, Thời Việt nói: “Anh còn chưa cầu hôn”.

Nam Kiều đi cạnh anh, “ừ” một tiếng.

Một lúc sau, cô nói: “Thế thì không cưới nữa”.

Thời Việt: “...”

Anh nói: “Em đùa à!”.

Nam Kiều mỉm cười.

Tuy hai người đã chuyển ra ở riêng nhưng mỗi tuần vẫn về nhà một buổi. Sau khi ông Nam Hoành Trụ nghỉ hưu, trước kia cứ rảnh là ông chơi bài Bridge với mấy chiến hữu già, bây giờ lại mê trò đánh bài máy kéo, suốt ngày ép mấy anh cảnh vệ chơi cùng để luyện tay nghề.

Tính ông nóng như lửa, lớn tuổi rồi vẫn rất hiếu thắng, ai ở cùng đội với ông đều bị ông mắng té tát, cuối cùng, mấy anh cảnh vệ hể đến lúc ông rảnh rồi là lại kêu đau bụng, nói thủ trưởng ời, mắt em hoa hết lên không nhận ra cơ với át rồi...

Ông Nam Hoành Trụ tức lắm nhưng cũng không tiện ép họ chơi. Cố nhịn mấy ngày, đợi cuối tuần các con cháu về, bèn gọi mọi người tới chơi bài. Nam Cần, Nam Tư và Trịnh Minh – chồng Nam Cần lần lượt đánh chéo cánh cùng đội với ông mấy ván, đều bị ông mắng sợ quá không dám ngồi chéo cánh với ông nữa:

“Sao mà đánh ngu thế! Hả?”

“Bài cũng không nhớ, sao anh lười thế hả?”

“Không tính ra trong tay tôi còn mấy đôi à? Không biết tôi đang muốn tạo máy kéo sao? Bị anh đánh hết đi rồi!!! Cút cút cút, thay người!”

Từ nhỏ tới giờ Nam Cần chưa bao giờ bị bố mắng như vậy nên ấm ức lắm. Bà Nam cũng ra can: “Đánh bài là để cho vui! Ông nghiêm túc thế làm gì? Lớn tuổi như thế rồi mà còn háo thắng, đúng thật là!”.

Ông Nam Hoành Trụ giận dữ nói: “Làm gì cũng phải nghiêm túc! Chỉ mong được an nhàn hưởng thụ là suy nghĩ của giai cấp tiểu tư sản hủ bại vô liêm sỉ!”.

Mọi người: “...”

Nam Kiều và Thời Việt đứng bên cửa sổ, đang thì thầm bàn bạc có nên nói chuyện có thai ra không.

Ánh mắt như đang tìm kiếm con mồi của ông Nam Hoành Trụ đảo một vòng, nhìn thấy Thời Việt...

“Này, anh kia! Lại đây!”.

Thời Việt nghe tiếng gọi, nhìn về phía ông Nam Hoành Trụ, thấy Trịnh Minh, Nam Tư đều gật đầu với anh, vẻ mặt như được giải thoát. Anh nghi hoặc hỏi: “Bố gọi con ạ?”.

“Đúng đúng đúng! Qua đây!”.

Ông Nam Hoành Trụ đập hai bộ bài Tây dày cộp xuống bàn, uy phong hỏi: “Có biết chơi máy kéo không?”.

Suýt nữa thì Thời Việt bật cười “hà hà”, để lộ bản chất của mình.

Chơi máy kéo...

Đừng nói là chơi máy kéo, mặt chược xúc xắc, xì tố năm cây, baccarat, xì tố Texas Hold'em, cá độ bóng đá, cá độ đua ngựa, trong những năm đó, có gì anh chưa từng chơi đâu.

Nhìn Nam Kiều một cái, anh mỉm cười hiền lành: “Biết một chút ạ”.

Ông Nam Hoành Trụ liền vui mừng nói: “Thế là được rồi! Qua đây qua

đây! Ngồi đối diện với bố!”.

Thấy Thời Việt đi tới, những người khác đều thở phào, được giải thoát rồi, được giải thoát thật rồi.

Về lý, Thời Việt đương nhiên là người đánh chéo cánh tốt nhất của ông Nam Hoàn Trụ - anh dễ tính, da mặt dày, lại còn giữ vững tinh thần “đánh không đánh trả, mắng không đáp trả” với ông nữa, đúng là cọng rơm cứu mạng của mọi người.

Thời Việt và ông Nam Hoàn Trụ ngồi chéo cánh, Trịnh Minh và Nam Tư là phe bên kia, ra “5, 10, K” xong mới được bắt đầu đánh từ 2.

Nam Kiều bê một chiếc ghế đến ngồi cạnh Thời Việt.

Ông Nam Hoàn Trụ chậm rãi nói: “Con ngồi đây có tác dụng gì chứ? Đánh kém bố vẫn chửi như thường!”.

Nam Kiều trợn mắt nhìn bố.

Thời Việt nhìn Nam Kiều, bật cười. Anh là tay chơi bài lão luyện, vừa rút bài vừa giơ tay vờ vờ tai Nam Kiều.

Trịnh Minh và Nam Tư mở đầu ván bài rất thuận, vừa bắt đầu đã cướp được nhà cái, đánh hai vòng đã đánh được K. Thời Việt giỏi nhớ bài, ai ra cây gì đều nhớ rõ, chưa bao giờ đánh sai, ông Nam Hoàn Trụ vì thế có vẻ yên lặng kỳ lạ.

Ván có bài chủ là K, Thời Việt lấy được một đôi K bích, phản lại đôi K cơ mà Nam Tư gọi, cầm tám cây bài úp cuối lên. Anh để tất cả quân rô trên tay xuống, kể cả hai đôi rô và một con phăng teo đen làm bài úp cuối.

Tuy Nam Kiều chưa từng đánh bài máy kéo nhưng xem hai vòng cũng đã

biết chơi, cô nói nhỏ bên tai Thời Việt: “Sao có thể đánh như thế được?”.

Thời Việt nhếch môi cười. Nam Kiều thấy như vể lười mạnh trước kia của anh lại xuất hiện rồi.

Tám cây bài úp cuối vừa chạm xuống bàn, ông Nam Hoàn Trạ hỏi: “Có ai phản không?”.

Quân bích là to nhất. Trịnh Minh, Nam Tư đều lắc đầu. Ông Nam Hoàn Trạ vút hai cây phăng teo đỏ xuống, đặc ý nói: “Phản lớn!”.

Ông lật bài úp lên, càng lật mắt càng sáng, còn nhìn Thời Việt với ánh mắt đại ý “Anh cũng giỏi đấy”.

Ván này, ông Nam Hoàn Trạ đã cướp phăng teo đen ngay vòng đầu, sau đó đánh ra một đôi phăng teo đỏ, một đôi K rô để lấy điểm. Sau đó nữa, ông làm một dọc máy kéo toàn rô rất dài, cơ bản đã đánh tan tác đồng bài phụ của Trịnh Minh và Nam Tư.

Thời Việt chỉ phụ trách tặng điểm cho ông một cách vô điều kiện, sau đó ép Trịnh Minh và Nam Tư không ngóc đầu lên được.

Ông Nam Hoàn Trạ làm nhà cái đến cùng, ông còn có một bộ máy kéo bốn đôi, tha hồ đánh thật đã! Ông lấy được tất cả điểm của hai bộ bài phụ, bốn đôi cuối cùng còn gấp bốn lần số điểm của tám cây bài úp cuối. Ông và Thời Việt còn chưa ngồi vào nhà cái đã nhảy qua đánh luôn từ 2, Trịnh Minh và Nam Tư lại phải đánh lại từ đầu, bắt đầu từ “5, 10, K”.

Sau này, Nam Kiều với tinh thần học hỏi từng hỏi Thời Việt: Sao anh biết bố em có một đôi phăng teo đỏ?

Thời Việt nói: Tuy sắc mặt bố em rất nghiêm nghị nhưng mắt thì phát sáng.

Nam Kiều hỏi: Sao anh biết phải thêm rô vào?

Thời Việt: Bố em chơi bài có quy luật xếp từ trên xuống dưới theo thứ tự bích cơ nhép rô. Anh thấy phần rô của ông xếp dài nhất, tất nhiên phải thêm rô cho ông rồi.

Nam Kiều: ...

Tối hôm đó, ông Nam Hoành Trụ đánh bài rất đã. Ông muốn có bài gì, Thời Việt hoặc nghĩ cách đẩy bài cho ông, hoặc nghĩ cách rút bài cho ông. Họ đánh đến tận át, Trịnh Minh và Nam Tư vẫn không qua được cửa “5, 10, K”.

Nam Tư còn nghi ngờ: “Hai người không gian lận đấy chứ?”.

Ông Nam Hoành Trụ giận dữ quát: “Vớ vẩn! Bố mày đường đường chính chính, sao có thể ăn gian được! Đây gọi là kỹ thuật! Hai đứa học hỏi đi!”.

Nam Tư còn yếu ớt kháng cự: “Thế sao em cứ như biết bài của bố vậy?”.

Lúc này, ông Nam Hoành Trụ nhìn Thời Việt với ánh mắt vô cùng hài lòng: “Thằng nhóc này chơi bài được đấy, cứ như đi guốc trong bụng bố vậy. Lần sau cùng bố đi đánh chết mấy lão già kia đi!”.

Nam Tư: “...”

Ông Nam Hoành Trụ không nói chơi, sau đó hể rảnh rồi lại gọi Thời Việt đi đánh bài với các chiến hữu khác. Chuyện này làm Thời Việt hết sức đau đầu, ban ngày đi làm, tối đến ở bên Nam Kiều, giữa chừng còn phải trích thời gian để phụ trách hoạt động giải trí của bố vợ và các thủ trưởng nữa.

Nam Kiều rất khác người, cô nghĩ đằng nào cũng có bầu rồi, vội vàng

đăng ký kết hôn và tổ chức đám cưới thì có ích gì?

Thời Việt bụng nghĩ thế là xong, tội danh ăn cơm trước kẻng này coi như cầm chắc rồi. Nhà họ Nam rất nghiêm, trước kia anh có nghe Trịnh Minh nói nếu Nam Kiều dám có con trước khi cưới, ông Nam Hoàn Trụ nhất định sẽ “đánh chết cô”.

Thời Việt nghĩ “đánh chết” có hơi quá lời, nhưng dù sao ông Nam Hoàn Trụ cũng không thể dễ dàng tha cho anh được. Để Tiểu Thụ được quang minh chính đại ra mắt, anh phải vắt óc nghĩ cách làm cho ông vui mới được.

CÂY LỚN Ở PHƯƠNG NAM

Tiểu Hồ Nhu Vĩ
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Ngoại Truyện Ba: Ba Cây Thành Rừng

Nam Kiều bắt đầu thấy không ổn.

Bố cô, ông Nam Hoành Trụ càng ngày càng không thể rời xa Thời Việt.

Người ta thường nói người già tuổi càng cao tính tình càng như con trẻ, bố cô đúng là như vậy. Sau khi có thai, chắc vì một số hormone nào đó tiết ra quá nhiều, tâm trạng của cô trở nên phức tạp hơn, dù không phải cô chưa từng nghĩ đến chuyện tình yêu Thời Việt dành cho cô sẽ bị chia sẻ, ví dụ như cho Tiểu Thụ, hay Tiểu Diệp Tử trong tương lai.

Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ người đầu tiên cướp mất lại là bố cô.

Bố cô hoàn toàn không biết cô đã có thai, thỉnh thoảng lại gọi điện đến rủ Thời Việt đi, không biết Thời Việt nghĩ gì mà chỉ cần ông Nam Hoành Trụ gọi gấp một cái, anh đã nhanh chóng lái xe đến.

Có lần ông Nam Hoành Trụ ra lệnh “Buộc phải đến trong vòng bốn mươi phút, nếu không kịp thì đừng về nhìn mặt ông”, Nam Kiều còn tưởng xảy ra chuyện gì nên đi cùng, ai ngờ phát hiện ông Nam Hoành Trụ chỉ đang dắt chó đi dạo bên hồ Nhạn Tề, chán quá mới gọi Thời Việt tới đi dạo nói chuyện cùng.

Nam Kiều mắng bố mình một trận.

Nói chuyện.

Đúng thế, chỉ là nói chuyện.

Sau khi cùng chơi bài, ông Nam Hoành Trụ còn phát hiện ra một khả năng mới của Thời Việt, nói chuyện.

Nghỉ hưu rồi, ông cũng không thể tụ tập với đám chiến hữu già suốt ngày được, ngoài lúc đọc sách xem ti vi, ông rảnh đến phát hoảng. Cảnh vệ không dám nói chuyện với ông, Nam Cần, Trịnh Minh, Nam Tư có thể nói được, chỉ vì họ đều quá chín chắn, quá tôn trọng ông, không bao giờ dám đấu khẩu thách thức ông, cho nên cuối cùng chẳng thú vị chút nào.

Thời Việt thì khác.

Quen lâu rồi, ông Nam Hoành Trụ phát hiện thằng nhóc này rất ghê gớm, tuy miệng cung kính gọi ông là bố, có lúc gọi thủ trưởng, nhưng về bản chất, Thời Việt không sợ ông như những người khác, có lúc thấy ông không đúng còn dám làm trái ý ông. Sự bất kham đó khiến ông Nam Hoành Trụ ngứa ngáy trong lòng, nhưng toàn thân lại vô cùng sáng khoái.

Thời Việt rất thích quân sự, nhất là không quân. Dù đã rời khỏi “Kiểm soát trên trời xanh” nhiều năm, anh vẫn luôn quan tâm tới sự phát triển của không quân, rảnh rang, anh thường đọc sách báo về đề tài này. Vì thế, một khi đã bàn về không quân, hai người nói mãi không hết chuyện.

Ông Nam Hoành Trụ có nhiều kinh nghiệm, còn đầu óc Thời Việt nhanh nhạy, học một biết mười, có lúc ông Nam Hoành Trụ cũng cứng họng vì Thời Việt. Khi cao hứng, ông còn đưa Thời Việt đến doanh trại Không quân phương Bắc thảo luận ngay tại thực địa, hai người hứng khởi vô cùng. Thời Việt thật lòng khâm phục ông, một người có kinh nghiệm có bản lĩnh có lý luận, đúng là anh hùng của thời đại này. Anh càng ngày càng quý ông, dù tính ông quái lạ và cố chấp.

Nam Kiều mang thái khá ổn định, đến tháng Tư, tháng Năm vẫn không nôn nghén, vì vậy, cô về nhà nhiều lần mà không ai nhận ra cả. Đến tháng Sáu, tuy vẫn chưa có bụng nhưng không biết tại sao, sáng nào cô cũng nôn rất dữ. Thờì Việt thương vợ ghê gớm lại cũng không biết phải làm gì. Hai người đi khám, bác sĩ nhận định vậy là rất bình thường!

Anh vốn định qua ba tháng, Tiểu Thụ bắt rể thật chắc rồi, anh có thể cùng cô về Vụ Nguyên ăn tết Đoan Ngọ, dù sao mẹ anh cũng rất nhớ cô. Nhưng Nam Kiều nôn nghén như thế, anh không nỡ để cô đi lại xa xôi. Trước tết Đoan Ngọ, anh về nhà một chuyến, hỏi mẹ rất nhiều kinh nghiệm chăm sóc bà bầu, giảm nôn nghén rồi quay lại Bắc Kinh, cùng Nam Kiều về hồ Nhạn Tê ăn tết.

Tết Đoan Ngọ, ông Nam Hoành Trụ biết Học viện Không quân phương Bắc đạt được một số thành quả quan trọng nên vui mừng lắm, đến tối, ông lấy mấy bình Mao Đài đã cất giữ rất nhiều năm ra uống. Nam Kiều có bầu, Thờì Việt không còn áp lực kiêng rượu nữa, cùng bố vợ uống một trận đã đời. Bao nhiêu năm trời không có đối thủ uống rượu, lần này gặp Thờì Việt kỳ phùng địch thủ, ông vẫy tay liên tục: “Qua đây, qua đây, ngồi xa thế làm gì? Ra ngồi cạnh bố”.

Nam Kiều khá bình thản nhưng Nam Tư lại bắt đầu tị nạnh, nhân lúc có hơi men mới dám cười ông: “Quên mất mình là bố ruột của ai rồi!”.

Mặt ông hầm hầm, vỗ vai Thờì Việt nói: “Sau này kẻ nào dám nói anh không có bố, bảo kẻ đó đến gặp tôi!”.

...

Tối đó, ông Nam Hoành Trụ uống rất nhiều rượu, Thờì Việt vẫn còn tỉnh táo. Uống rượu xong, ông xem phim “Bắc Bình không chiến sự” một lúc rồi nói chuyện với Thờì Việt về trường hàng không Kiến Kiều, sau đó lại nói tới

cuộc không chiến “Mười bốn tháng Tám” ở Kiến Kiêu và cuộc xung đột Falklands... Ông càng nói càng tỉnh táo, càng nói càng hăng máu.

Thời Việt thấy Nam Kiêu đã bắt đầu buồn ngủ bèn nói muốn đưa cô về phòng ngủ, ai ngờ ông chau mày, nghiêm mặt, kéo anh lại nói: “Đàn bà con gái sao phải đưa đón gì! Tối nay hai bố con mình ngủ ở thư phòng, nói chuyện cả đêm!”.

Thời Việt: “...”

Nam Kiêu: “...”

Không để anh nói nhiều, ông vừa đẩy vừa kéo Thời Việt lên thư phòng trên lầu, lớn tiếng gọi cảnh vệ khiêng một cái giường vào đó.

Nam Kiêu im lặng đứng dưới nhà một lúc bèn tự về phòng ngủ.

Ở bên nhau lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Thời Việt ở nhà mà cô phải ngủ một mình.

Người cướp chồng cô lại còn là bố cô nữa. Nam Kiêu cảm thấy chuyện này thật khó tin.

Sáng sớm hôm sau, Thời Việt vừa tắm xong đã sộc vào phòng Nam Kiêu, vén chăn ra, chui vào ôm lấy cô.

Nam Kiêu mơ màng sờ mái tóc ngắn còn ẩm và cái má đã được cạo sạch râu của anh, nói: “Vừa tắm xong à?”.

Thời Việt “ừ” một tiếng, đôi chân dài rần rỏi giương lên, kẹp chặt đôi chân thon thả mịn màng của Nam Kiêu, người anh cong lên, dúi đầu vào bộ ngực ấm áp của cô như một con báo lớn.

Nam Kiêu bỗng cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, cô vừa tỉnh táo lại vừa

như lơ lửng giữa không trung, vừa mong muốn nhưng lại vừa không dám. Hai người vốn đã không gặp nhau hơn một năm, vừa gặp mặt lại đã có bầu, đúng là tự làm tự chịu. Cố nhịn ba tháng trời, Thời Việt cuối cùng được vào một lần, nhưng lại không dám cử động mạnh, chỉ như lửa nhỏ hầm liu riu, hai người đã coi như được ăn một bữa mặn.

Thời Việt vuốt ve cái bụng trắng trẻo mịn màng của cô, cảm thấy nó hơi nhô lên một chút, cảm giác vừa bí ẩn lại vừa ấm áp cảm động.

Nam Kiều nói: “Chắc là to bằng quả trứng gà rồi”.

Thời Việt: “...”

Hơn chín giờ, cả nhà xuống lầu ăn sáng.

Ông Nam Hoành Trụ nhìn thấy Thời Việt liền nói: “Này, anh kia, sáng nay sao lại chạy mất hả?”.

Thời Việt: “...”

Nam Kiều đúng lúc nhìn thấy trứng gà trên bàn, dạ dày liền cuộn lên, lập tức đứng dậy nhanh chóng lên lầu vào nhà vệ sinh. Thời Việt nhìn một cái đã biết cô lại ghen rồi, vội vàng cầm chai nước suối đi theo.

Mọi người nhìn nhau, lơ mờ đoán được chuyện gì nhưng không ai dám chắc chắn. Duy có ông Nam Hoành Trụ là hoàn toàn không nhận ra vấn đề, vẫn vô tư ăn sáng. Thấy những người khác đều có vẻ thần thờ, ông hơi bức bối nói: “Đã hơn chín giờ rồi mà còn chưa tỉnh ngủ à? Ăn cơm!”.

Mọi người đành cầm đầu ăn cơm, không ai dám nói gì trước mặt ông, bởi dù sao theo như suy tính sơ bộ của ông, đám cưới của hai người dự định tổ chức vào tận tháng Chín năm nay kia.

Nam Kiều khi đó bụng chưa vượt mặt, đám cưới còn chẳng phải đi tong...

Một lúc sau, Nam Hoàn Trụ nhận được điện thoại: “Cái gì? Các ông đã đến rồi à? Được được được, tôi đến ngay đây. Lo tôi bị bỏ lại á? Còn lâu nhé!”.

Ông cúp máy, đúng lúc này, Thời Việt dắt Nam Kiều về chỗ. Sắc mặt Nam Kiều hơi xanh nhưng cũng không có gì bất thường. Thời Việt múc cho cô một bát cháo trắng.

Ông Nam Hoàn Trụ nói với anh: “Anh, chỉnh trang một chút rồi theo tôi ra ngoài”.

Thời Việt ngạc nhiên: “Bây giờ ạ?”.

Ông Nam Hoàn Trụ sốt ruột nói: “Đúng đúng! Chưa no thì cầm theo hai cái màn thầu hai quả trứng gà! Hôm nay, mấy lão già kia định lên núi bắn súng, tôi đã xem băng ghi hình anh bắn tội phạm ma túy rồi, bắn chuẩn lắm! Theo tôi đi cho mấy lão kia biết mặt!”.

Thời Việt: “...”

Thời Việt chần chừ nói: “Bố, Nam Kiều...”.

“Tôi biết thừa nó rồi, không có anh vẫn ăn ngon ngủ tốt như thường”. Rồi thô bạo ngắt lời anh, “Đừng dềnh dàng nữa, nhanh lên!”.

Thời Việt thiếu điều quỳ xuống lạy bố vợ.

Trên đường đi, ông Nam Hoàn Trụ ngồi ghế phụ, vốn là cảnh vệ lái xe, ông chē chậm, bèn bảo Thời Việt lái. Thời Việt đang sẵn cục tức trong bụng, vừa thế chỗ là phóng với tốc độ xe bay.

“Hay lắm!”, ông Nam Hoàn Trụ thắt chặt dây an toàn, tất nhiên phân

biệt được sự khác nhau giữa người lái bừa và người biết đua xe: “Cứ lái thế đi! Ông đây không tin không vượt được mấy lão già kia!”.

Phía trước dần xuất hiện bóng mấy chiếc xe Jeep quân đội, ông Nam Hoàn Trạ phấn khích nói: “Vượt đi!”.

Thời Việt sầm mặt sang số tăng tốc, bánh xe Jeep hầm hố bám sát vào mặt đường, động cơ phát ra tiếng gầm trầm thấp, lao như điên về phía trước.

Ông Nam Hoàn Trạ cuối cùng cũng nhận ra Thời Việt im lặng này giờ có gì đó khác thường. Nhớ lại chuyện xảy ra trước khi ra cửa, ông chợt tỉnh ngộ...

Ông tức tối gầm lên: “Lão Tam nhà ta có con à?”.

“Vâng, của con ạ”. Thời Việt trả lời vừa dứt khoát vừa rõ ràng.

“Cái thằng khốn nạn này!”.

“Thủ trưởng, có xông lên hay không ạ?”. Thời Việt tập trung tinh thần nhìn mấy chiếc xe trong làn khói bụi mù mịt phía trước, bình tĩnh nói.

“Xông!”.

“Thế có con thì phải làm sao?”. Thời Việt lại thản nhiên mặt dày hỏi tiếp. Thủ trưởng kiêm nhạc phụ đại nhân có giỏi thì giết con đi.

Ông Nam Hoàn Trạ tức sôi máu nhưng tiếng cười giễu cợt của đám bạn già lại như vang lên bên tai. Ông quát tướng: “Có thì sinh! Nói gì lắm thế!”.

“Vâng! Thừa thủ trưởng!”.

Tiểu Thụ qua cửa ông ngoại như vậy đấy. Sau mười tháng nằm trong bụng mẹ, Tiểu Thụ ra đời thuận lợi, quả nhiên là một bé trai khỏe mạnh xinh

xắn, tiếng khóc vang lạnh lạnh. Thời Việt ở bên Nam Kiều suốt quá trình sinh nở, không rời cô một phút nào.

Nam Kiều sinh thường khá thuận lợi, vừa sinh Tiểu Thụ đã xuống giường đi lại được luôn. Cô nhìn Thời Việt bế Tiểu Thụ bé xíu hồng hào bước tới, vô cùng phấn khích cười nói: “Gọi bố đi con!”.

Nam Kiều mỉm cười. Mẹ cô và bà Việt Tú Anh đều cười bảo Thời Việt ngốc nghếch. Thế nhưng Tiểu Thụ đang cuộn chân cuộn tay giãy giãy trong tay anh lại há mồm cười với anh, đôi mắt to sáng đến độ gần như trong veo, giống hệt anh, không khác một chút nào.

Thời Việt, người đàn ông cao mét chín đột nhiên kêu “ôi” một tiếng.

Tiểu Thụ được mẹ Nam Kiều bế ra cho ông Nam Hoành Trụ, Nam Cần, Nam Tư nhìn. Bà Việt Tú Anh nháy mắt với Thời Việt, vừa cười vừa lùi ra ngoài và đóng cửa phòng bệnh cho anh...

Sau khi Tiểu Thụ ra đời được sáu tháng, Tức Khắc Phi Hành vừa hay lên sàn chứng khoán New York, Mỹ. Nam Kiều là người sáng lập công ty tất nhiên không thể vắng mặt, nhưng Tiểu Thụ đang trong thời kỳ bú sữa mẹ, đâu thể xa mẹ lâu như vậy được? Nam Kiều cũng không nỡ xa Tiểu Thụ, bèn bàn bạc với Thời Việt, quyết định chuẩn bị cẩn thận đưa Tiểu Thụ đi cùng.

Ngày lên sàn, sở giao dịch New York chen kín người. Trong không gian rộng lớn của sở giao dịch, khắp nơi là màn hình điện tử được treo trên những thanh xà bằng thép đang không ngừng nhấp nháy logo rất nổi bật của Tức Khắc Phi Hành.

Nam Kiều và Ôn Dịch vừa xuất hiện, vô số ánh đèn flash lập tức lóe lên. Người trung gian của ngân hàng đầu tư, văn phòng luật, văn phòng kiểm toán, các nhà đầu tư của các tổ chức... đều đã đợi ở đó từ sớm. Đại sảnh giao

dịch, ban công ngắm cảnh và phòng truyền hình trực tiếp đều đã chuẩn bị xong.

Hôm nay có lẽ là thời khắc huy hoàng nhất từ ngày Tức Khắc Phi Hành được thành lập đến nay, sự nỗ lực của tất cả mọi người đều đã nhận được sự đền đáp hoàn hảo.

Nam Kiều đứng trên bục gỗ chuông, cô nhìn xuống dưới, ở đó có Ôn Dịch, Tần Thời Vũ, anh Q, Tiểu An... tất cả các đồng nghiệp, các chiến hữu đã cùng cô phấn đấu. Trên gương mặt họ đều tràn đầy vẻ rạng rỡ, kích động và phấn khích.

Cô sẽ không bao giờ quên mình từng thề với chị cả:

“Họ đều là anh em của em, cùng em mất ba năm tuổi trẻ ở đây, em chắc chắn không để ba năm của họ phí hoài”.

Tức Khắc Phi Hành không gục ngã. Nhiệt huyết và tuổi trẻ mà tất cả mọi người đổ vào không chỉ có ba năm, nhưng cô đã không phí hoài sự cố gắng của bất cứ ai.

Cô nhìn từng gương mặt quen thuộc và mỉm cười.

“Khi nào Tức Khắc thành công thực sự, tôi nhất định sẽ uống với các cậu cho đã thì thôi, không say không về”.

Cô còn nợ họ một bữa rượu.

Sắp đến giờ gõ chuông rồi. Nam Kiều nhìn thấy đám đông nhường đường, Thời Việt mặc áo vest đen, sơ mi trắng bước tới, thân hình cao lớn, gương mặt đẹp trai đến ngạt thở. Anh bế một đứa bé nhỏ xíu mềm mại có đôi mắt rất đen và sáng giống hệt anh, có hàng lông mày đã phần nào thấy được vẻ sắc sảo trong tương lai. Thằng bé rất xinh đẹp đáng yêu, nó đang ôm kính râm

của bố, miệng ê a, thỉnh thoảng còn liếm một cái. Thời Việt cẩn thận lấy kính ra khỏi tay nó, nhưng ngay lập tức, nó lại liếm cho mặt anh đầy nước bọt.

Nam Kiều nhìn hai bố con, gương mặt có chút lạnh lùng dần trở nên dịu dàng.

Thời Việt bế Tiểu Thụ đi tới, trước vô vàn ống kính và ánh mắt của mọi người, anh tự nhiên hôn Nam Kiều. Miệng Nam Kiều hơi cong lên, cầm cây dùi đặt vào tay Tiểu Thụ, giúp năm ngón tay mũm mĩm của nó cầm chặt dùi.

Cô và Thời Việt nhìn nhau, cùng nắm bàn tay nhỏ xinh của Tiểu Thụ, gõ vào chuông.

Khoảnh khắc đó, tiếng chuông vang vọng khắp sàn giao dịch được truyền hình trực tiếp đi khắp thế giới. Bảng giá chứng khoán điện tử khởi động, tất cả màn hình lớn bắt đầu liên tục nhảy số liệu giao dịch cổ phiếu.

Tiếng vỗ tay vang lên khắp hội trường, rất nhiều nhân viên làm việc từ những ngày đầu của Tức Khắc Phi Hành không kìm lòng được mà rơi nước mắt...

Tiểu Thụ ê a ê a, giơ hai tay về phía mẹ. Nam Kiều mỉm cười, bế nó từ tay Thời Việt. Tiểu Thụ bám vào cổ mẹ như một con gấu Koala, thơm “chụt” một cái rất mạnh vào má cô. Thời Việt nhìn cô cười, vuốt mái tóc đã được cắt ngắn cho dễ chăm sóc từ sau khi sinh, cũng cúi đầu hôn lên má kia của cô một cái.

Nam Kiều bật cười.

Thứ đáng quý nhất trên đời chính là sự kiên trì, dù là trong sự nghiệp hay tình cảm. May mắn thay, cô trước sau đã không từ bỏ.

Đời này, cô toàn tâm toàn ý làm một việc, thành tâm thành ý yêu một

người, và đã được đáp lại toàn bộ.

Đột nhiên, cô nhìn thấy Châu Nhiên trong đám đông.

Công ty của Châu Nhiên là ngân hàng đầu tư quốc tế danh tiếng nhất, tất nhiên cũng chính là một trong số những lựa chọn hàng đầu của Ôn Định khi chọn người môi giới lên sàn. Công ty này rất coi trọng Tức Khắc Phi Hành, hai bên nhanh chóng đạt được thỏa thuận hợp tác. Tuy rất khó xử nhưng Châu Nhiên cũng không thể thay đổi quyết sách của công ty, nhóm anh ta lãnh đạo là một phần của phái đoàn môi giới, buộc phải cung cấp dịch vụ cho Tức Khắc Phi Hành với tư cách bên B.

Nam Kiều vốn không trực tiếp làm việc với bên môi giới, trước đó cũng chưa từng gặp Châu Nhiên ở công ty. Ôn Định biết ân oán giữa hai người, nhân cơ hội này làm khó Châu Nhiên không ít lần. Châu Nhiên biết mình đuối lý, là tự anh ta có mắt như mù, cho nên đành nhẫn nhịn. Anh ta từng là cổ đông lớn thứ hai của Tức Khắc Phi Hành, bây giờ Tức Khắc Phi Hành lại trở thành khách hàng của anh ta, không nghĩ cũng biết anh ta hụt hẫng đến mức nào.

Châu Nhiên đi theo đoàn môi giới, khi nhìn thấy cảnh gia đình đề huề kia, đủ thứ cảm xúc chột dội lên trong lòng. Nếu năm đó không vì một ý nghĩ sai lầm, có lẽ người đàn ông đứng đó hôm nay đã chính là anh ta. Nhưng đời này làm gì có “thuốc hồi hận” cơ chứ?

Nam Kiều nhìn Châu Nhiên thất thểu bỏ đi, chút vương mắc cuối cùng trong lòng cũng được giải tỏa.

Tháng Tám, trên thảo nguyên Đông Phi rộng lớn, hàng nghìn hàng vạn động vật đang từ Tanzania di cư sang Maasai Mara, Kenya. Linh dương đầu bò vừa sợ hãi vừa điên cuồng chạy qua sông Mara toàn cá sấu, báo Ấn Độ chạy giữa những đàn ngựa vằn, linh dương Nam Phi và trâu rừng châu Phi.

Tiếng móng âm âm như tiếng sấm, cuốn tung bụi đất ngập trời.

Thời Việt và Nam Kiều đang ở trong một chiếc máy bay. Khi máy bay bay cao dần, các loài động vật di cư dưới mặt đất càng lúc càng nhỏ, dần dần biến thành những đốm lớn màu đen di động trên thảo nguyên.

Sau khi Tức Khắc Phi Hành lên sàn chứng khoán, Nam Kiều bèn gấp rút tham gia một dự án hợp tác với tổ chức Y tế Thế giới WHO ở châu Phi. Dự án chủ yếu lợi dụng máy bay không người lái để vận chuyển thuốc men cho các vùng giao thông không thuận tiện. Cô cùng nhân viên WHO đến các thôn làng lạc hậu nghèo đói điều tra, vì đường xá quá gập ghềnh nên thời gian ở lại châu Phi dài hơn kế hoạch ban đầu rất nhiều.

Vừa hay, một đạo diễn phim tài liệu đang hợp tác với Wings, Đường Đệ đến thung lũng Great Rift – thung lũng tách giãn lớn ở Đông Phi để quay phim tài liệu về thể thao mạo hiểm. Thời Việt bèn đi cùng đến đón Nam Kiều về nước.

Trước khi rời khỏi châu Phi, Thời Việt nói muốn nhảy dù cùng Nam Kiều. Tuy Nam Kiều lớn lên trong doanh trại không quân nhưng cô chưa bao giờ thử nhảy dù. Khi biết Thời Việt muốn nhảy cùng mình, cô bèn vui vẻ đồng ý.

Thời Việt trước là lính dù được “Kiểm sắc trên trời xanh” huấn luyện, không biết đã từng nhảy dù bao nhiêu lần, có anh, cô còn gì phải sợ nữa?

Hoạt động nhảy dù lần này do Wings và một đơn vị nhảy dù địa phương hợp tác tổ chức, Thời Việt và Nam Kiều là tốp đầu tiên lên trời.

Thời Việt mặc trang bị xong liền giúp Nam Kiều, cố định cô thật chặt trước ngực mình. Sau khi kiểm tra chất lượng trang thiết bị, đèn báo hiệu trên máy bay từ đỏ chuyển thành xanh – độ cao lên đến năm nghìn mét, có thể nhảy được rồi.

Nam Kiều biết Thời Việt từng nhảy từ độ cao mấy chục nghìn mét, lần này vì cô nhảy dù lần đầu nên mới chọn một độ cao an toàn như vậy.

Cửa khoang máy bay mở ra. Gió lớn sộc vào. Thời Việt hỏi bên tai Nam Kiều, giọng cười cười: “Có sợ không?”.

Nam Kiều lắc đầu.

Thời Việt cười: “Thế thì nhảy nhé... giờ chân lên”.

Anh ôm cô, đứng bên cửa khoang máy bay. Hai chân Nam Kiều đã hoàn toàn lơ lửng trên không trung, phía dưới là khoảng không bao la, là thế giới nhỏ xíu, cô kêu “á” một tiếng!

“Còn nói không sợ”. Thời Việt cười trêu chọc, đột nhiên anh nhảy ra, đưa Nam Kiều nhảy xuống.

Trời đất quay cuồng, đường chân trời đang không ngừng nhào lên lộn xuống, cảm giác như không trọng lượng.

Nam Kiều khi ấy đầu óc trống rỗng, không thể hít thở. Ngoài tiếng gió ào ào, bên tai dường như hoàn toàn yên tĩnh như ở giữa vũ trụ.

Cô nghe thấy Thời Việt nói bên cạnh mình: “Đừng nhắm mắt, thả lỏng, dang tay ra”.

Cô cảm thấy tay Thời Việt nắm lấy ngón tay cô, hôn lên đỉnh đầu cô. Cô đột nhiên tìm được cảm giác với cơ thể mình, cảm giác rơi tự do như chim chưa bao giờ được trải nghiệm.

Biển cả, núi non, sông ngòi, thảo nguyên, những cảnh quan tráng lệ của trái đất trải ra bao la trước mắt cô, máy bay cho cô tầm nhìn rộng lớn, Thời Việt lại cho cô cảm giác bay lượn bằng chính cơ thể mình, tuyệt diệu làm

sao!

Thời Việt cũng cảm nhận được sự thả lỏng của cô, bèn hét bên tai cô: “Có vui không?”.

Ở độ cao mạo hiểm này, Nam Kiều không bình thản như lúc ở trên mặt đất, cả người cô như được mở ra. Cô cười khanh khách như một đứa trẻ:

“Vui!”.

Gió lớn sộc vào miệng cô, khiến giọng cô bay vút trong gió.

Thời Việt cũng cười lớn, đột nhiên, anh lấy một chiếc nhẫn kim cương ra trước mắt cô như diễn trò ảo thuật, rồi hét lớn trong không trung:

“Nam Kiều! Lấy anh nhé!”.

Gió lớn thổi giọng nói của anh đập mạnh vào màng nhĩ cô.

Lần đầu tiên, cô bỗng cảm thấy rất muốn, rất muốn khóc.

Nhưng cô vẫn cười lớn.

Thời Việt tiếp tục hét to: “Nam Kiều! Em không thoát được đâu! Nếu em không nhận lời, anh sẽ không mở dù, chúng ta cứ thế này rơi xuống! Em nhận lời thì phải ở bên Thời Việt này suốt đời suốt kiếp, không bao giờ rời xa!”.

Anh hét lên: “Nam Kiều, em có lấy anh không!”.

Một giọt nước mắt trong suốt rơi vào kính chắn gió, lăn xuống dưới, khiến thế giới trở nên mơ hồ, ánh sáng chiết xạ ra một màu sắc hoàn toàn khác.

Cô vẫn cười, dùng hết sức hét lớn trong không trung:

“Lấy!”.

Xoẹt một tiếng, chiếc dù ngũ sắc to lớn mở ra sau lưng họ, gió lớn lại thổi họ bay lên, tạo nên cảm giác vô cùng kích thích và nguy hiểm.

Những ngọn núi lửa đã ngừng hoạt động dốc đứng hiểm trở, bình nguyên bao la, đàn ong chăm chỉ, rừng nguyên sinh trải rộng ngút ngàn hiện lên trước mặt họ.

Họ tự do tự tại phiêu du, nhào lộn trong không trung... Chiếc nhẫn được đeo vào ngón vô danh của cô, họ hứa trao nhau cả một đời.

“Sao em lại dùng ngón vô danh bên tay trái?”

“Vì ngón vô danh chỉ sự kiên trinh”.

...